Komplet Skole

til at få succes med at spille guitar
gennem de simpleste og enkleste midler.

Fulgt af 44 gradvist progressive stykker
og seks etuder.

Dedikeret til lærere og amatører
på dette instrument af

Ferdinando Carulli

Sjette udgave
Op. 241

Oversat, bearbejdet og forsynet med et appendix af
Peter Raabye og Jens Overbye
København 2016

Guitarskolen er bearbejdet fra

Ferdinando Carulli: Méthode Complete pour parvenir a pincer la Guitare par les Moyens les plus simples et les plus faciles, Paris ca. 1830. Herudover er der i Appendix uddrag fra Metodo Completo per Chitarra composto espresamente per l'insegnamento di suo figlio Gustavo da Ferdinando Carulli, op. 27, 1810, og fra La Premiere Annee d'etude de la guitare, op. 192, ca. 1822.

af Peter Raabye og Jens Overbye.

Bearbejdningen bygger på den indscannede udgave på IMSLP/Petrucci Music Library..

Bearbejdningen er sat med PriMus v.1.1 fra Columbussoft og realiseret som .pdf-fil med PDFArchitect fra PDFForge.

ISBN 978-87-998449-4-4

Forfatteren til d'hrr. amatører og guitarlærere

Mine Herrer,

I løbet af 1810 skrev jeg en ny guitarskole, som jeg solgte til udgiveren og musikhandleren, hr. Carli: Jeg indgik handelen fordi jeg ikke igen ville skrive en guitarskole hverken for nogen udgiver, eller for egen regning; og i det tilfælde at jeg skulle dømme ændringer eller tillføjelser, at lade dem gøre i den metode, jeg havde solgt ham.

Men lang erfaring med undervisning har vist mig, at denne skole har behøvet talrige ændringer, og at eleven har behov for enklere forklaringer for at kunne overvinde de vanskeligheder, der opstår.

De skoler, der nærmer sig perfektion, har fordele, fordi de ikke indeholder andet end det nødvendigste for at vise instrumentets specielle mekanismer, måden at spille vel på og de nødvendige principper for elevens udvikling.

Idet jeg ønskede at perfektionere min skole, for at berettige den forrang publikum har æret den med, og at berettige titlen Komplet Skole, besluttede jeg mig for at lave den om, og jeg har ikke sparet på arbejde eller omhu for at gøre den så klar og komplet som mulig. Jeg har fjernet alt det, der forekom mig unødvendigt, og tilføjet meget nødvendigt, og forklaret mange punkter klarere.

For eksempel: i første del af min første skole har jeg sagt, at man skal anslå 1. streng med langfingeren, 2. og 3. med pegefingeren, og de tre sidste med tommelen. I anden del viser jeg, hvordan man altid anslår de tre første strenge med to fingre på skift. Jeg har ikke skrevet, at jeg altid lader eleven gøre to andre øvelser: når eleven begynder, bør det foregå med skiftende fingre, for at få en vane. Fordi det tager tid og besvær at ændre dårlige vaner.

I min første skole har jeg kun skitseret en enkelt lektion til de 22 arpeggier, og i min erfaring trætter det eleven, og gør at de totalt negligerer arpeggier, selvom øvelsen er essentiel på guitaren, og reelt uundværlig: For ikke at gentage den samme øvelse, har jeg skrevet ni nye, hver med et arpeggio og i en anden toneart. Her øver eleven begge hænder og det letter udførelsen af akkorder i de mest anvendte tonearter.

Det er vigtigt at man, som i alle skoler, finder tilstrækkeligt med progressive småstykker. I min var der ikke mere end 13, alle i forskellige tonearter, og det er ikke tilstrækkelig øvelse. Jeg har derfor fundet det absolut nødvendigt at tilføje 43 stykker i progression, hvor både tonearter og vanskeligheder varierer.

Anden del af min skole manglede de progressive stykker og havde for mange øvelser og lektioner, eleverne ikke kunne lide at øve, viste erfaringen.

Jeg har fjernet de øvelser, jeg har fundet mindst nødvendige; jeg har tilføjet 16 progressive stykker, i hvilke jeg gradvist har præsenteret de vanskeligheder, det er vigtigst at overvinde, og jeg har i slutningen af værket tilføjet seks mere velklingende etuder.

Jeg har også fundet, at en guitarskole, eller en enhver anden instrumentskole, ikke er reelt komplet uden at forudgås af et kort, præcist afsnit om at læse noder. De første fire udgaver af min skole tilbød ikke dette, det er rettet i den femte udgave efter mit eget temperament, tilpasset store mestres principper, som præsenteret i deres teoretiske værker. Denne femte udgave er nu næsten udsolgt, og jeg fremlægger her sjette udgave, som igen er rettet med stor omhu.

Giv at dette seneste værk, frugt af mine tanker og omhu, måtte give studiet af guitaren lidt rygrad, og ved dette middel gøre det mere tiltalende og enklere for alle amatører og elever, af hvilke et stort antal har vist mig velvilje. Måtte det behage det elskelige køn, hvis favoritinstrument guitaren er blevet, gennem den elegance det giver at lade stemmen følge af dens charmerende akkorder.

Giv at min søgen efter fremskridt i kunsten bliver belønnet af liebhavere og kendere.

Carulli

Oversætternes forord

Selvom tekstens 1. udgave blev udgivet for ca. 200 år siden, og den aktuelle udgave ca. 5 år senere, har den ligesom de fleste af tidens øvrige guitarskoler, værdi for en nutidig guitarpædagogik. Vi har derfor valgt at inkludere den i vor serie af oversættelser af det tidlige 1800-tals guitarskoler.

Skolen giver en afrundet introduktion til guitarspil, herunder til tidens spillestil.

Carulli har udeladt en del fra tidligere udgaver i op. 241, og dem har vi taget en del af med i det appendix, der følger den egentlige skole.

I en oversættelse står man altid overfor et svært valg: Skal man ramme tekstens ånd, dens indhold, dens stil? Eller er det det faglige indhold, der er vigtigst? Her er valgt en bearbejdning, hvor det er det pædagogiske indhold, der har været det centrale. Det tager naturligvis noget af den charme, den oprindelige teksts lidt floromvundne sprog giver. Men ideen i bearbejdningen er, at bogen skal kunne bruges af en nutidig elev.

Peter Raabye og Jens Overbye,
København, 2016

Kort oversigt over de elementære principper for noder

Syv symboler viser tidsværdien af toner, nemlig:

Helnode (ronde)	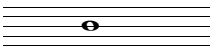	Varer en hel takt, fire slag
Halvnode (blanche)	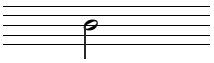	Varer den halve tid af en helnode
Fjerdedelsnode (noire)	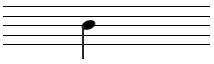	Varer den halve tid af en halvnode
Ottendelsnode (croche)	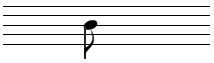	Varer den halve tid af en fjerdedelsnode
Sekstendelsnode (double croche)	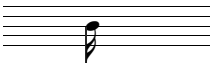	Varer den halve tid af en ottendelsnode
Toogtredivtedelsnode (triple croche)	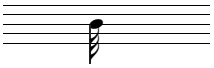	Varer den halve tid af en sekstendelsnode
Fireogtresindstyvendelsenode (quadruple croche)	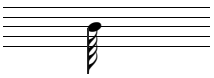	Varer den halve tid af en toogtredivtedelsnode

Der er også syv symboler for pauser

Hel pause (pause)	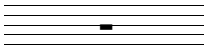	Varer en hel takt, fire slag
Halv pause (demi pause)	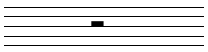	Varer den halve tid af en hel pause
Fjerdedelspause (soupir)	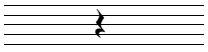	Varer den halve tid af en halv pause
Ottendelspause (demi soupir)	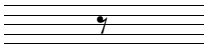	Varer den halve tid af en fjerdedelspause
Sektstendelspause (quart de soupir)	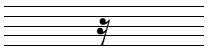	Varer den halve tid af en ottendedelspause
Toogtredivtedelspause (huitiéme de soupir)	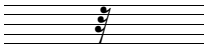	Varer den halve tid af en sekstendelspause
Fireogtresindstyvendelspause (seiziéme de soupir)	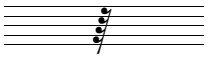	Varer den halve tid af en toogtredivtedelspause

Der er også tegn for pauser på hhv. to og fire takter.

To takters pause: 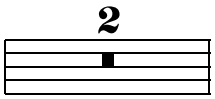

Fire takters pause: 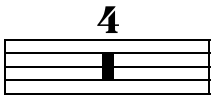

Et punkt efter en node betyder at noden forlænges med det halve af sin værdi.

En punkteret helnode 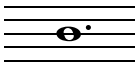 varer som tre halvnoder

En punkteret halvnode 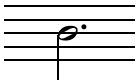 varer som tre fjerdedelsnoder

En punkteret fjerdedelsnode 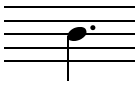 varer som tre ottendelsnoder

Der findes grupperingaf tre eller seks noder, markeret med *3* eller *6*, de kaldes henholdsvis trioler og sekstoler. Trioler varer tilsammen som to noder, og sekstolerne som 4 noder.

Der findes syv toner: C, D, E, F, G, A og H (kaldes også do, re, mi, fa, sol, la og ti). De ligger ikke i samme afstand fra hinanden. Der er en hel tone fra C til D og fra D til E, en halv tone fra E til F, en hel tone fra F til G, G til A og A til H, og endelig en halv tone fra H til næste C.

Man benytter tre nodenøgler: G-nøglen , C-nøglen og F-nøglen . Nøglerne placeres på forskellige linier i nodesystemet, og giver navn til den tone, der ligger på den aktuelle linie.

Guitaren noteres i G-nøgle på anden linie. (O.a.: Ofte med et lille ottetal under for at markere at guitaren klinger en oktav under det noterede.)

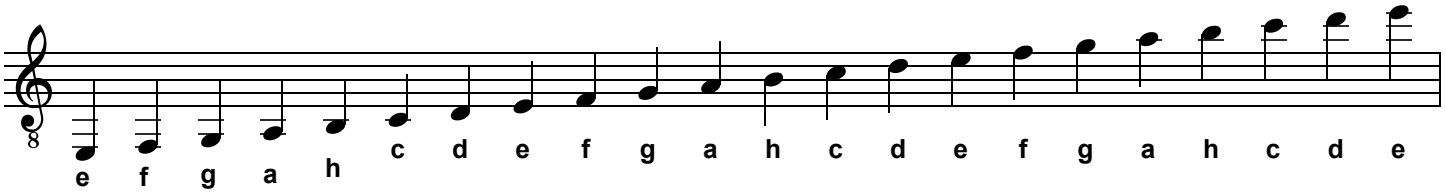

Der findes tre fortegn, kryds ♯, b ♭, og opløsningstegn ♮.

♯ hæver en tones højde med en halv tone. ♭ sænker en tones højde med en halv tone. ♮ returnerer en tone til dens oprindelige højde, efter at den har været ændret med ♯ eller ♭.

Når fortegnene står umiddelbart efter nøglen, gælder de for resten af stykket, og kaldes faste fortegn. Når de findes løbende i noden, kaldes de løse fortegn, og gælder for resten af den takt, de står i.

Der findes også dobbeltkryds 𝄪, der hæver en hel tone, og dobbelt b𝄫, der sænker en hel tone.

Der kan placeres op til syv ♯ eller ♭ efter en nøgle.

Det første ♯ sættes ved F, det andet ved C, det tredie ved G, det fjerde ved D, det femte ved A, det sjette ved E og det syvende ved H.

Det første ♭ sættes ved H, det andet ved E, det tredie ved A, det fjerde ved D, det femte ved G, det sjette ved C og det syvende ved F.

Den tone, der bestemmer en melodis placering giver navn til tonearten, og melodiens karakter kan betegnes modus.

Der er to modus: dur og mol.

Hovedtonearten er i dur, og paralleltonearten er den moltoneart, der ligger en terts under hovedtonearten, og har samme fortegn.
Tonearterne kendes på de fortegn, der står efter nøglen. Er der ingen fortegn, er det C-dur eller a-mol (OA: durtonearter skrives med stort bogstav, moltonearter med lille). Er der et kryds, er det en G-dur eller en e-mol. Med to kryds er det enten en D-dur eller en h-mol. Findes der tre kryds er det enten A-dur eller fis-mol. Fire krydser giver enten E-dur eller cis-mol. Med fem krydser er det enten H-dur eller gis-mol. Seks krydser giver enten Fis-dur eller dis-mol, og syv krydser giver enten Cis-dur eller Ais-mol.

Et b efter nøglen giver enten en F-dur eller en d-mol, to b'er giver B-dur eller g-mol.Tre bøer viser en Es-dur eller en c-mol. Fire b'er bruges for enten As-dur eller f-mol. Fem b'er viser Des-dur eller b-mol. Seks b'er giver Ges-dur eller es-mol. Og syv b'er giver Cis-dur eller as-mol.

Man finder ud af, hvorvidt man er i dur-tonearten, eller i den parallelle moltoneart, ved at se om septimen har løse fortegn.

Hvis der er løse fortegn er det den parallelle mol-toneart, er der ikke, er det dur-tonearten.

Opdelingen i tid kaldes takter, og en takt afgrænses af to streger, der kaldes takstreger. Der findes flere forskellige taktarter: Fire slag i en takt kaldes hel takt, og skrives med 𝐂 efter nøglen. Tre slag i en takt betegnes tre fjerdedele og skrives med et tretal over et firtal efter nøglen. To slag i takten kaldes halv takt og skrives med et 𝐂 eller et to-tal over et to-tal efter nøglen. Hel takt (eller 4/4) har en kvart node pr. slag, og altså en samlet værdi på en helnode. Tre fjerdele har også en kvart node pr. slag, og halv takt har en halvnode pr. slag.

Det er også almindeligt med to kortere taktarter, to fjerdele (2/4) der har to slag pr. takt, og tre ottendele (3/8), hvor hver takt har tre slag á 1/8.

Der findes tre sammensatte taktarter. 12/8, der har en punkteret kvartnode pr. slag, og altså varer 4 punkterede kvartnoder pr. takt. 9/8 har tre slag, og altså en punkteret kvartnode pr. slag.

Man slår takten med hånden eller foden således:

For firdelte taktarter slås første slag nedad mod gulvet, andet mod højre, tredie mod venstre og det fjerde op i luften.

For tredelte takter slås første slag ned mod gulvet, det andet mod højre og det tredie op i luften.

For todelte takter slås første slag ned i gulvet, og andetslaget op i luften.

Hastigheden, med hvilken en takt afvikles, kaldes tempo og angives med italienske ord, som følger:

Grave og *Largo assai*, meget langsomt

Largo og *Adagio*, langsomt.

Larghetto, *Andantino*, *Andante sostenuto*, mindre langsomt.

Moderato, *Maestoso* og *Andante* endnu mindre langsomt.

Allegretto, mindre hurtigt.

Allegro, hurtigt.

Allegro assai, hurtigere.

Presto, meget hurtigt.

Bindebuer

Bindebuer bruges til at markere toner, der skal spilles i een bevægelse og sammenhængende.

Lange toner, der placeres mellem korte, kaldes synkoper.

Fermat 𝄐 forlænger den tone eller pause, den står over, så meget man vil.

Gentagelsestegn 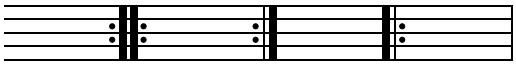 betyder at stykker skal gentages, men kun mellem de to tegn, der omgiver stykket.

Korte forslag er små noder, der ikke har en speciel værdi i sig selv, men tager halvdelen af den følgende tones værdi, og er bundet sammen med den følgende tone:

Man bruger mange italienske ord til at markere nuancer i et stykke, bl.a.:

P Piano, svagt.

PP Pianissimo, meget svagt.

mF Mezzo Forte, middelkraftigt.

F Forte, kraftigt.

FF Fortissimo, meget kraftigt.

sFz Sforzato, fremhævet.

Cresc., Crescendo, og Rinf., Rinforzando, stigende.

Smorz., Smorzando, og Dimin., Diminuendo, aftagende.

Første Del

Den franske eller italienske guitar har kun seks strenge (OA: til forskel fra barokguitaren, der har 5 kor á en eller to strenge). Den højeste kaldes E, den anden H, den tredie G, den fjerde D, den femte A og den sjette og dybeste E.

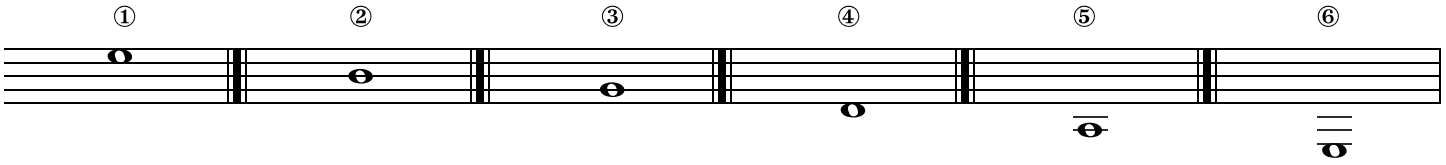

Hvordan man holder guitaren og placerer hænderne

Man må hverken sidde for højt eller for lavt, og guitaren må hverken hæves for meget mod brystet, eller glide for langt ned mod knæene.

Guitaren bør placeres på venstre lår, med halsen pegende opad fra dens krop. Man bør placere en lille skammel under venstre fod (OA: eller en pude eller lignende på venstre lår, der findes flere varianter).

Venstre hånds stilling er ikke fast, den skal følge fingrenes bevægelser.

Halsen skal støttes på det sted, hvor tommel- og pegefinger mødes på venstre hånd, og lade fingrene være frie. Tommelen skal støtte bag på halsen, men ikke på et fast sted, følgende de andre fingre til mere eller mindre vanskelige positioner. Tommelen kan være indenfor, eller på kanten af gribebrættet.

I nogle skoler forbyder forfatterne, at eleven bruger tommelen til at gribe 6. eller nu og da 5. streng, modsat de øvrige fingre.

Musikken bliver bedst, hvis der er rige harmonier, og fire fingre er ikke altid nok til at betjene både melodistemme og bas, og så må man nødvendigvis bruge tommelen til at gribe strenge med. Jeg opfordrer alle, der vil spille virtuost, til at bruge tommelen også.

Højre arm skal hvile på kanten mellem dækket og guitarens sider, pegende mod stolen. Hånden skal hvile let på lillefingeren, der skal hvile på dækket, tæt ved første streng. og midt mellem stolen og lydhullet. Denne hånds stilling er heller ikke fast, fordi man, når man vil spille blødt, nærmer sig lydhullet, og når man vis spille hårdt, nærmer sig stolen.

Måden at anslå strengene

Man bør anslå sjette, femte og fjerde streng med højre tommel, og de andre tre strenge med pege- og langfinger skiftevis, idet man veksler mellem fingrene for hver tone.

Ringfingeren bruges kun til akkorder og arpeggioer. Når man spiller sekster og oktaver, anslår man ofte femte og fjerde streng med pegefingeren og langfingeren, og tredie og anden streng med tommelen.

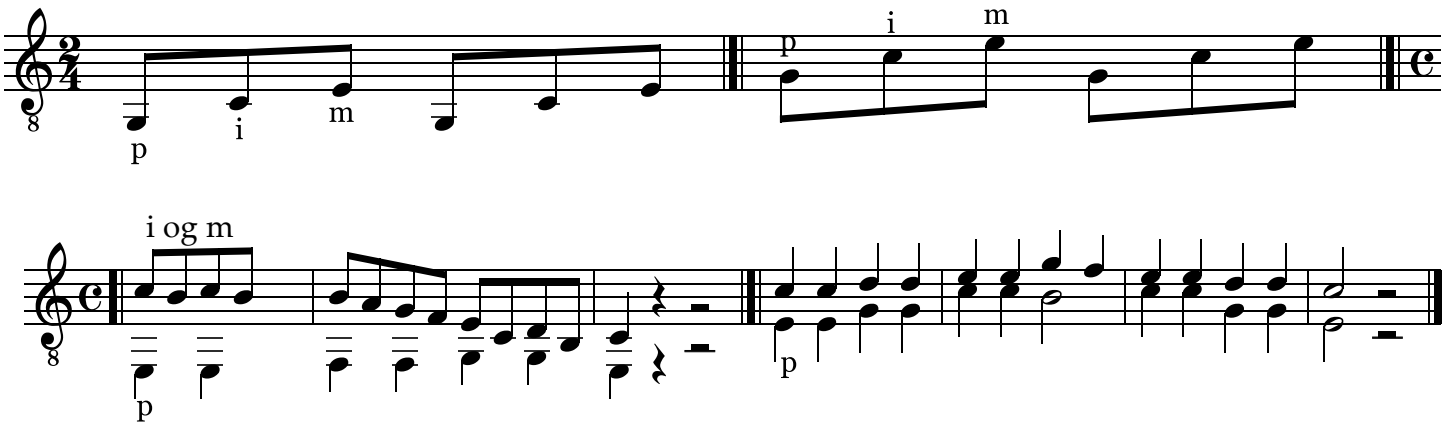

(OA: p er en forkortelse for pouce, tommelfinger. i er en forkortelse for index, pegefinger. m er en forkortelse for medius, langfinger. Ringfinger forkortes a for annularis.)

Det er vigtigt at være opmærksom på, at højre tommel befinder sig foran de øvrige fingre, og at hånden ikke hæves, eller sænkes.

Måden, hvorpå man stemmer guitaren

Guitaren er stemt i kvarter, bortset fra anden streng, der er stemt en terts fra tredie streng.

Bedst er det at stemme på øret, og på løs streng, som på violin, bas m.fl.

Dette kan ikke rigtigt beskrives, og jeg beskriver nu en metode, der kan anvendes i stedet.

Man stemmer femte streng til A, med en stemmegaffel, eller et andet instrument, der er stemt mod en stemmegaffel. Derefter griber man femte streng med en finger på femte bånd, den, der giver D, og stemmer fjerde streng til denne tone. Derefter gribes fjerde strengs femte bånd og tredie streng stemmes til det frembragte G. Så gribes fjerde bånd på tredie streng, og anden streng stemmes til det frembragte H. Anden streng gribes i femte bånd, og første streng stemmes til det frembragte E. Endeligt stemmes sjette streng til E to oktaver under første streng.

Skala i første position

Tallene angiver fingrene på venstre hånd, og båndene, hvor de skal placeres.

Løse strenge angives med 0, pegefinger med 1, langfinger med 2, og ringfinger med 3, og lillefinger med 4.

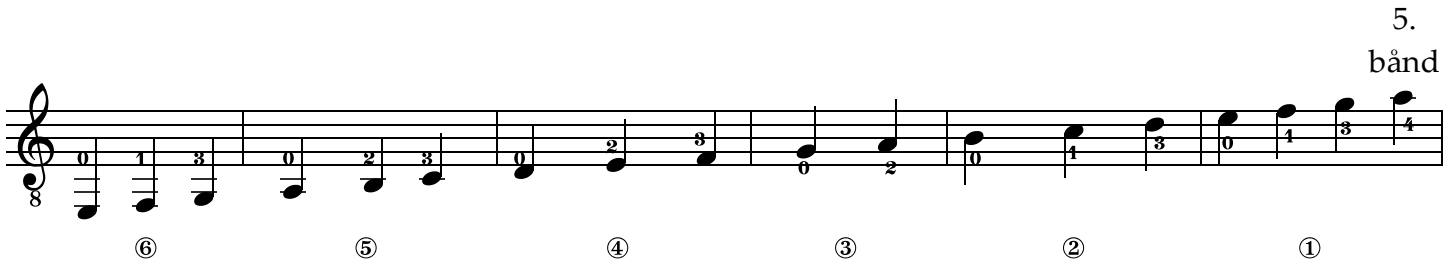

Øvelser
til at lære at læse noder i første position

Skala

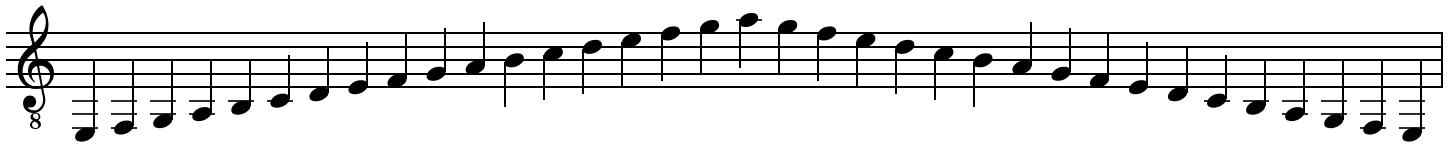

Husk at tal angiver fingre på venstre hånd, og bogstaver angiver fingre på højre hånd.

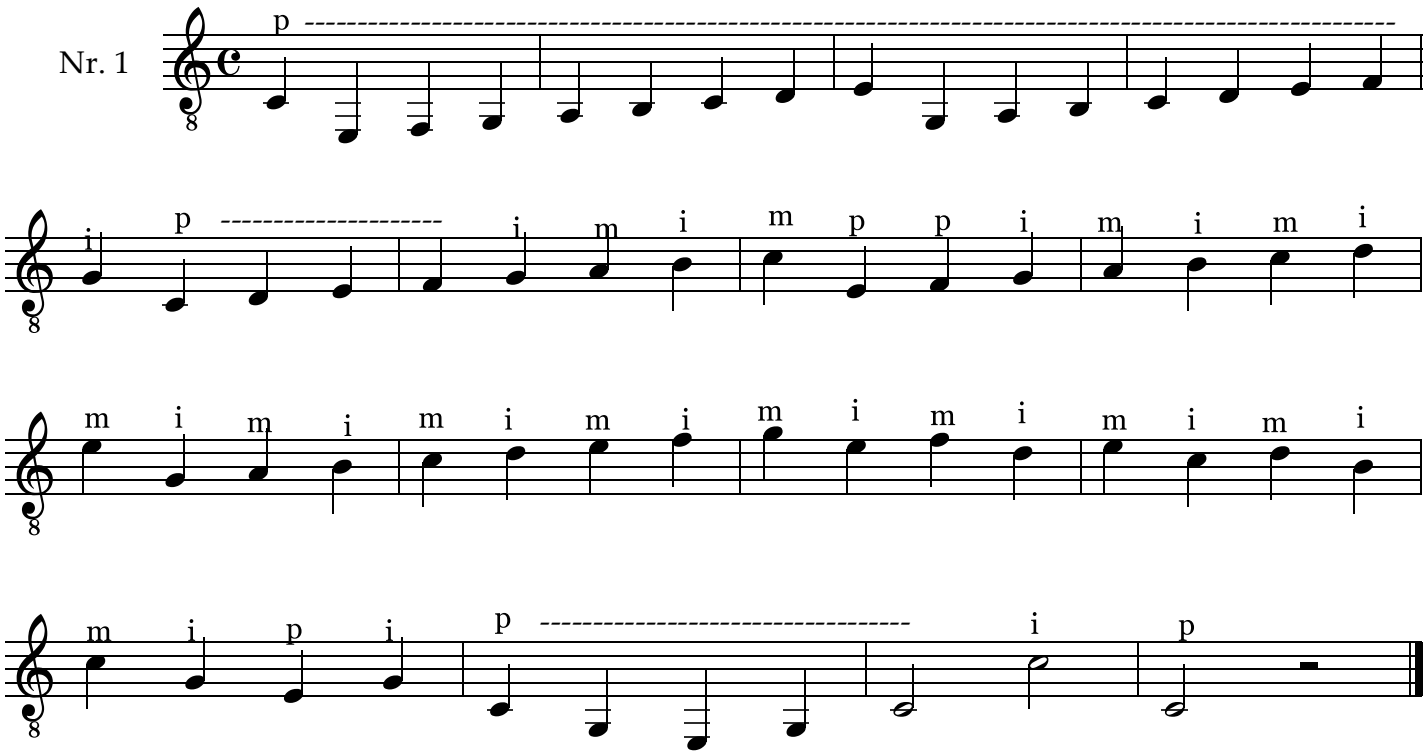

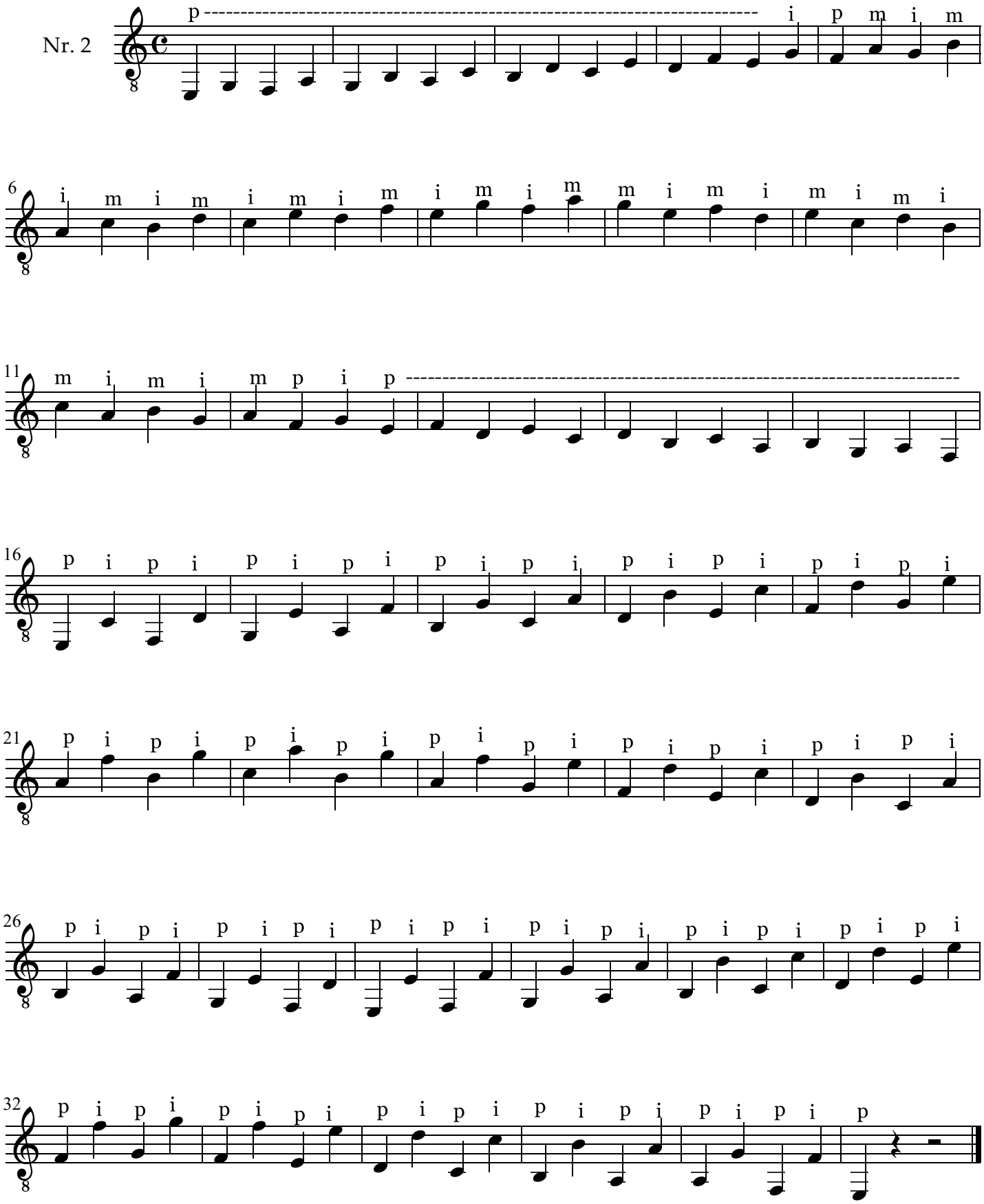
Nr. 2
p
i p m i m
6
i m i m i m i m i m i m m i m i m i m i
11
m i m i m p i p
16
p i p i p i p i p i p i p i p i p i p i
21
p i p i p i p i p i p i p i p i p i p i
26
p i p i p i p i p i p i p i p i p i p i
32
p i p i p i p i p i p i p i p i p i p

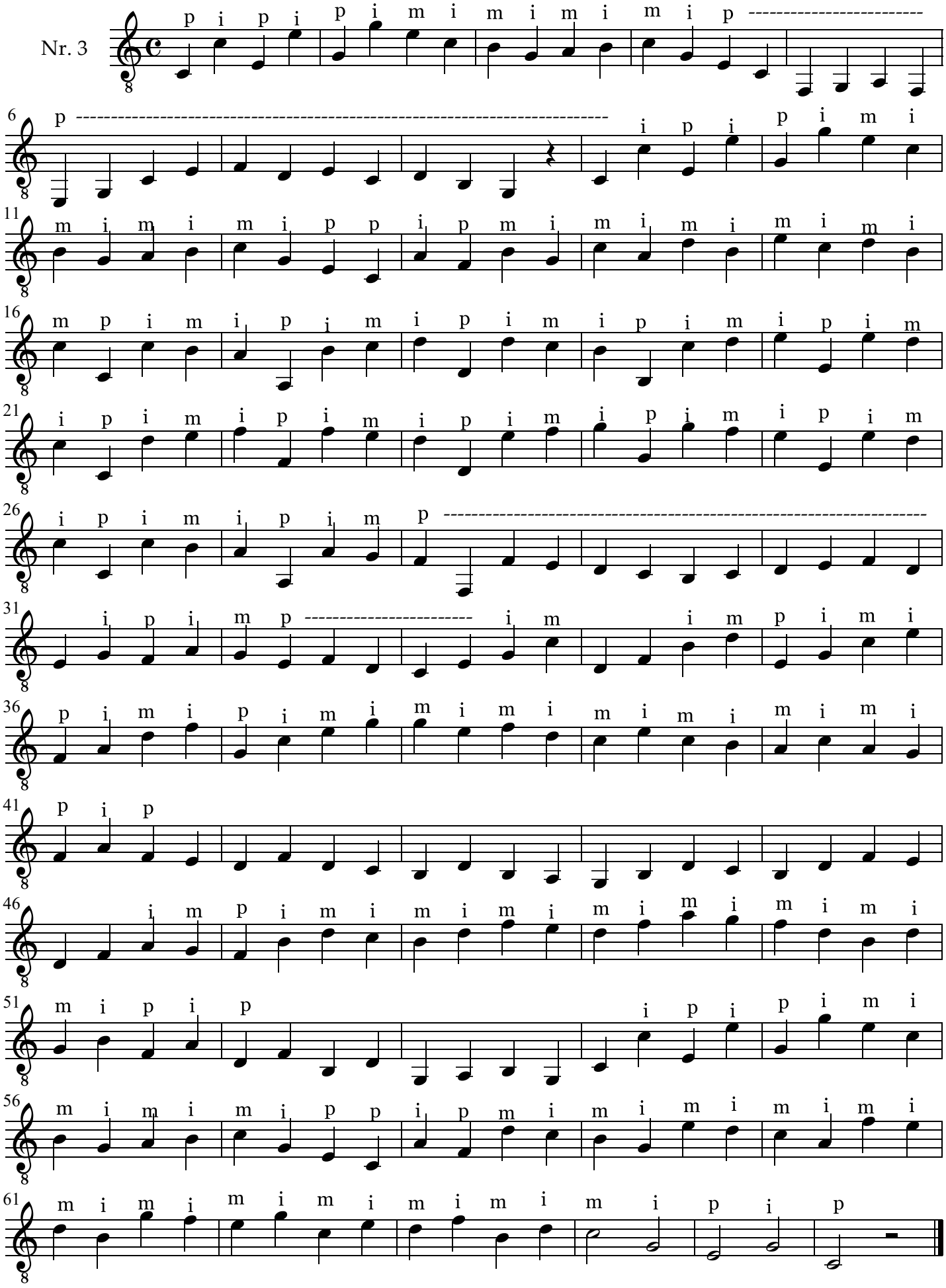
Nr. 3

Op- og nedadgående skala med krydser

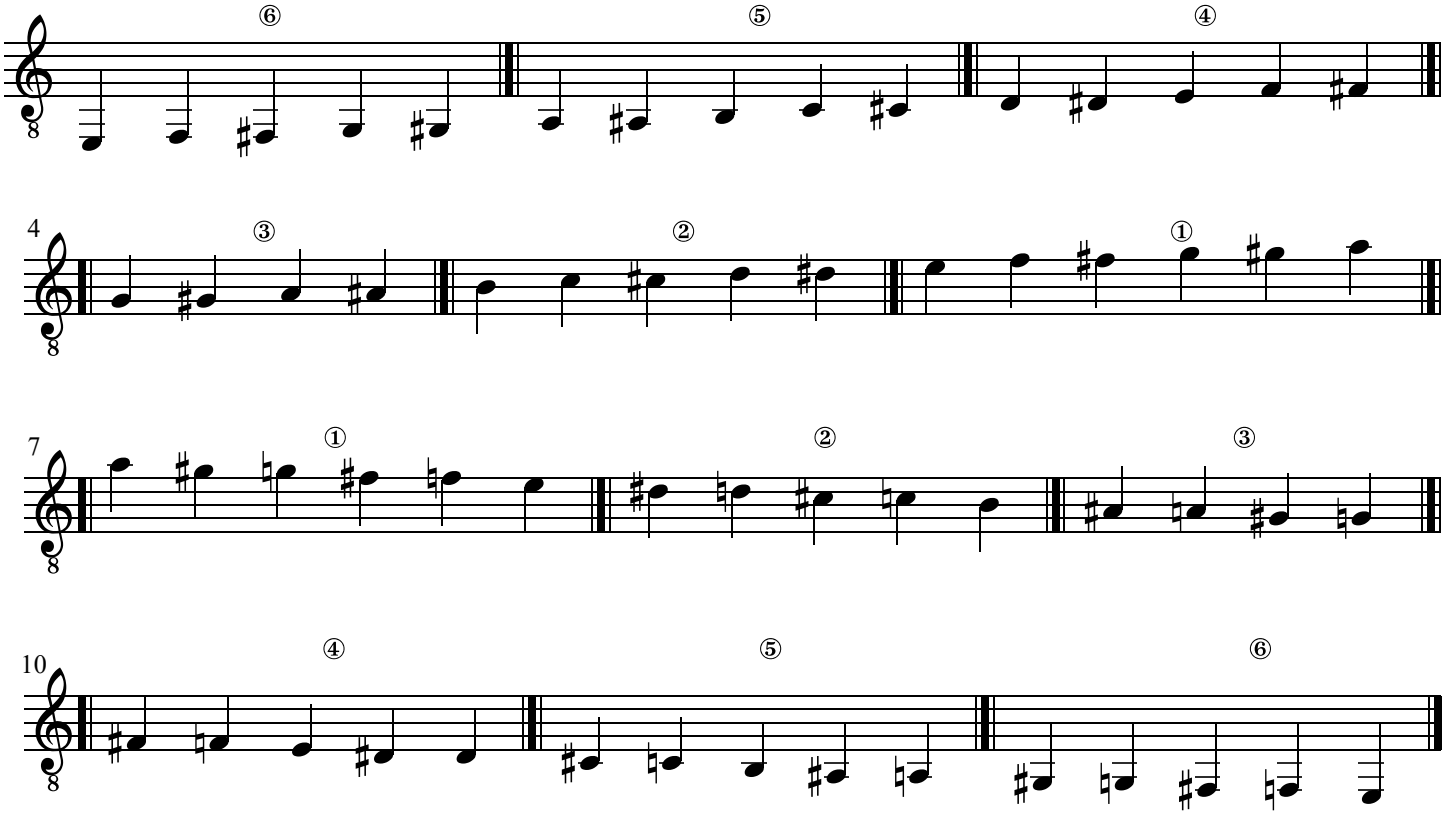

Op- og nedadgående skala med b'er

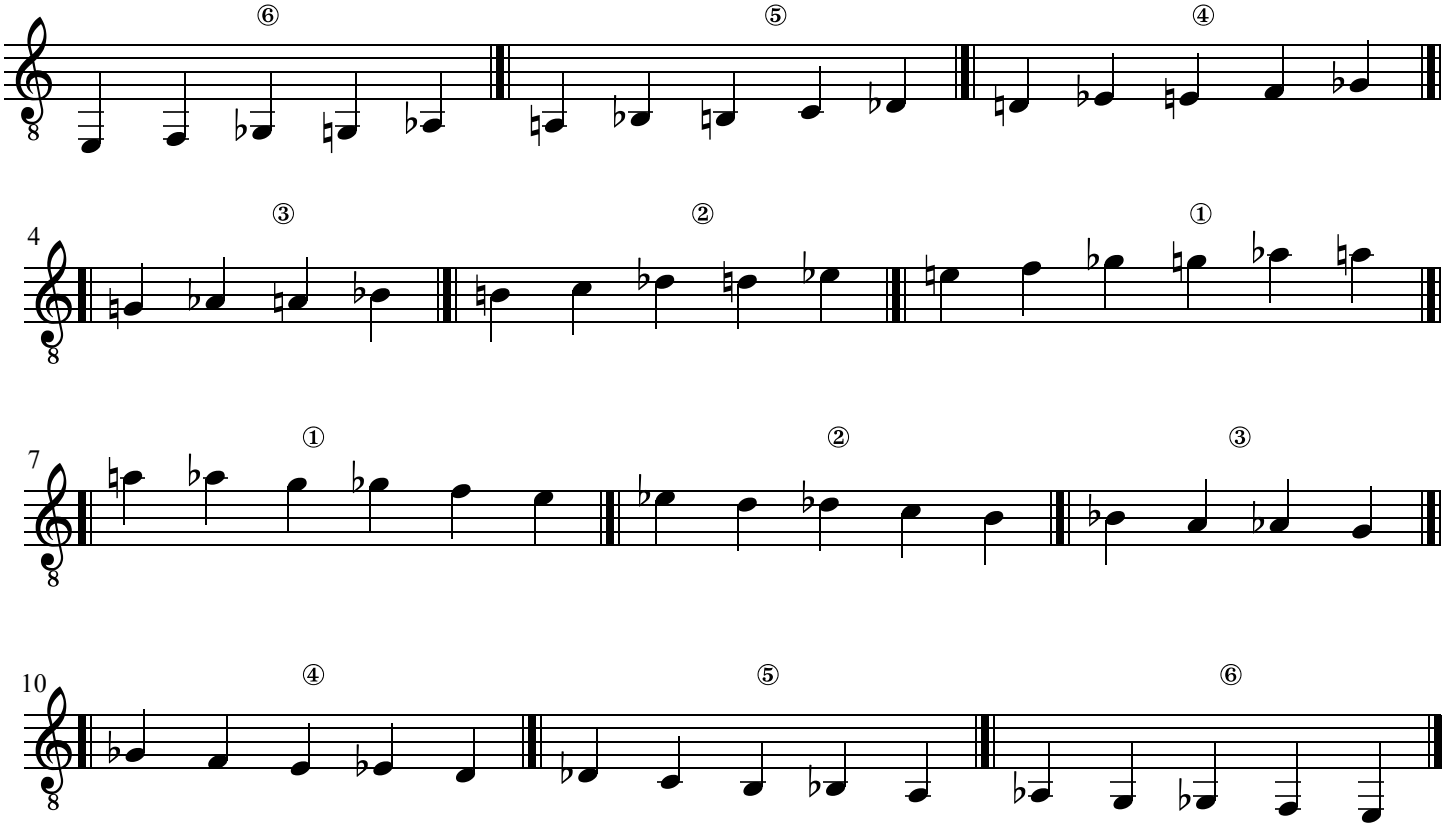

Øvelse
til at lære at læse noder med krydser og b'er.

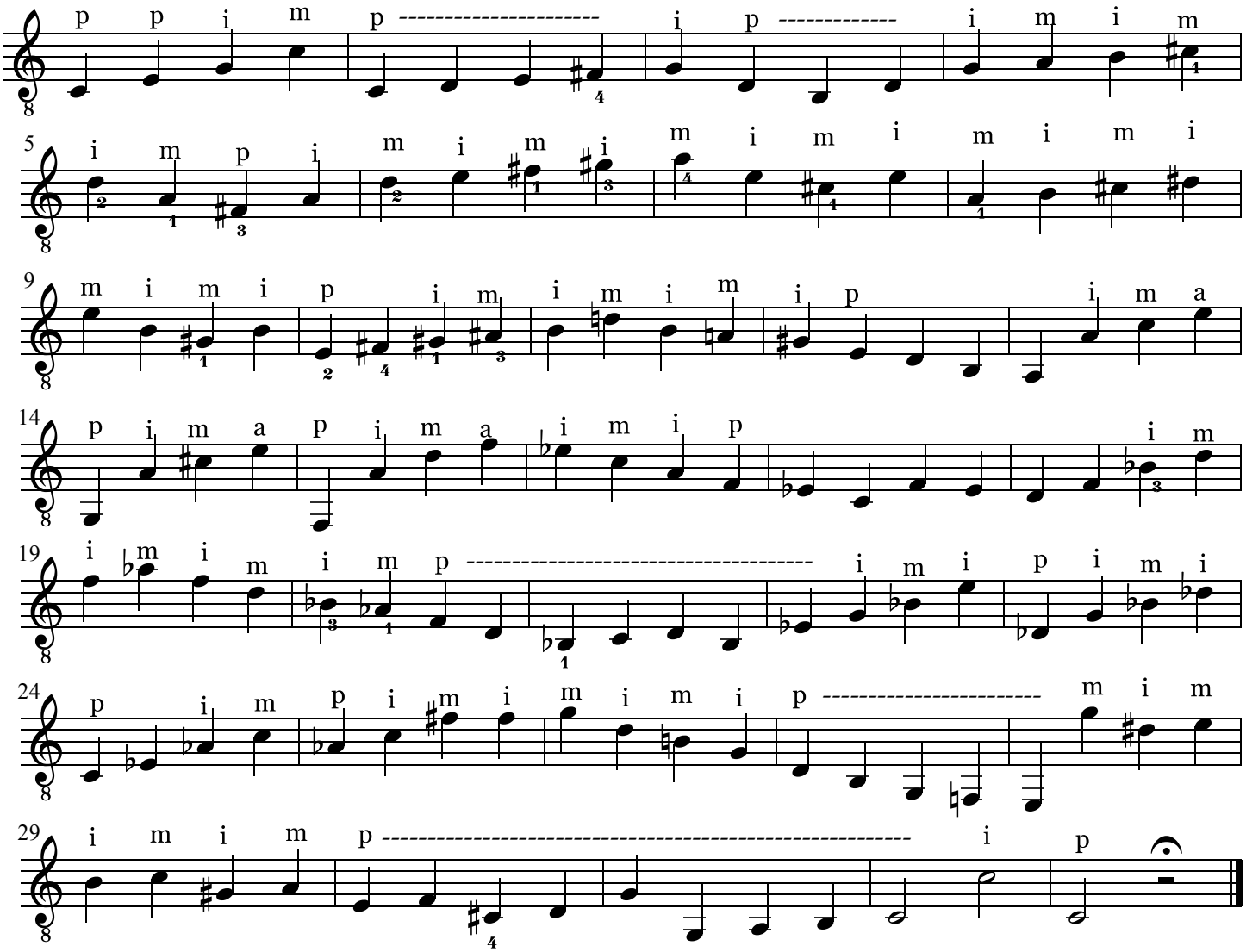

Hvordan man anslår akkorder

Der findes akkorder med fire, fem og seks toner. Akkorder med fire toner anslås med fire fingre:

Eksempel

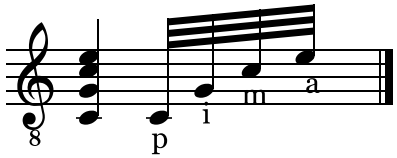

Akkorder med fem toner anslås med fire fingre, men tommelen glider over de to første strenge, mens de sidste anslås af de øvrige tre fingre:

Eksempel

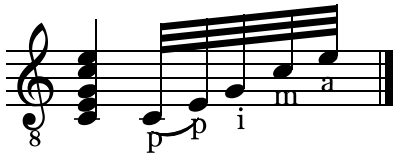

Akkorder med seks toner anslås ved at glide med tommelen over de dybeste tre, mens de tre andre fingre anslås de tre sidste:

Eksempel

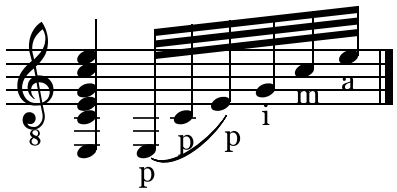

Man skal anslå akkorderne så hurtigt, man kan, så det lyder som om strengene er anslået samtidigt.

Om barré

Det kaldes barré, når man griber to eller flere toner med en enkelt finger på venstre hånd.

Eksempel

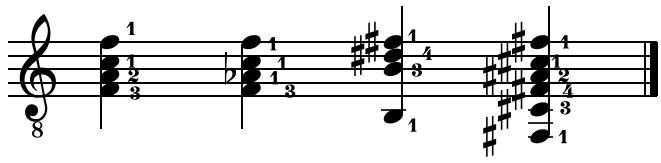

Om arpeggio

Man kan på guitaren spille arpeggioer med tre, fire, seks, otte, ni, tolv og seksten toner. De anslås med tre eller fire fingre.

Jeg viser de vigtigste med hver en lille øvelse, hvor eleven øver sin højre hånd, men samtidigt øver akkorder med venstre hånd.

For at spille et stykke godt på guitaren, skal man når man spiller en bastone på andet en løs streng, holde fingeren på strengen indtil en ny tone kræver at man flytter fingeren. Dette er nødvendigt for at holde tonens fulde værdi og for at undgå vibrationer i strengen, når fingeren ikke længere holder den nede.

Arpeggio med tre toner

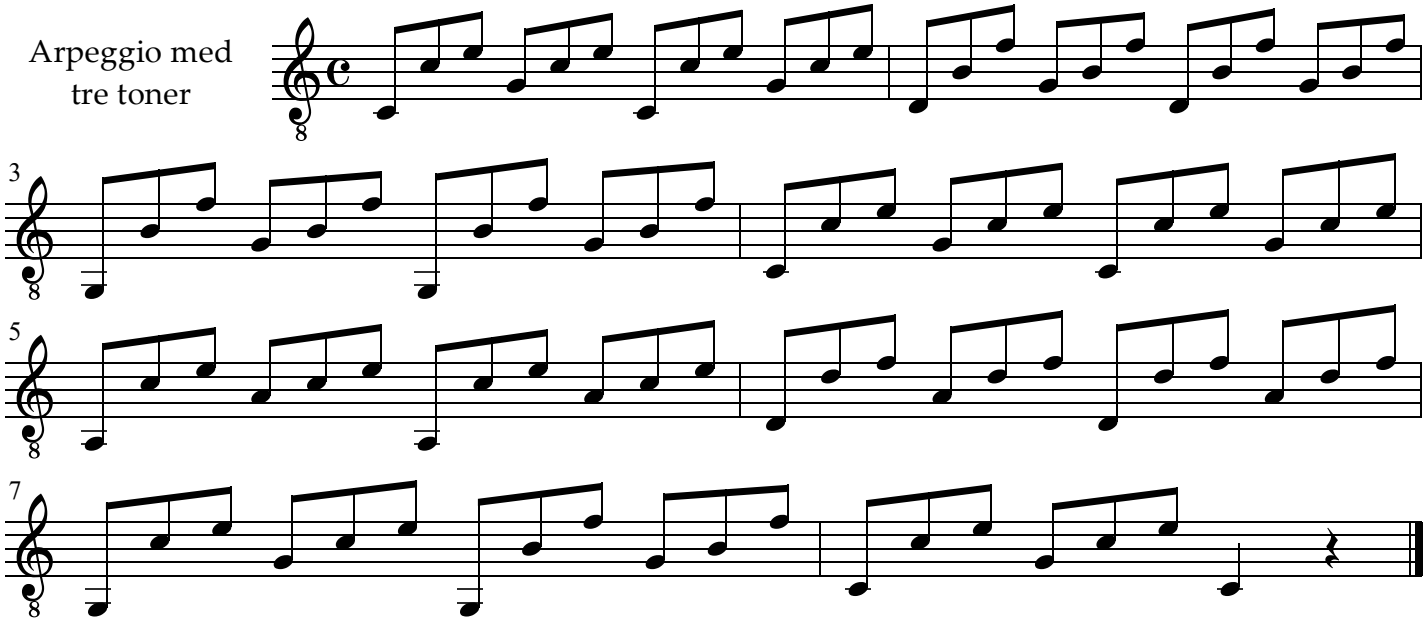

Arpeggio med
med fire toner

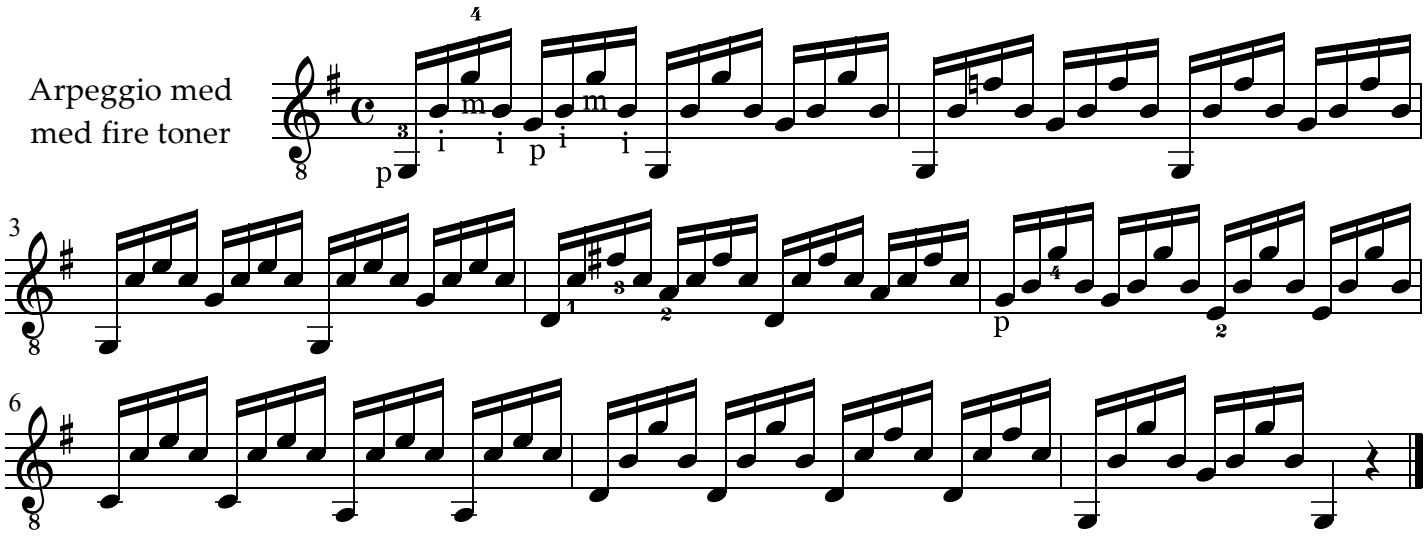

Arpeggio med
seks toner

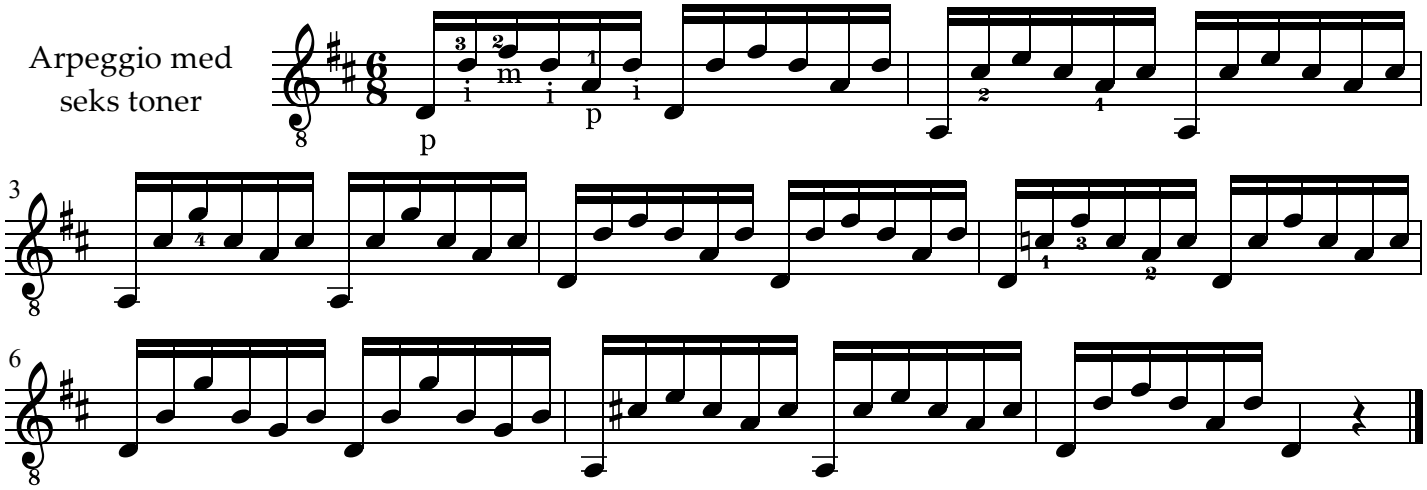

Arpeggio med
otte toner

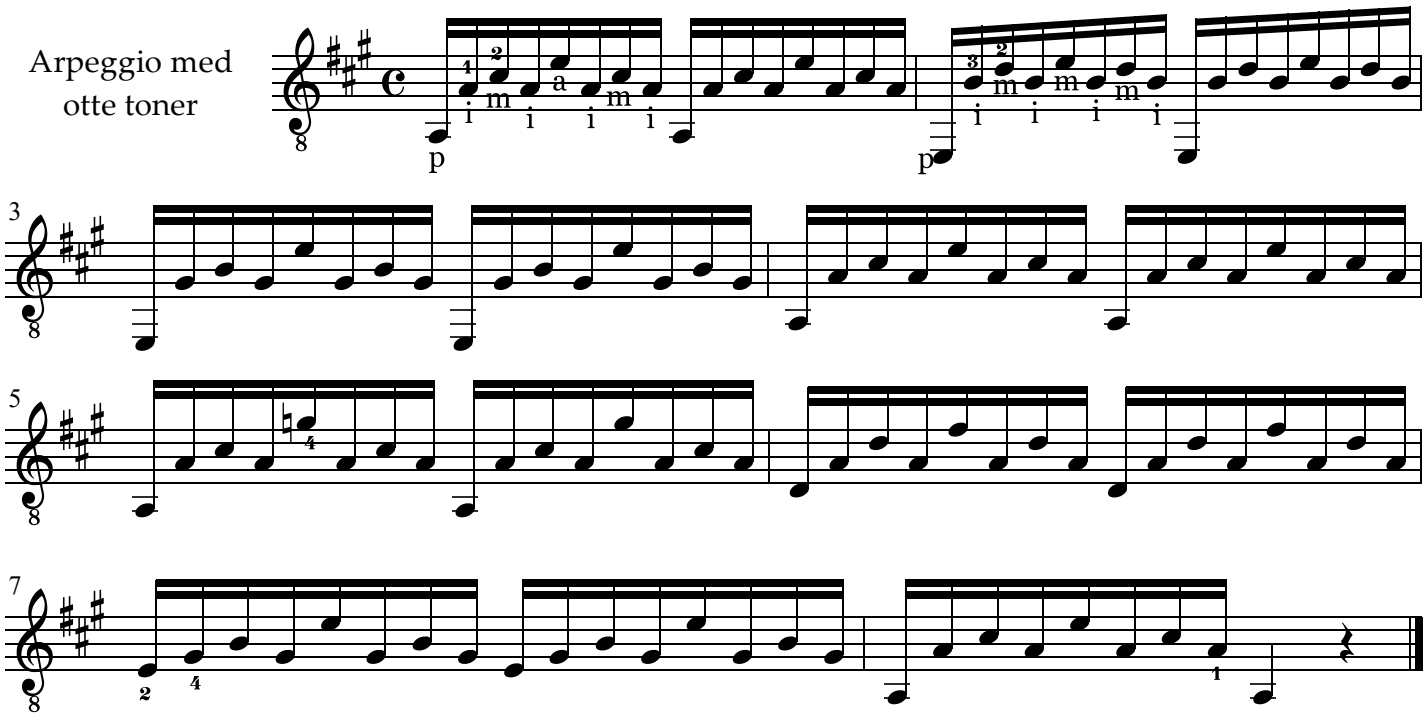

Arpeggio med fire toner

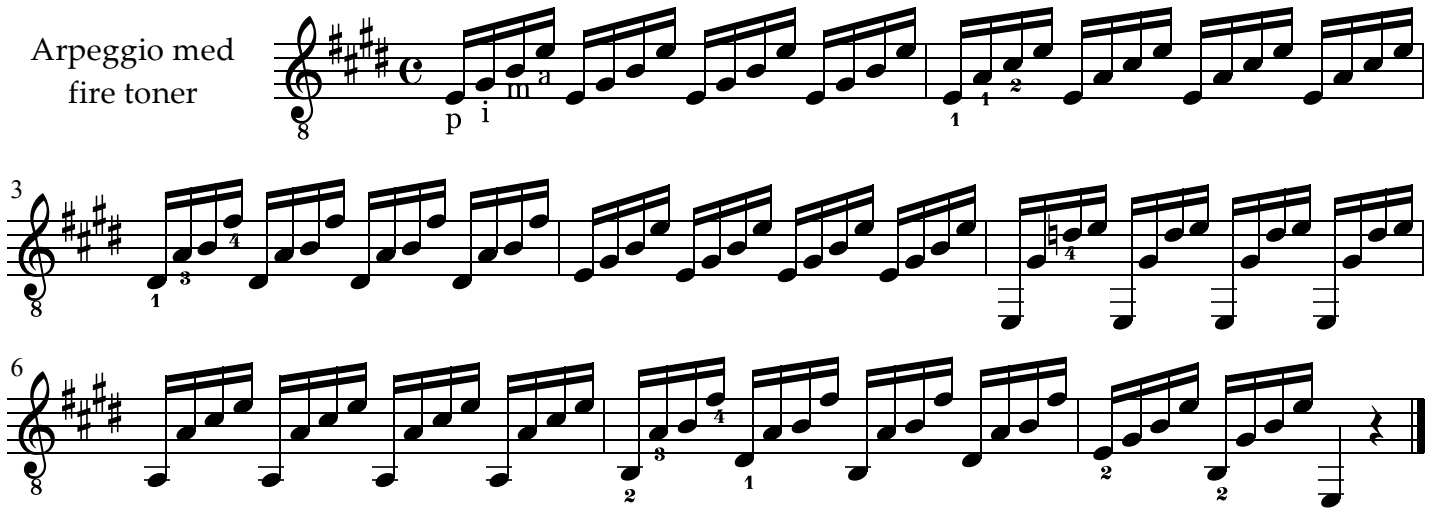

Arpeggio med seks toner

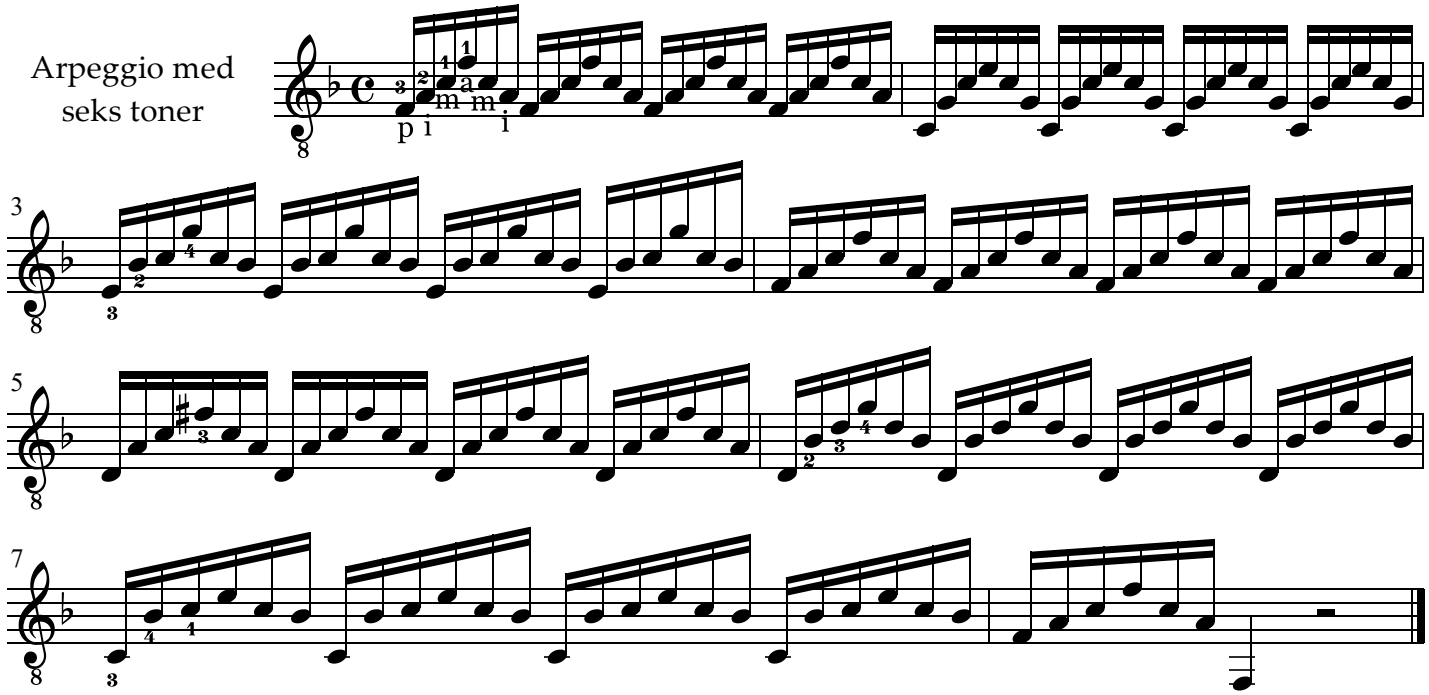

Arpeggio med dobbeltgreb

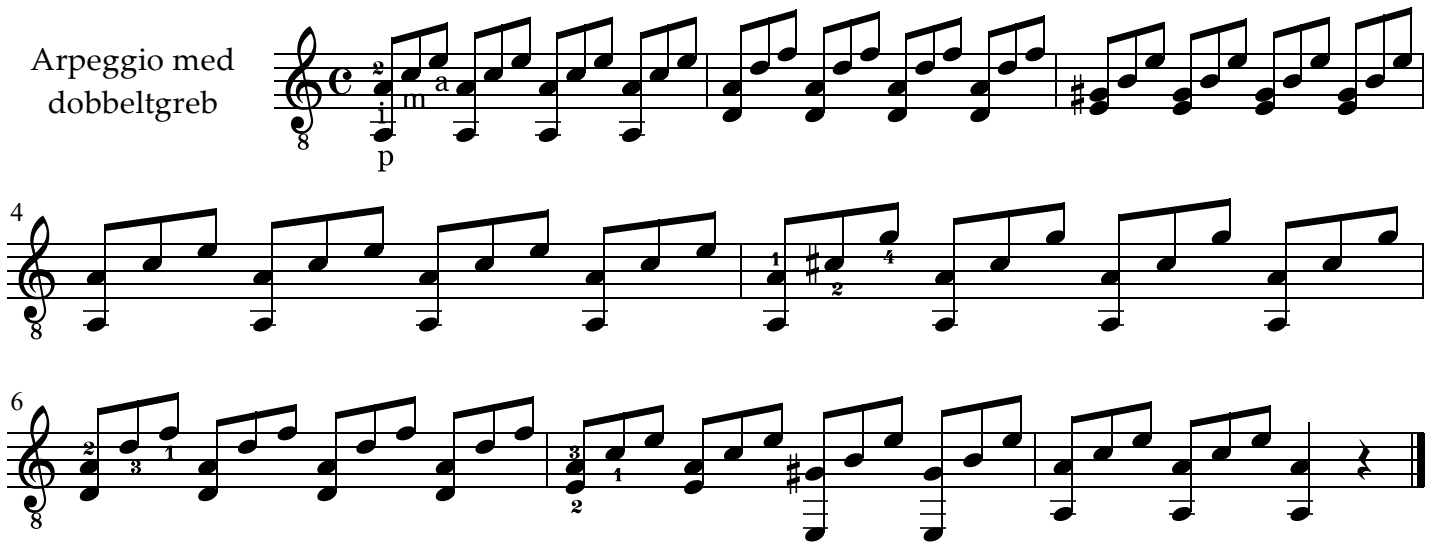

Arpeggio med dobbeltgreb

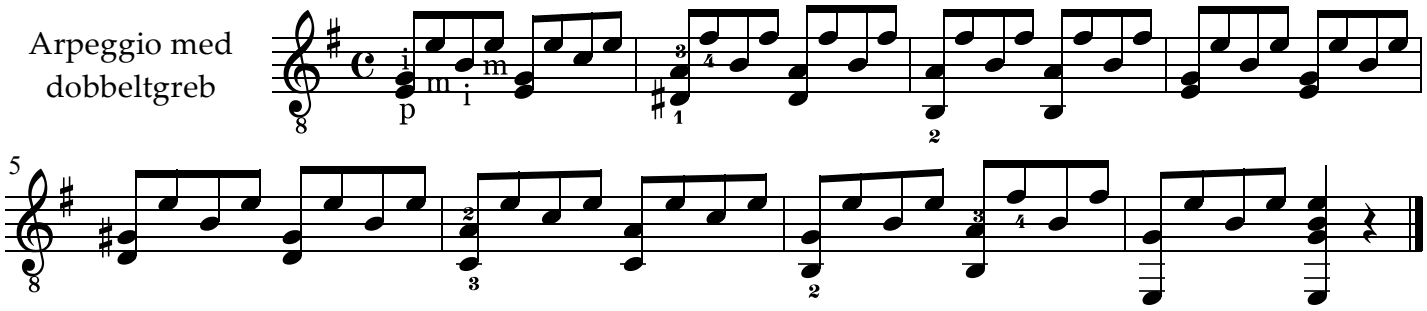

Arpeggio med otte toner

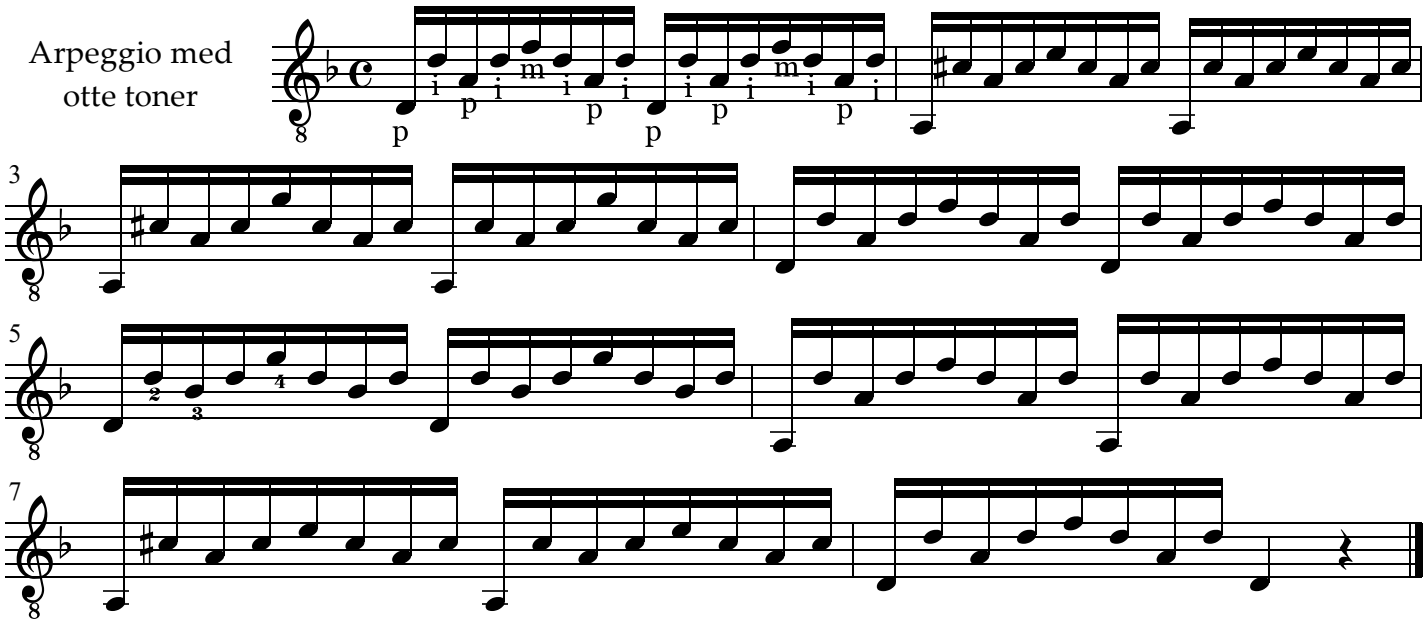

Eksempler på arpeggier at øve med de foregående eksempler

Arpeggio med tre toner

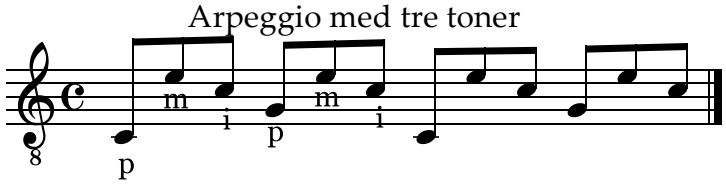

Arpeggio med fire toner

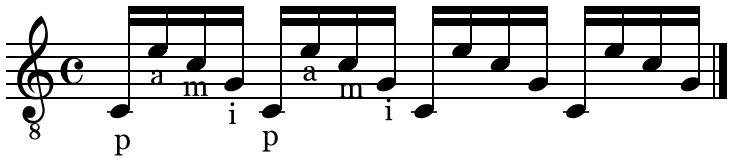

Arpeggio med seks toner

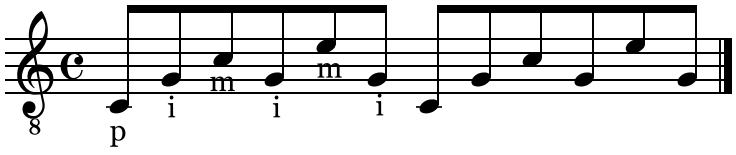

Arpeggio med otte toner

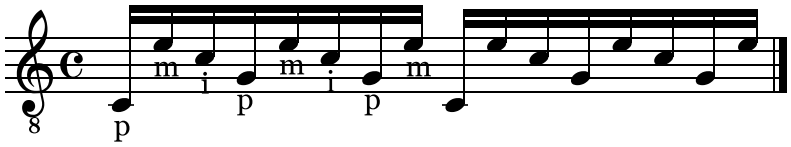

Arpeggio med otte toner

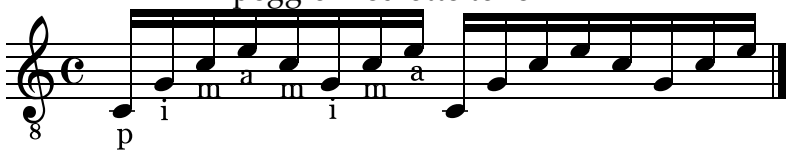

Arpeggio med dobbelte toner

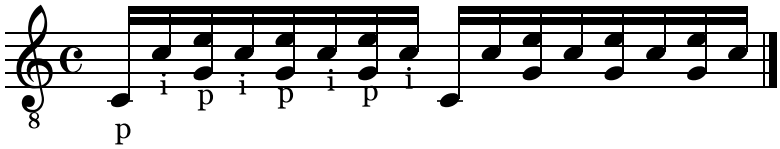

Alle instrumenter har deres favorittonearter. Guitaren kan spilles i alle tonearter, men de mest bekvemme er A-dur oga-mol, D-dur og d-mol, E-dur og e-mol, C, G og F. De øvrige tonearter er vanskelige. Således har jeg skrevet de følgende skalaer, akkorder, øvelser og småstykker i de, for begyndere, mest anvendelige tonearter.

Skalaer, akkorder, øvelser og progressive stykker i første position, i de mest almindelige tonearter

Bemærk: Når der står p (pouce) ved en tone, betyder det (nogle steder), at tonen gribes med venstre tommel bagom halsen på guitaren, og modsat de øvrige fingre.

Bastoner anslås med højre tommel.

C-durskala

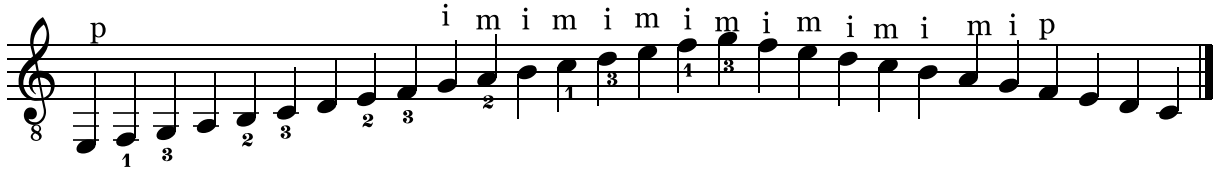

Akkorder og øvelser i C-dur

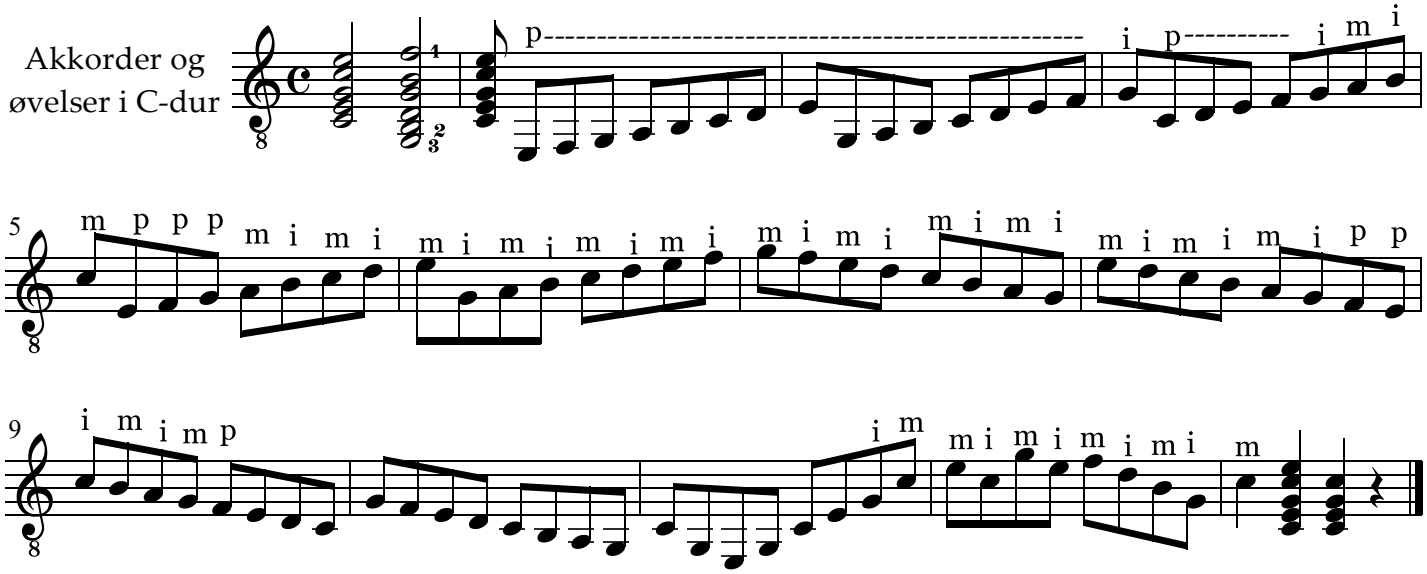

Nr. 1 Vals

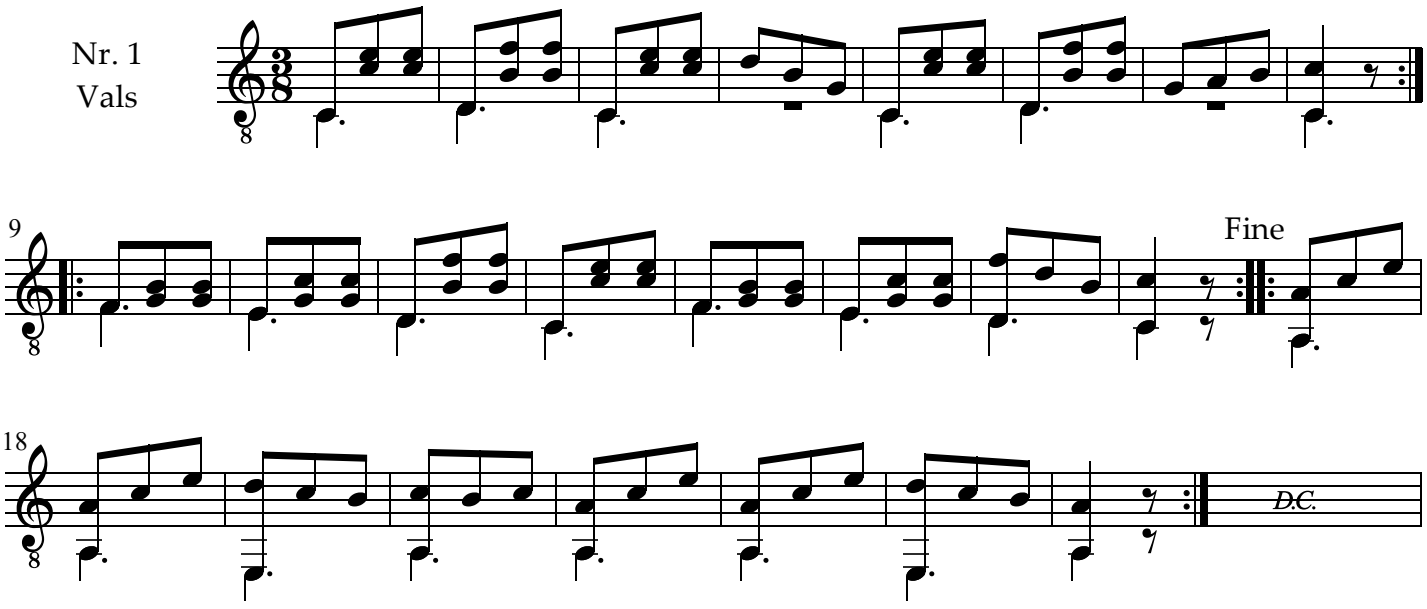

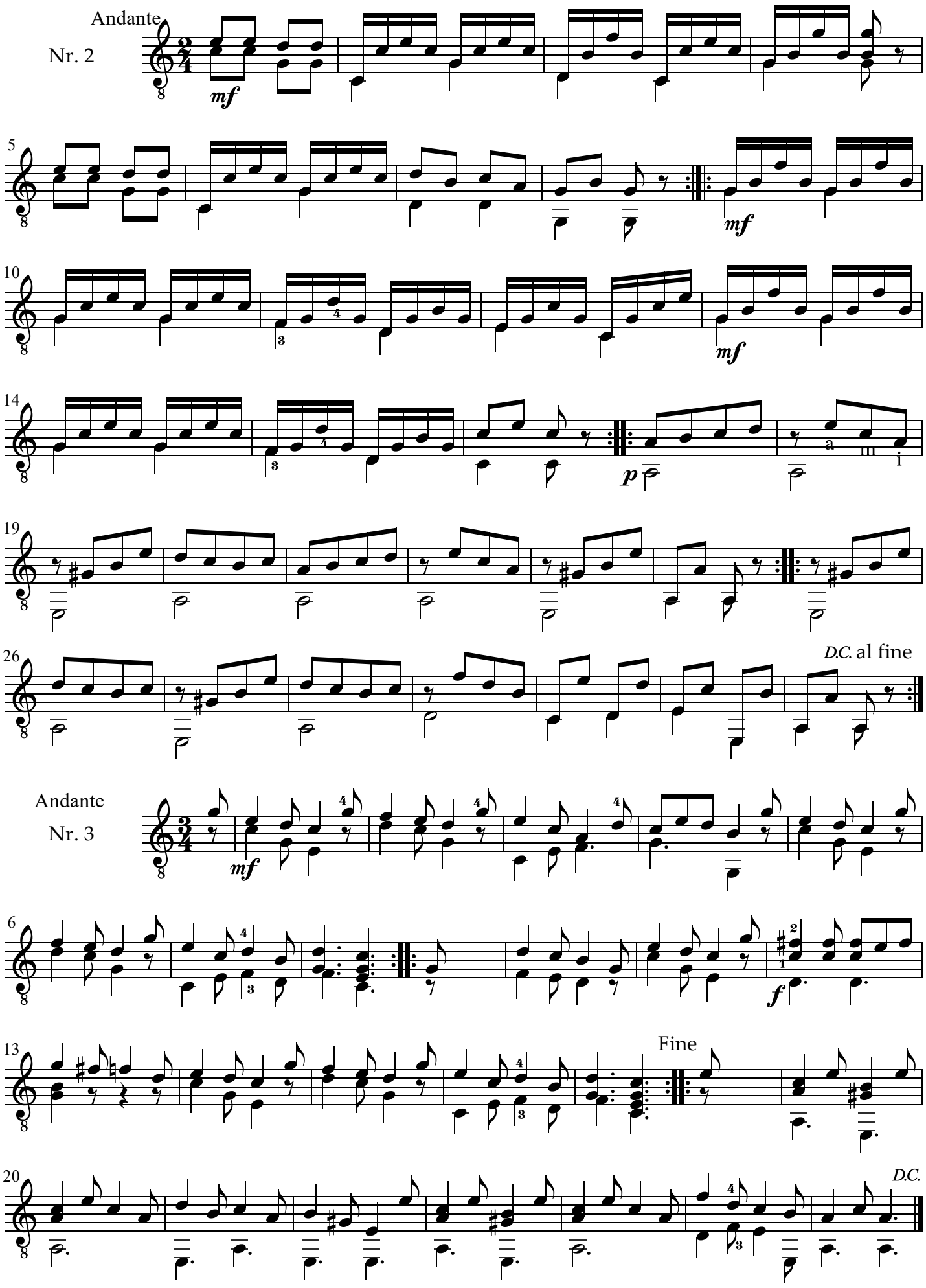
Andante
Nr. 2
mf
5
mf
10
mf
14
p
a
m
i
19
26
D.C. al fine
Andante
Nr. 3
mf
6
f
13
Fine
20
D.C.

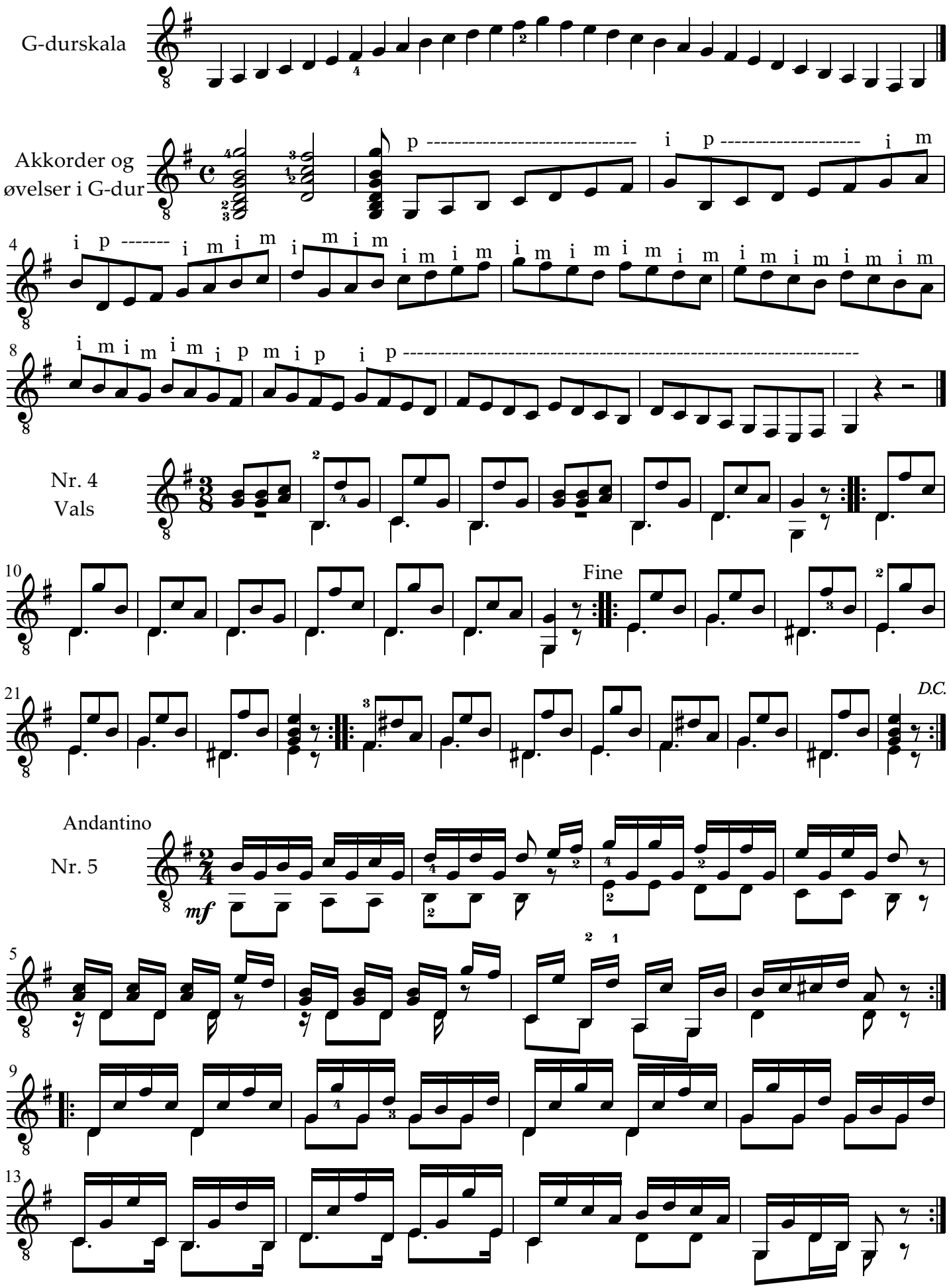
G-durskala
Akkorder og
øvelser i G-dur
Nr. 4
Vals
Fine
D.C.
Andantino
Nr. 5
mf

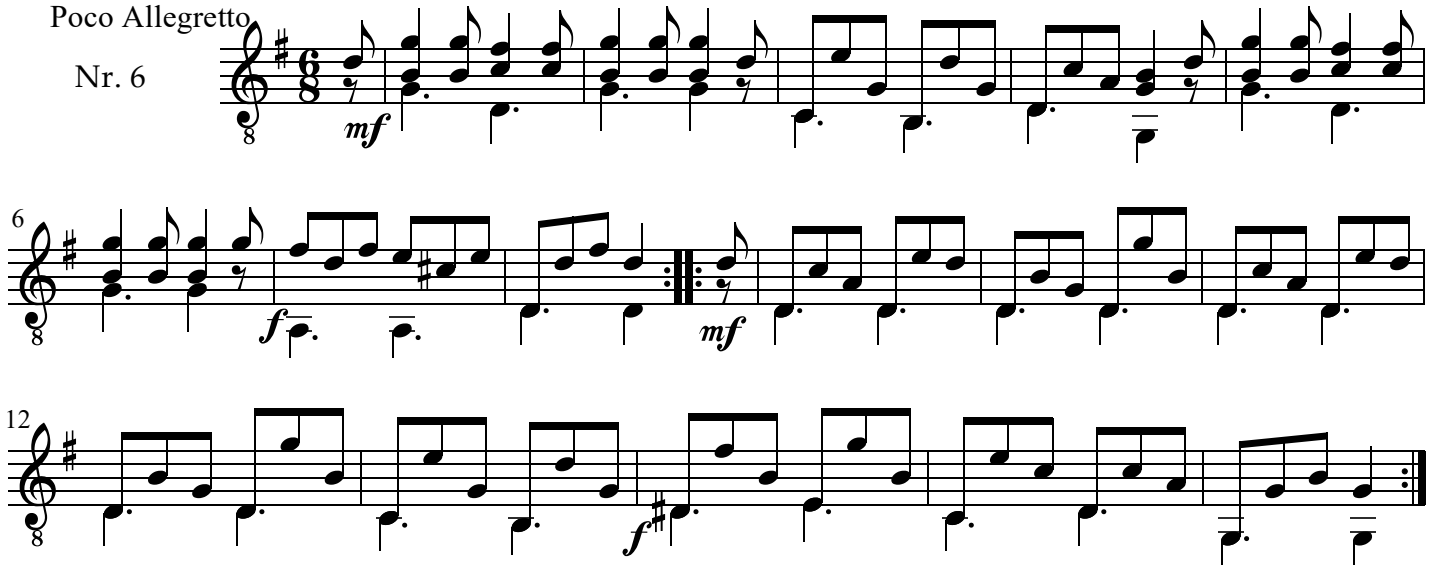

I den følgende skala er det nødvendigt, at venstre hånd rykker frem til andet bånd for at lette fingersætningen.

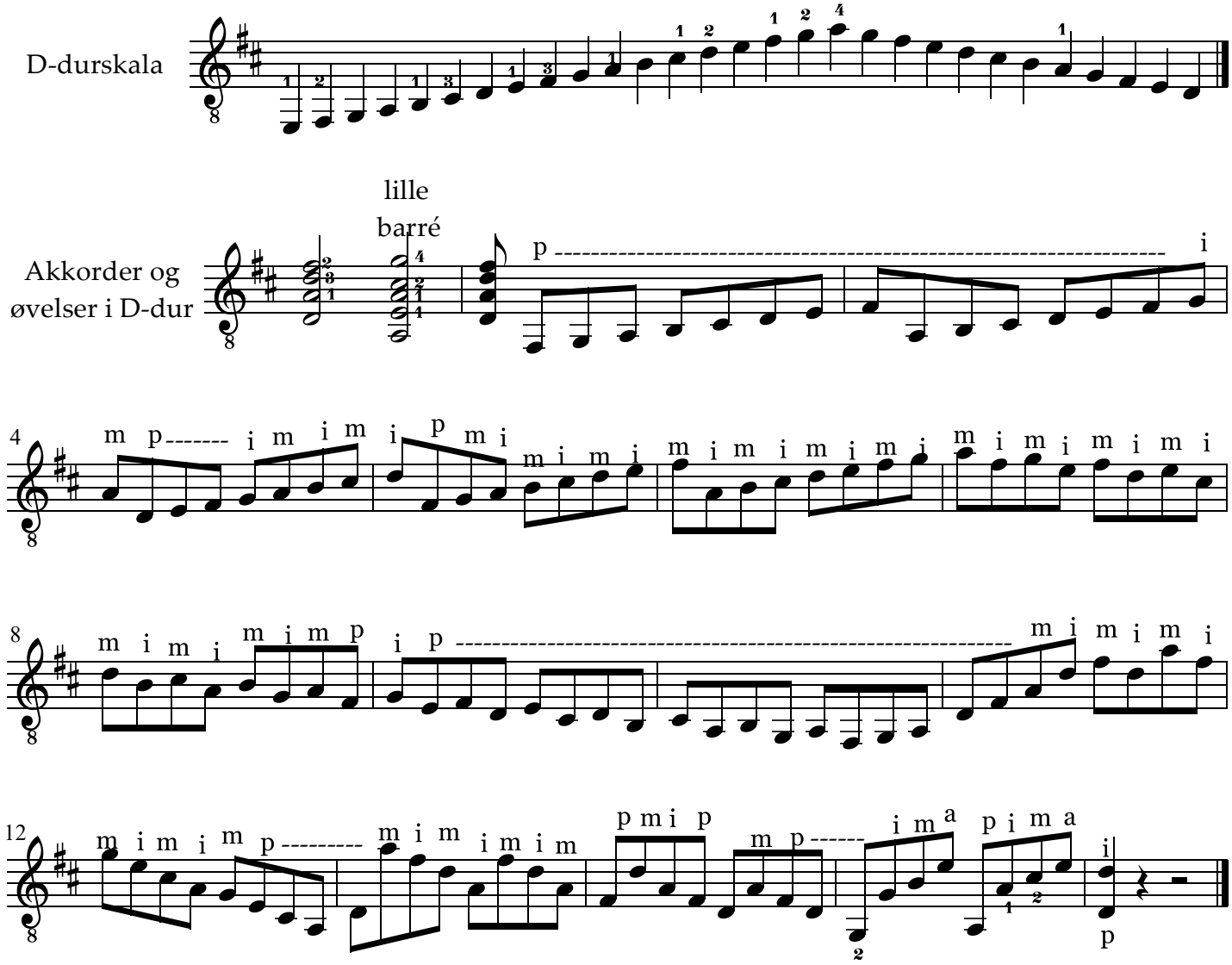

Når man har to toner samtidigt, og begge burde ligge på samme streng, bliver den højeste liggende på sin normale plads, mens den nederste går på den næste lavere streng.

Eksempel

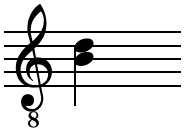

D og H ligger begge på anden streng, derfor bliver D på sin plads, og H gribes på tredie streng, fjerde bånd.

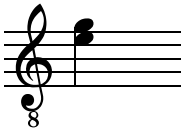

E og G ligger begge på første streng, derfor bliver G på første streng, og E gribes på anden streng, femte bånd.

Poco Allegretto

Nr. 7

Rondo

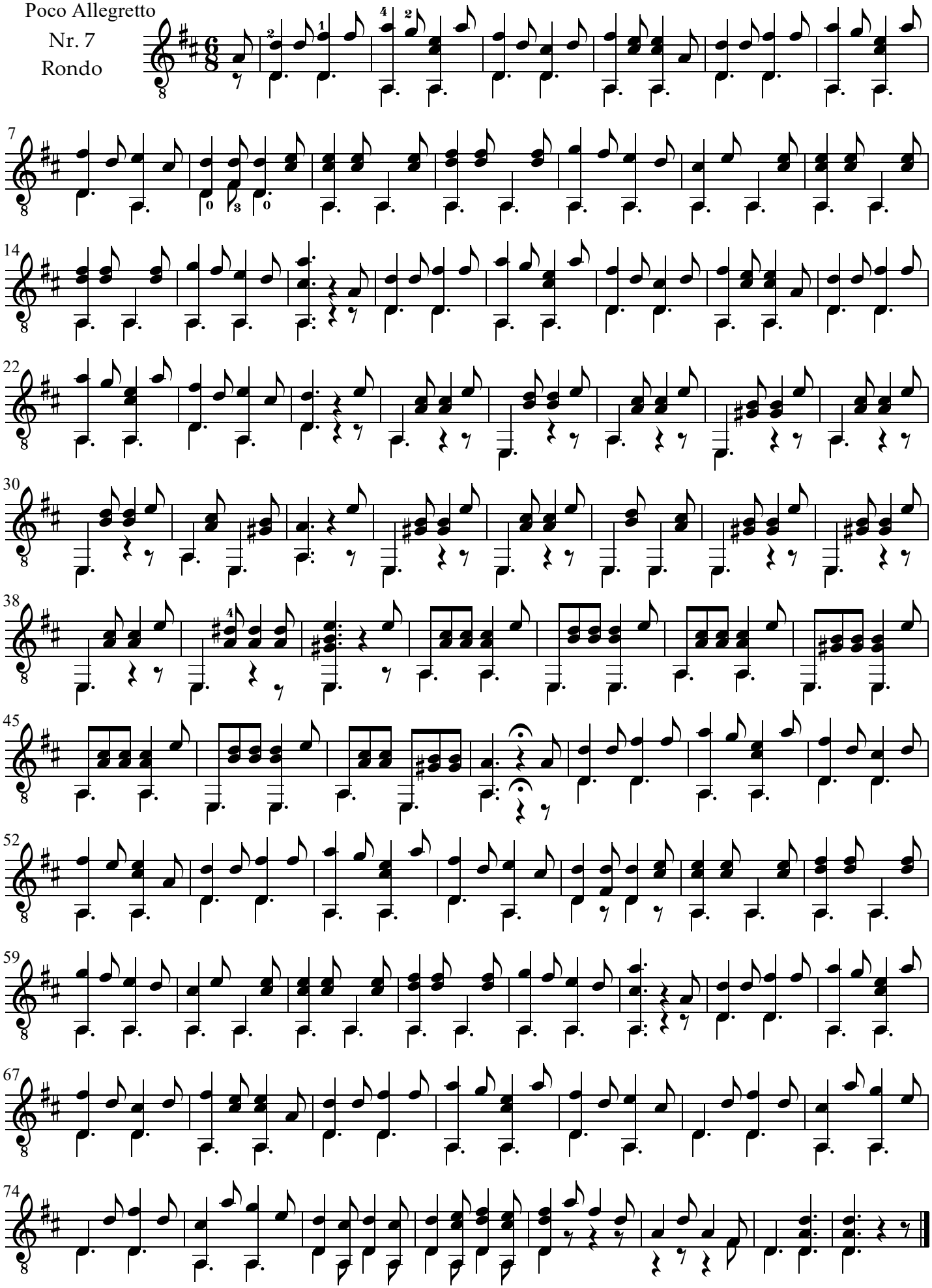

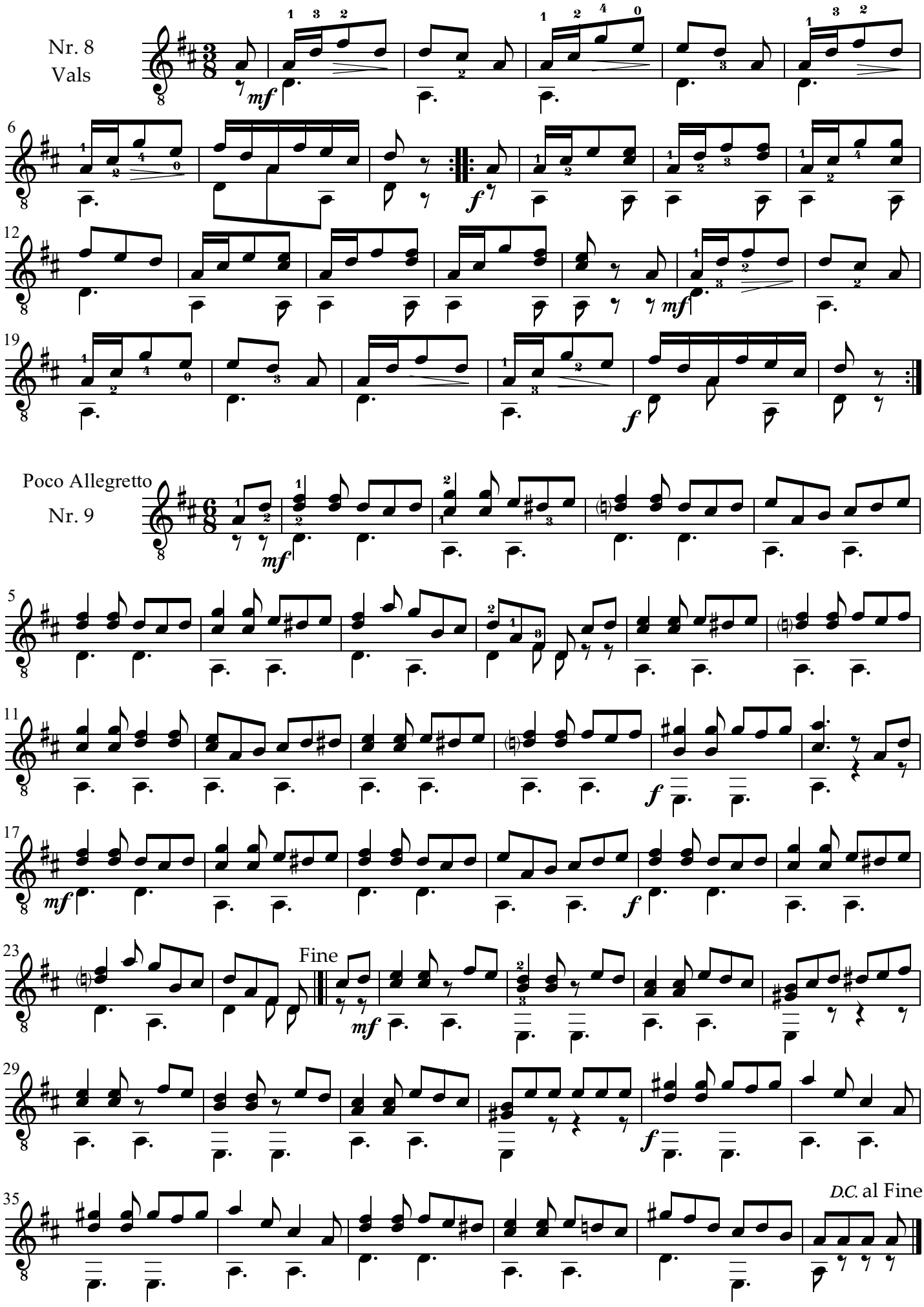
Nr. 8
Vals
Poco Allegretto
Nr. 9
Fine
D.C. al Fine

Andante Grazioso

Nr. 10

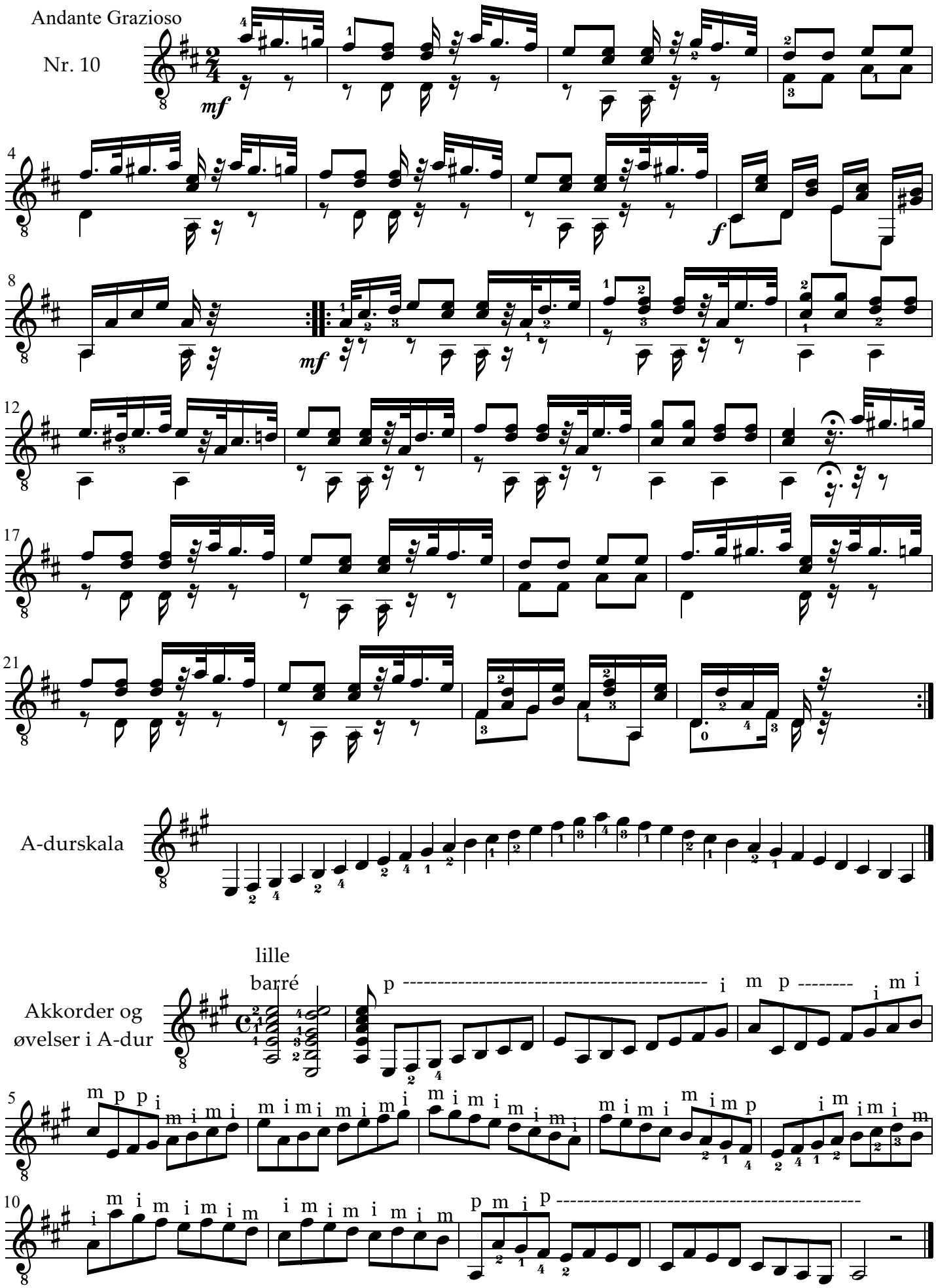

A-durskala

Akkorder og
øvelser i A-dur

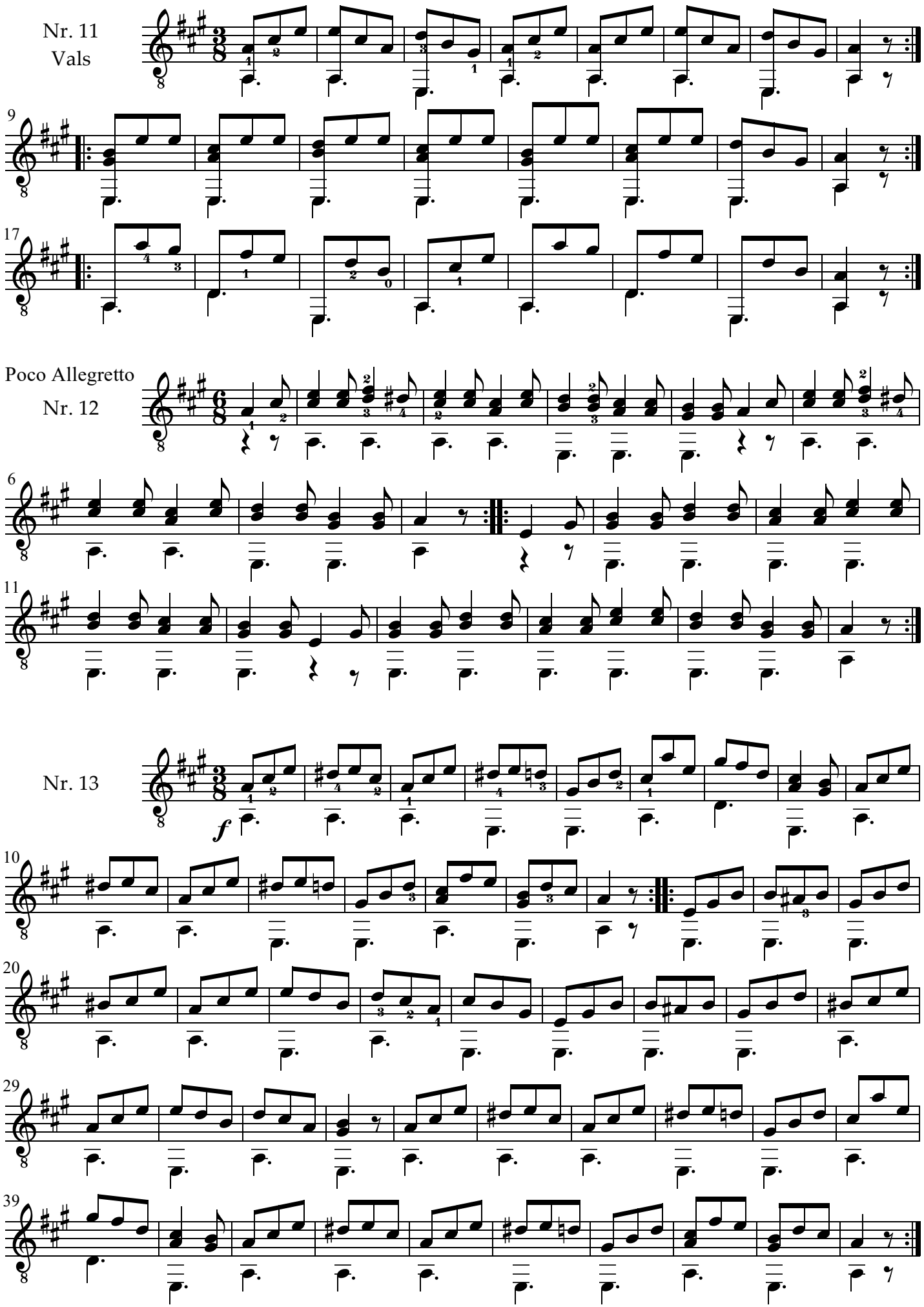
Nr. 11
Vals
9
17
Poco Allegretto
Nr. 12
6
11
Nr. 13
f
10
20
29
39

Skala i E-dur

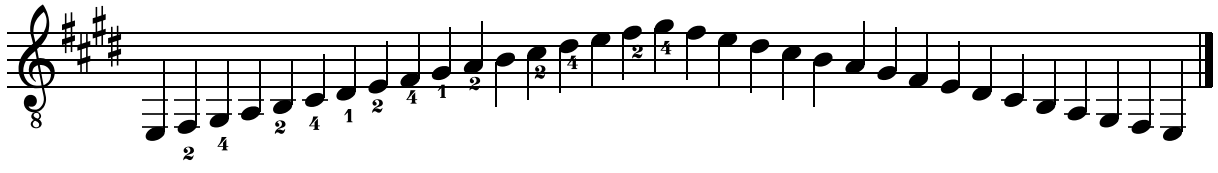

Akkorder og
øvelser i E-dur

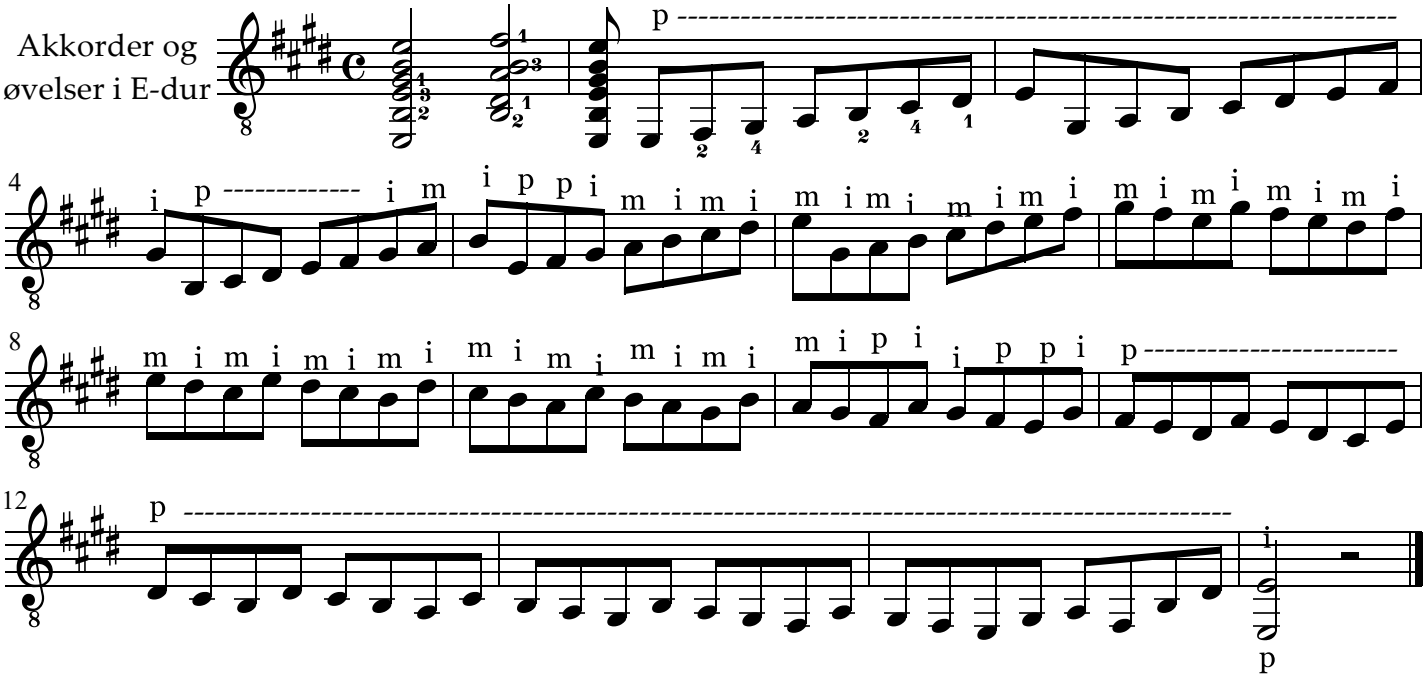

Nr. 14

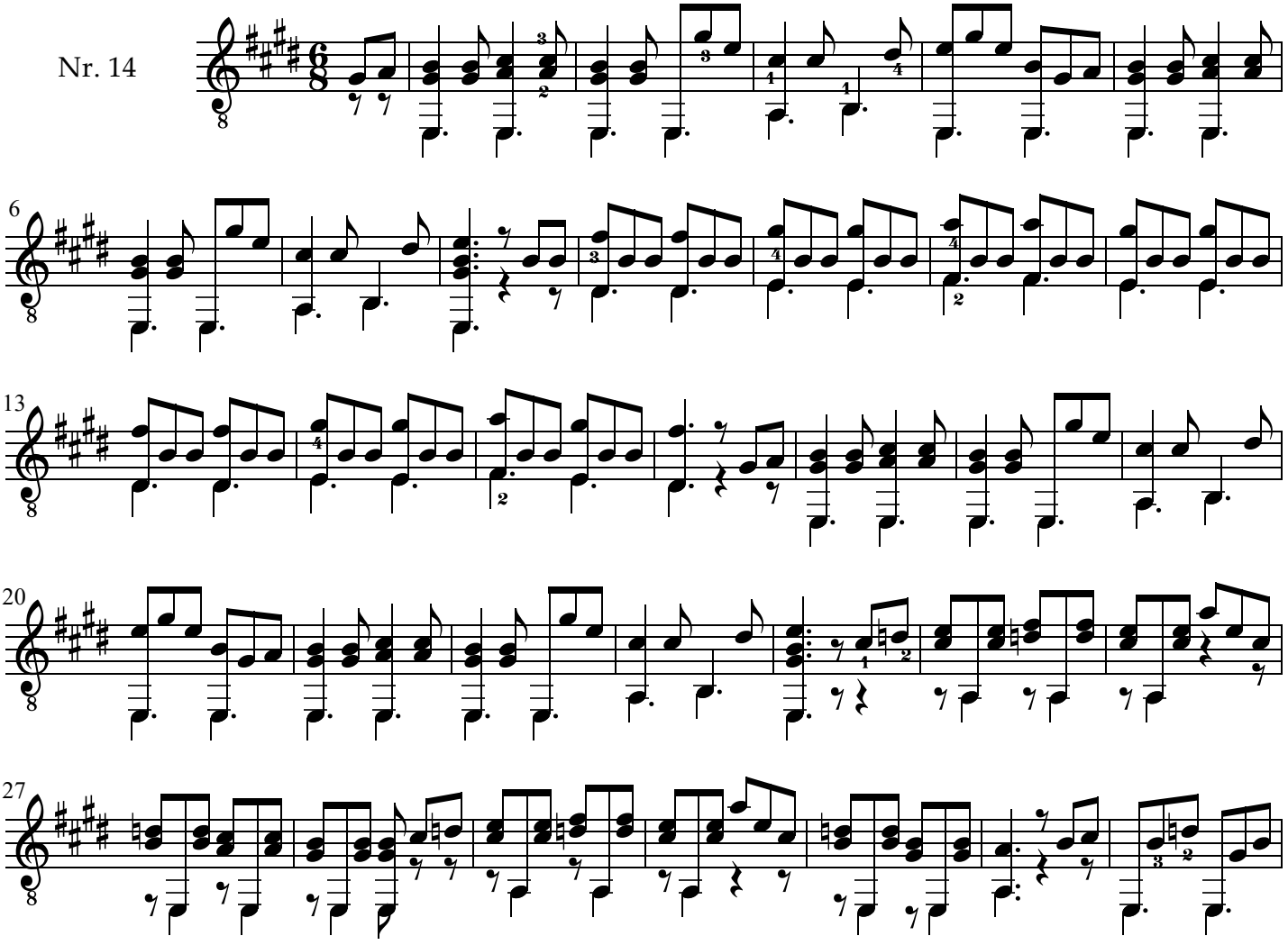

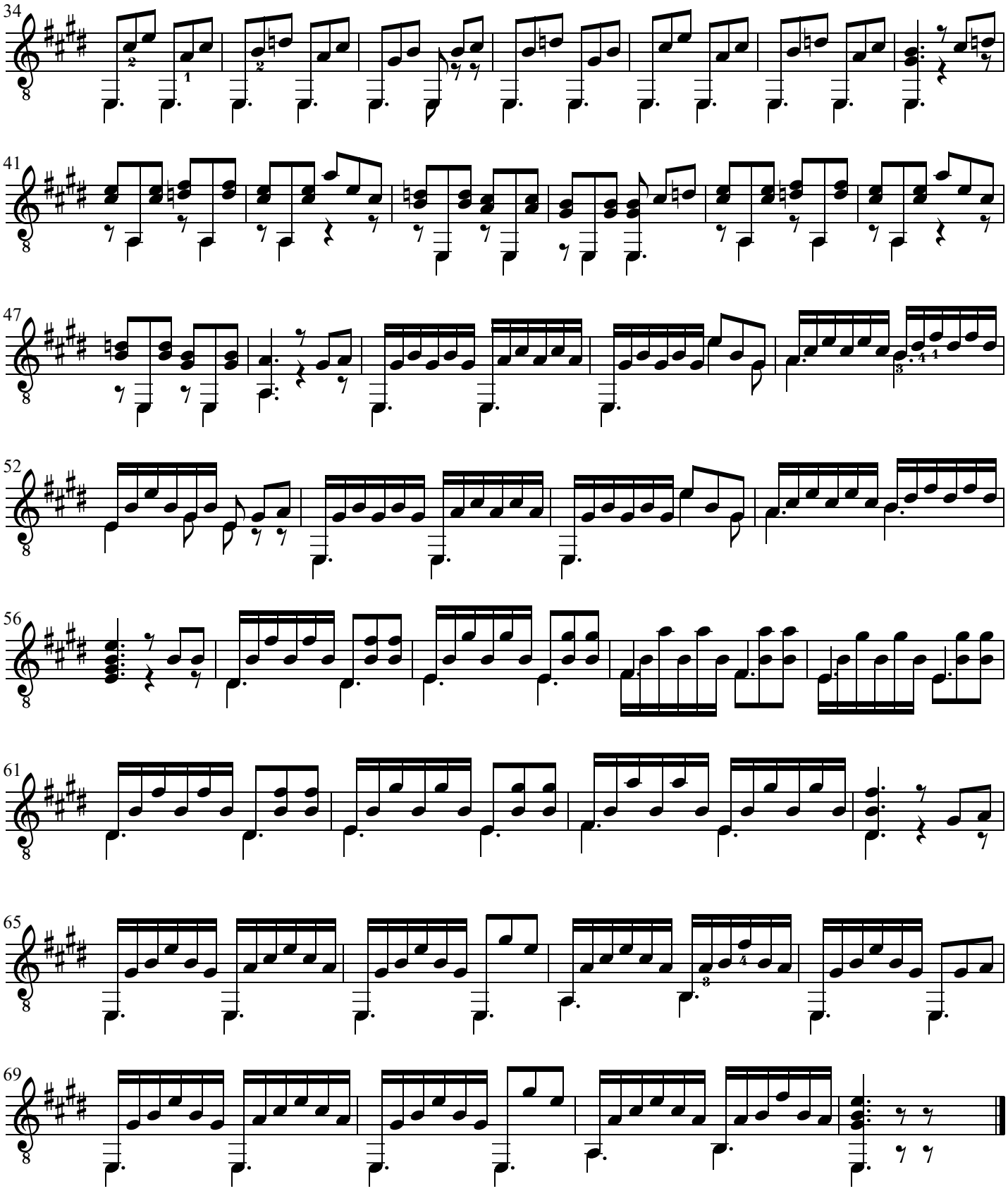
34
41
47
52
56
61
65
69

Nr. 15
Vals

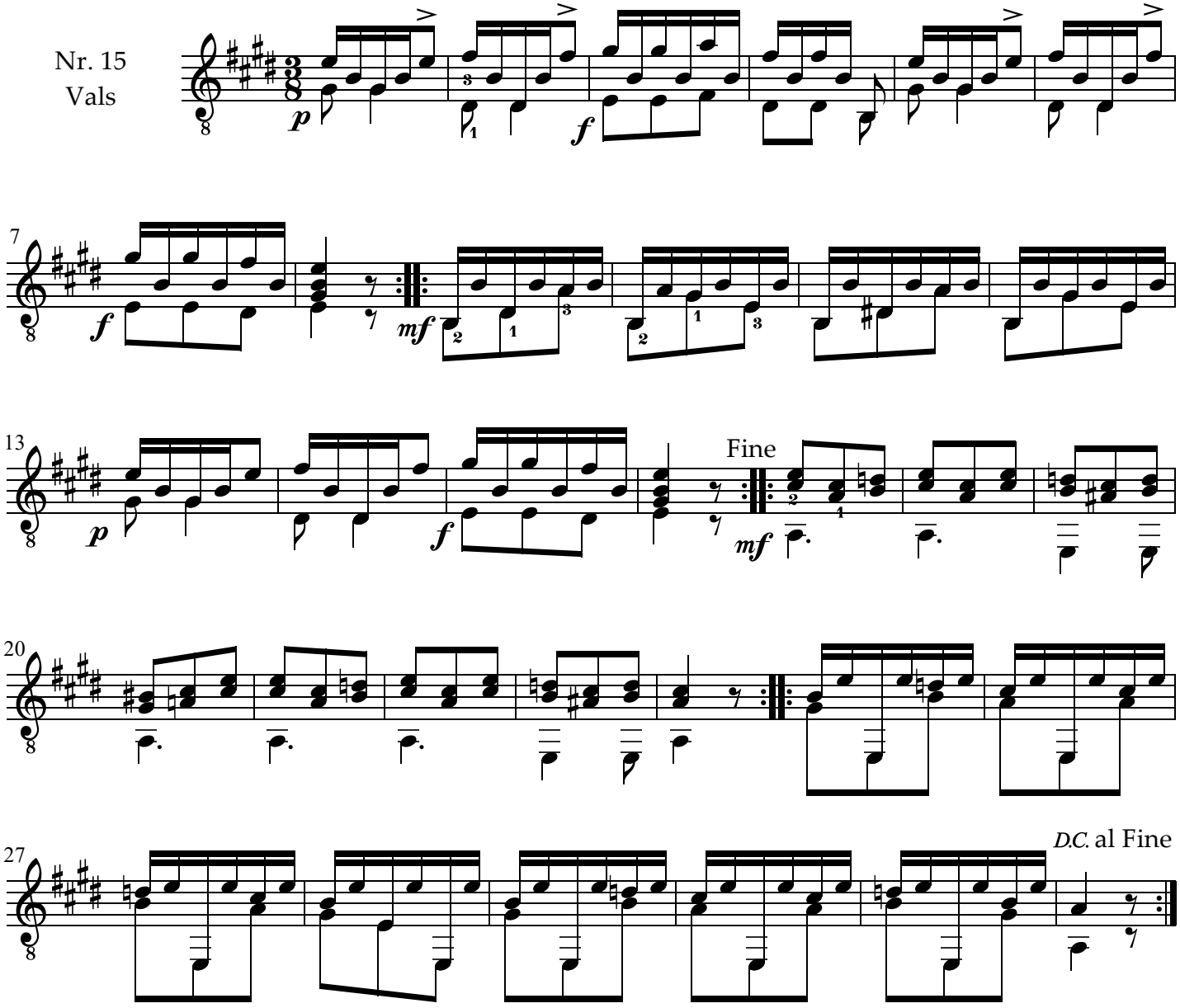

Skala i F-dur

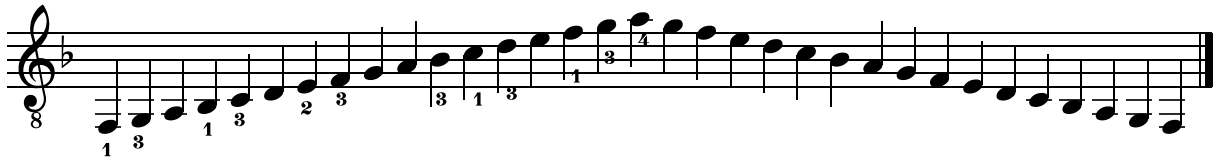

Akkorder og
øvelser i F-dur

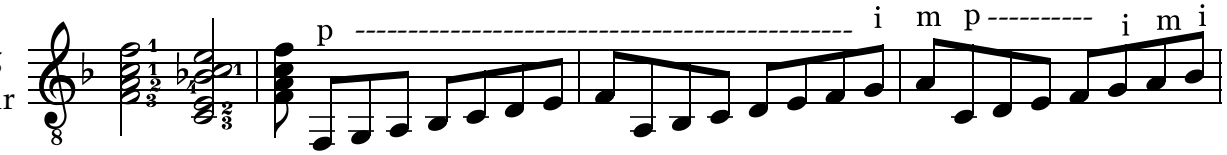

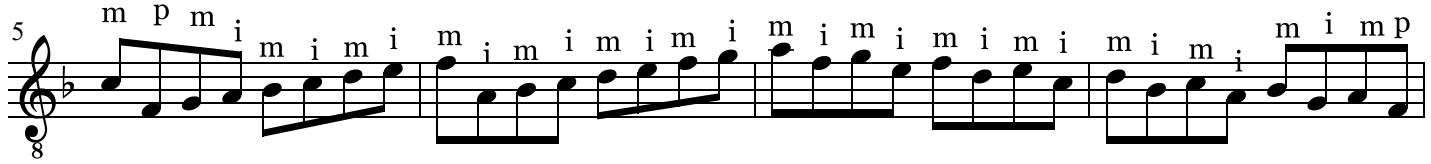

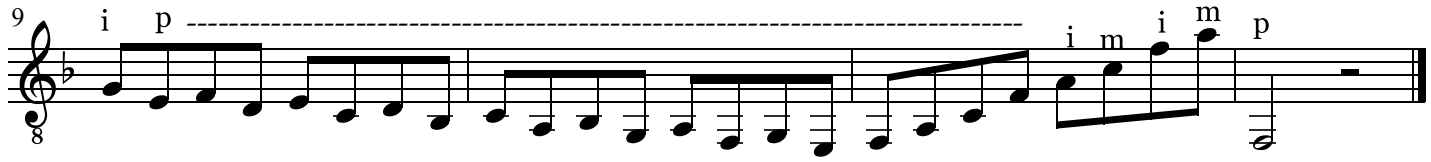

Poco Allegretto

Nr. 16

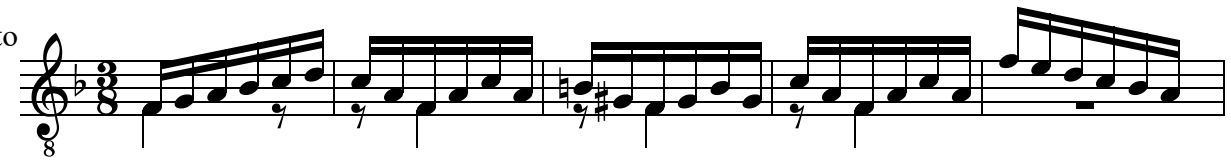

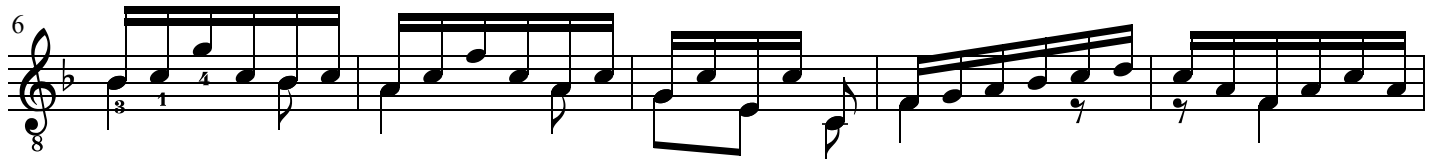

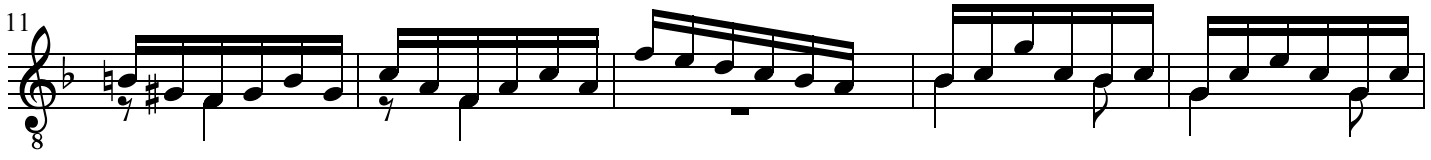

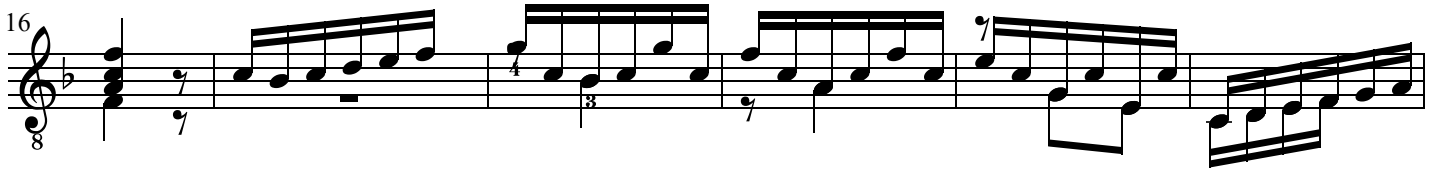

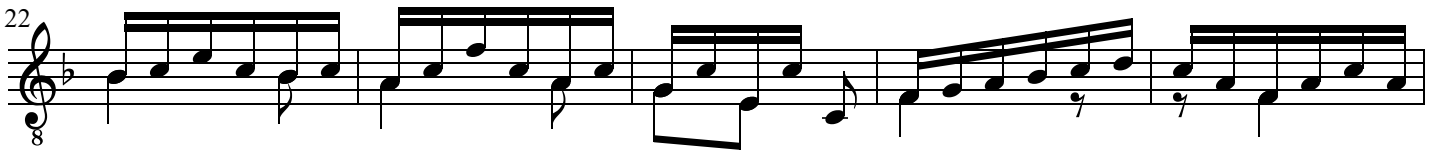

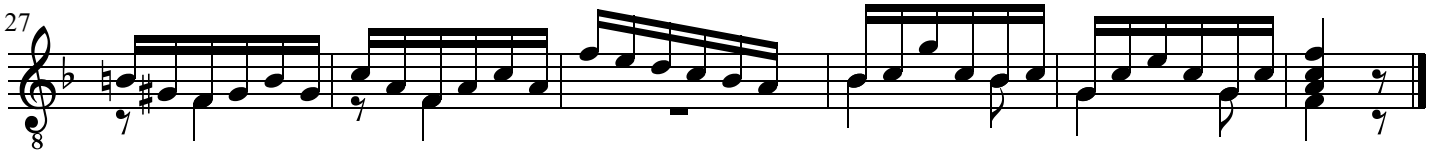

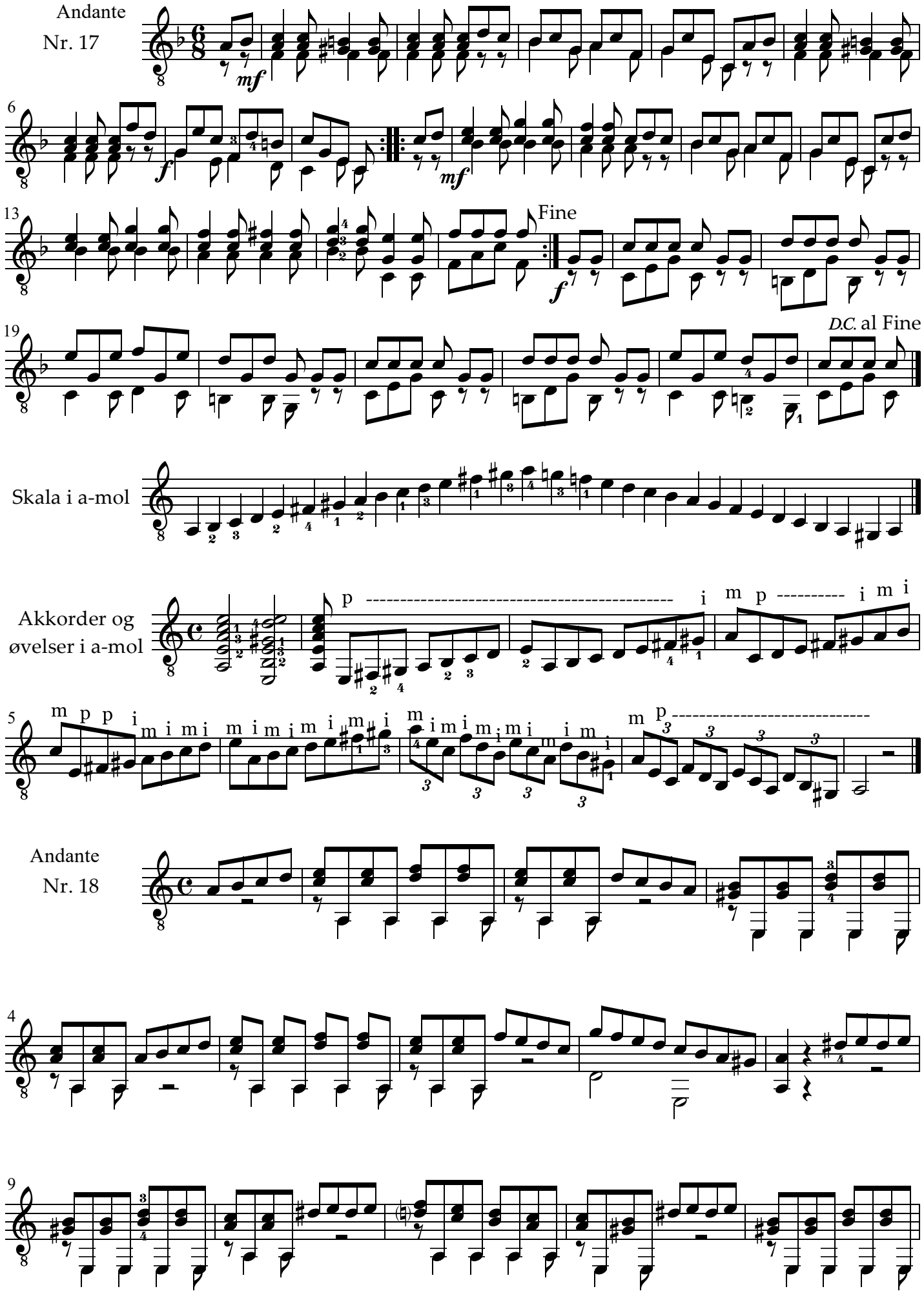
Andante
Nr. 17
mf
f
mf
Fine
f
D.C. al Fine
Skala i a-mol
Akkorder og
øvelser i a-mol
p
i
m p
i m i
Andante
Nr. 18

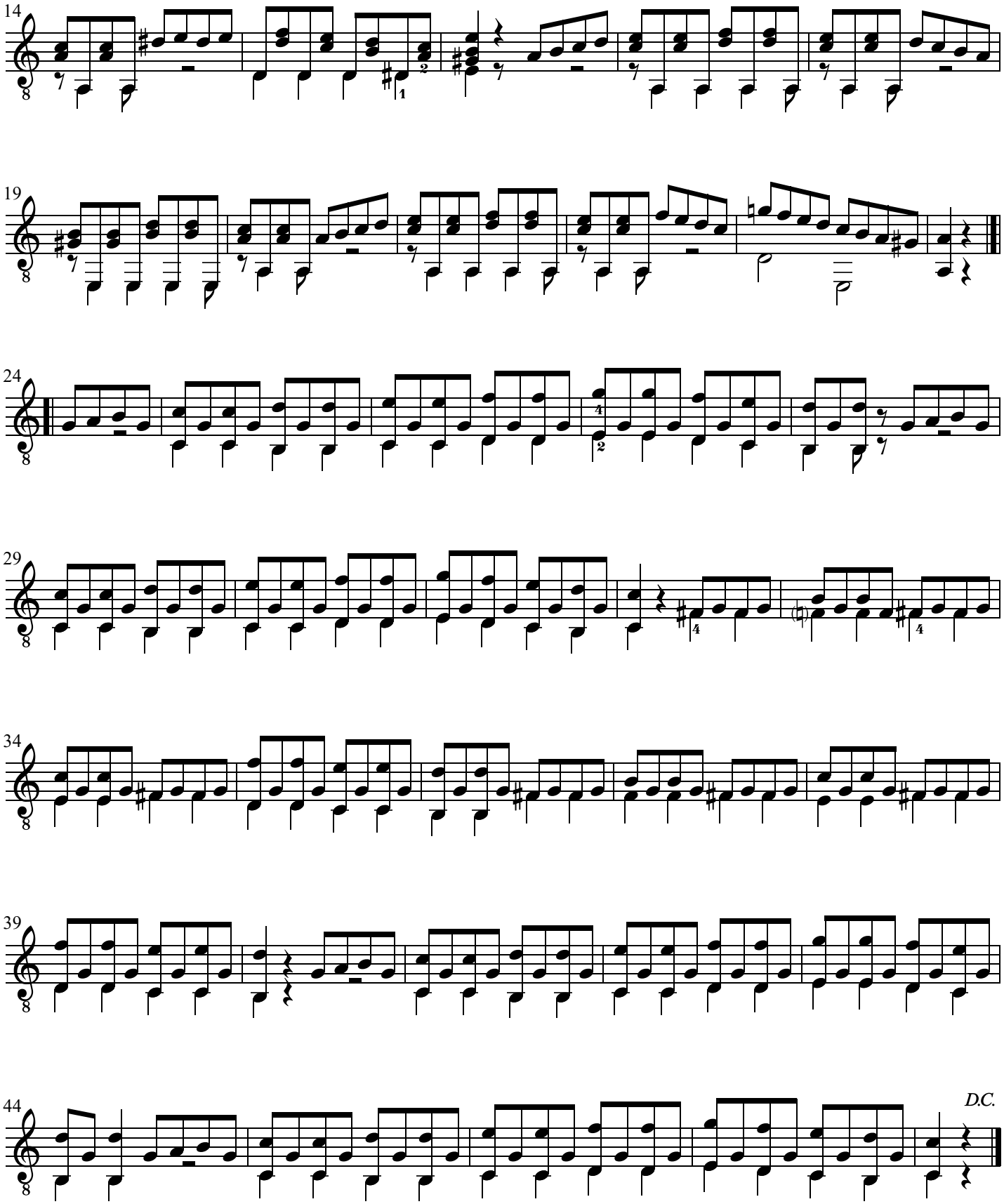
14
19
24
29
34
39
44
D.C.

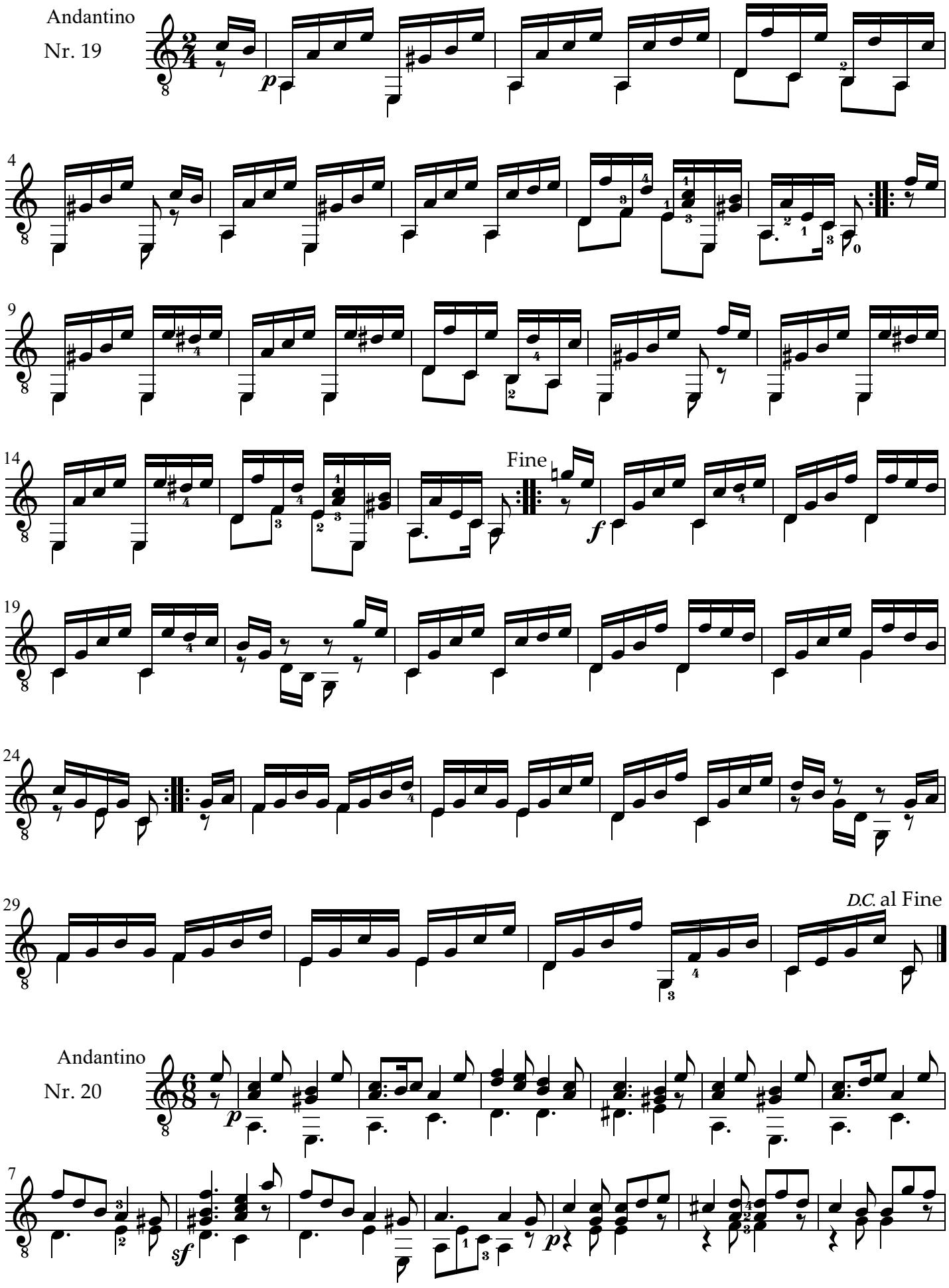
Andantino
Nr. 19
Fine
D.C. al Fine
Andantino
Nr. 20

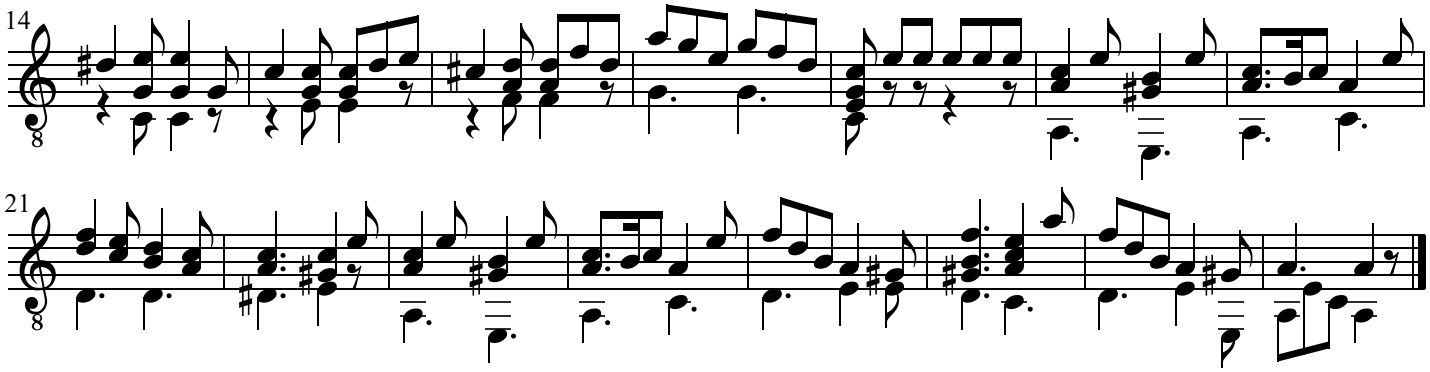

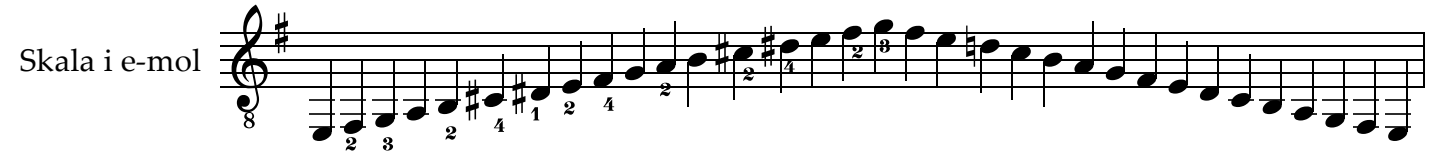
Skala i e-mol

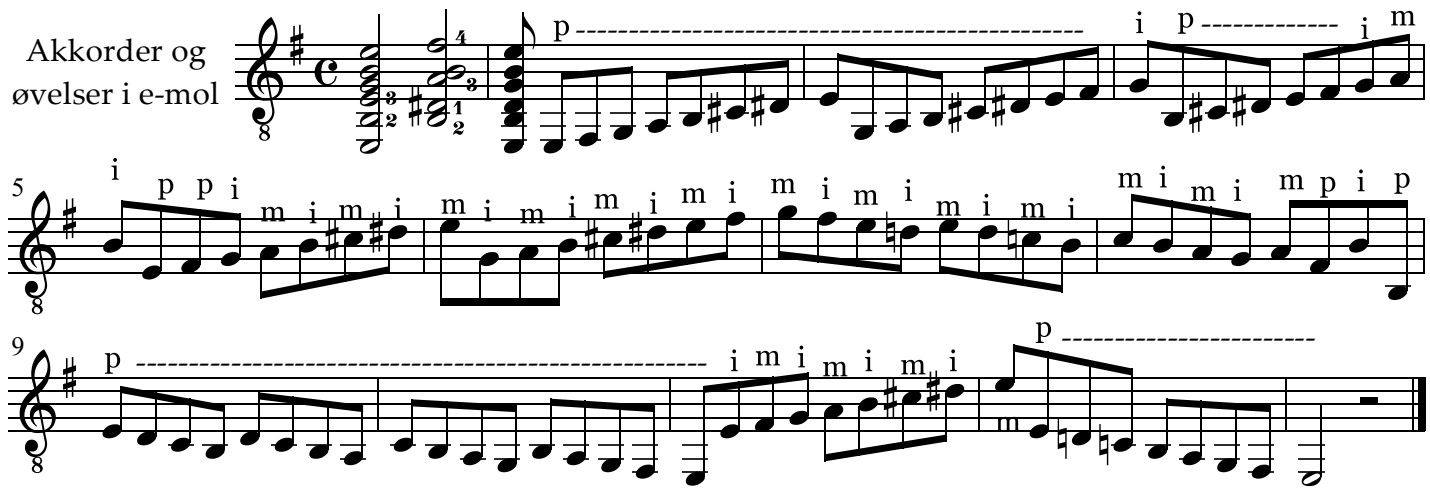
Akkorder og
øvelser i e-mol

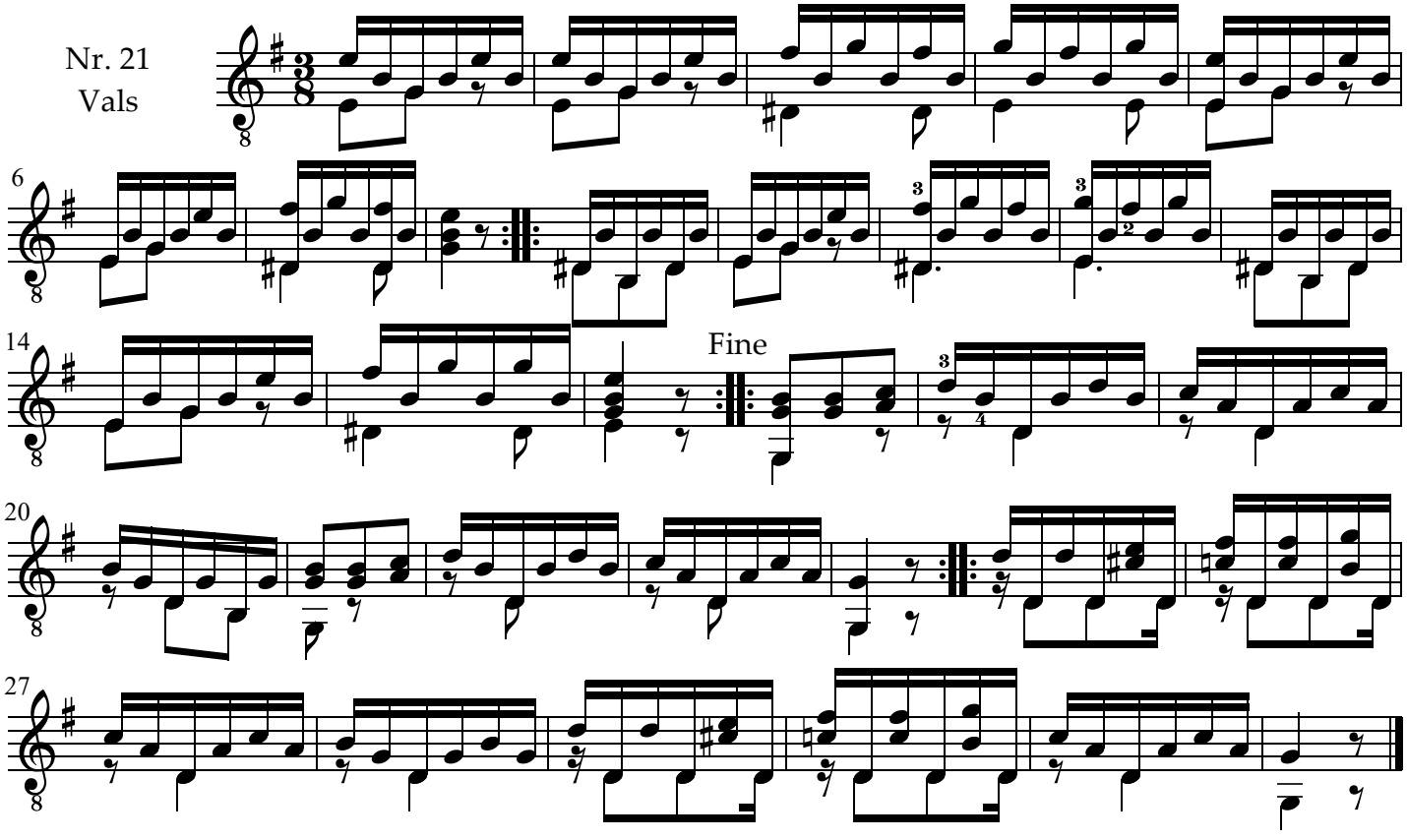
Nr. 21
Vals
Fine

Skala i d-mol

Akkorder og
øvelser i d-mol

Allegretto

Nr. 22

lille barré

Samling af stykker i stigende sværhedsgrad
til bedre indøvelse af første position

Andante Grazioso

Nr. 23

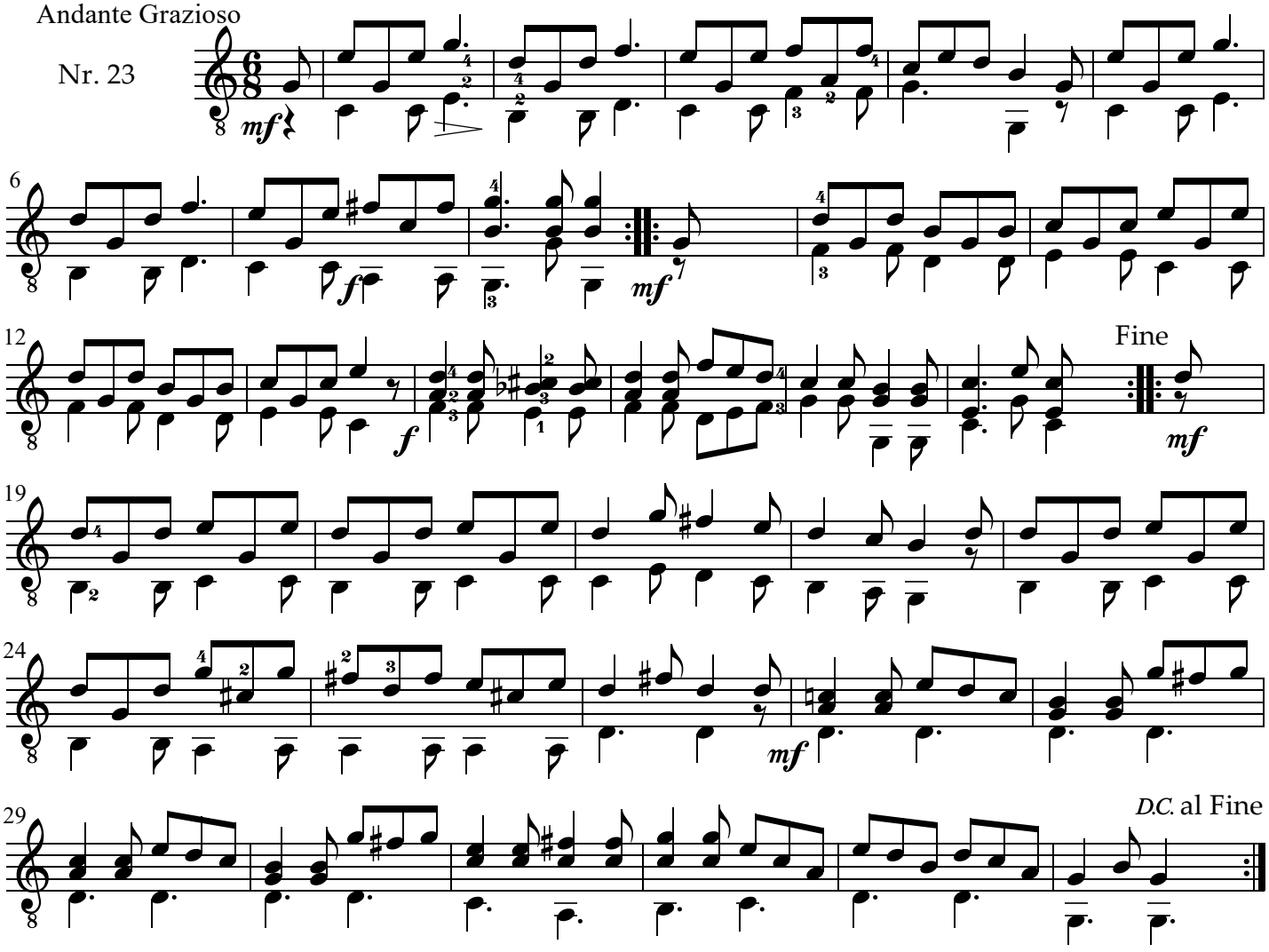

Nr. 24

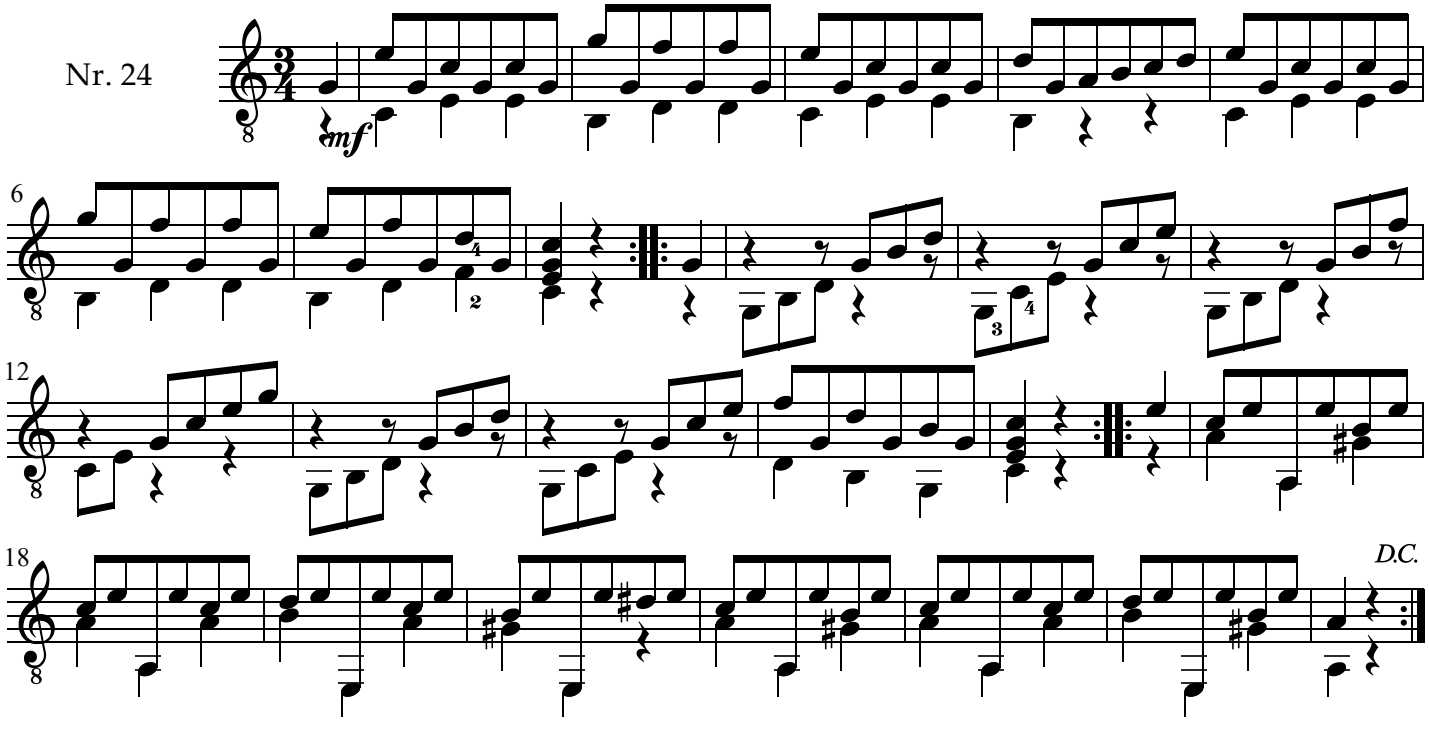

Allegretto Grazioso

Nr. 25

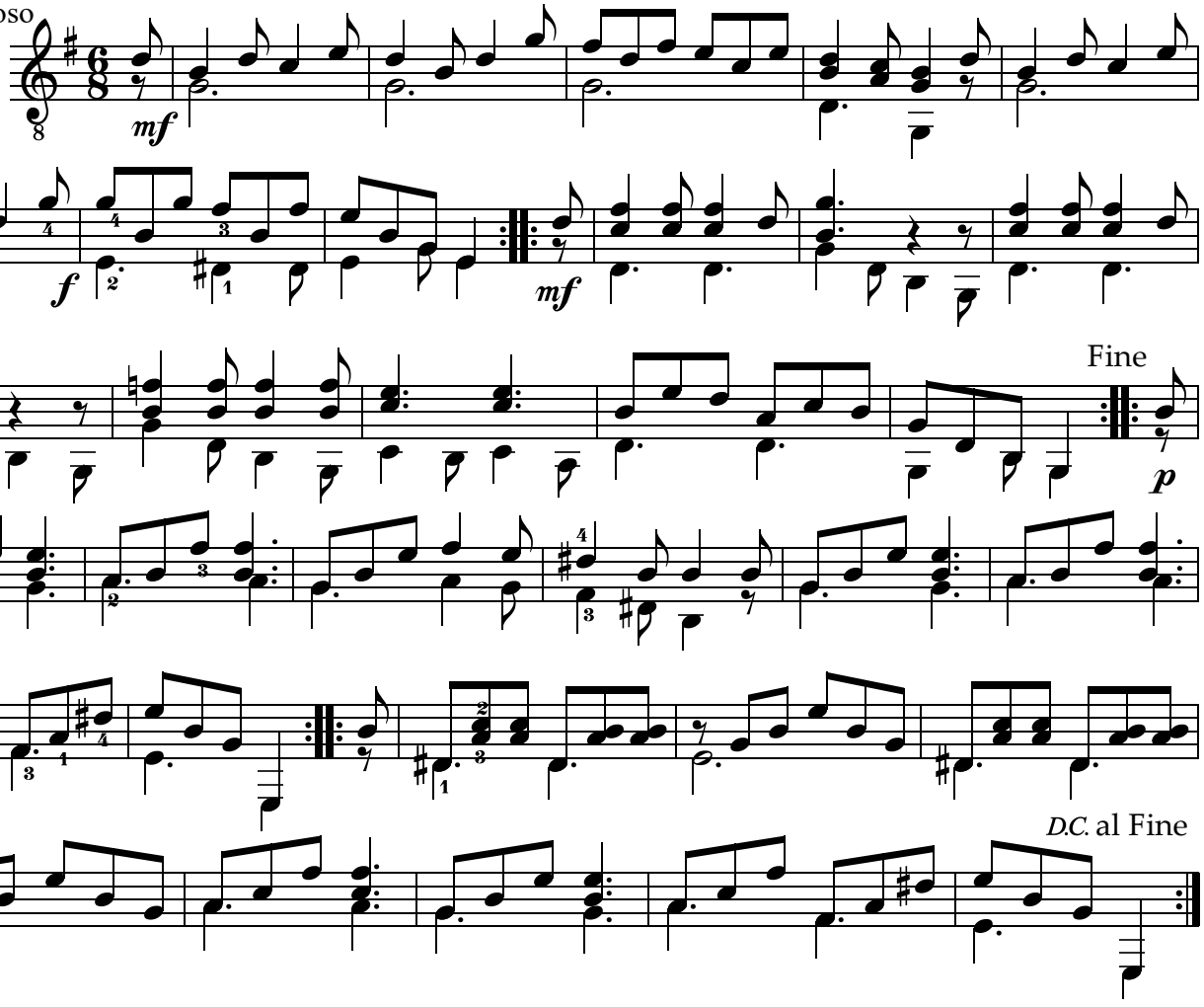

Nr. 26
Polonaise

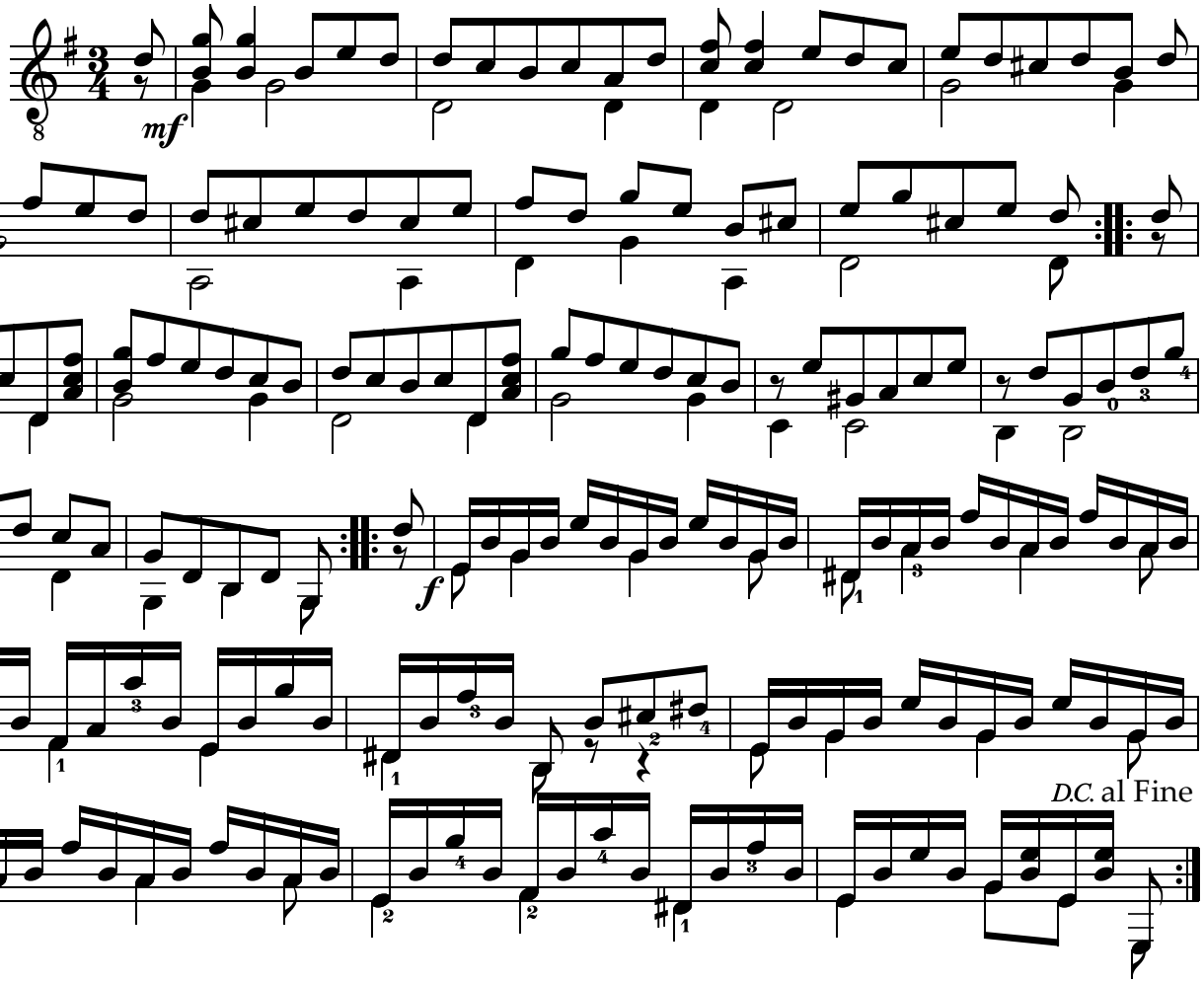

Nr. 27
Vals

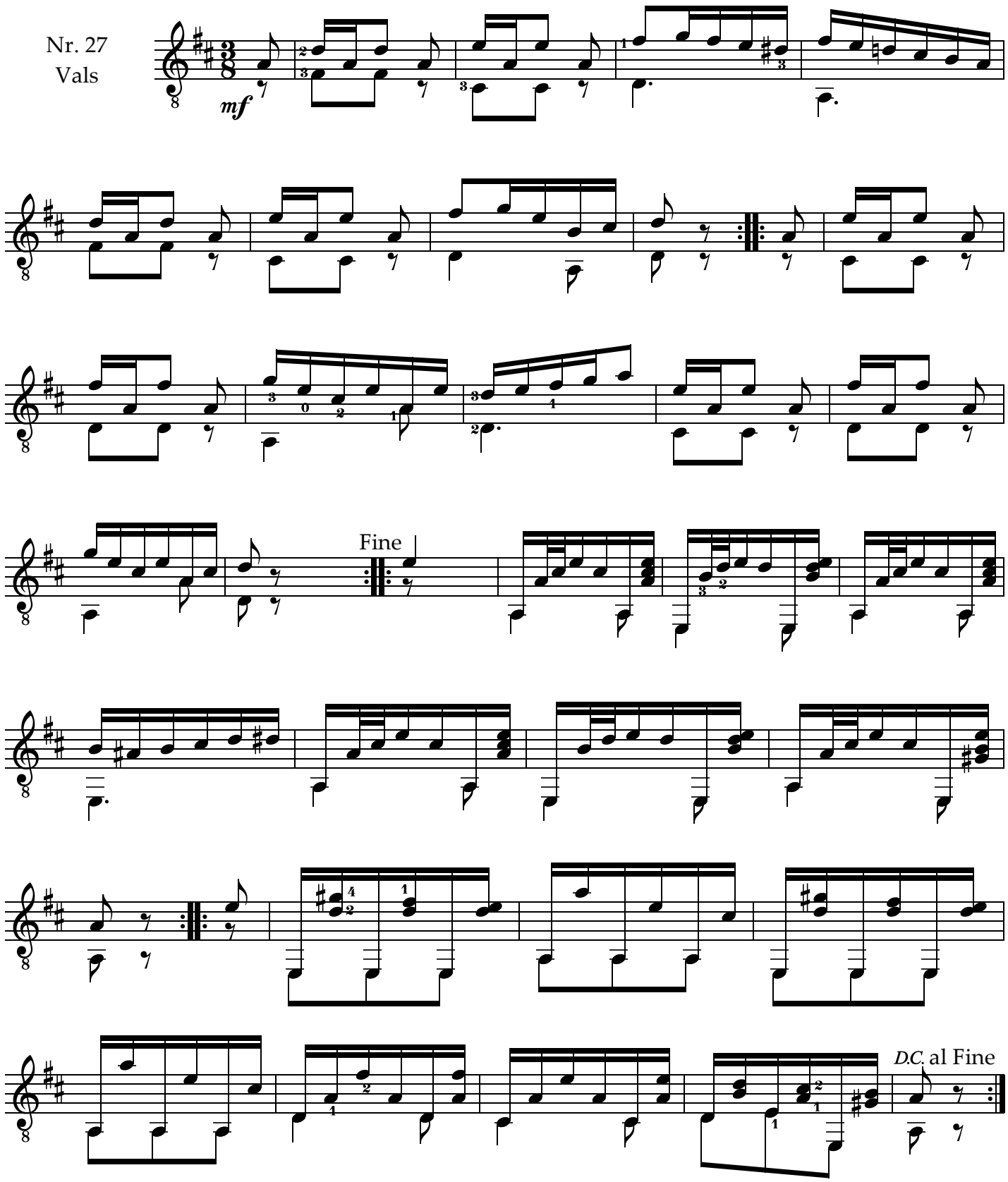

Allegretto Grazioso

Nr. 28

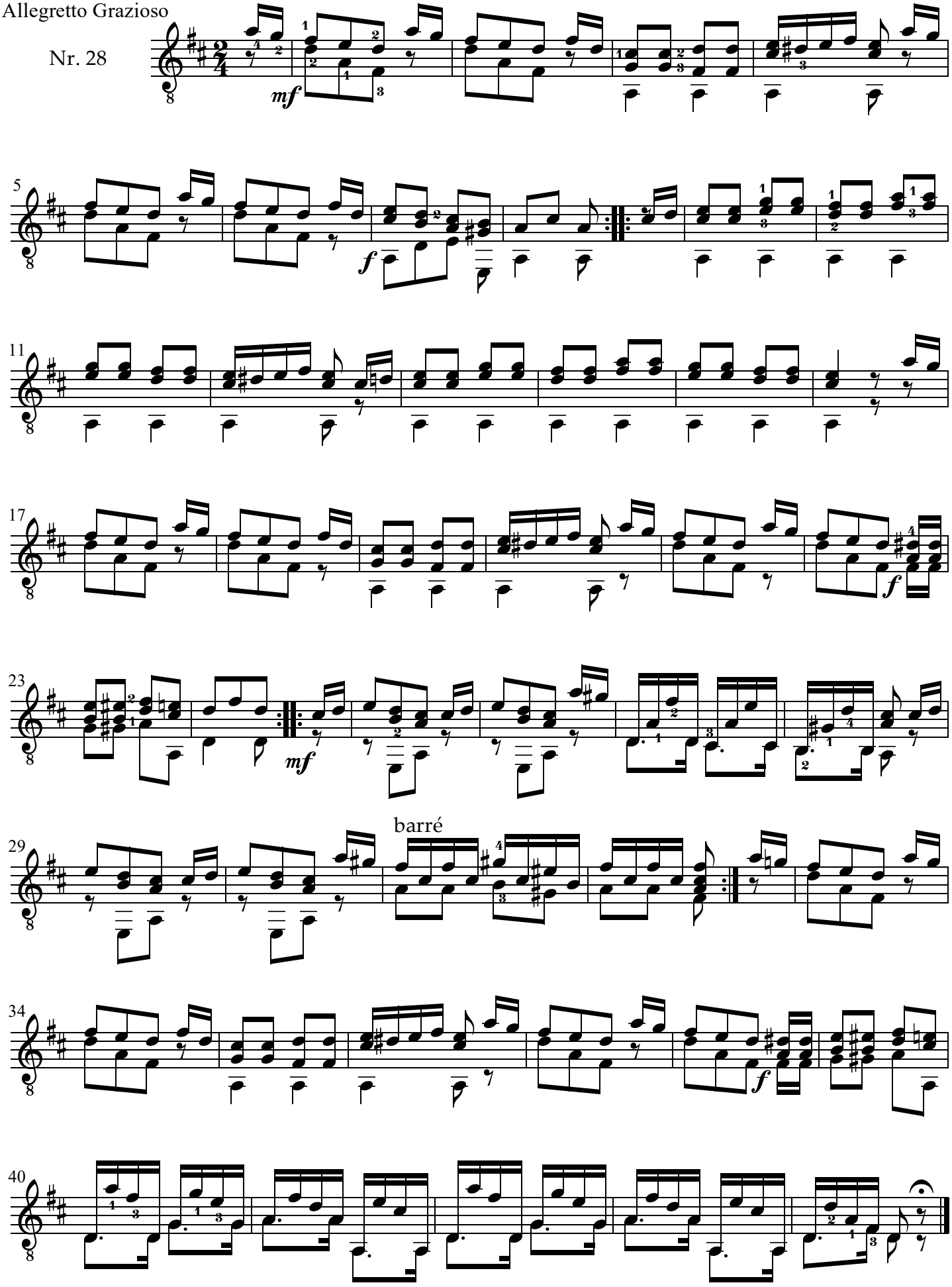

Allegretto Grazioso

Nr. 29

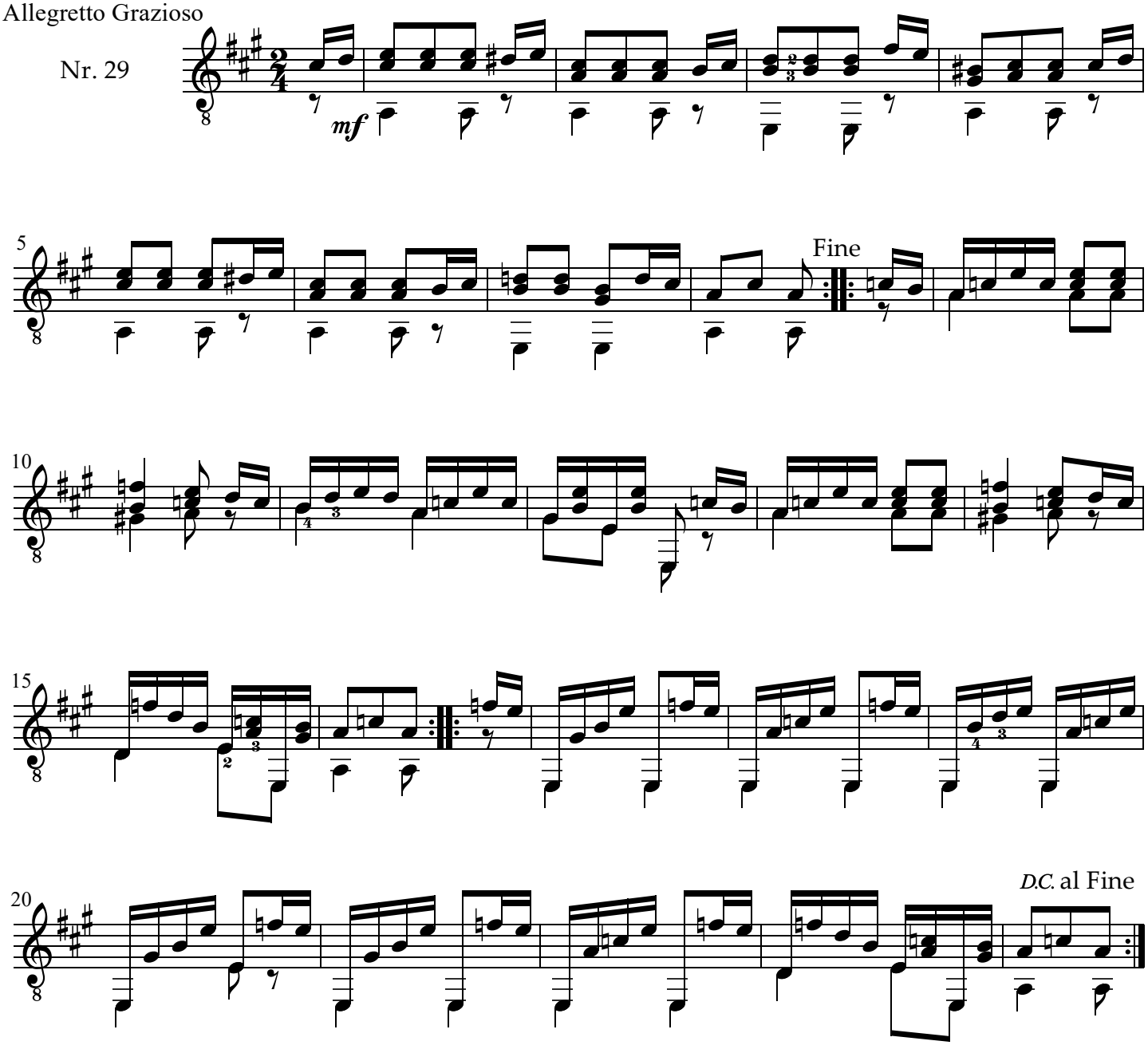

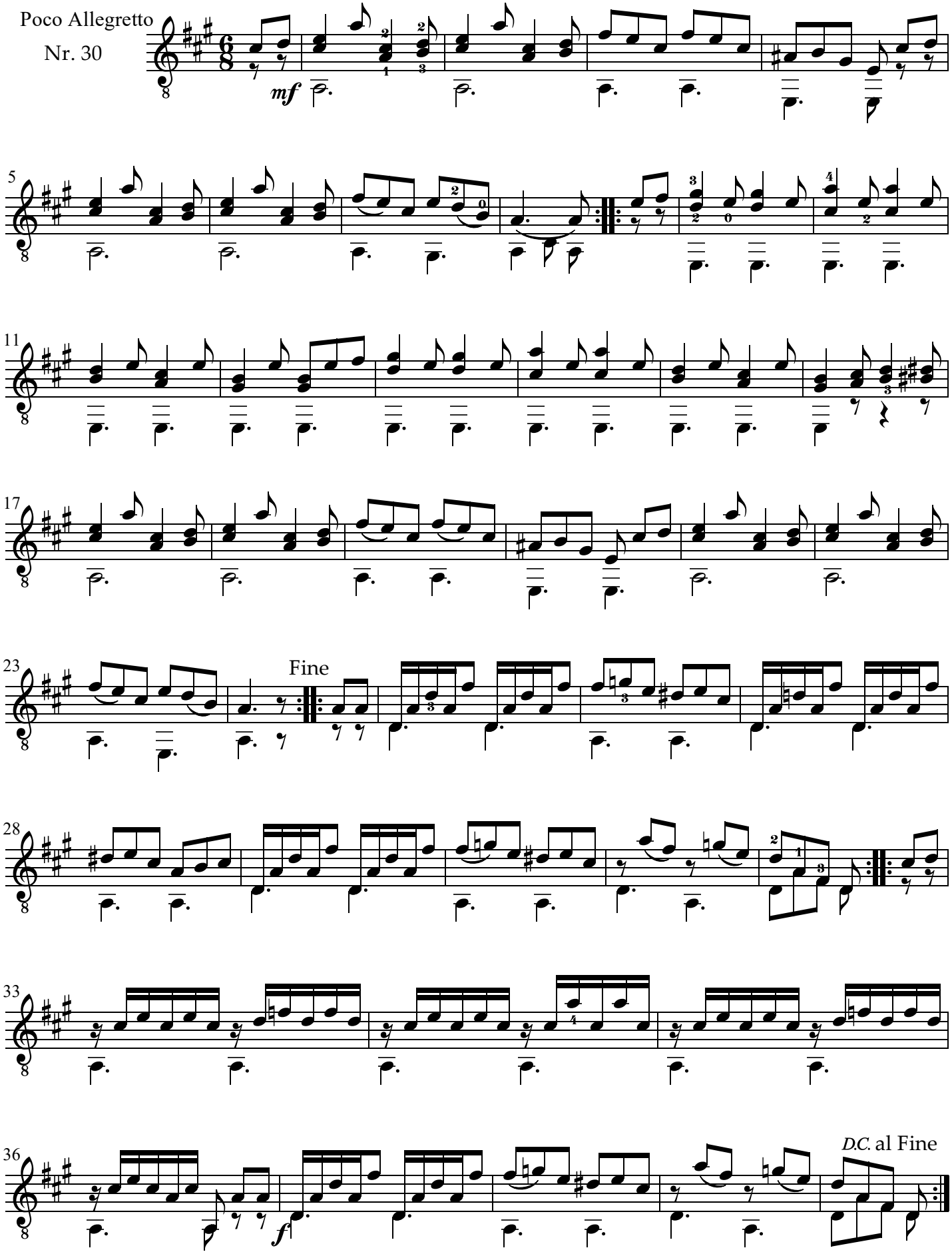
Poco Allegretto
Nr. 30
mf
Fine
f
D.C. al Fine

Andante

Nr. 31

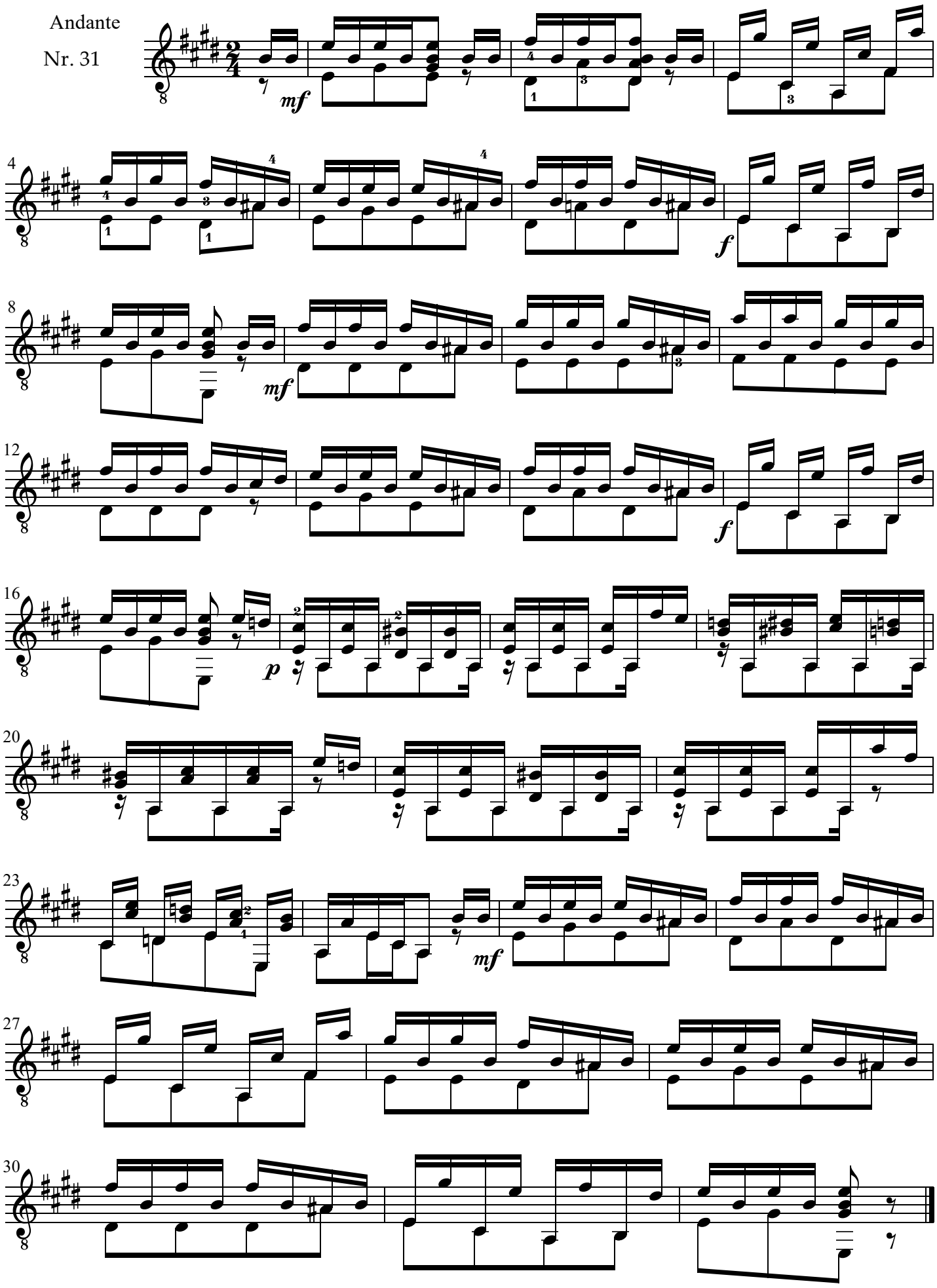

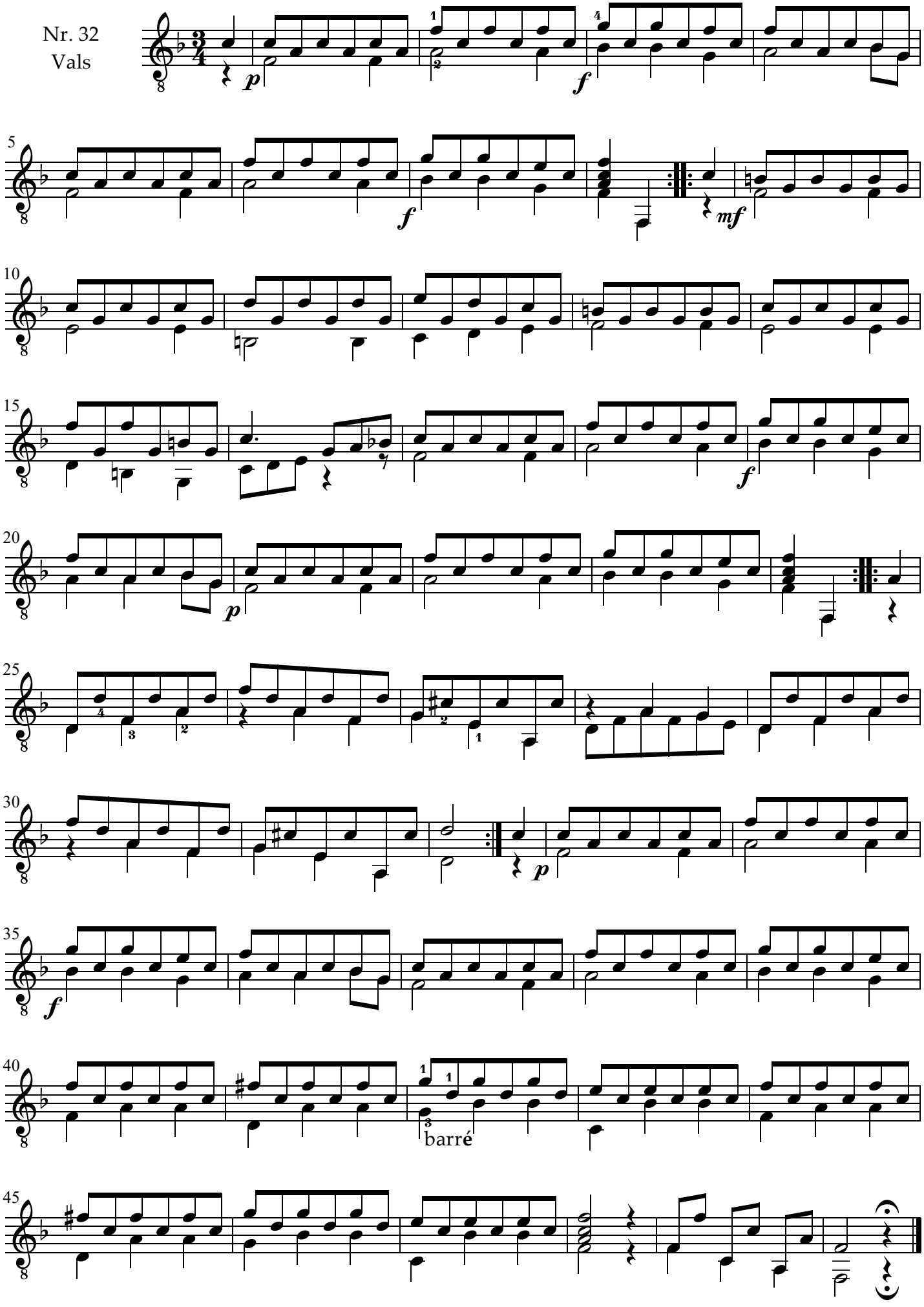
Nr. 32
Vals
barré

Poco Allegretto

Nr. 33

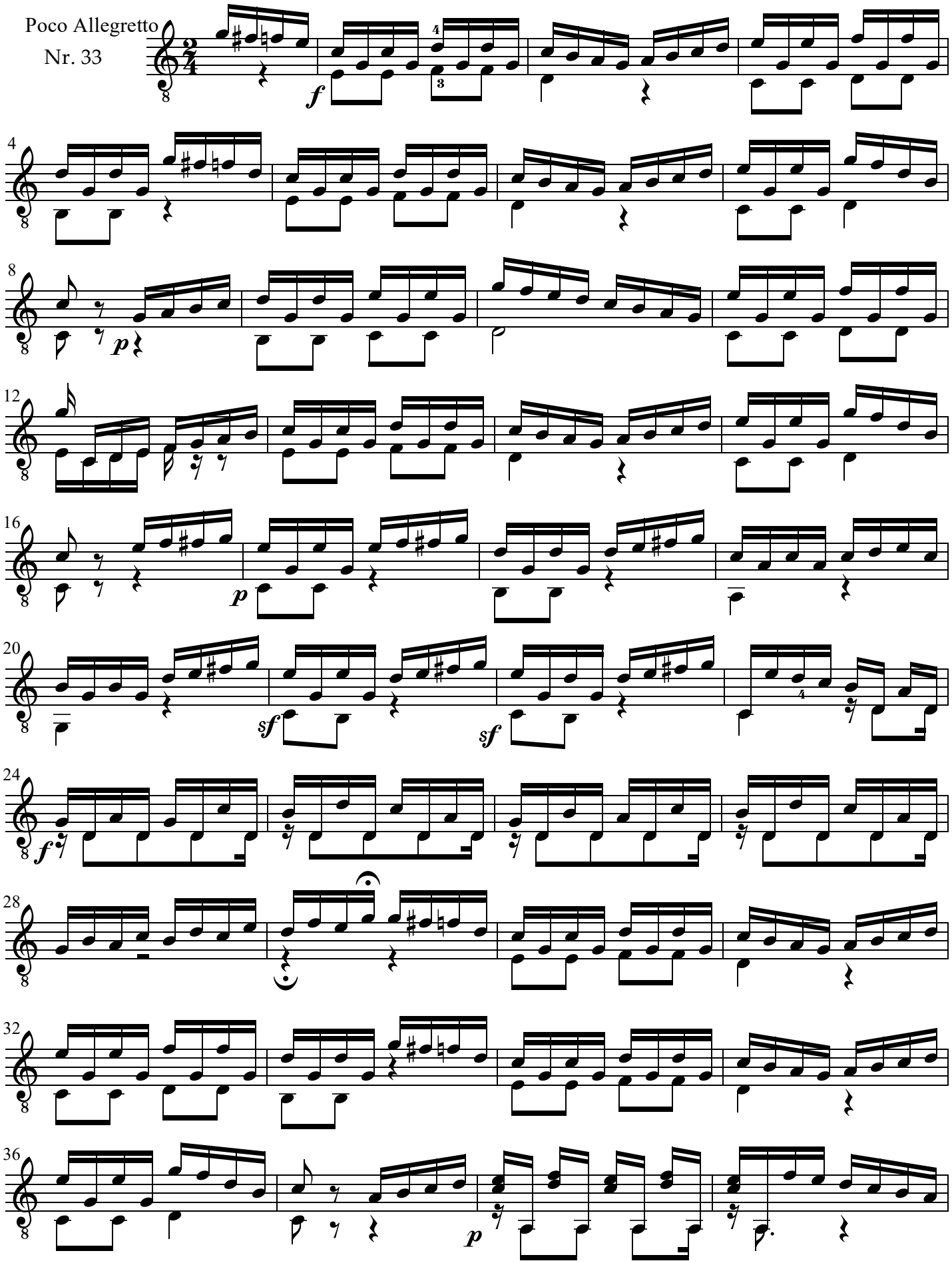

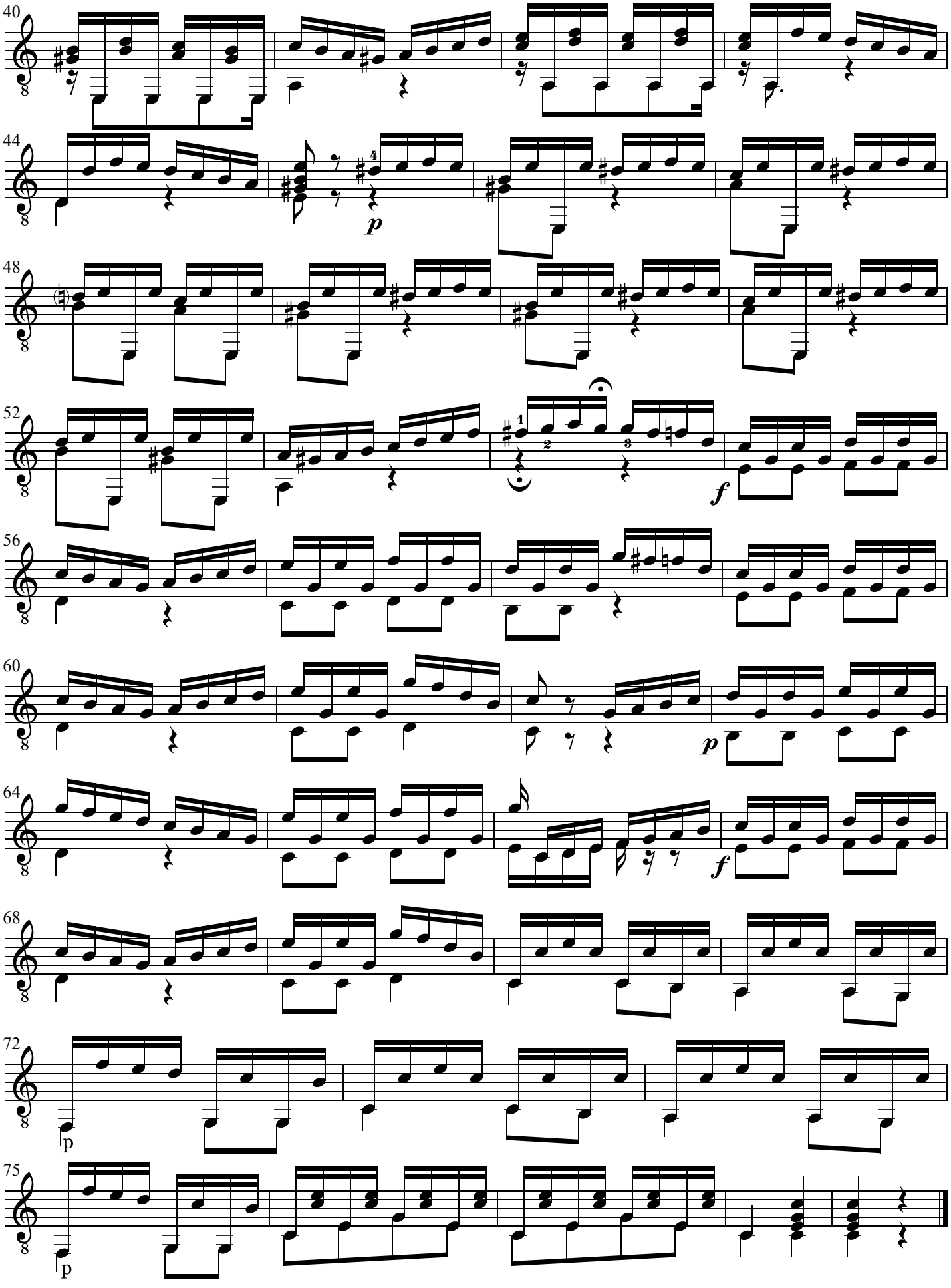
40
44
48
52
56
60
64
68
72
75
p
f
p
f
p
p

Poco Allegretto

Nr. 34

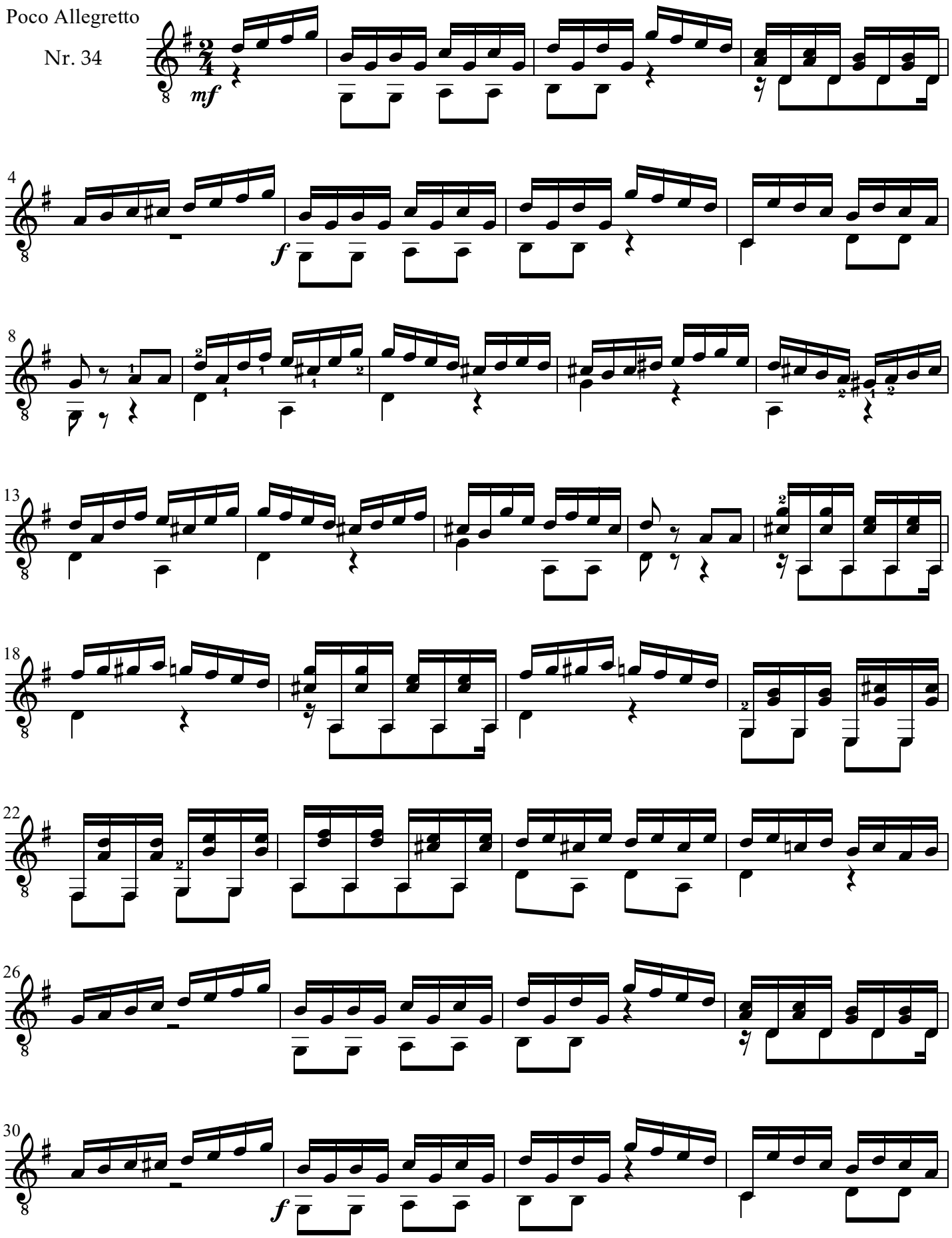

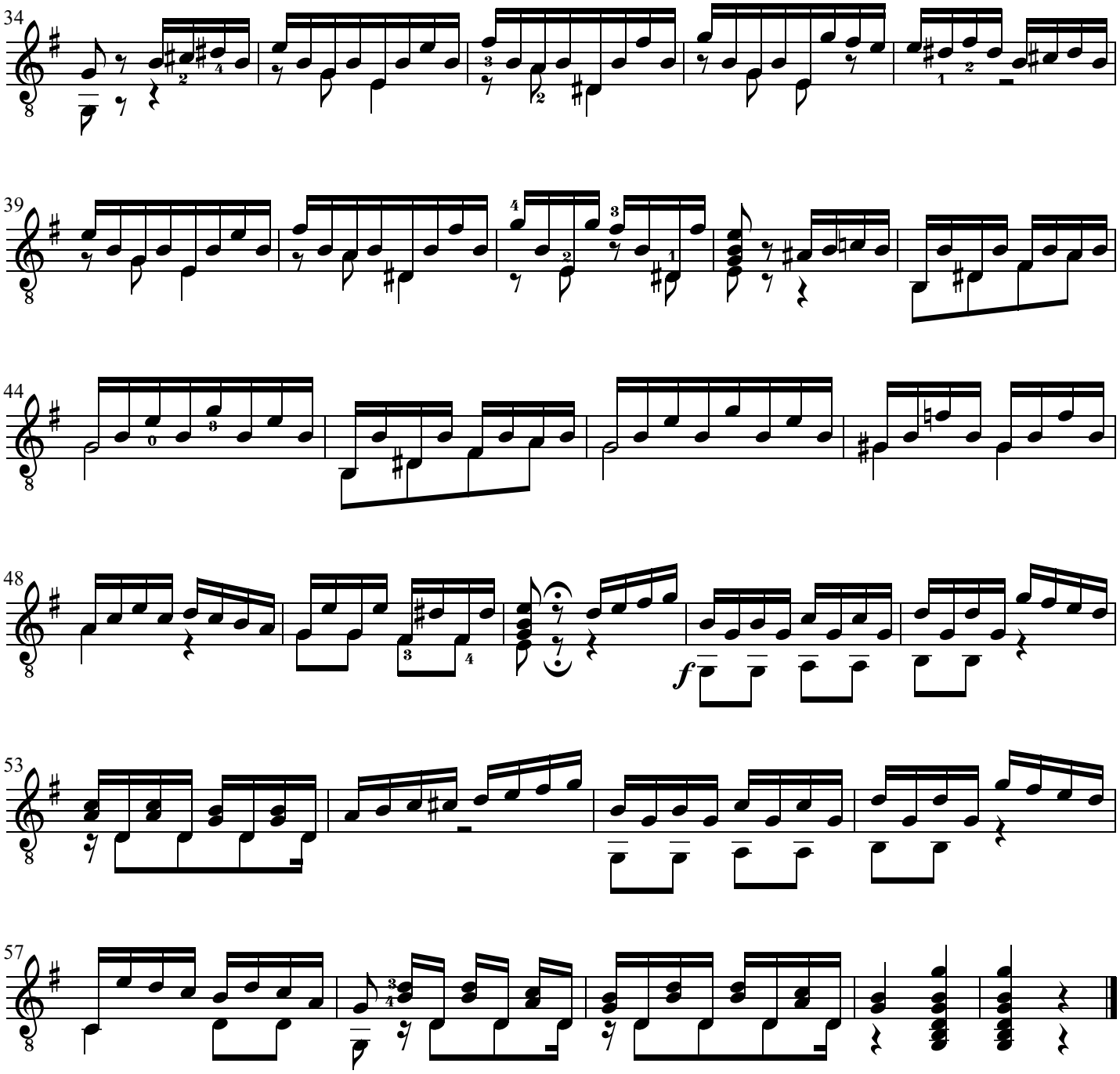
34
39
44
48
53
57
f

Poco Allegretto

Nr. 35

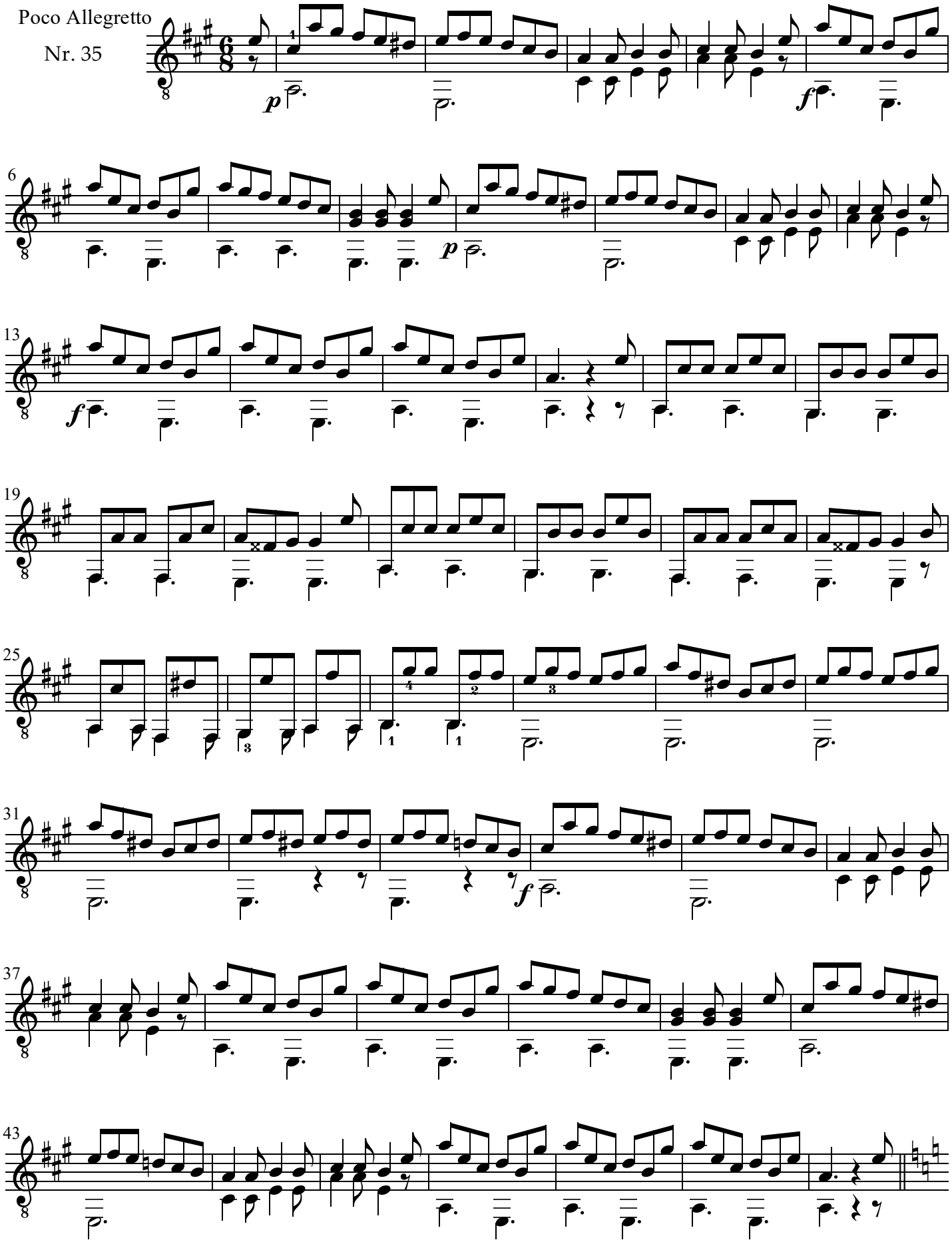

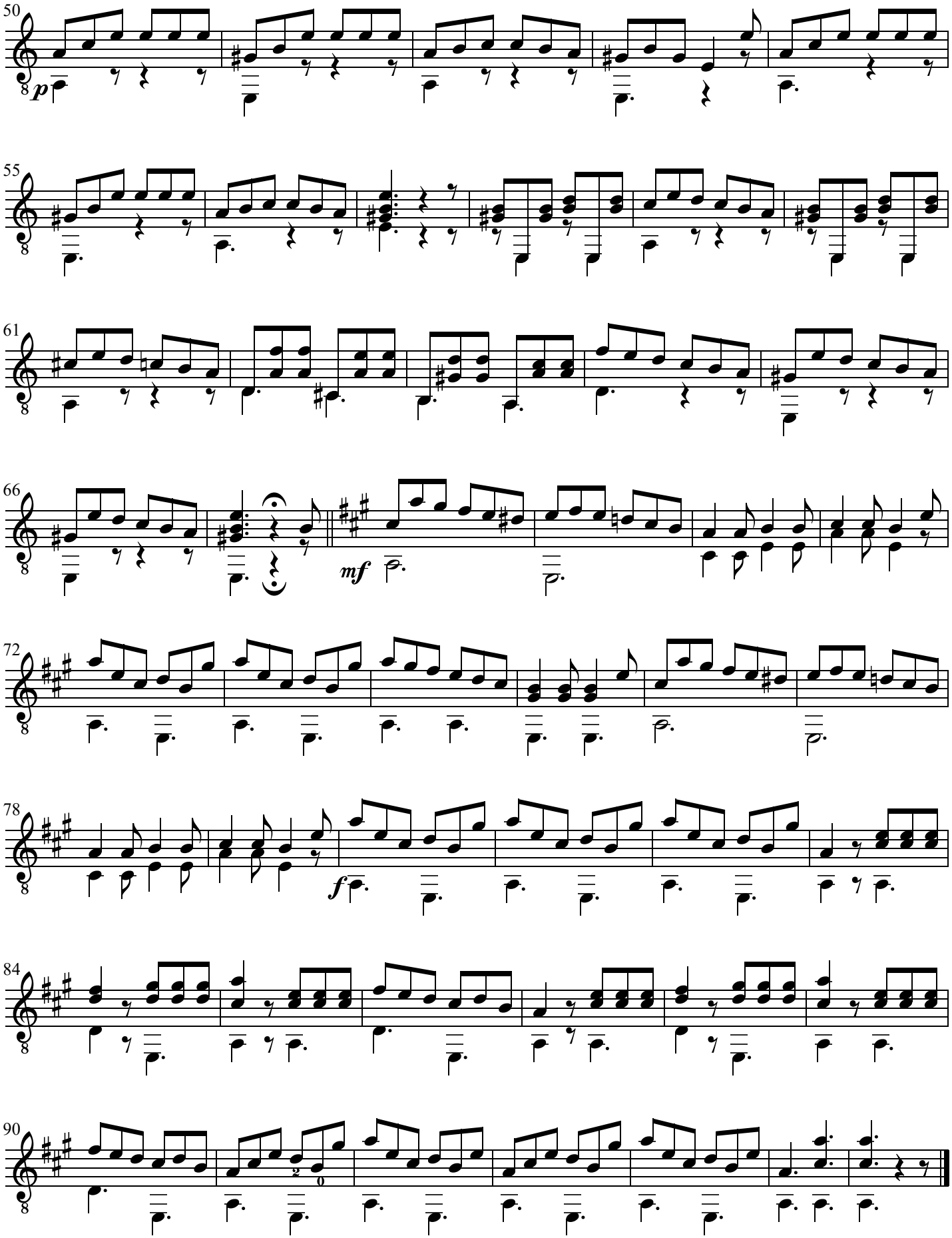
50
p
55
61
66
mf
72
78
f
84
90

Larghetto

Nr. 36

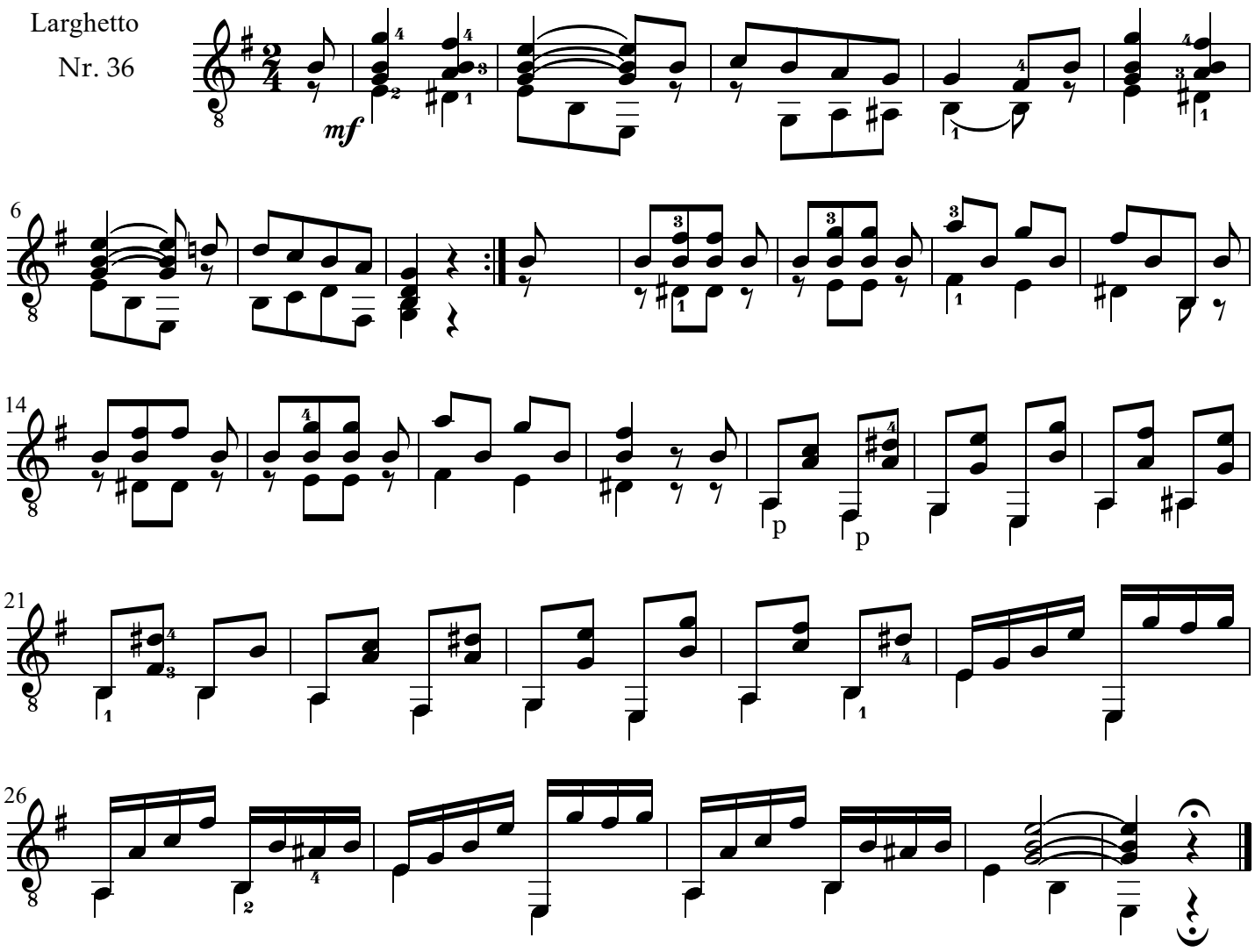

Nr. 37

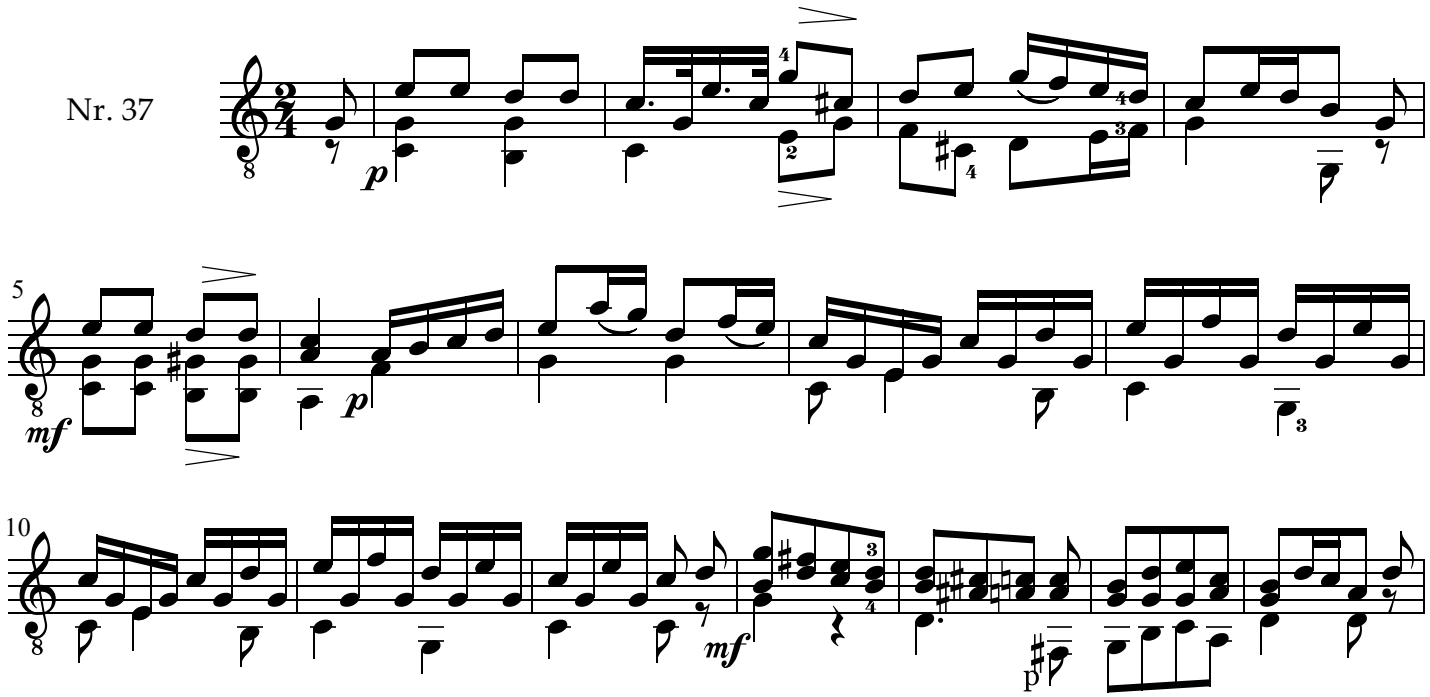

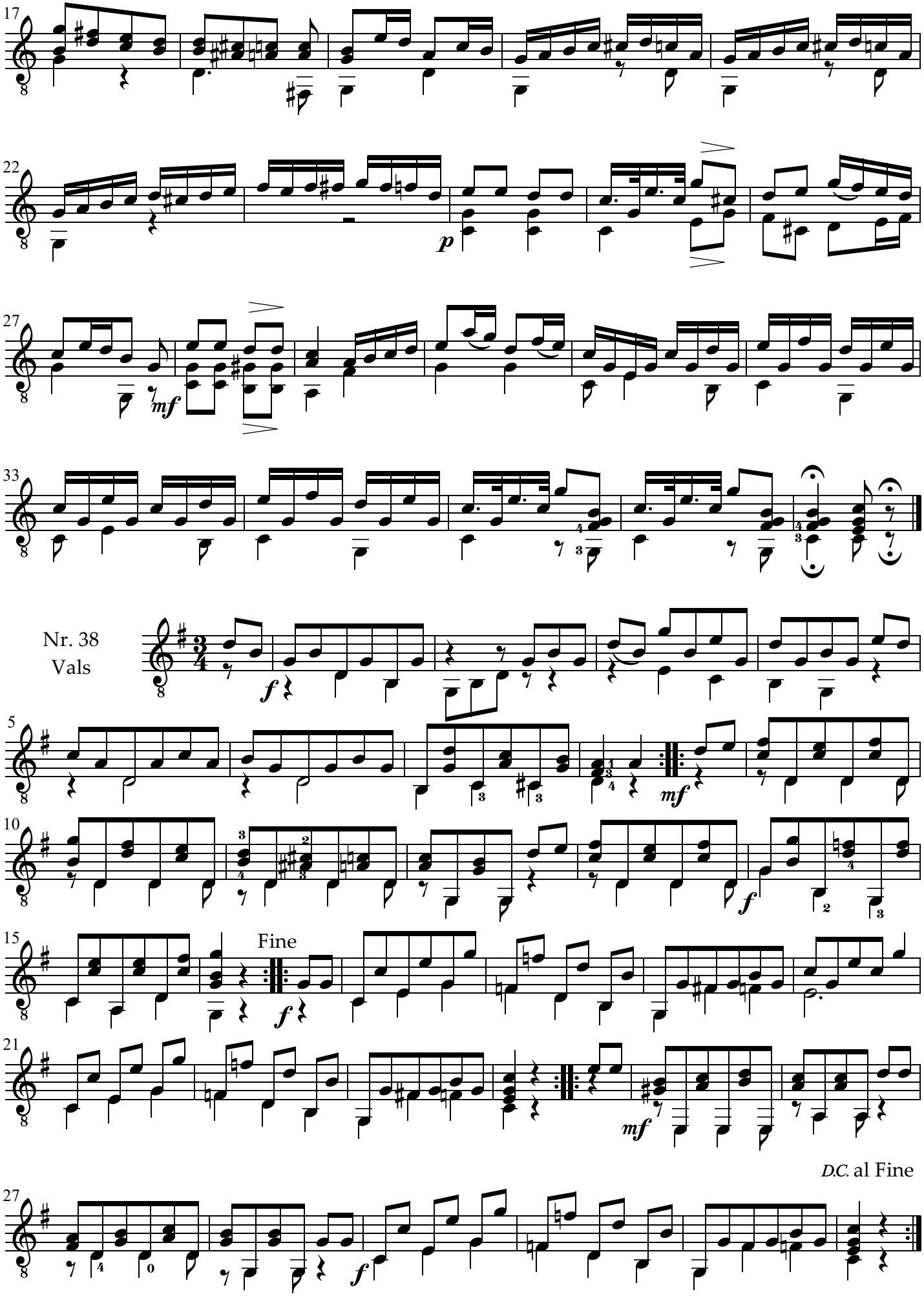
17
22
p
27
mf
33
Nr. 38
Vals
f
5
mf
10
f
15
Fine
f
21
mf
D.C. al Fine
27
f

Andantino Grazioso

Nr. 39

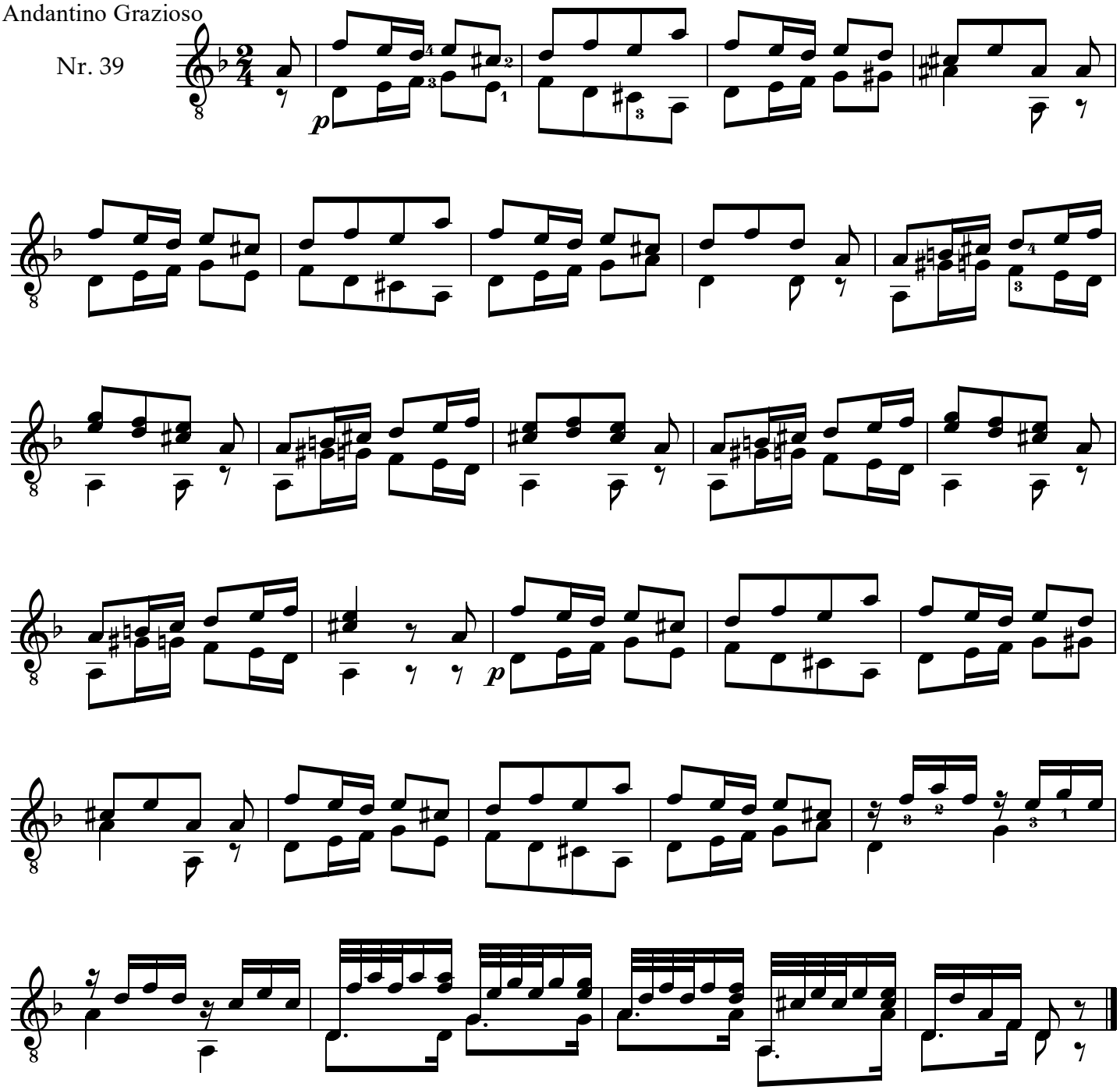

Nr. 40

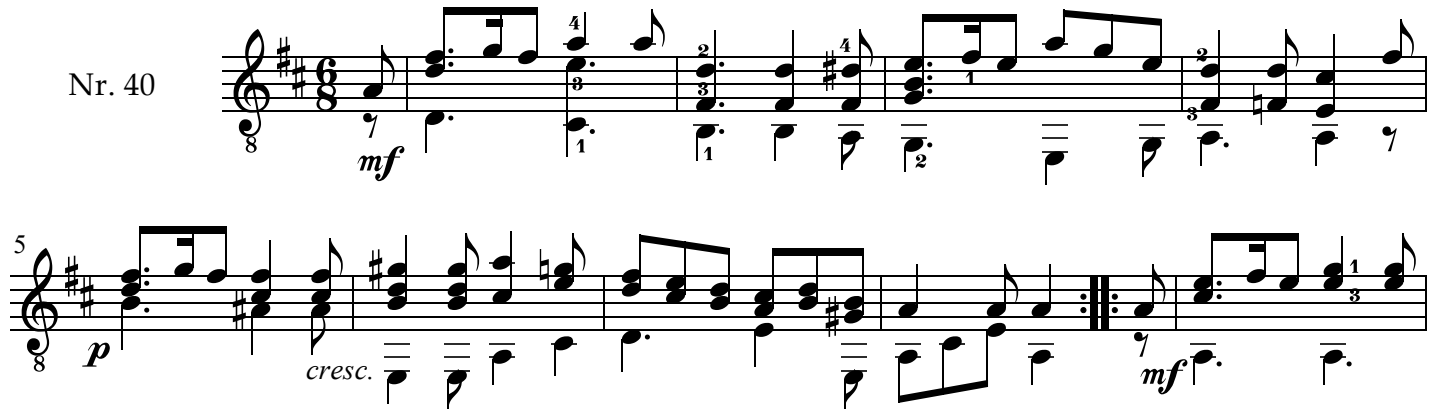

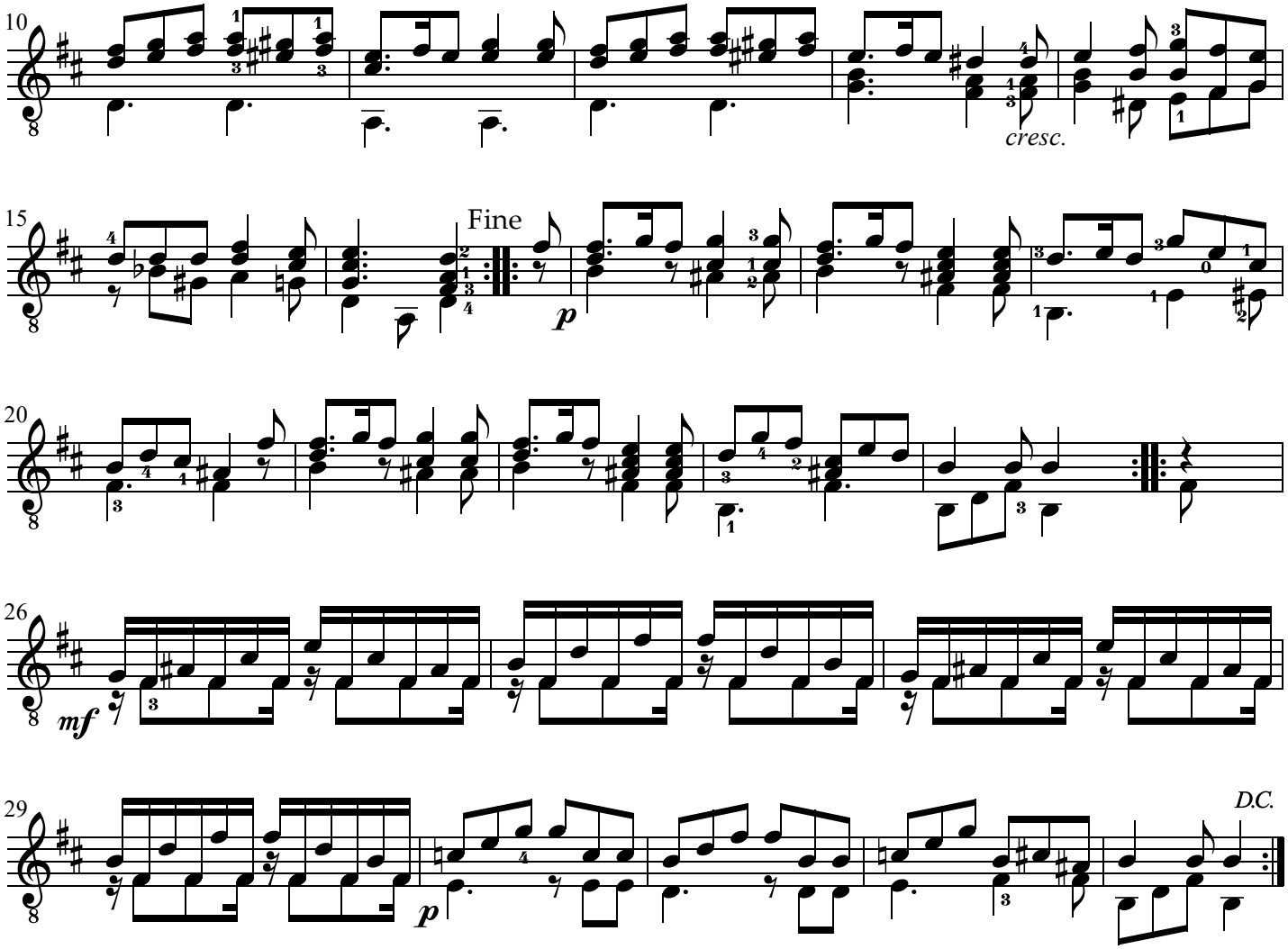

Slut på første del

NB samlingen af progredierende stykker findes i anden del

Anden del

Om legato eller sammenbundne noder

Toner kan spilles legato opad- eller nedadgående.

Opadgående legato gøres ved at anslå den første af tonerne, og derpå lade den finger på venstre hånd, der skal gribe den anden tone, falde med god kraft, og uden at tonen anslås med højre.

Nedadgående legato gøres ved at anslå den første tone, og derpå trække den finger på venstre hånd, der griber den, bort på tværs af strengen, med en finger på den næste tone, hvis denne ikke er på en løs streng.

Hvis man vil undgå de vanskeligste opadgående legatoer fra streng til streng, glider man med højre tommel fra streng til streng, hvor strengene er grebet med første og anden finger på venstre hånd. Nedadgående legato fra streng til streng gøres ved at anslå den første tone - på den højeste af de to strenge - og anslår den anden tone med en finger på venstre hånd, og opnår derved det, jeg kalder *vibration*.

Eksempler

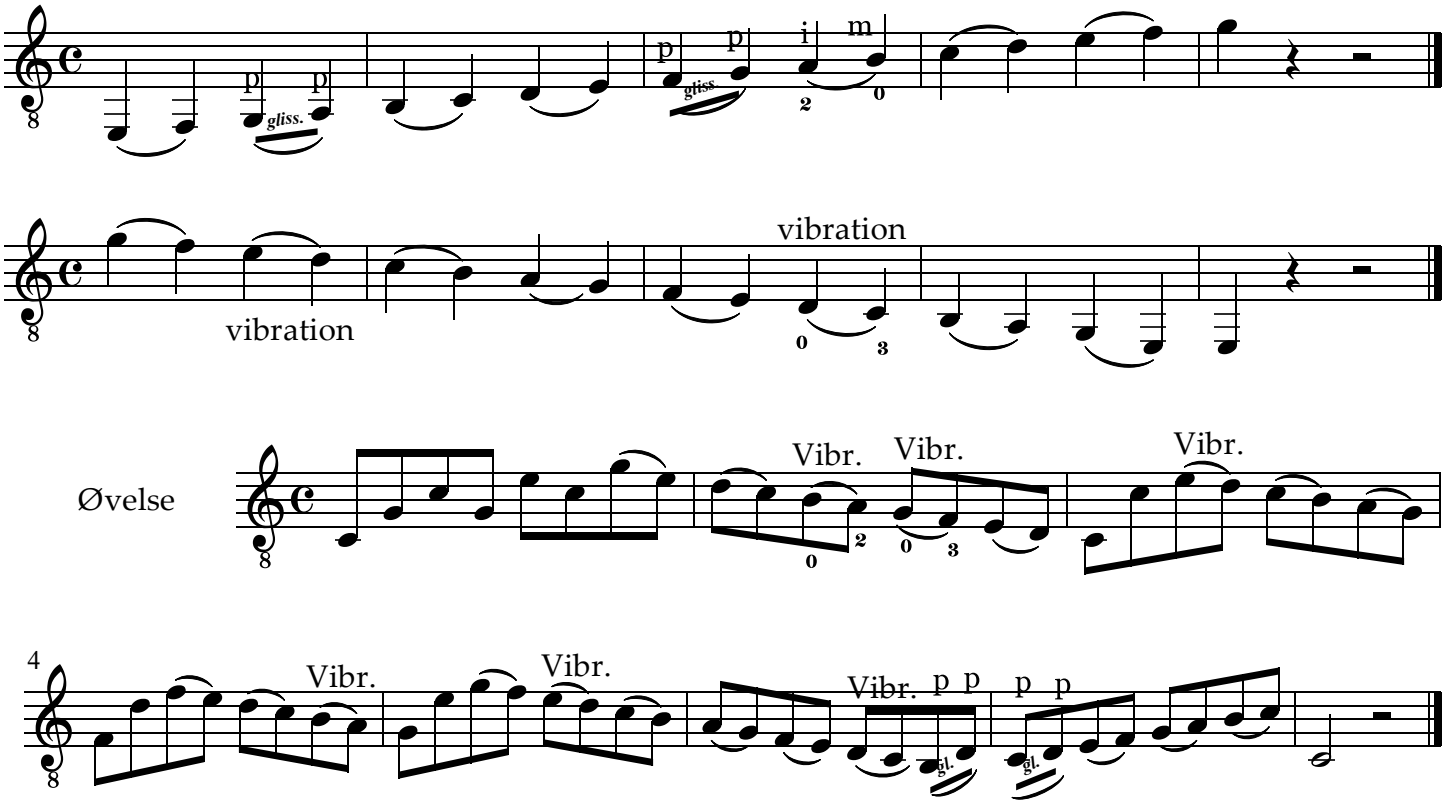

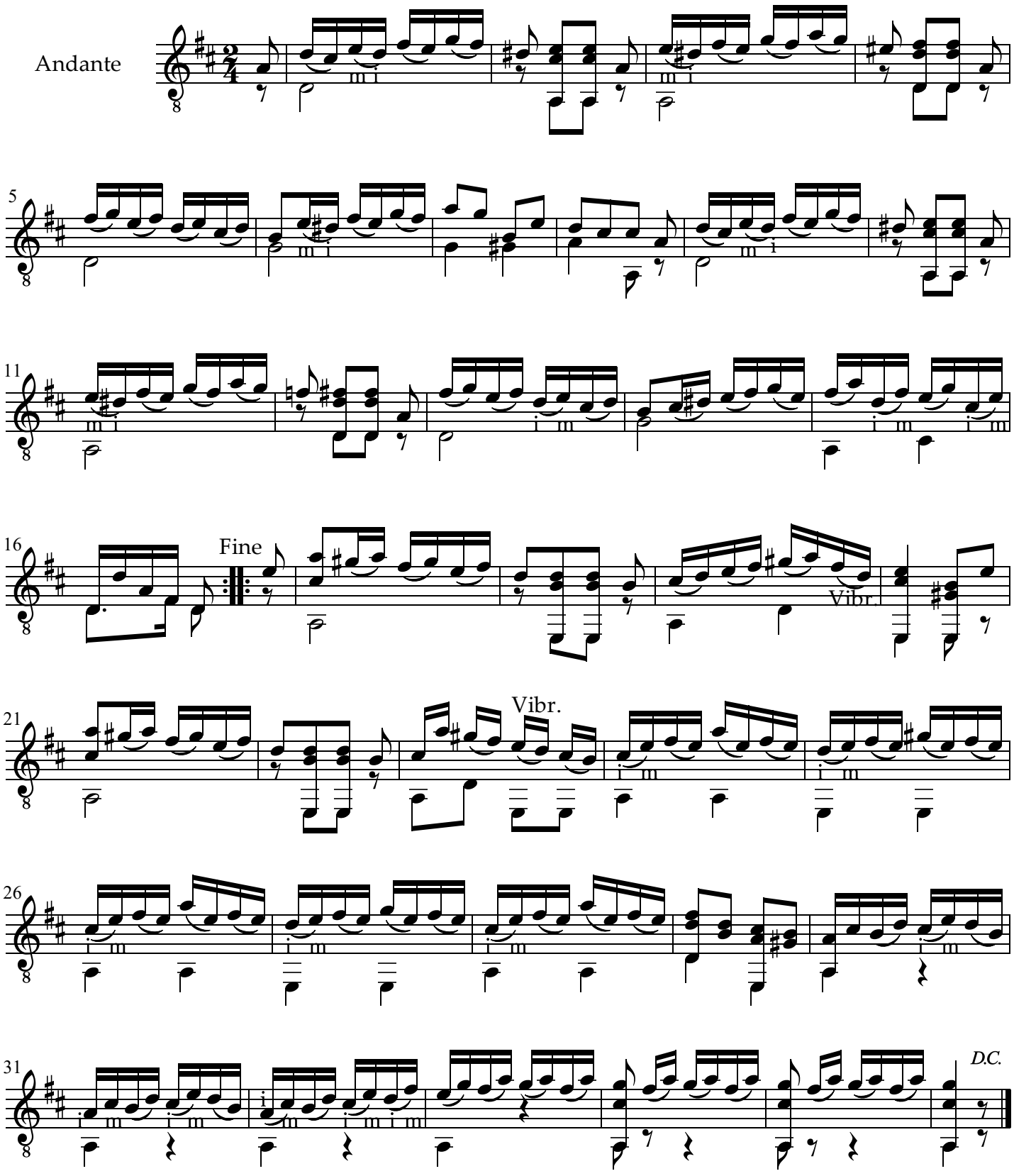
Andante
5
11
16
Fine
Vibr.
21
Vibr.
26
31
D.C.

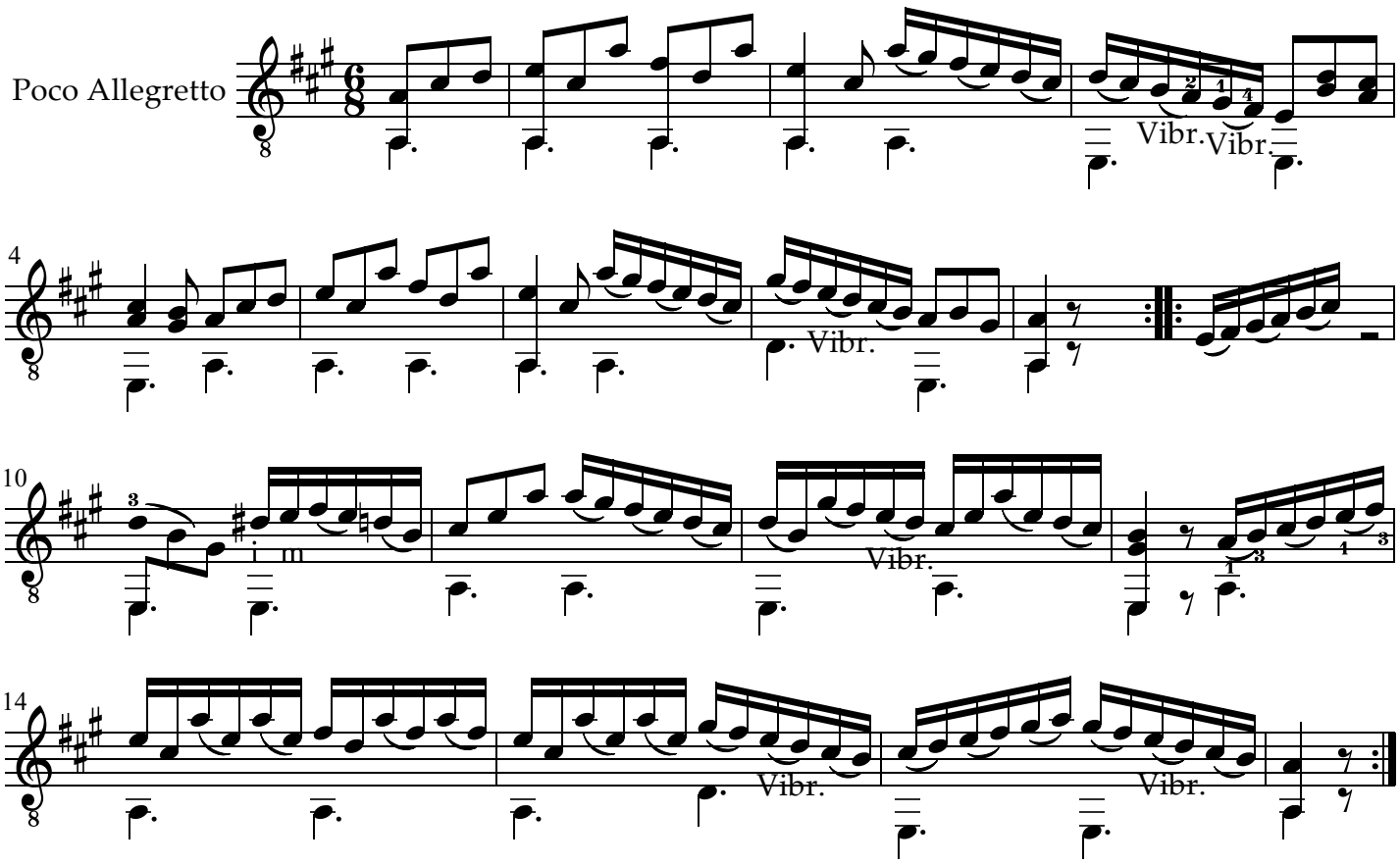

Man kan spille flere toner legato med den samme teknik.

Eksempel

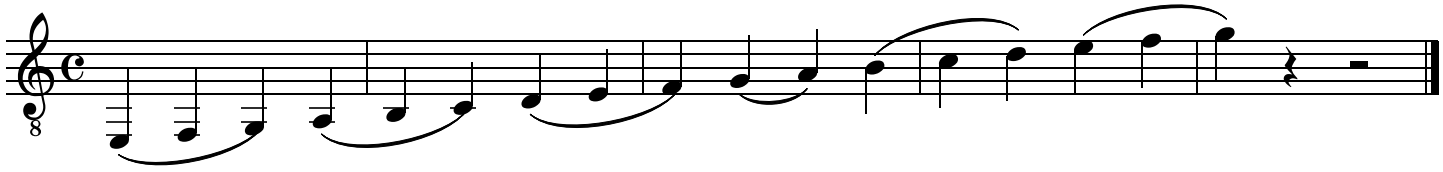

Dette eksempel skal man prøve at spille legato hele vejen.

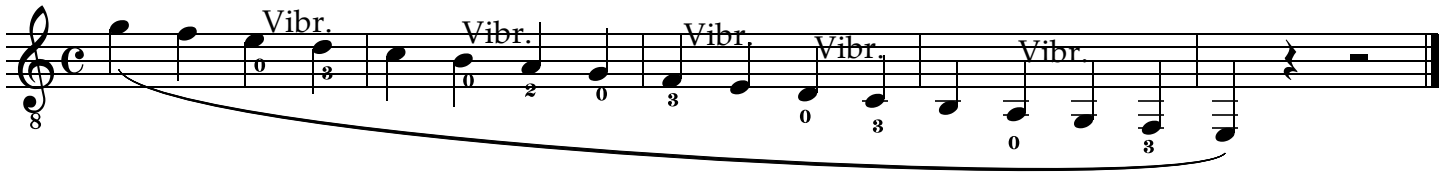

Om forslag og ornamenter

Forslag og forsiringer bruges til at udsmykke musikken. De har ikke egen værdi, men tager af den følgende nodes værdi, og skal spilles legato med denne.

Eksempel

Forslag

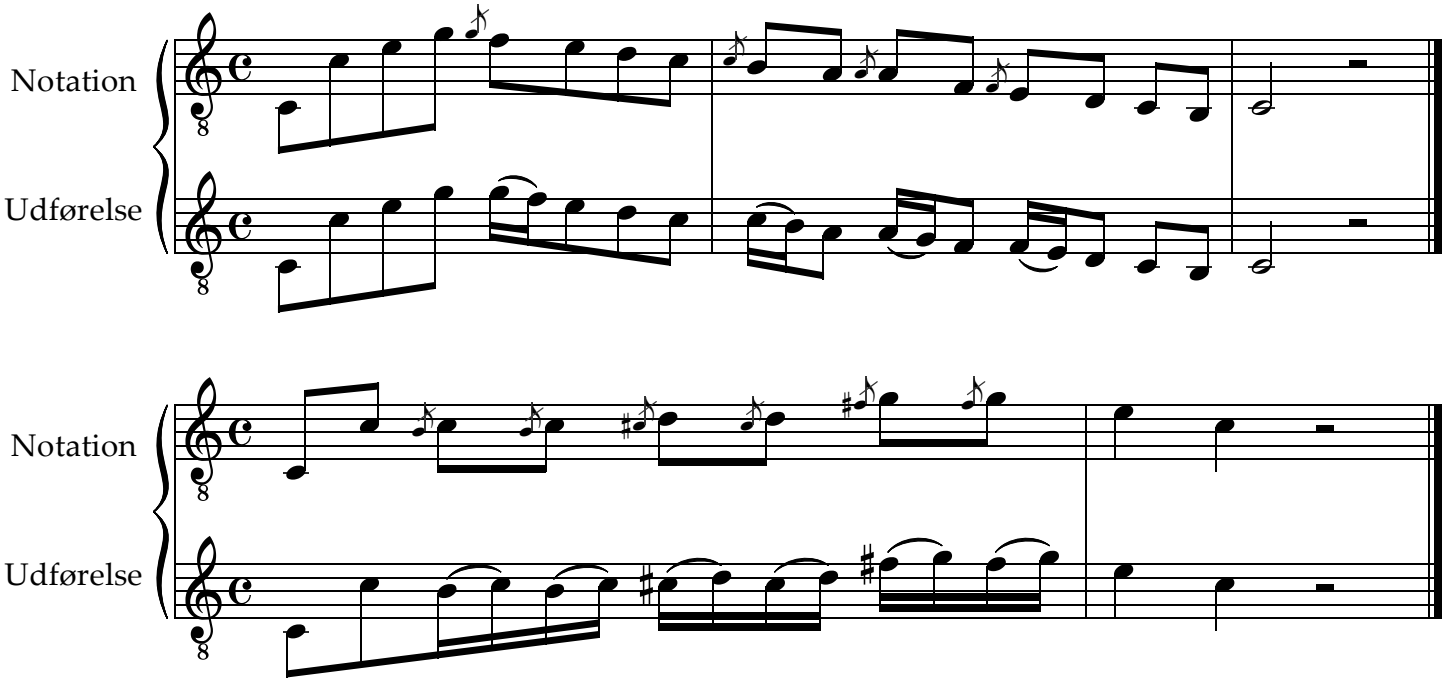

Ornamenter

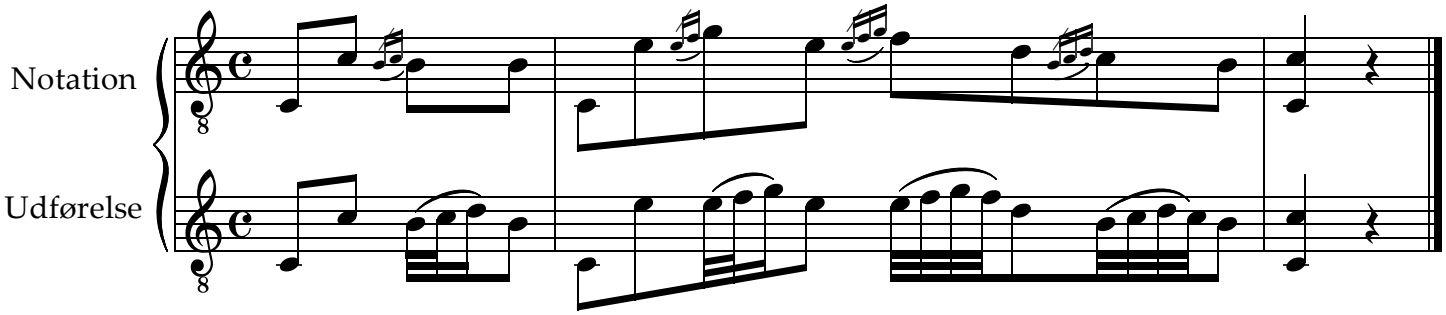

Om triller og kadencer

Triller er forsiringer, hvor man spiller tonen, og tonen over, legato og hurtigt skiftende så mange gange man kan i tonens varighed.

Eksempel

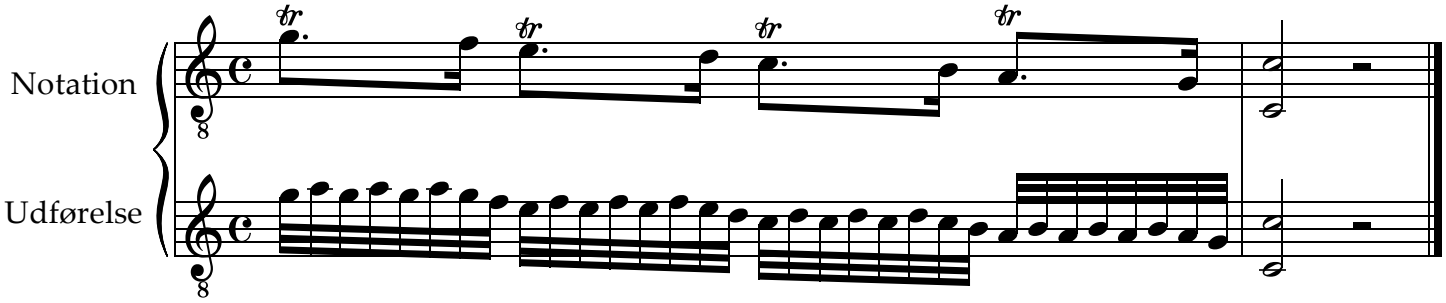

Kadencen findes ofte i slutningen af en en svær passage, og man spiller den som en trille, og den starter altid på den tone, den er noteret ved.

Man kan spille triller på tre måder på guitar.

1. Man kan anslå tonen en enkelt gang, og spille legato det nødvendige antal gange.

2. Man kan anslå tonen hver gang man spiller legato mod tonen over.

3. Man kan spille de to toner på hver sin streng med venstre hånd og anslå skiftevis med to fingre på højre hånd.

Eksempel

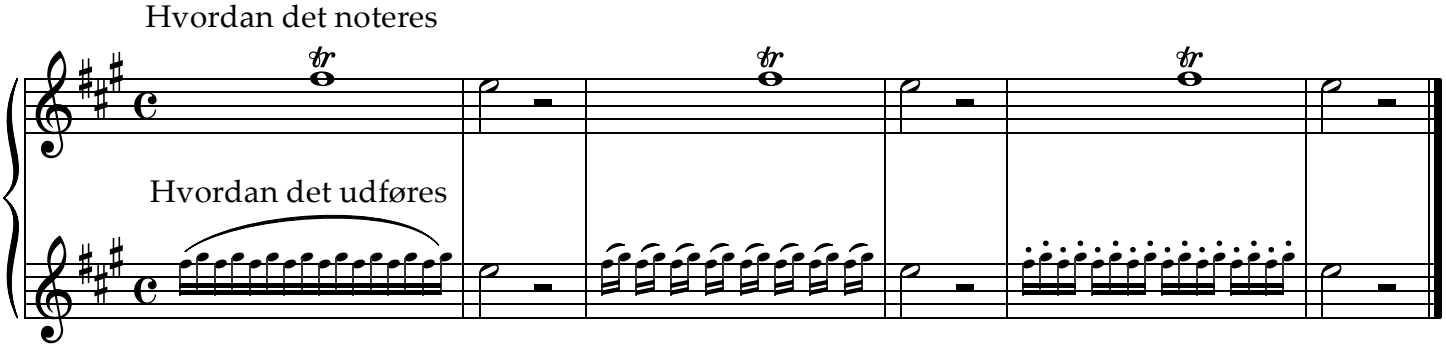

Om positioner

Gribebrættet omfatter fem positioner, men fordi komponister og lærere ikke er enige om dette antal, vil jeg nævne de bånd, hvor man spiller de fleste skalaer, nemlig 4., 5. 7. og 9. Efter at have tegnet gribebrættet, vil jeg præsentere en skala og en øvelse i hver af disse positioner.

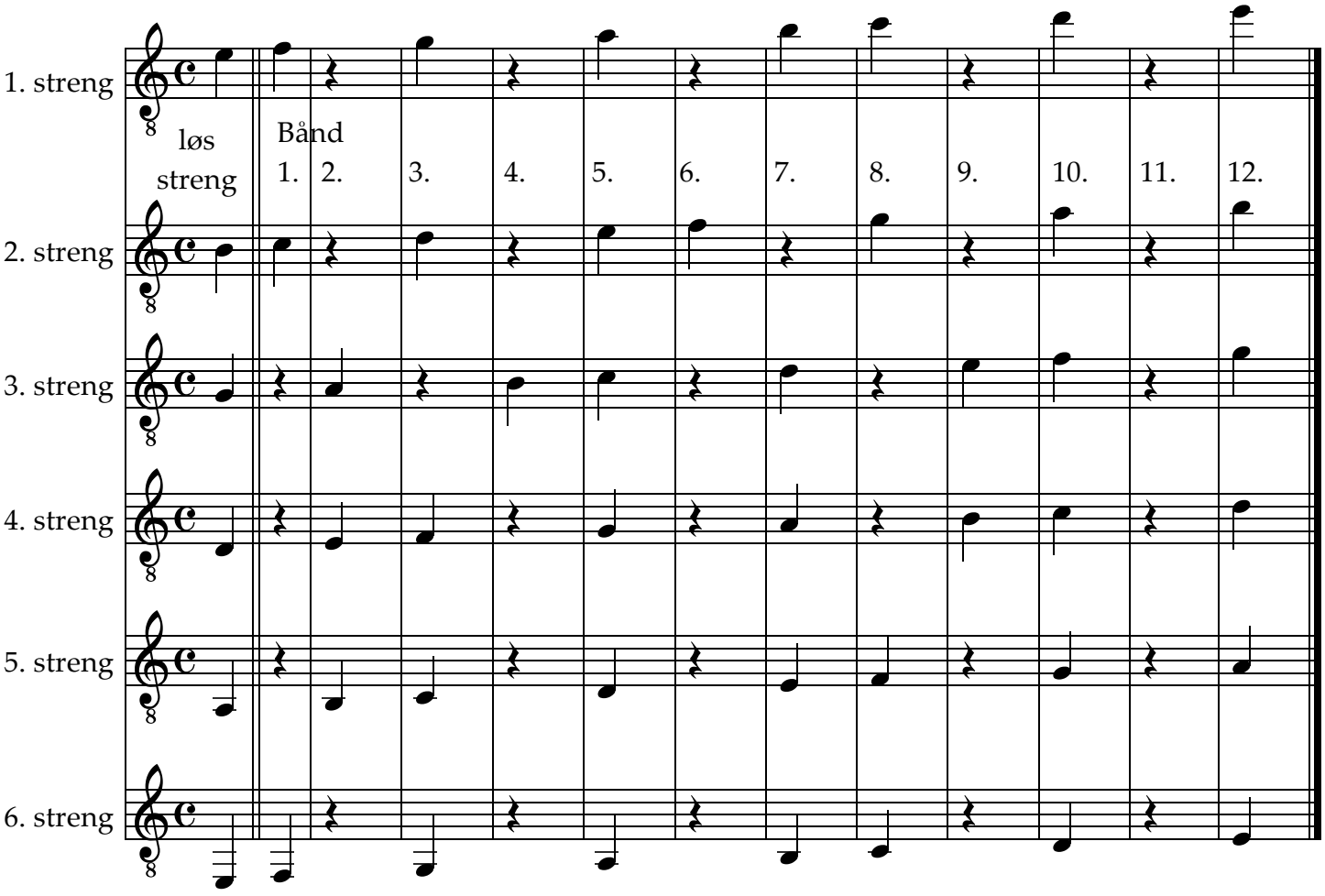

Idet jeg ikke ønsker at irritere og trætte eleven med at lære alle toner udenad, der kan findes på guitarens 12 bånd (som man ofte gør), vil jeg i stedet vise en kortfattet og enkel måde at lære dem hurtigt.

Efter at have spillet første del af denne skole bør man kende første position, det vil sige tonerne på 1. til 5. bånd. Jeg mellem de otte der er tilbage at tage dem ud med færrest krydser og b'er, idet det er unødvendigt at tale om de toner, der blot er de kendte forsynes med krydser og b'er. Jeg har nedskrevet de mest nødvendige nedenfor, og eleven behøver ikke at lære andre end disse fire udenad.

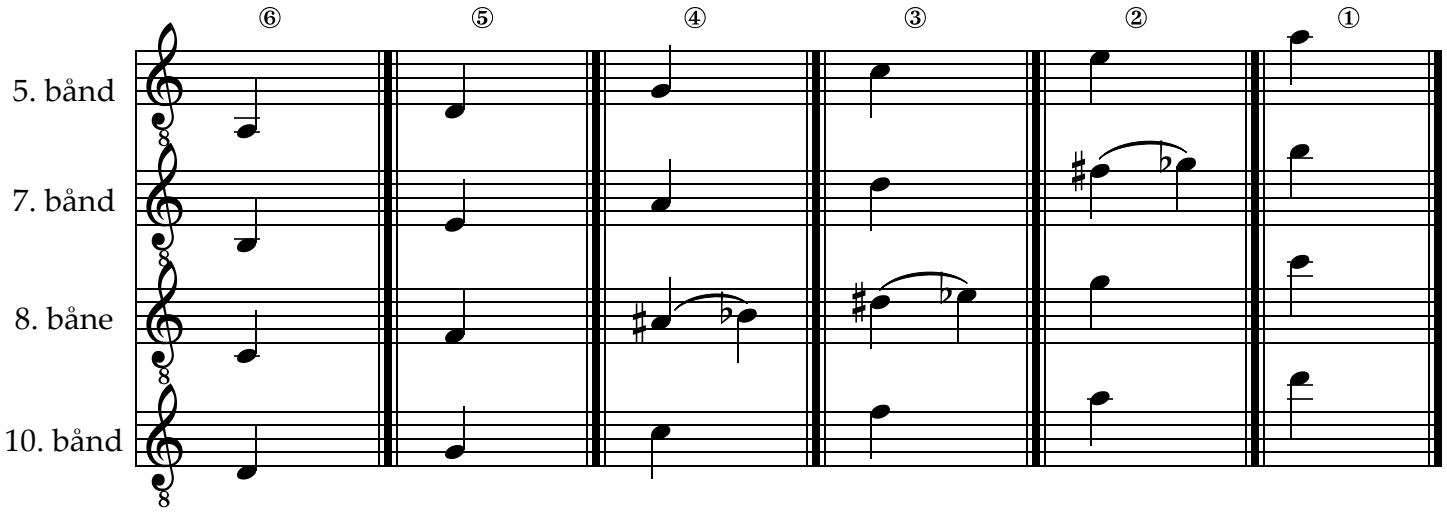

I tolvte bånd finder man tonerne en oktav over de løse strenges.

Skalaer og øvelser
i de tonearter, der passer bedst til de fire positioner, jeg finder mest nødvendige.

I fjerde bånd

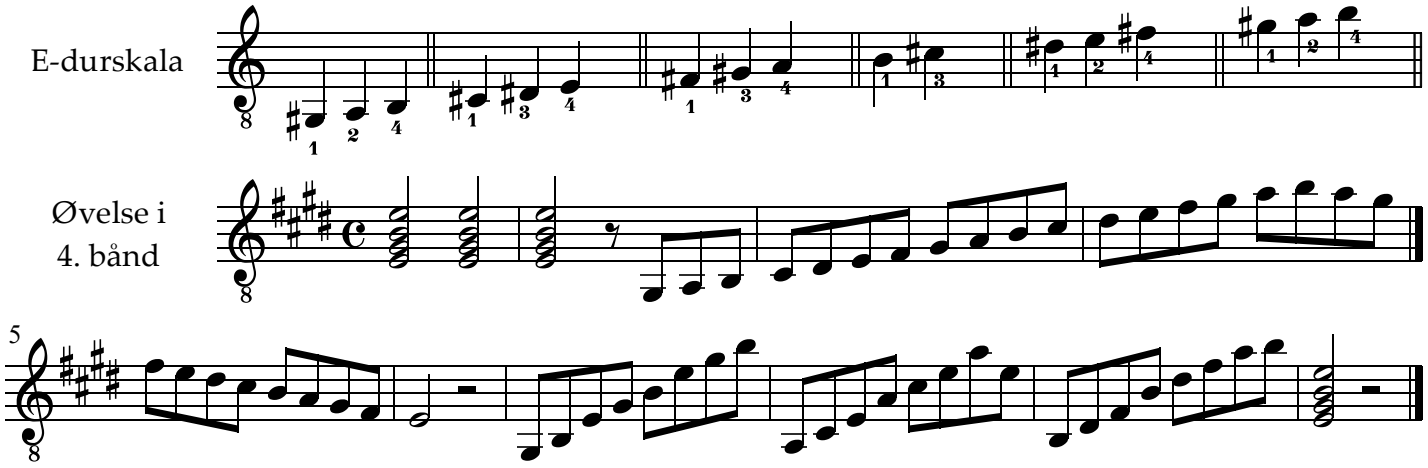

I femte bånd

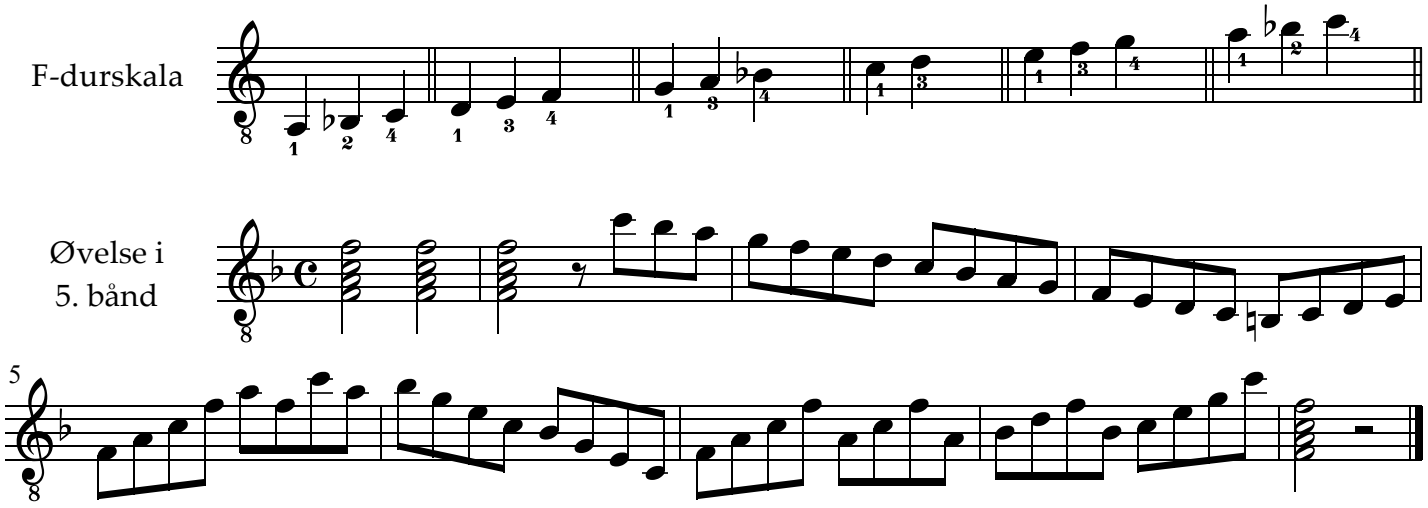

I syvende bånd

Øvelse i
5. bånd

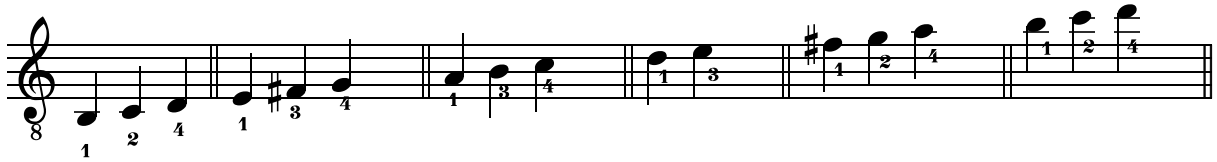

Øvelse i
7. bånd

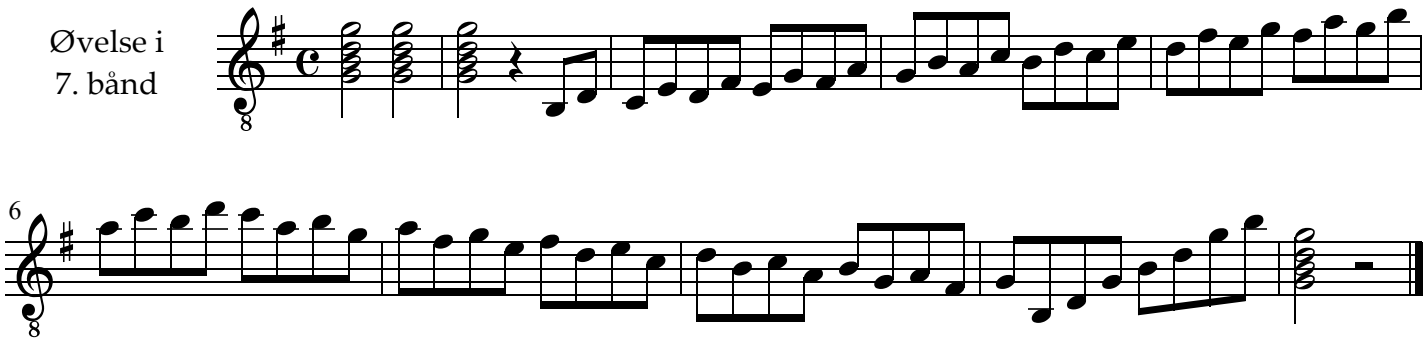

I niende bånd

A-durskala

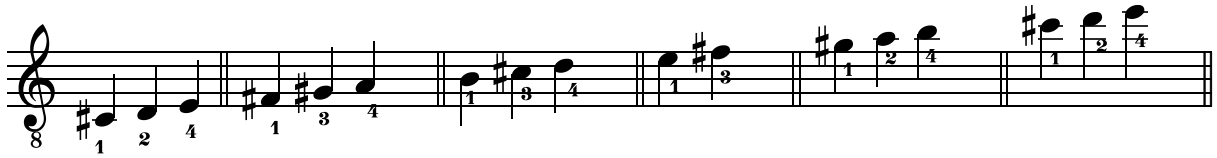

Øvelse i
9. bånd

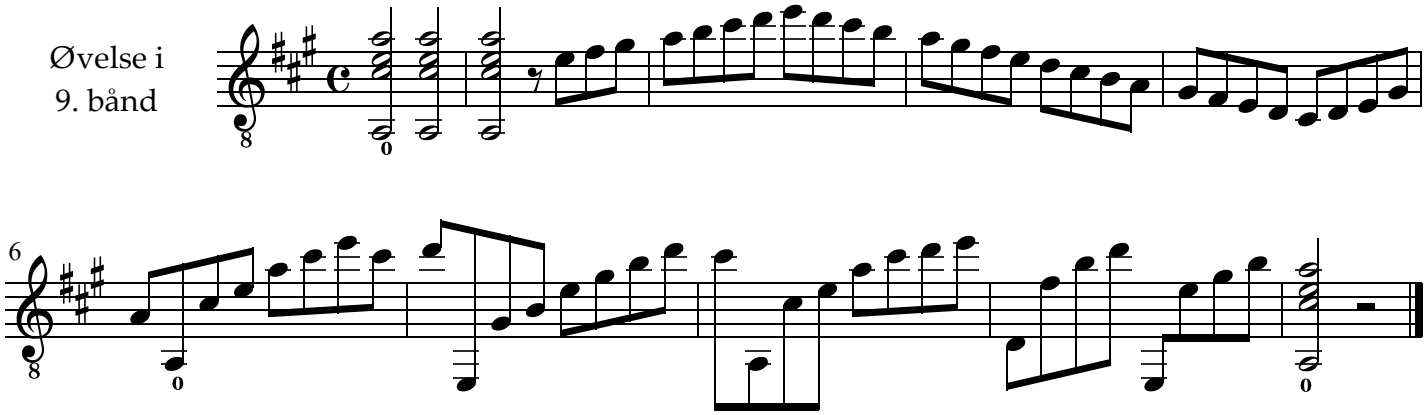

Rondo til indøvelse af alle positioner

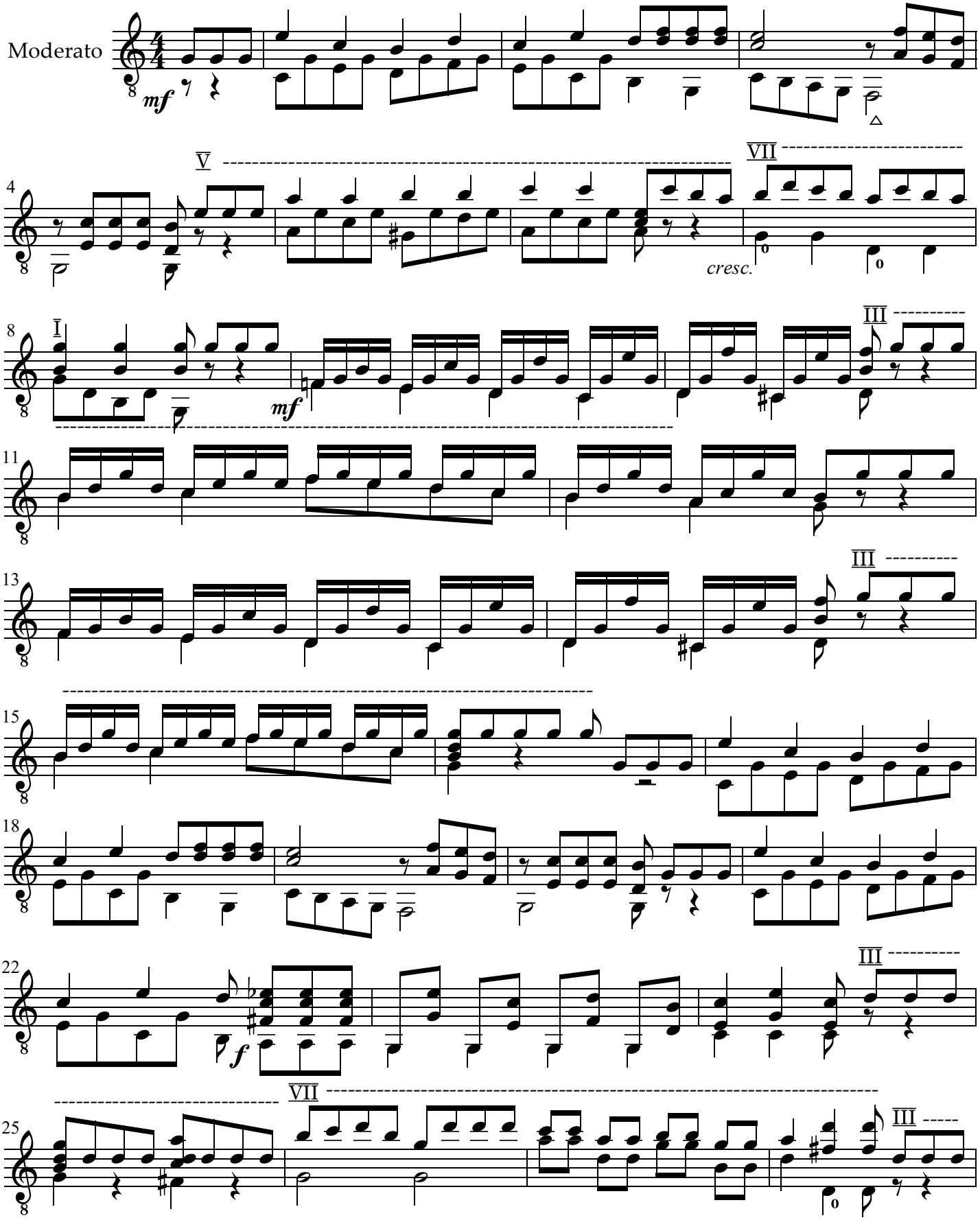

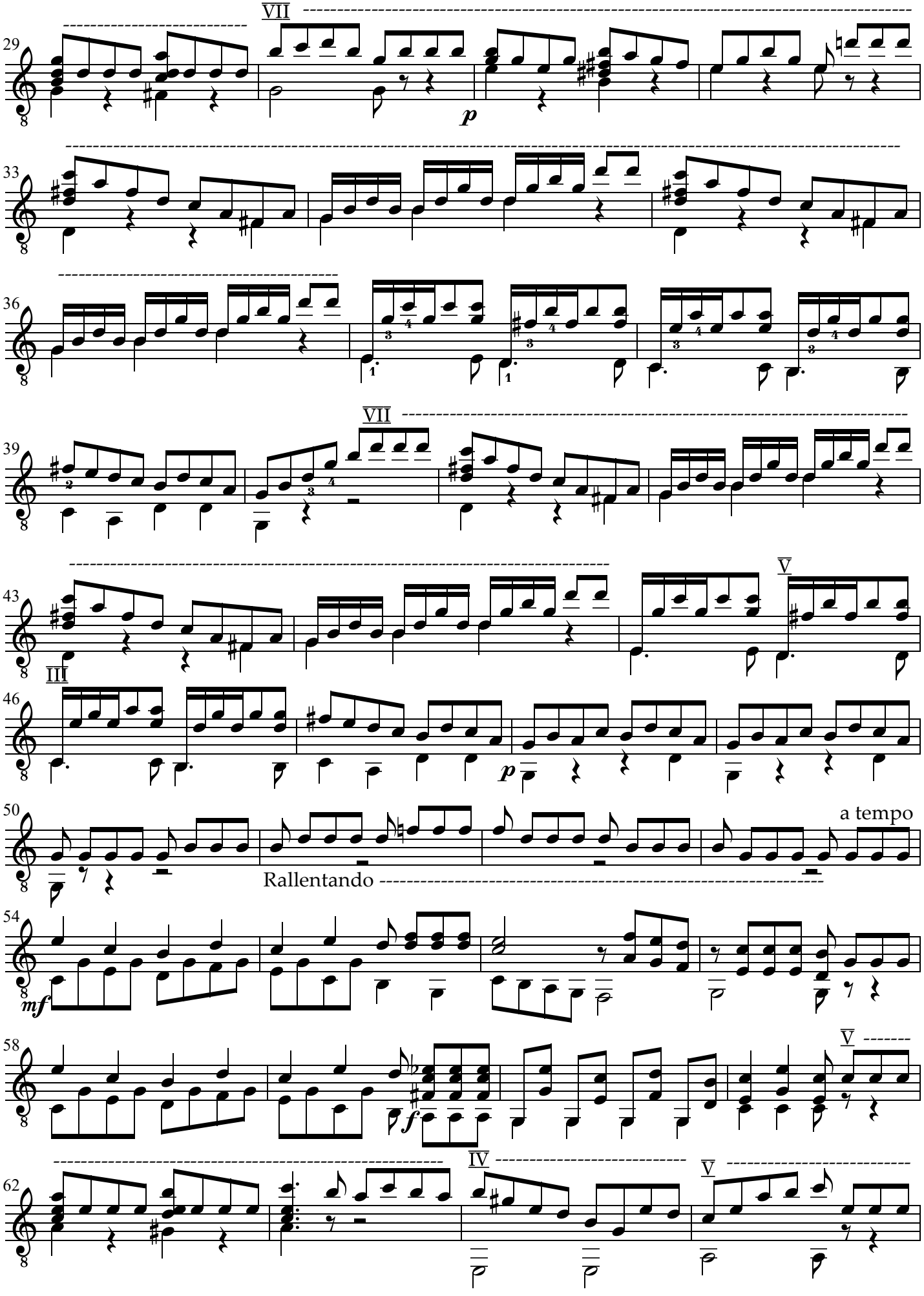
VII
29
p
33
36
VII
39
43
V
III
46
p
50
a tempo
Rallentando
54
mf
58
V
f
62
IV
V

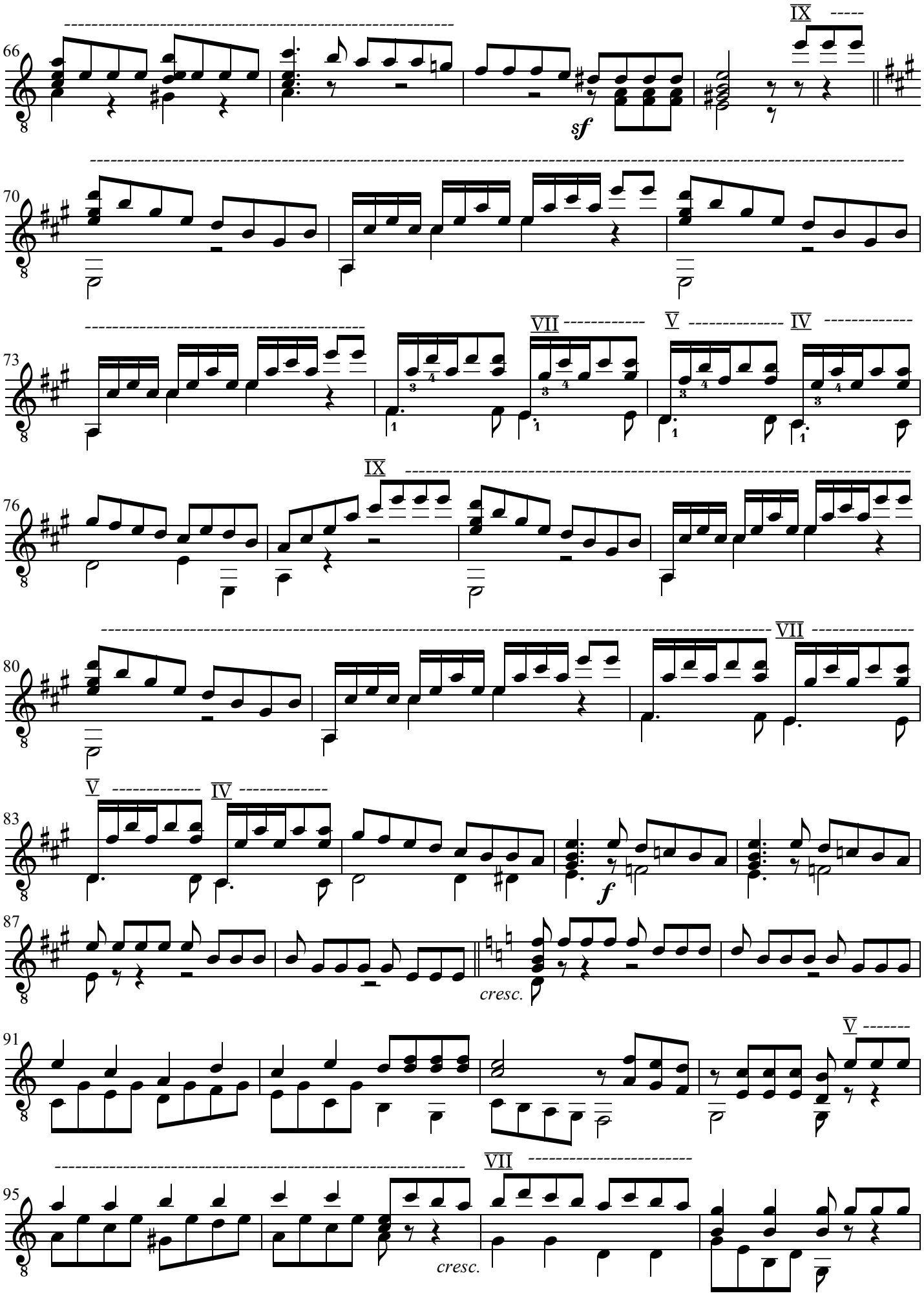
66
IX
sf
70
73
VII
V
IV
76
IX
80
VII
83
V
IV
f
87
cresc.
91
V
95
VII
cresc.

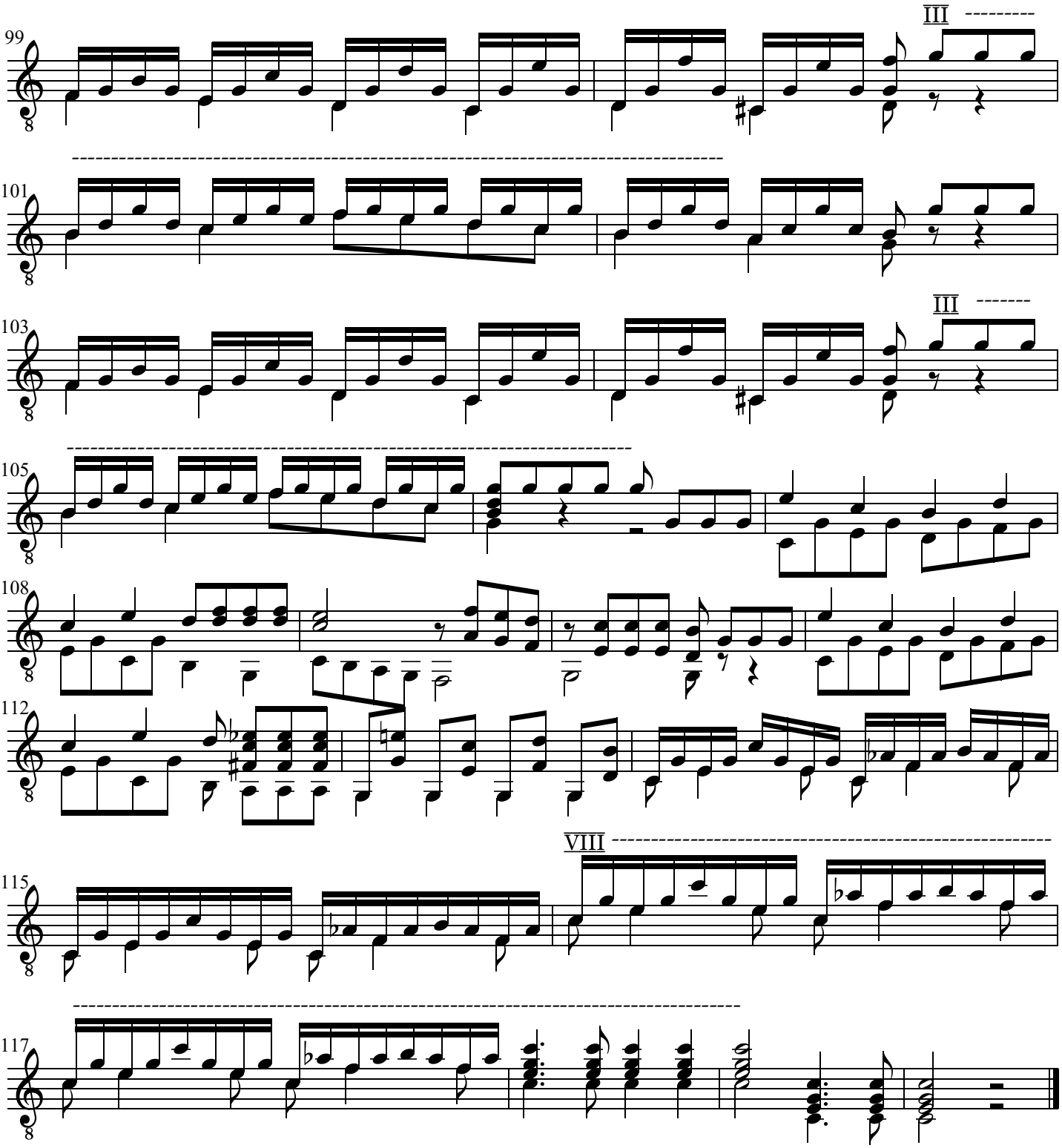
99
III
101
103
III
105
108
112
VIII
115
117

Om dobbeltgreb
Der findes fire typer af dobbeltgreb: tertser, sekster, oktaver og decimer

NB når man spiller dobbeltgreb skal man lade fingrene glide fra bånd til bånd, når man kan, og ikke løfte dem, når man går fra bånd til bånd.

Eksempler

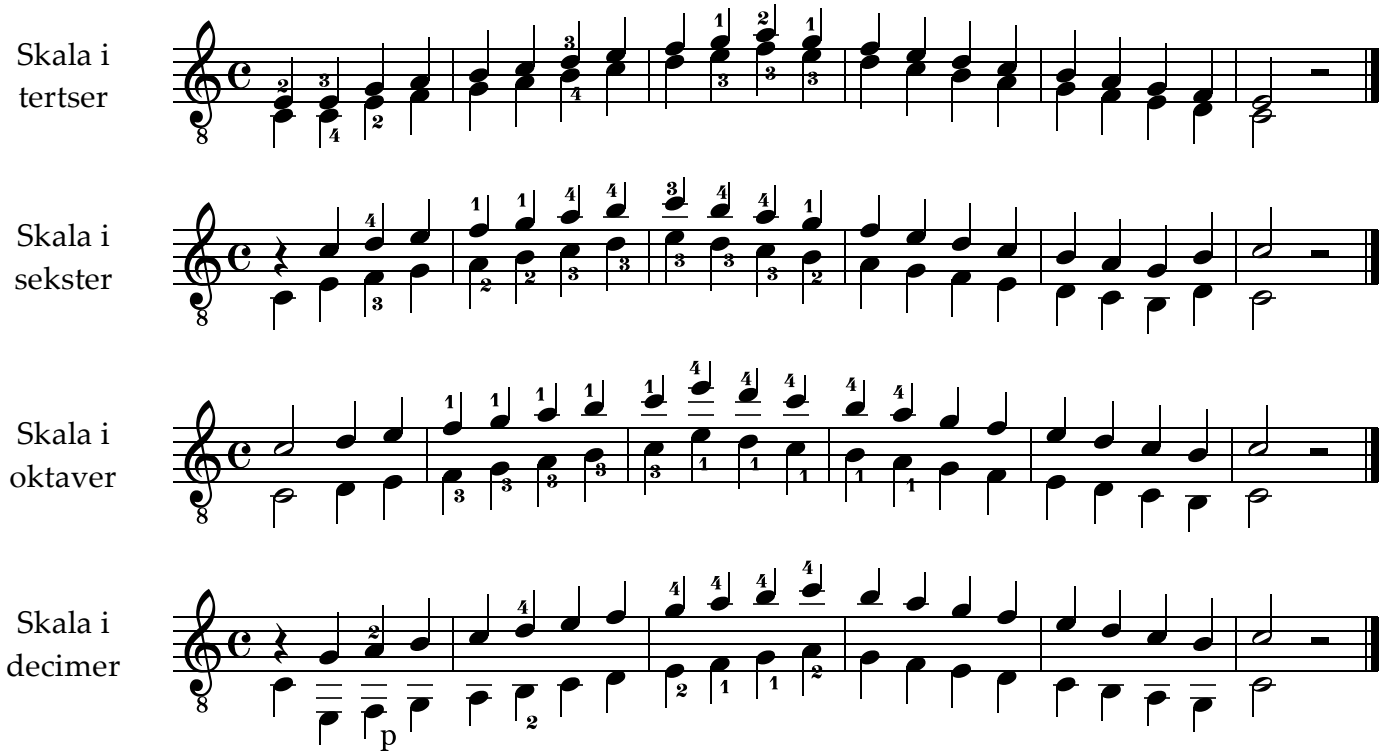

Stykker
til øvelse af tertser, sekster, oktaver og decimer

NB legatobuerne ved tallene viser, hvilke fingre, der skal glide på strengene.

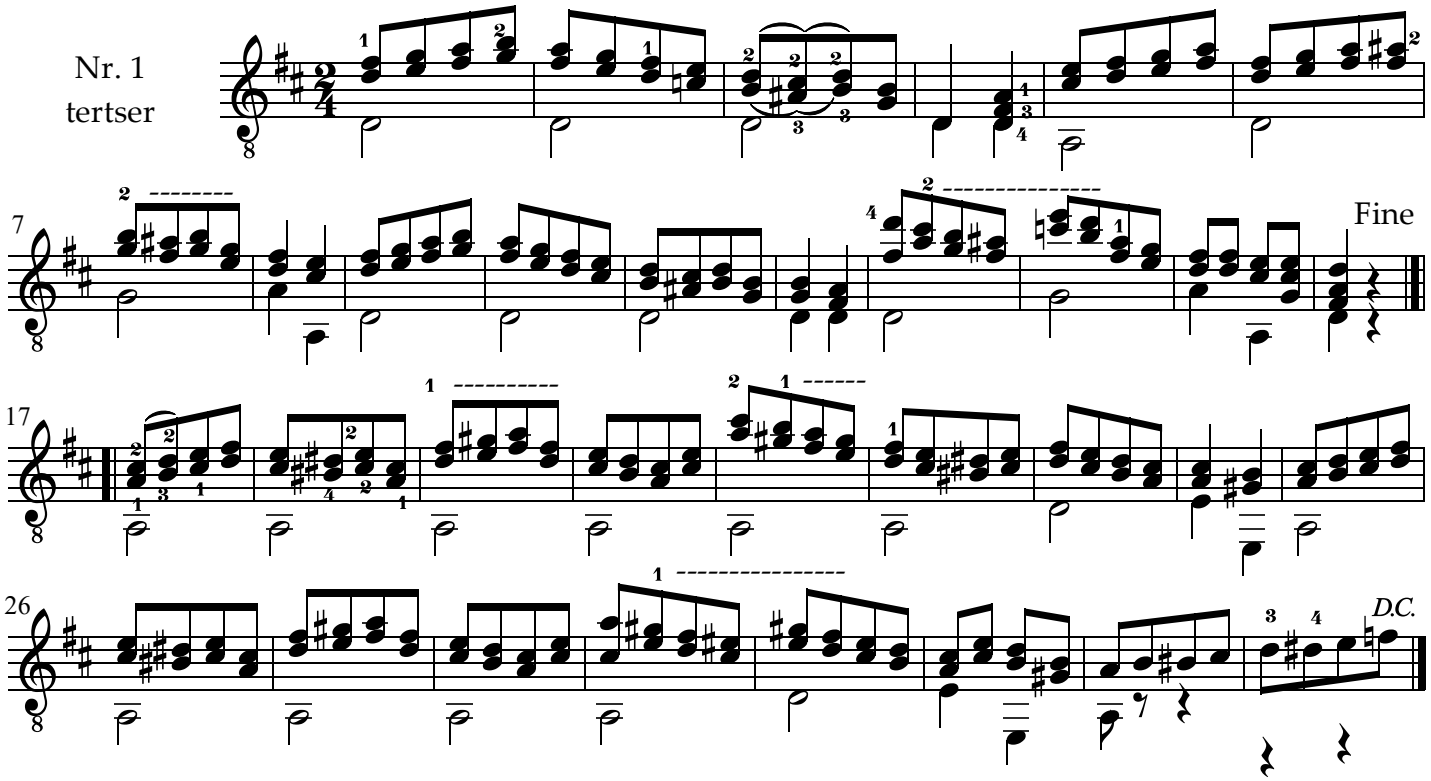

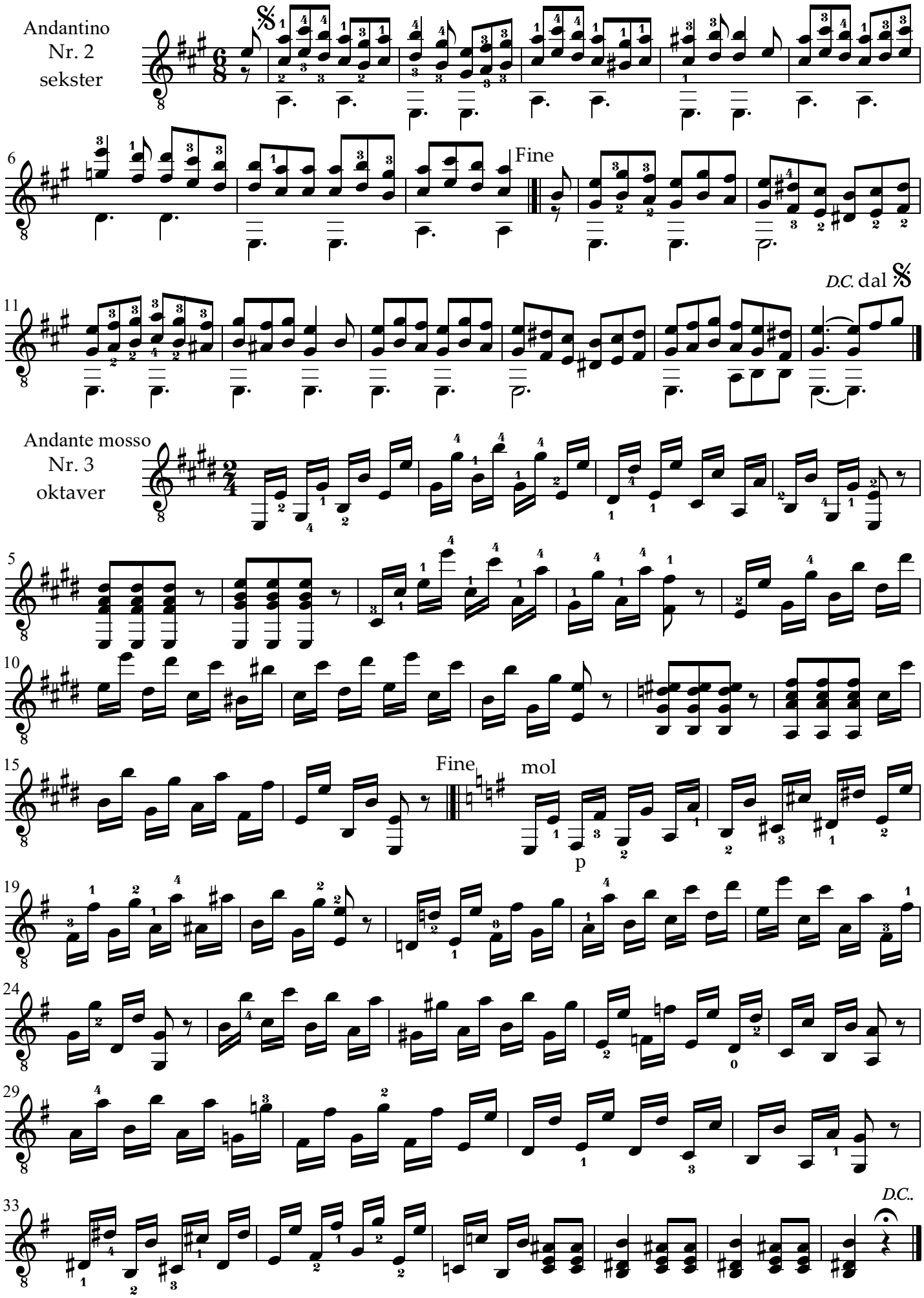
Andantino
Nr. 2
sekster
Fine
D.C. dal
Andante mosso
Nr. 3
oktaver
Fine
mol
p
D.C..

Andante
Nr. 4
decimer

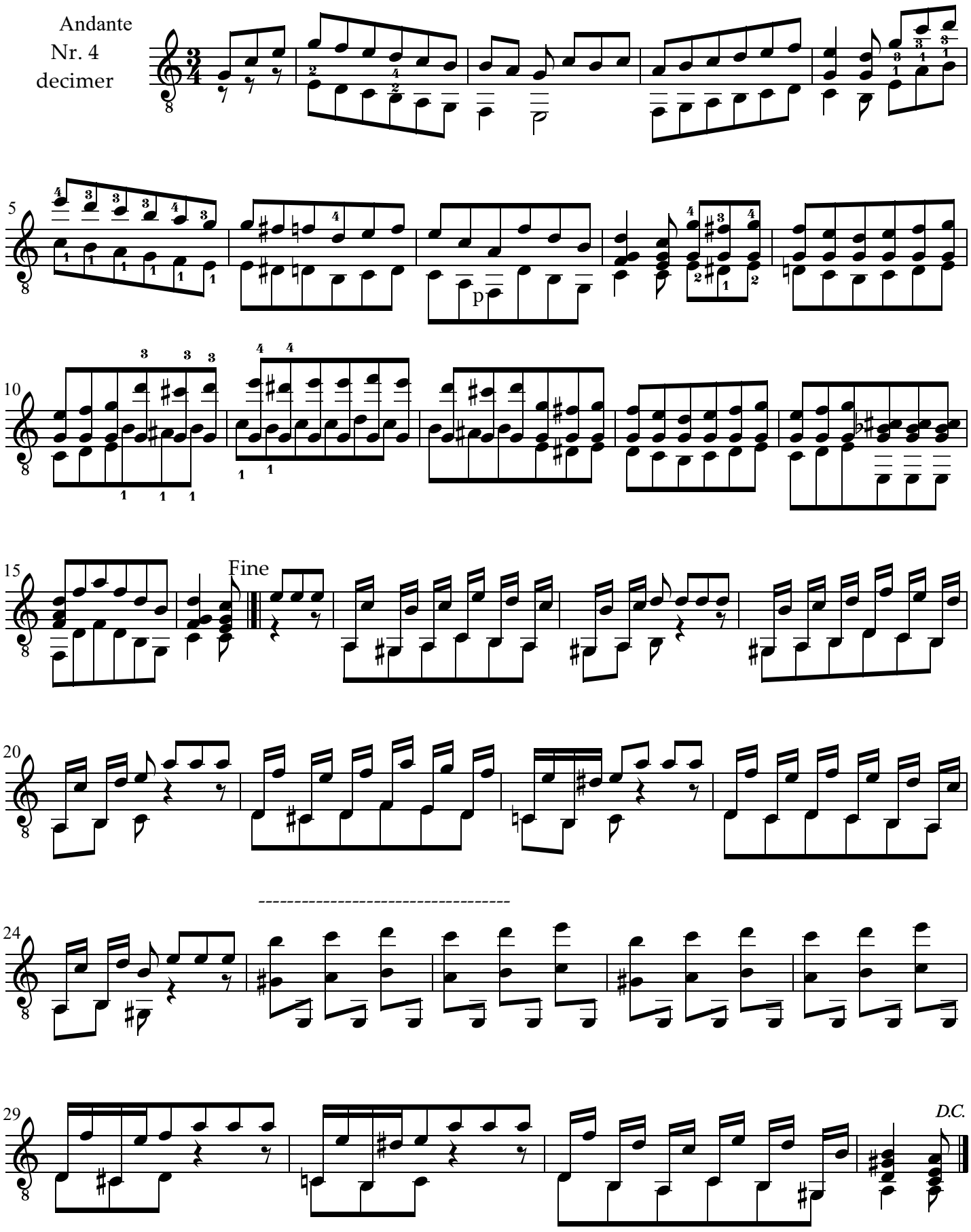

Flageoletter

Flaegeoletter spilles på 5., 7. og 12. bånd og nogle enkelte på basstrengene på 4. og 3. bånd.

For at frembringe effekten skal en finger på venstre hånd lægges let over båndet (A), men ikke trykke strengen ned. Man anslår strengen ret hårdt med højre hånd tæt på broen.

(A) båndene er de strimler af metal eller ben, der skiller de halve toner.

Her er de flageoletter, der kan laves på de seks strenge

NB Flageoletter klinger en oktav højere, end de er noteret.

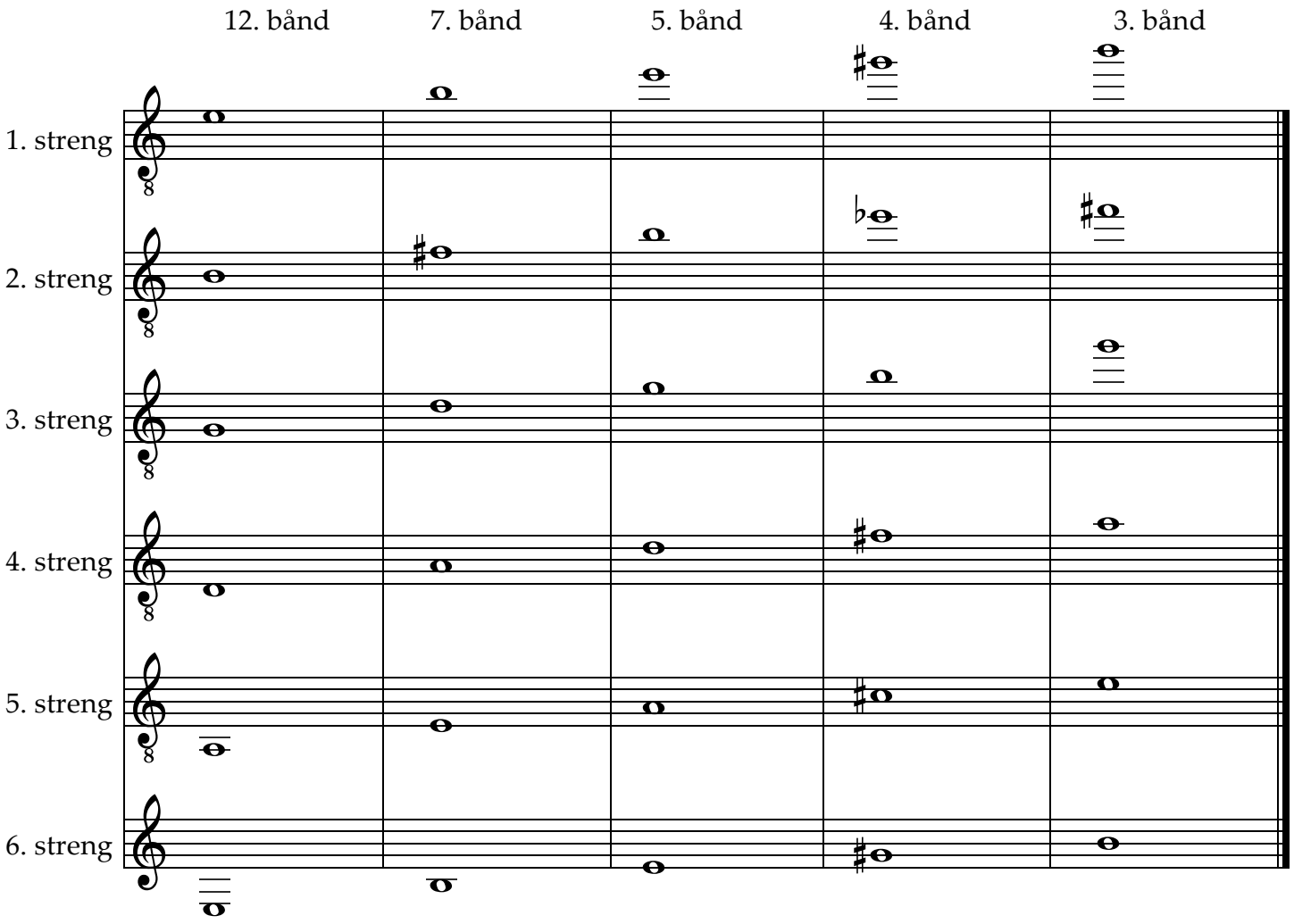

Øvelser med flageoletter

For at gøre de to stykker enklere at spille har jeg forsynet dem med tal over og under noderne.

De øvre tal viser bånd, de nedre viser streng.

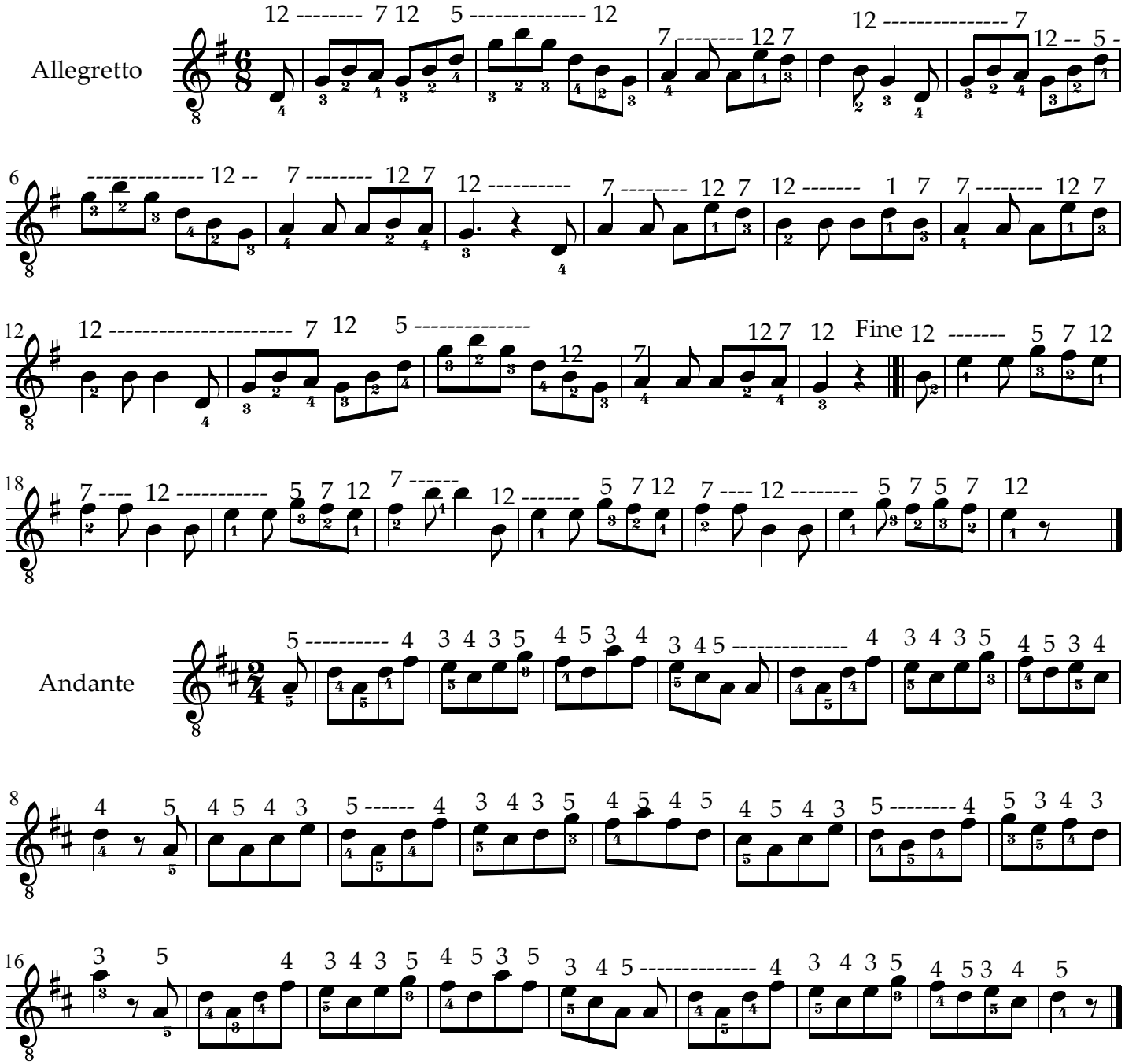

I slutningen af dette værk finder man seks præludier eller etuder, med hvilke man kan øve legato, forsiringer, positioner og dobbeltgreb.

Nr. 41
A la polonaise

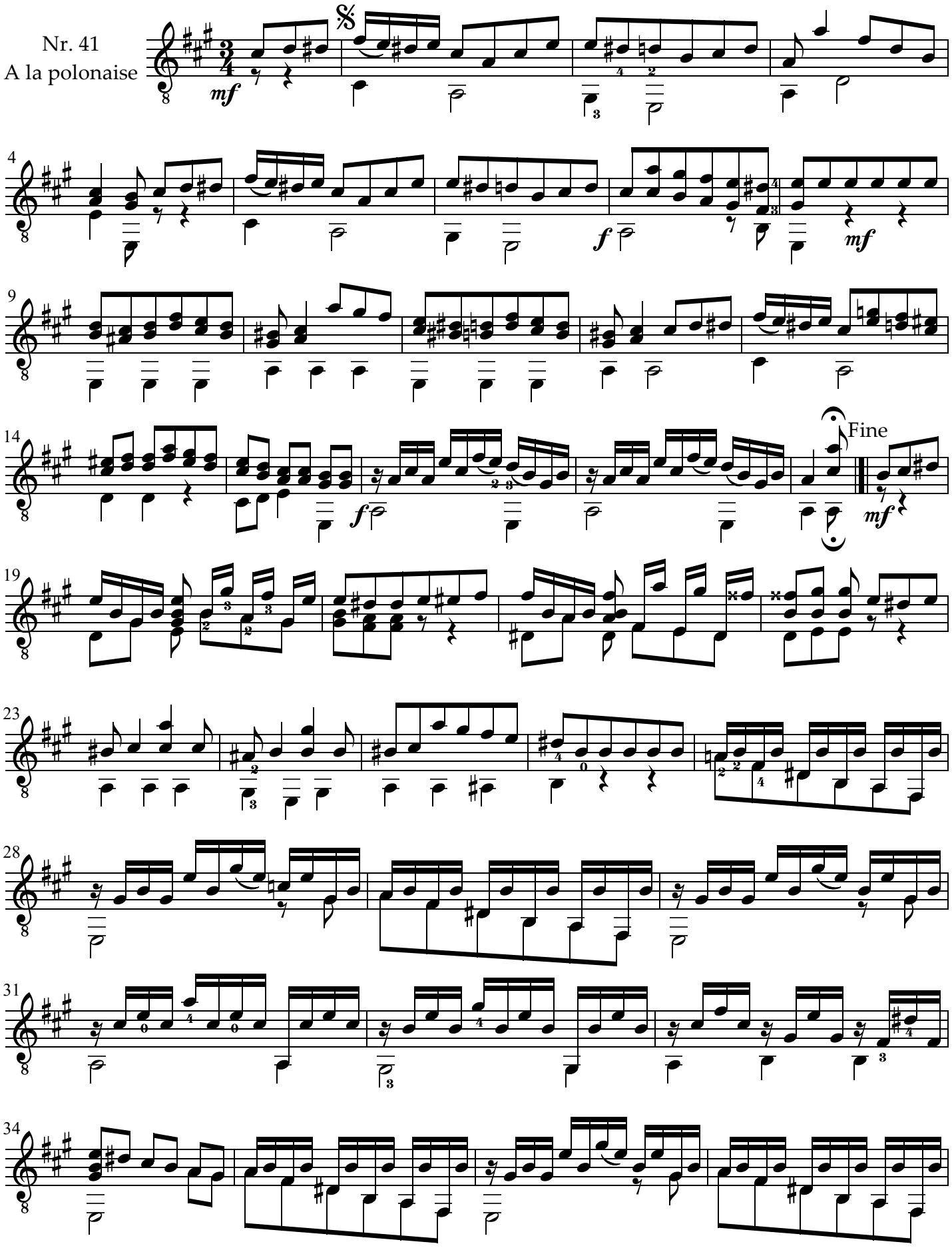

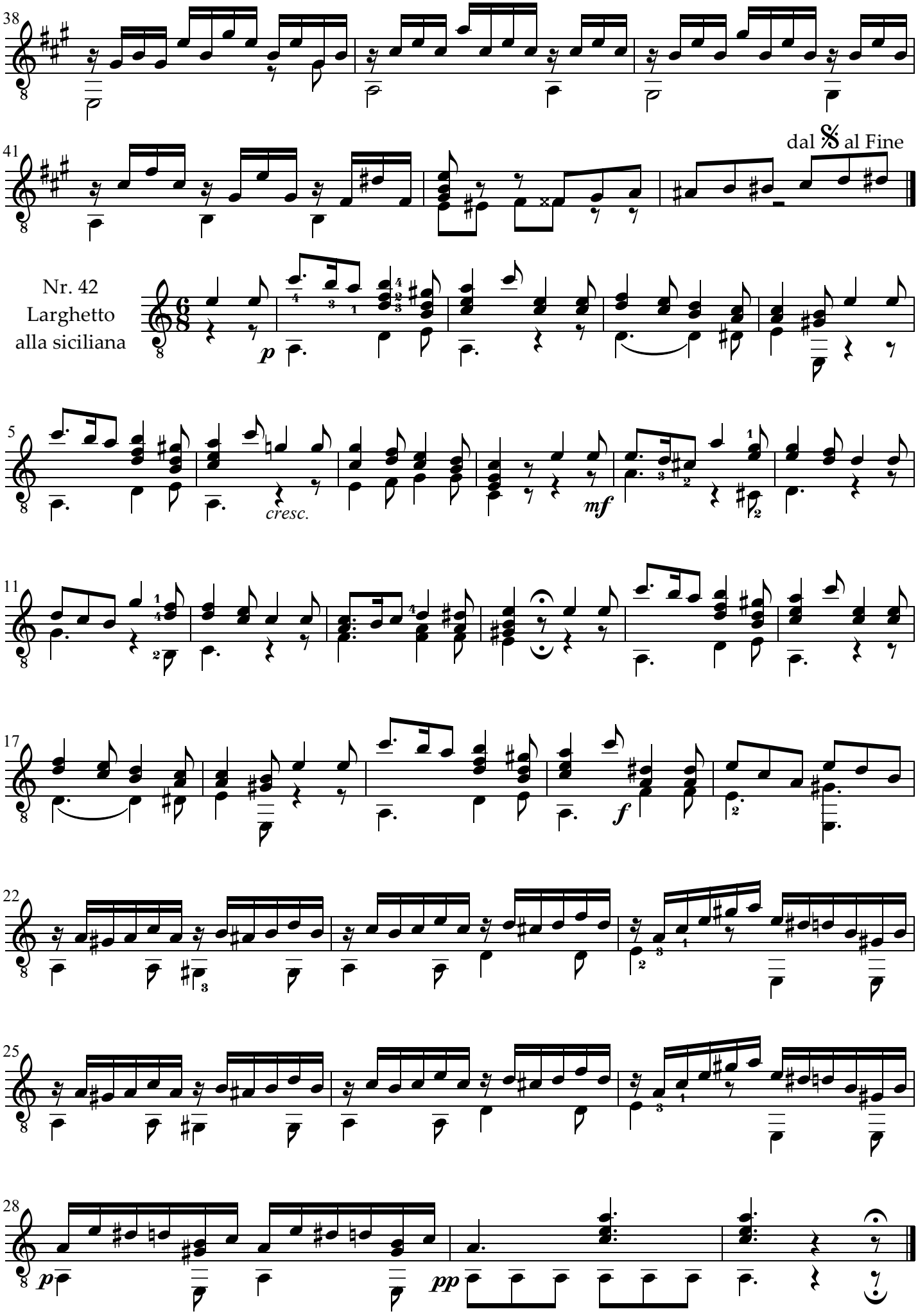
38
41
dal 𝄋 al Fine
Nr. 42
Larghetto
alla siciliana
p
5
cresc.
mf
11
17
f
22
25
28
p
pp

Poco Allegretto

Nr. 43

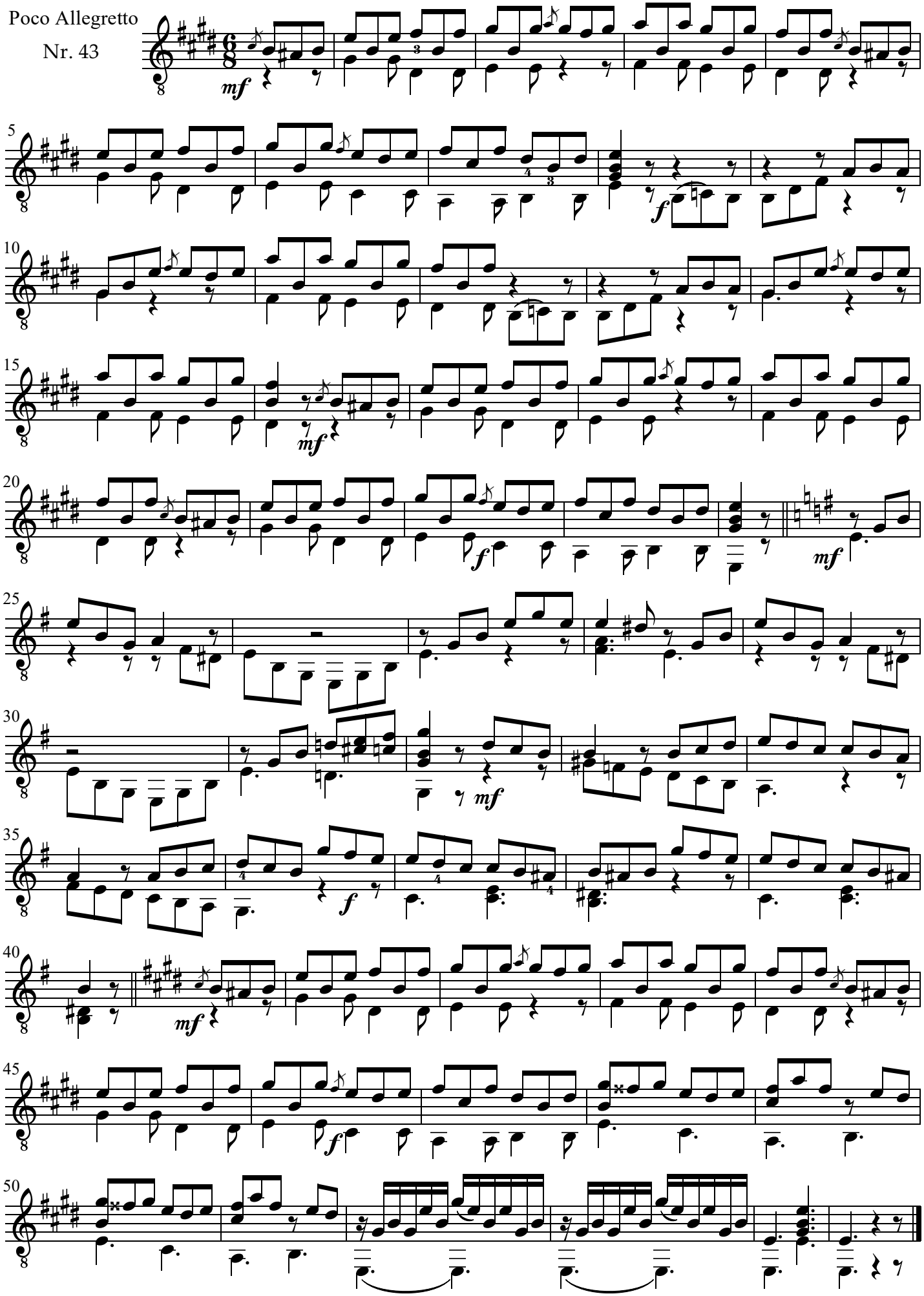

Nr. 44
Vals

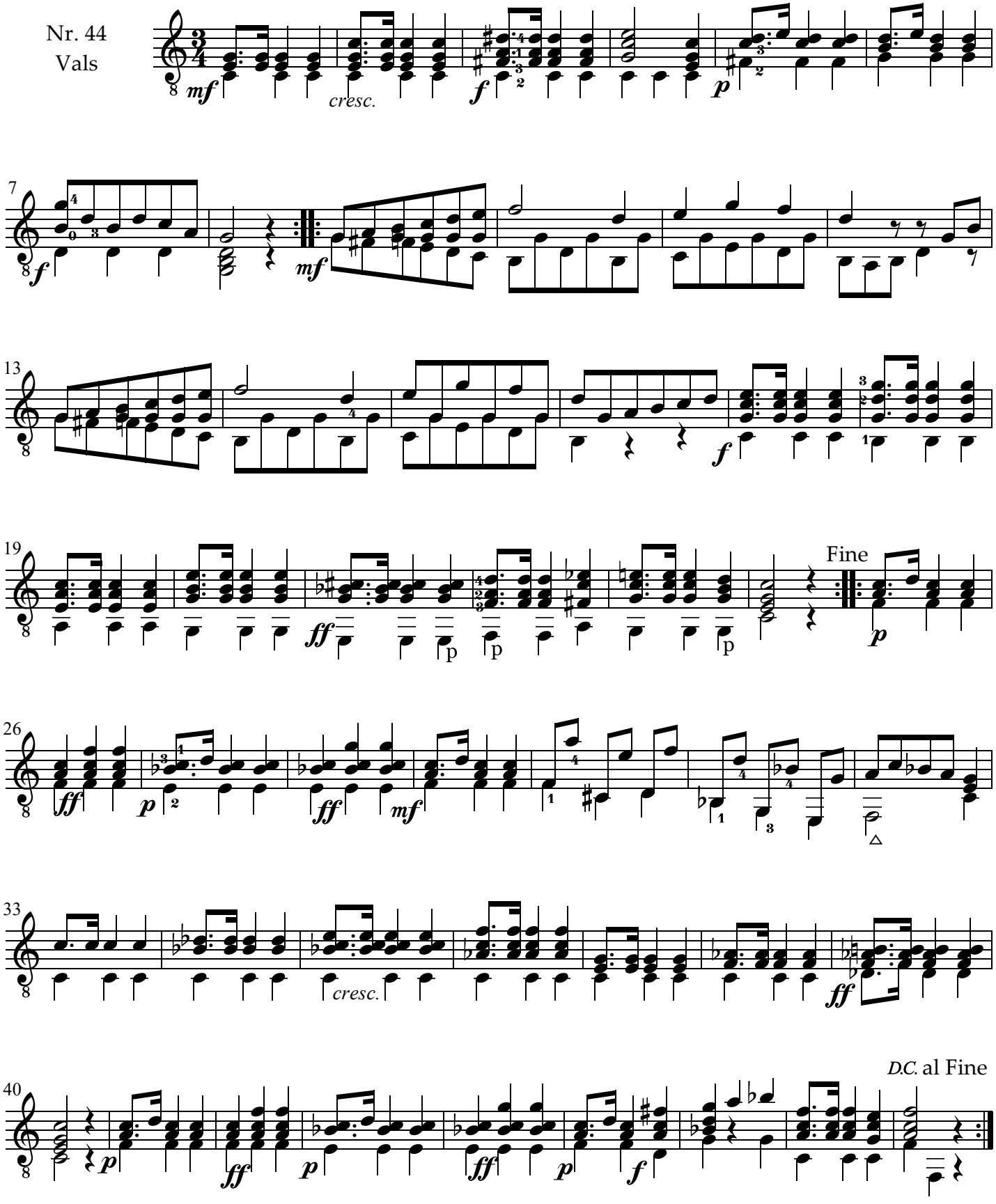
mf
cresc.
f
p
7
f
mf
13
f
19
ff
p
Fine
26
ff
p
ff
mf
33
cresc.
ff
40
D.C. al Fine
p
ff
p
ff
p
f

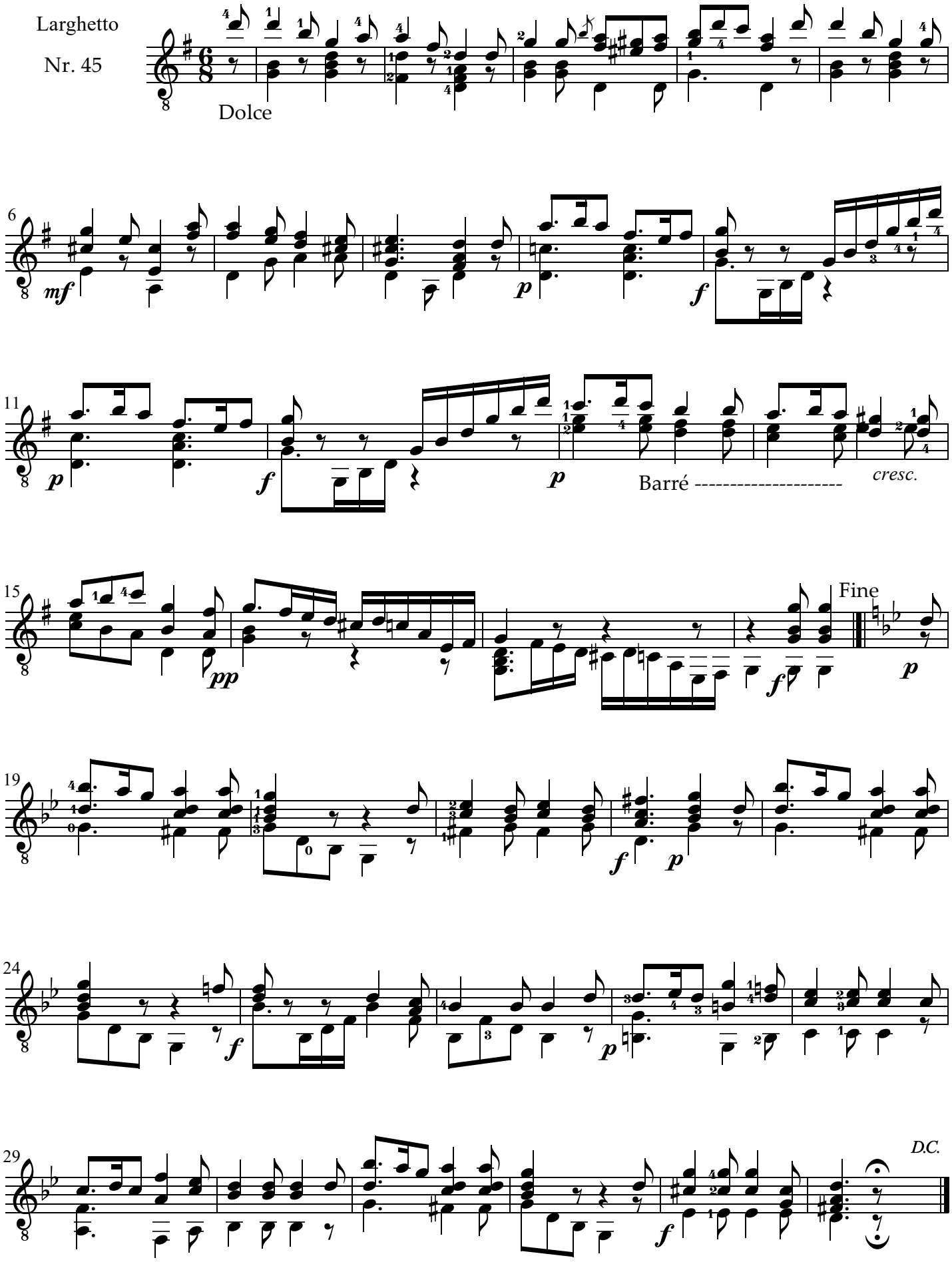
Larghetto
Nr. 45
Dolce
6
mf
p
f
11
p
f
p
Barré ----------
cresc.
15
pp
Fine
f
p
19
f
p
24
f
p
29
f
D.C.

Andante Grazioso

Nr. 46

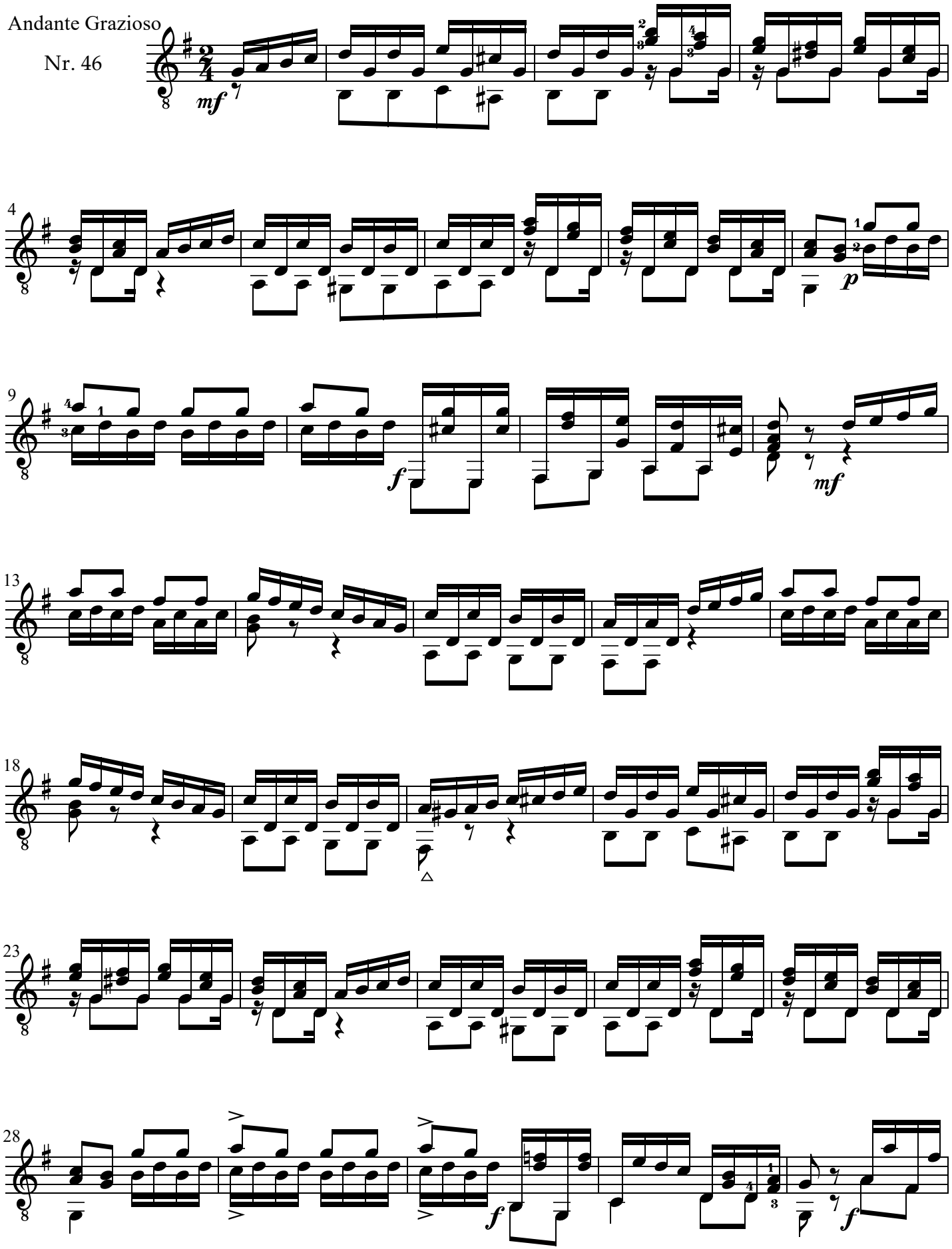

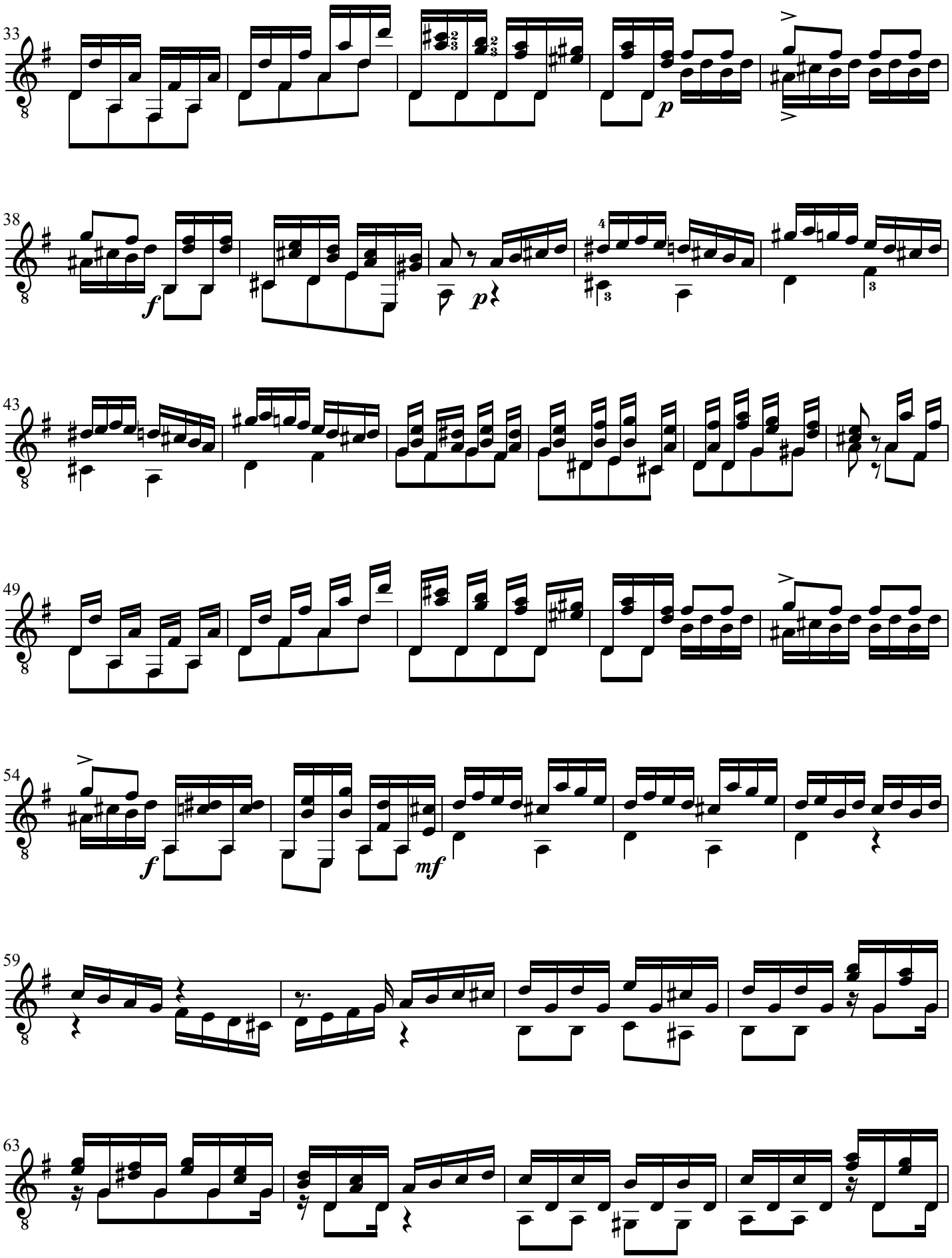
33
p
38
f
p
43
49
54
f
mf
59
63

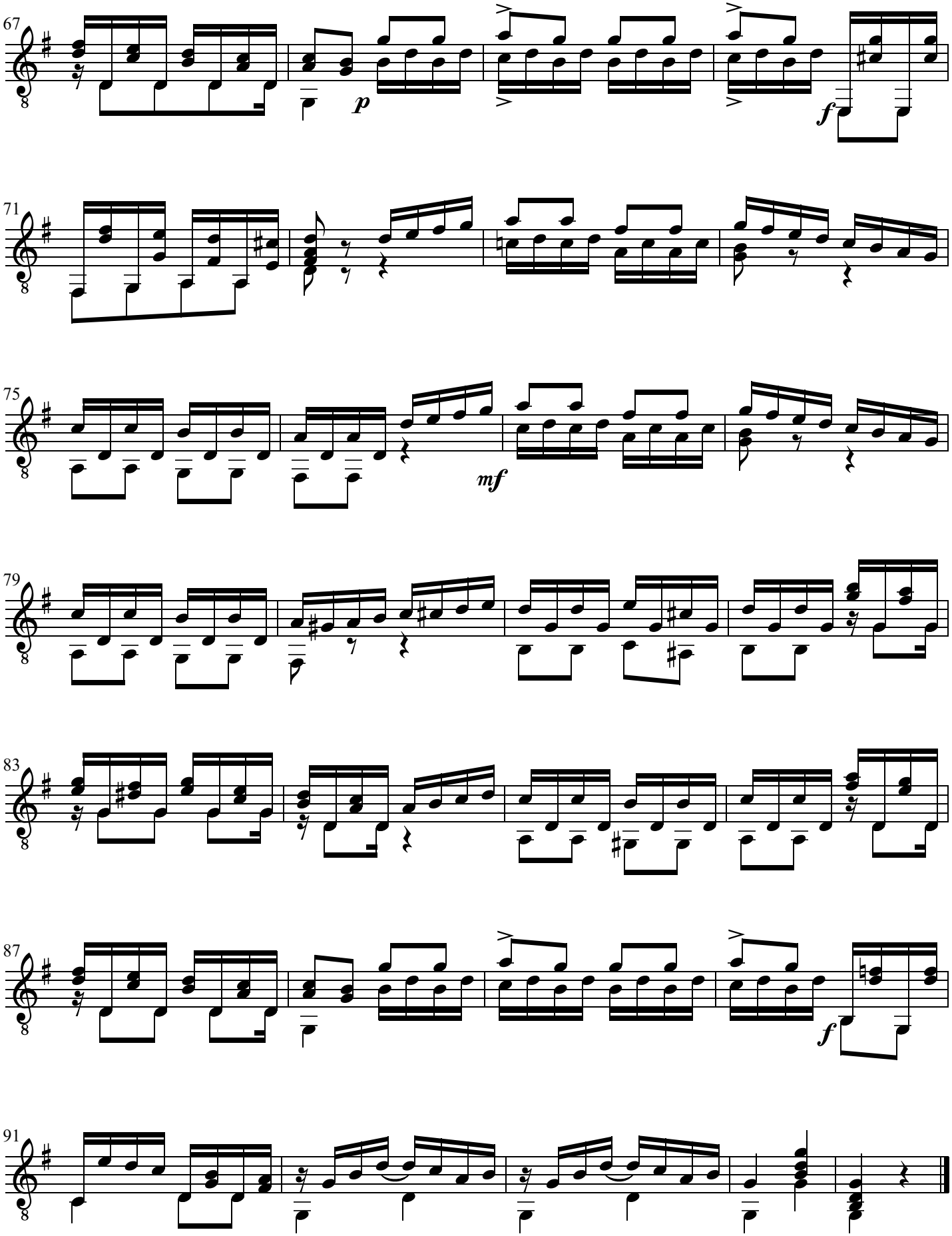
67
p
f
71
75
mf
79
83
87
f
91

Andante Grazioso

Nr. 47

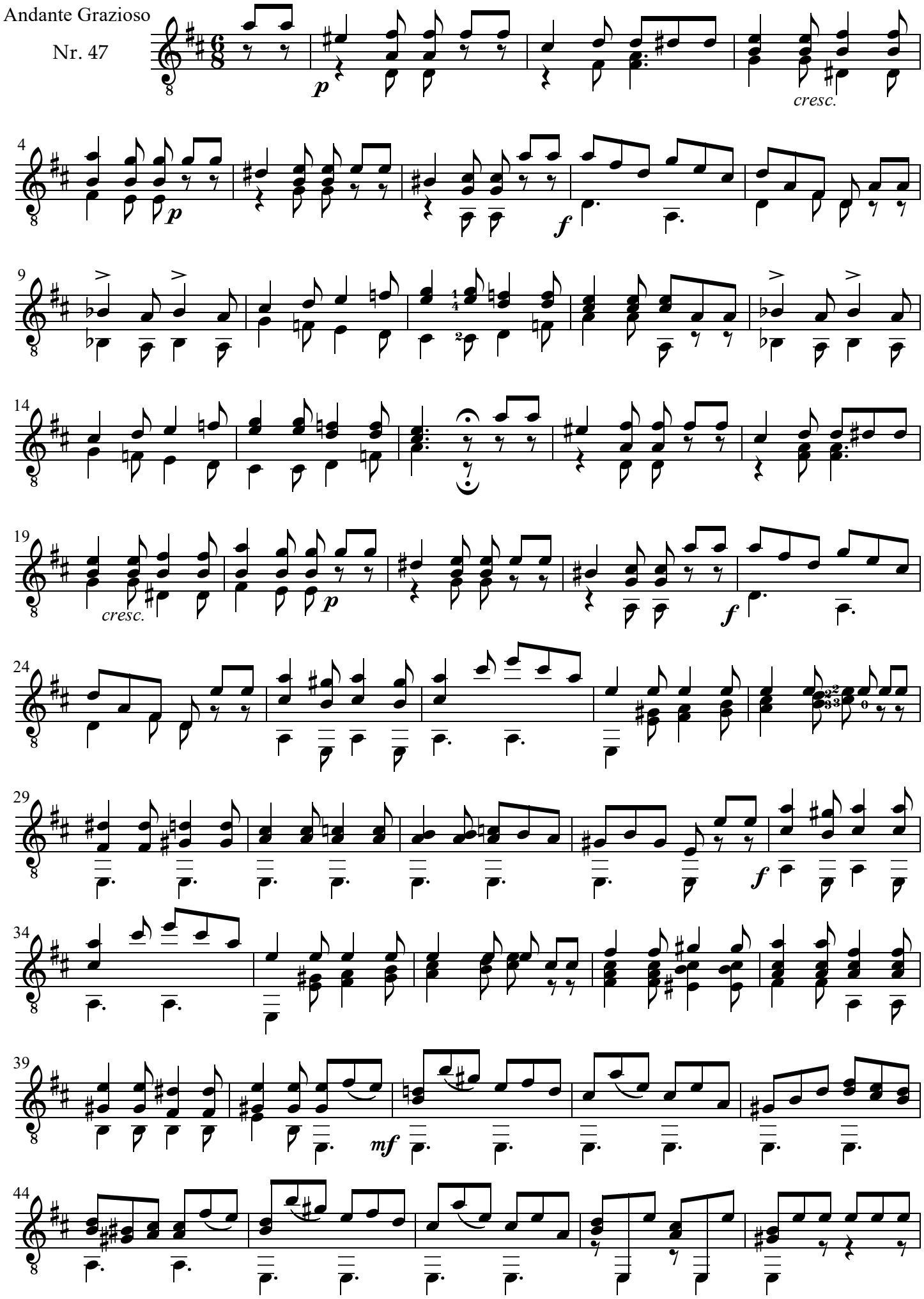

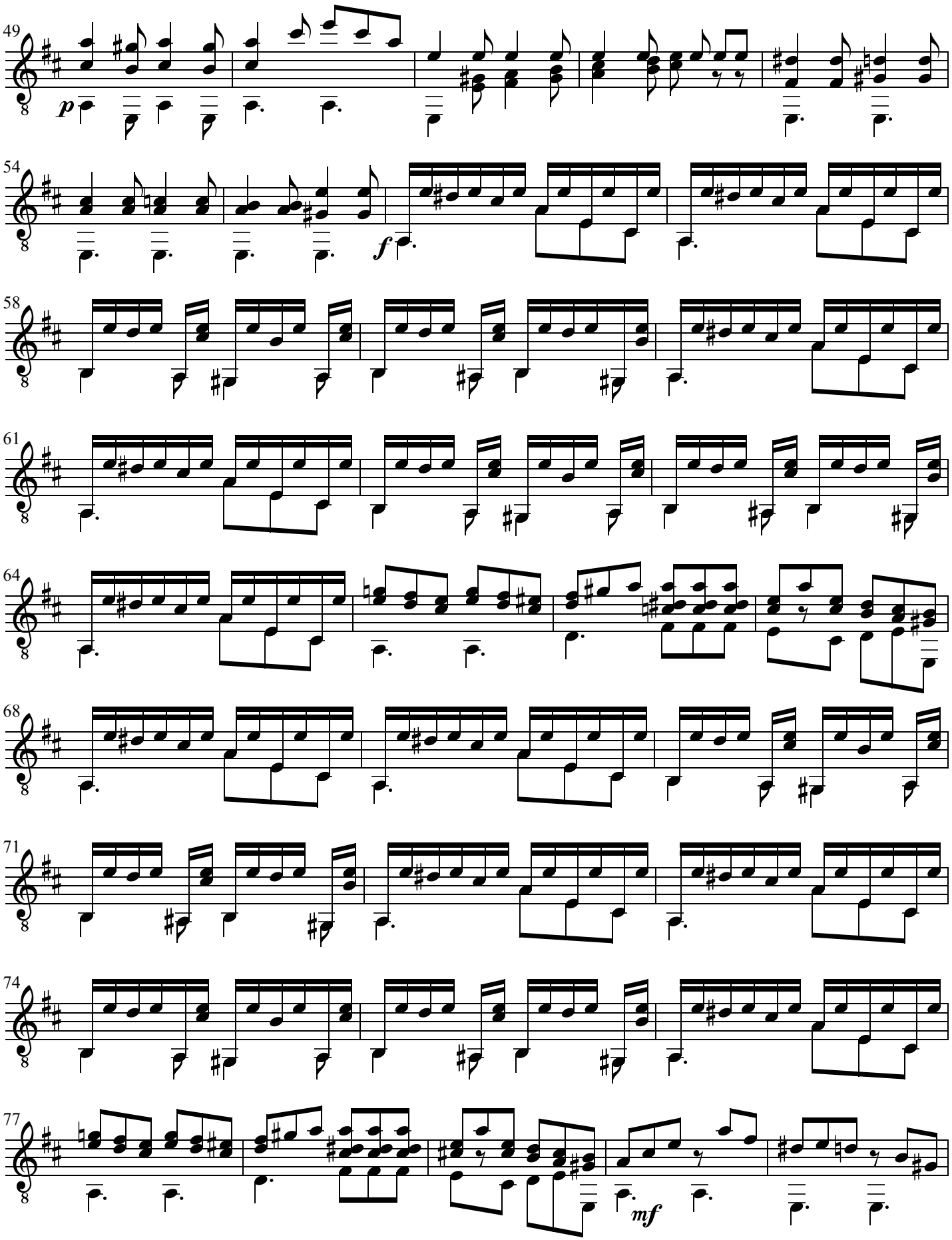
49
p
54
f
58
61
64
68
71
74
77
mf

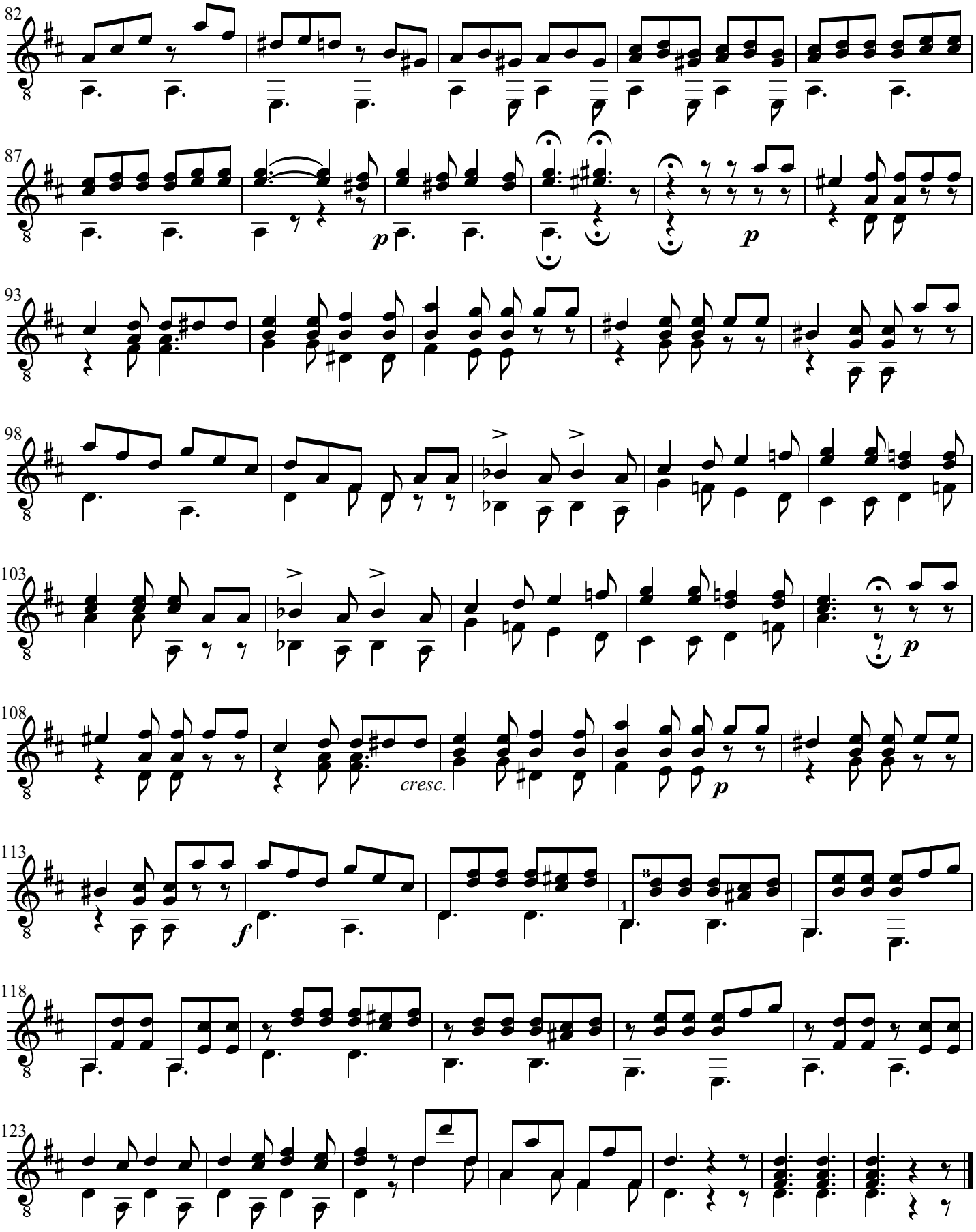
82
87
93
98
103
108
cresc.
113
118
123

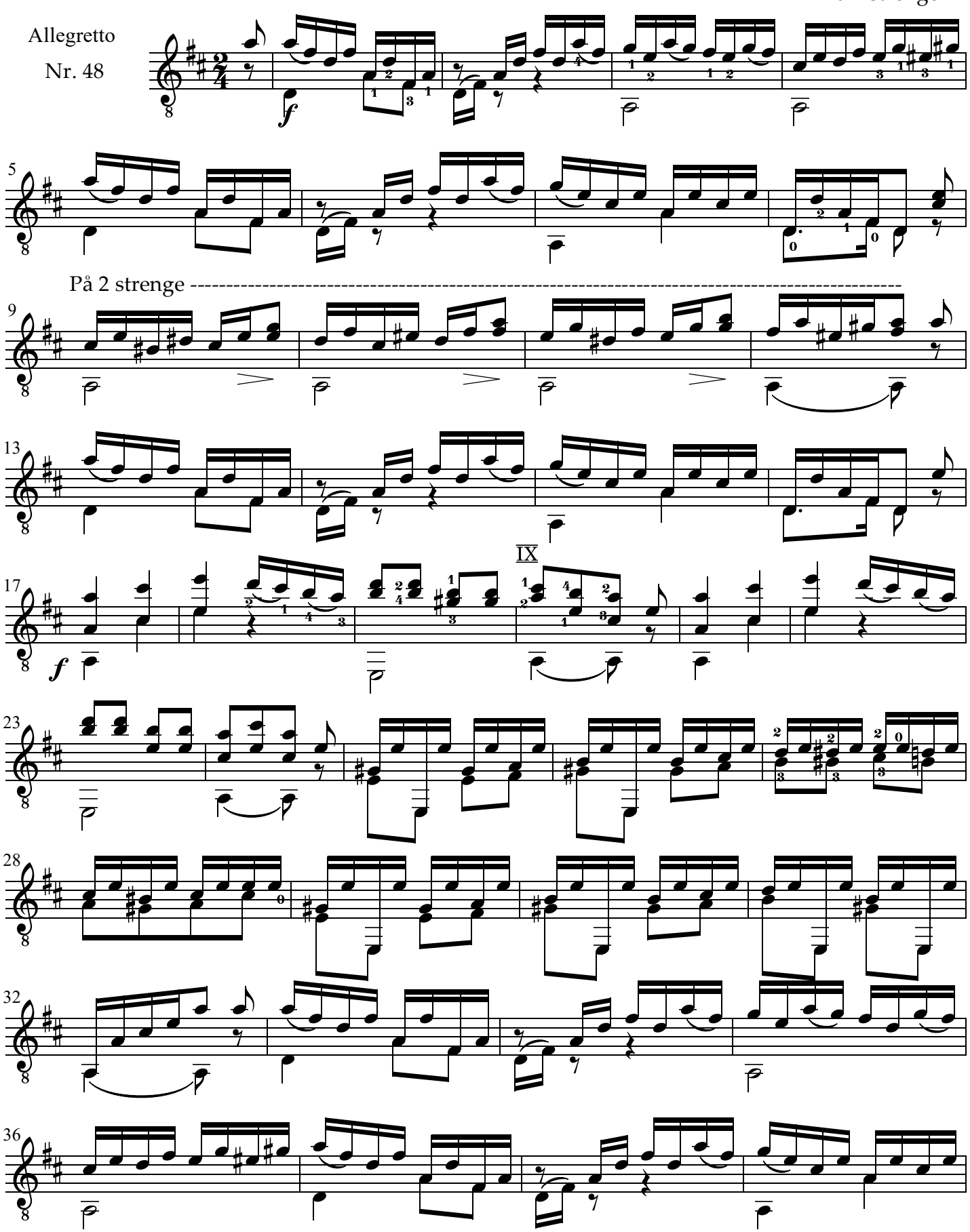
På 2 strenge
Allegretto
Nr. 48
På 2 strenge
IX

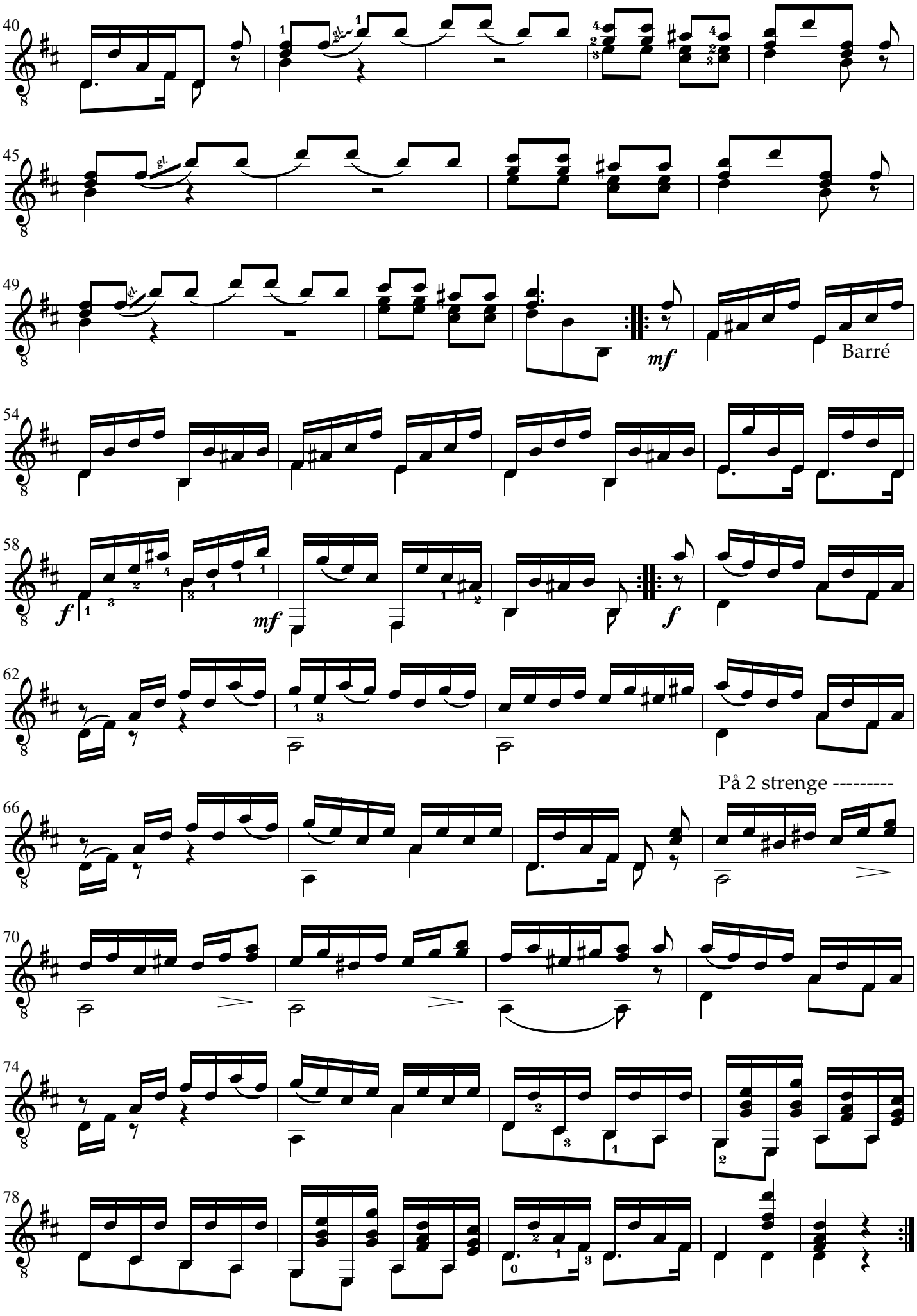
40
45
49
mf
Barré
54
58
f
mf
f
62
På 2 strenge ---------
66
70
74
78

Andante grazioso

Nr. 49

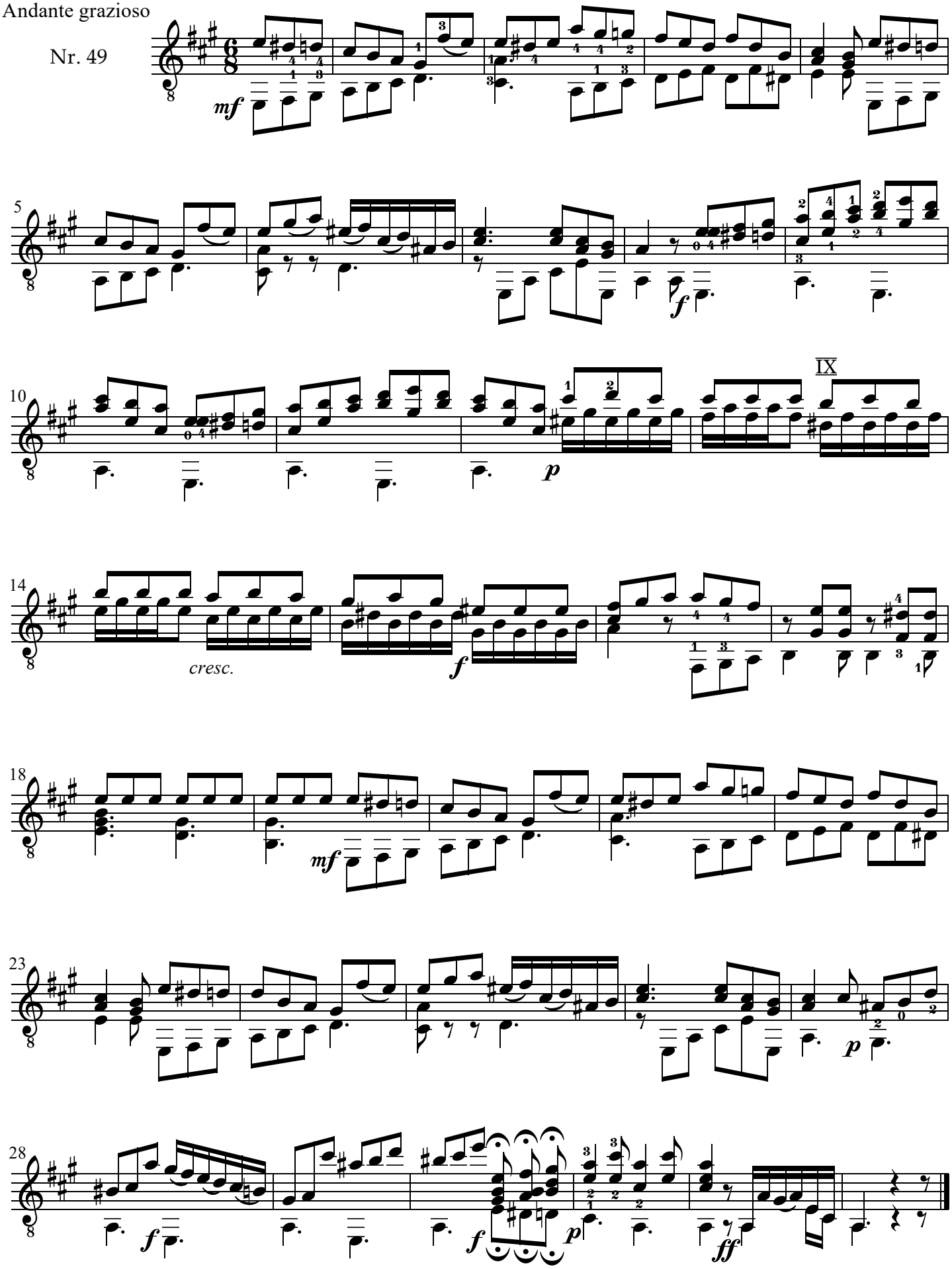

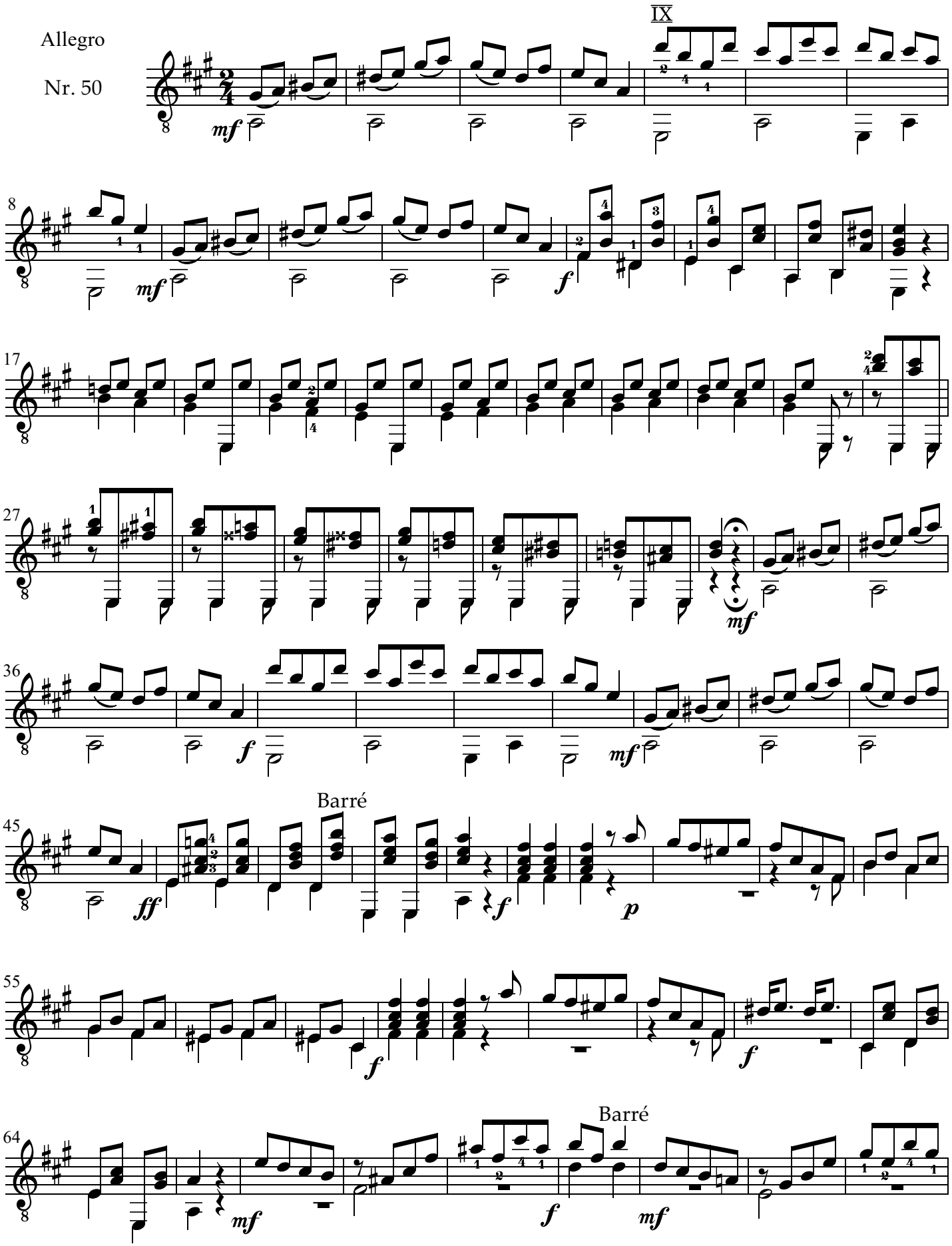
Allegro
Nr. 50
IX
Barré
Barré

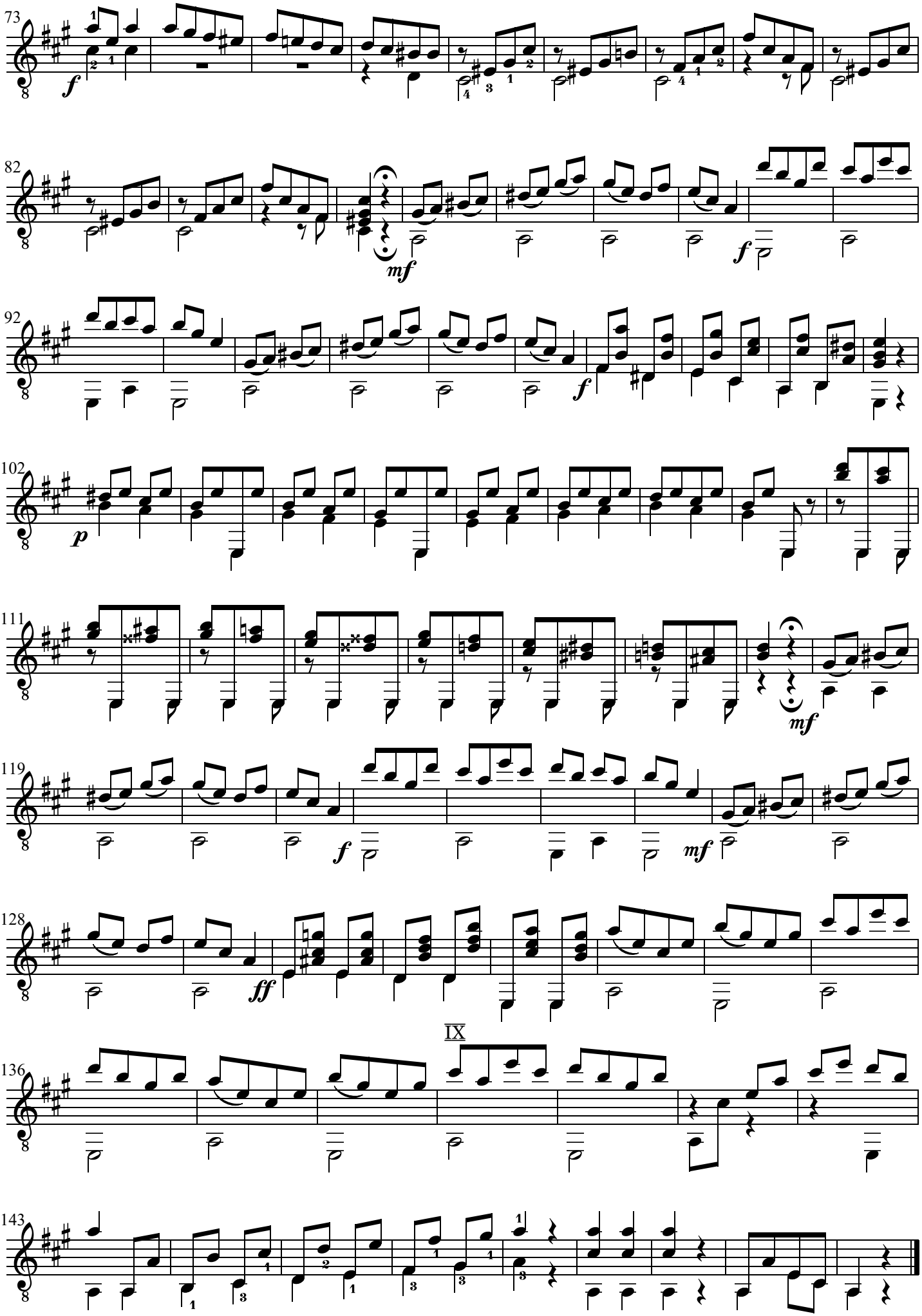
73
82
92
102
111
119
128
IX
136
143

Larghetto Espressivo

Nr. 51

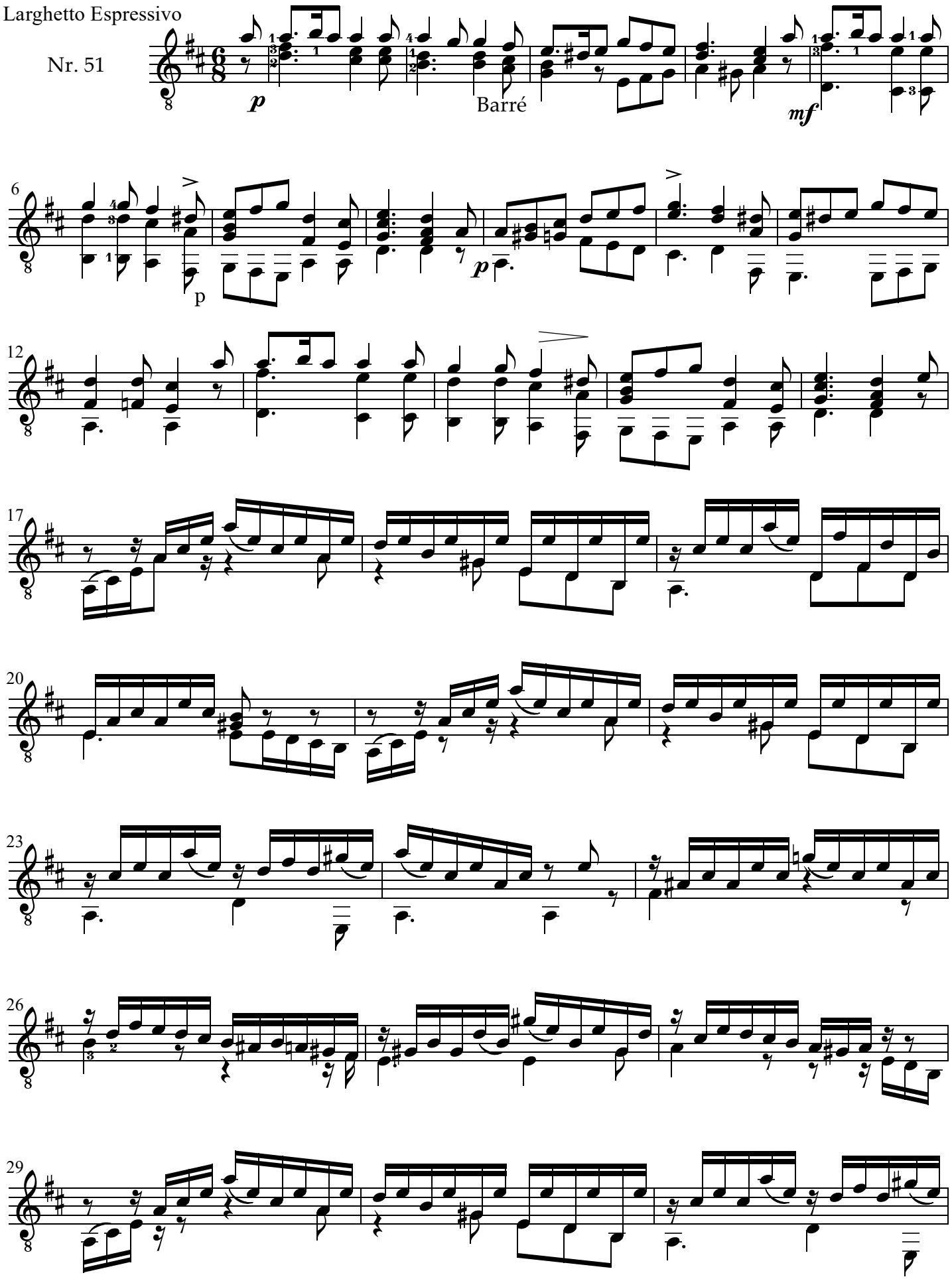

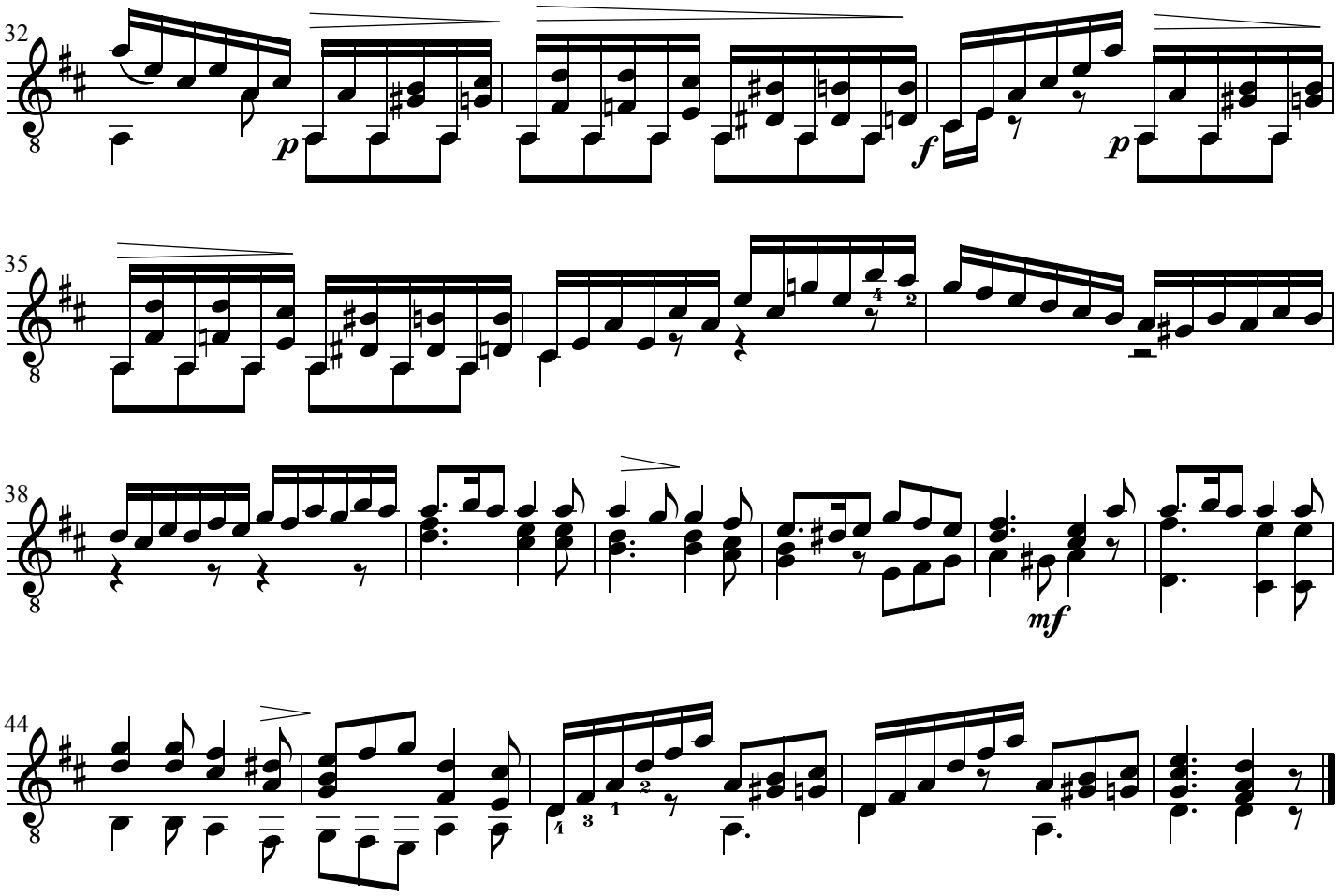
32
p
f
p
35
38
mf
44

Allegretto
Nr. 52

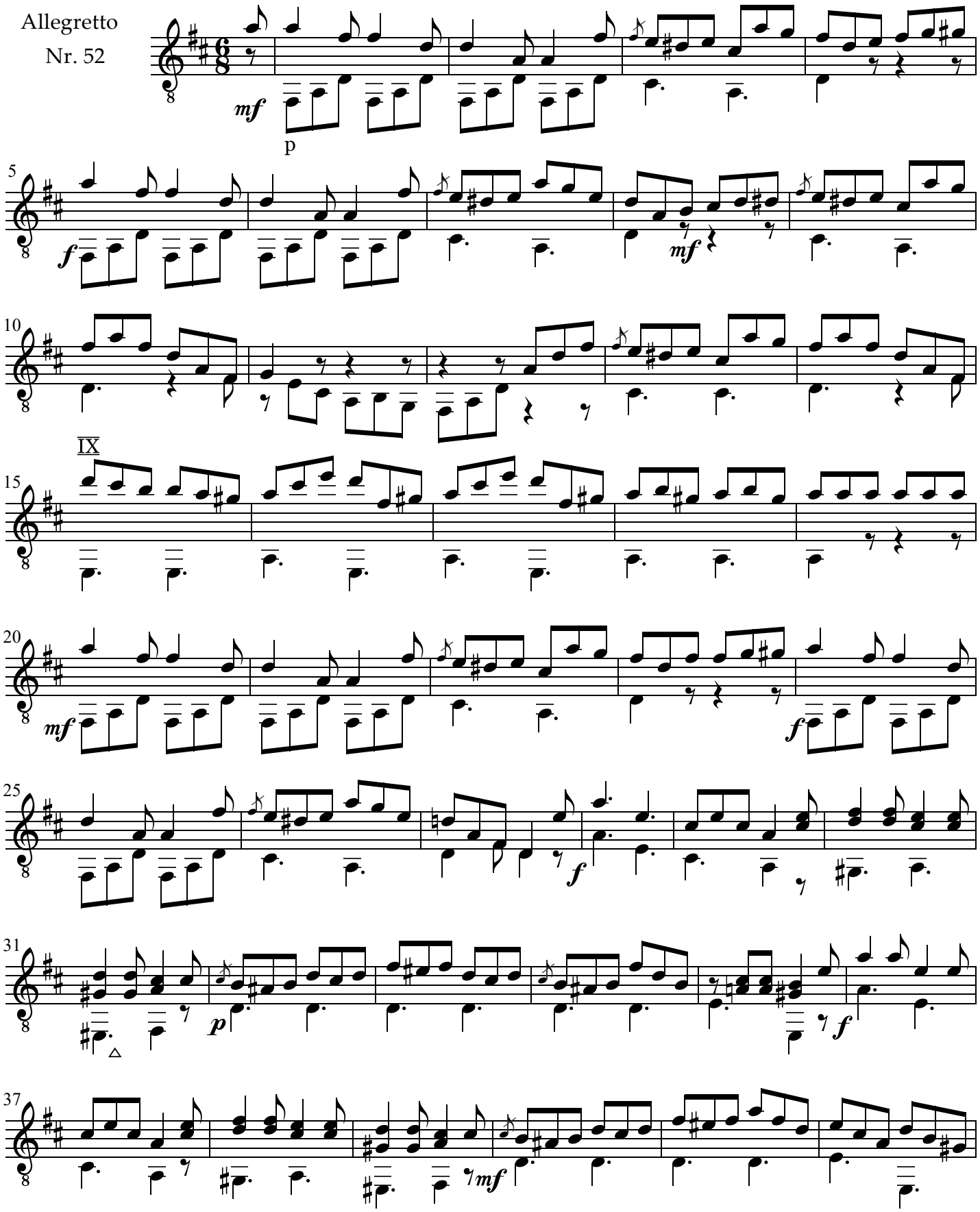

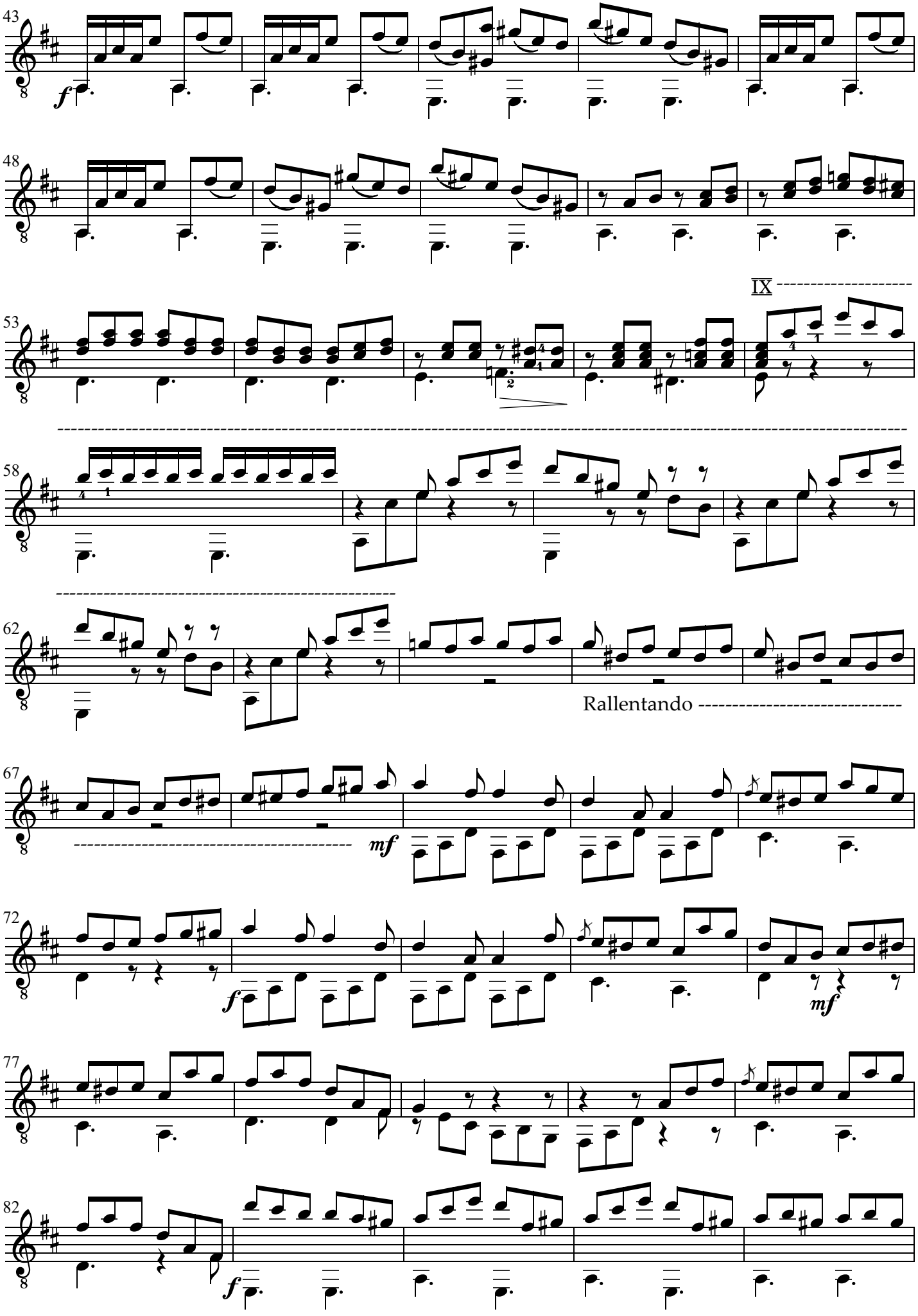
43
48
53
IX
58
62
Rallentando
67
72
77
82

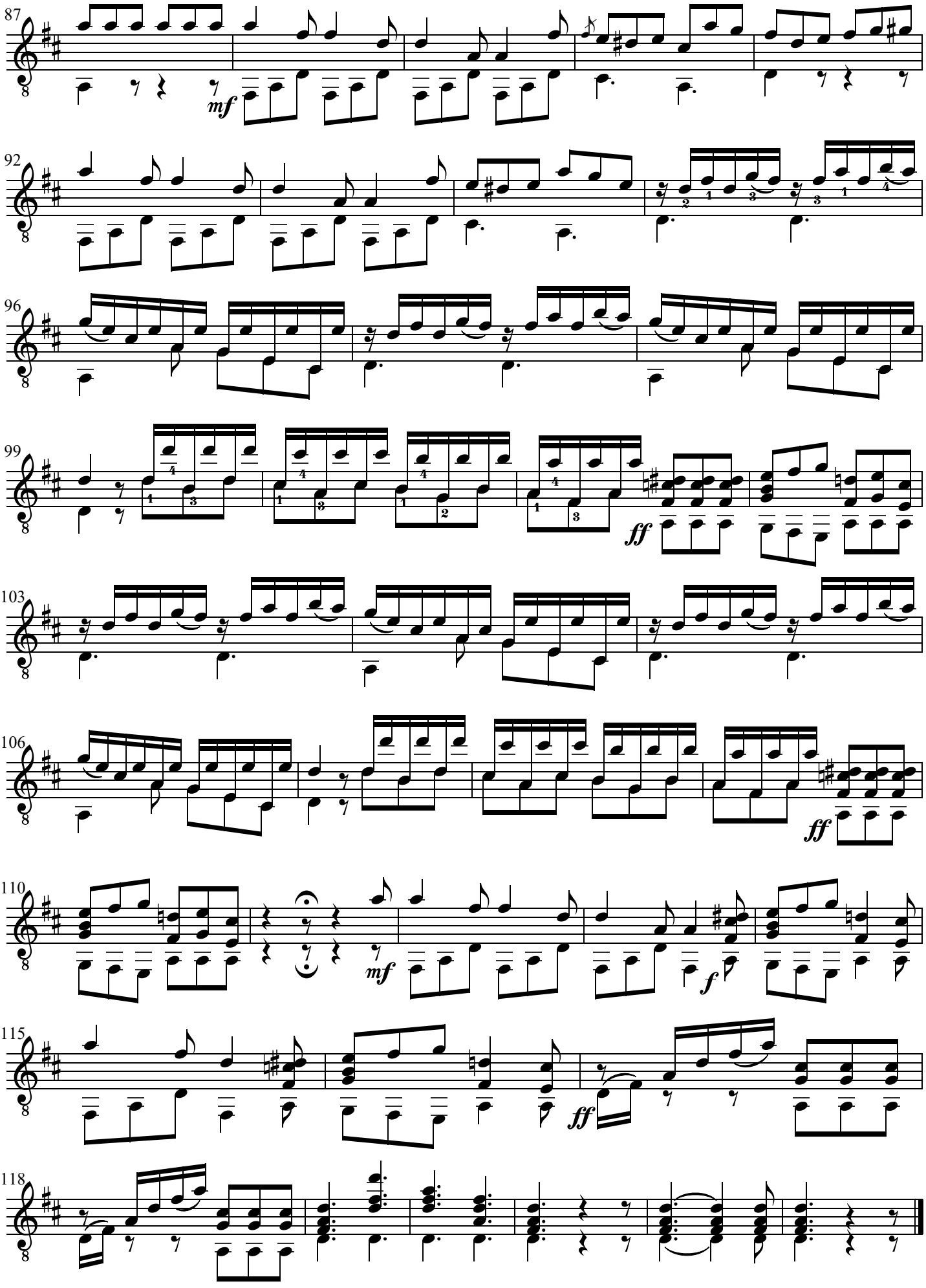
87
mf
92
96
99
ff
103
106
ff
110
mf
f
115
ff
118

Poco Allegro
Nr. 53

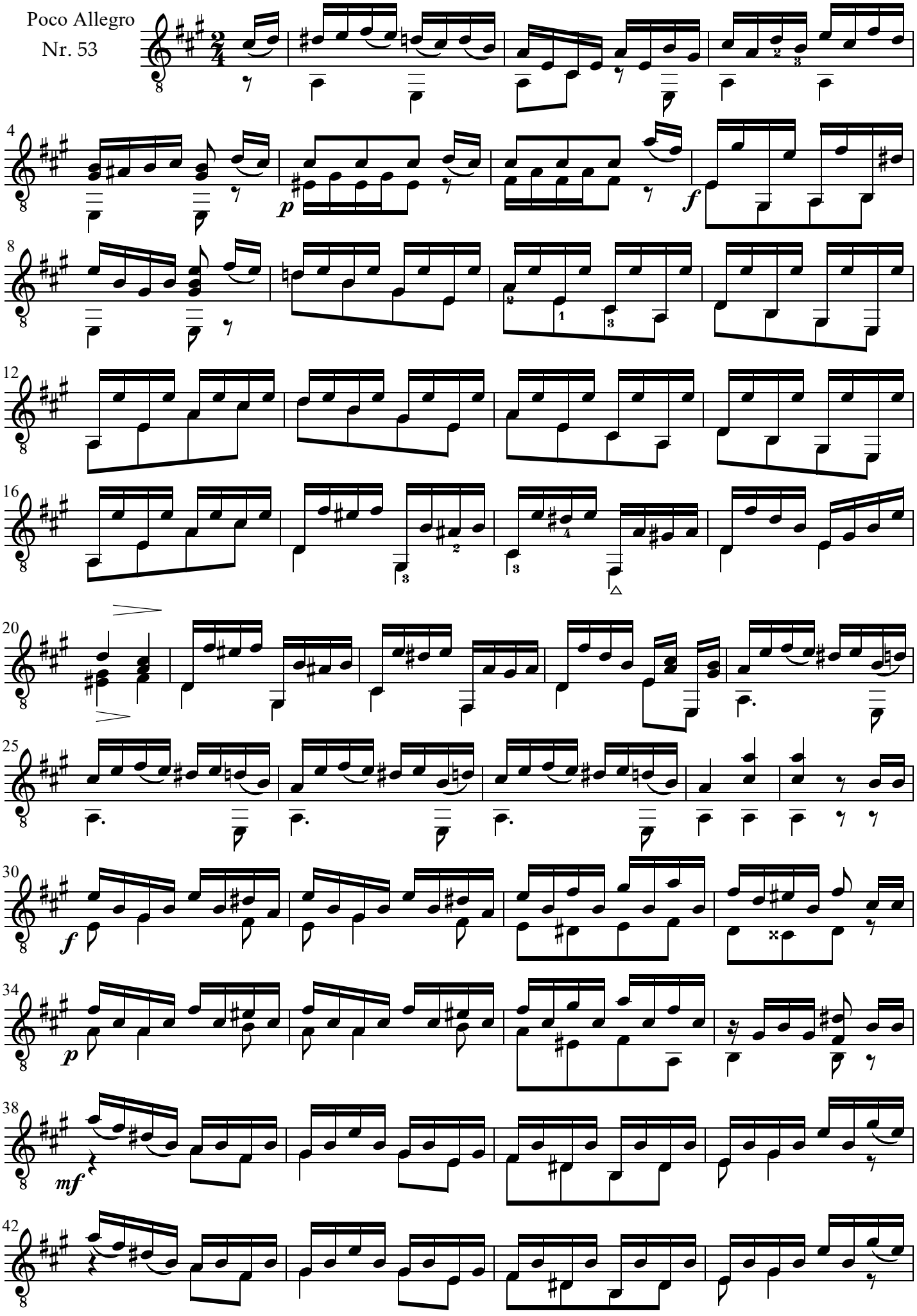

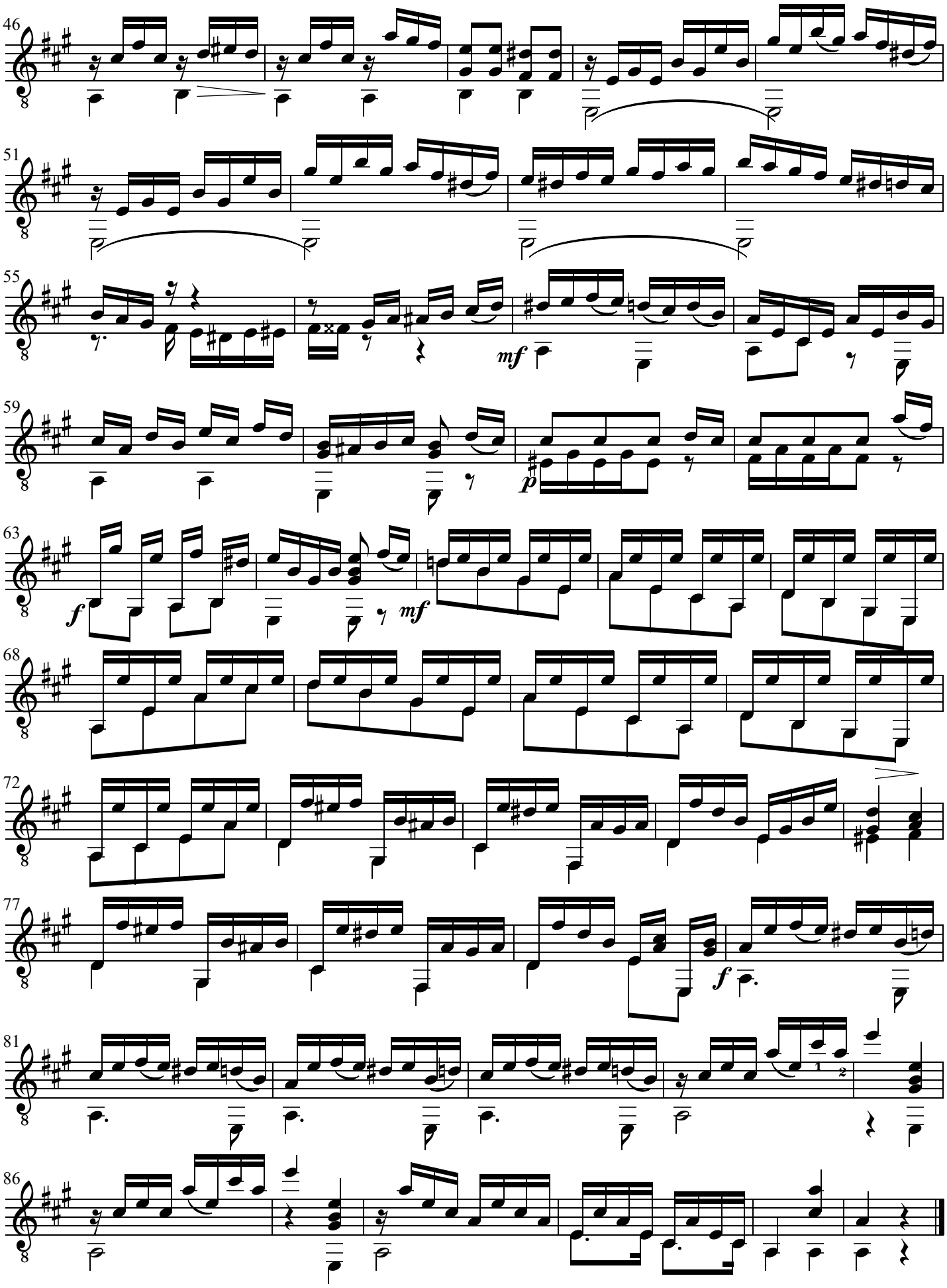
46
51
55
mf
59
p
63
f
mf
68
72
77
f
81
1
2
86

Allegretto grazioso

Nr. 54

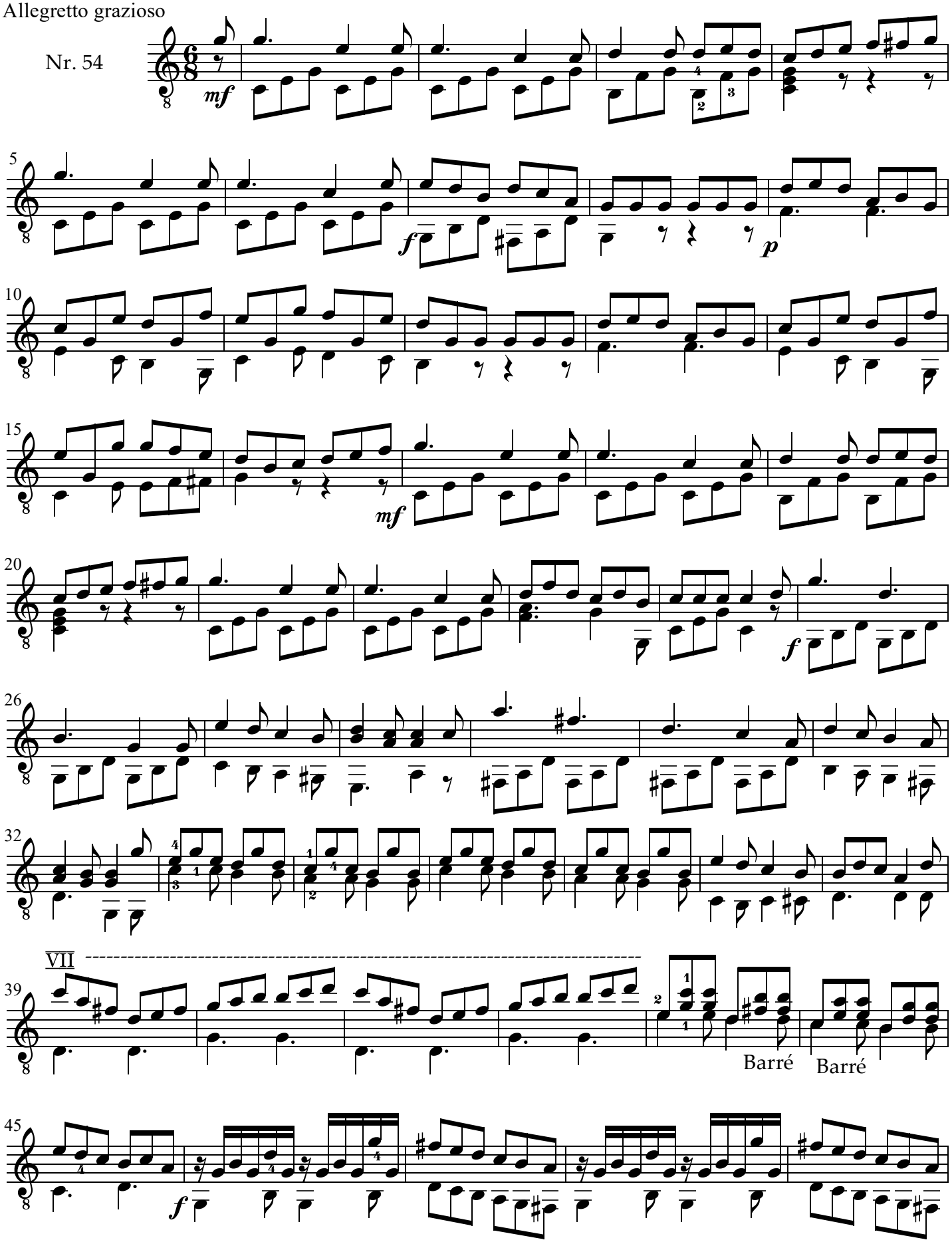

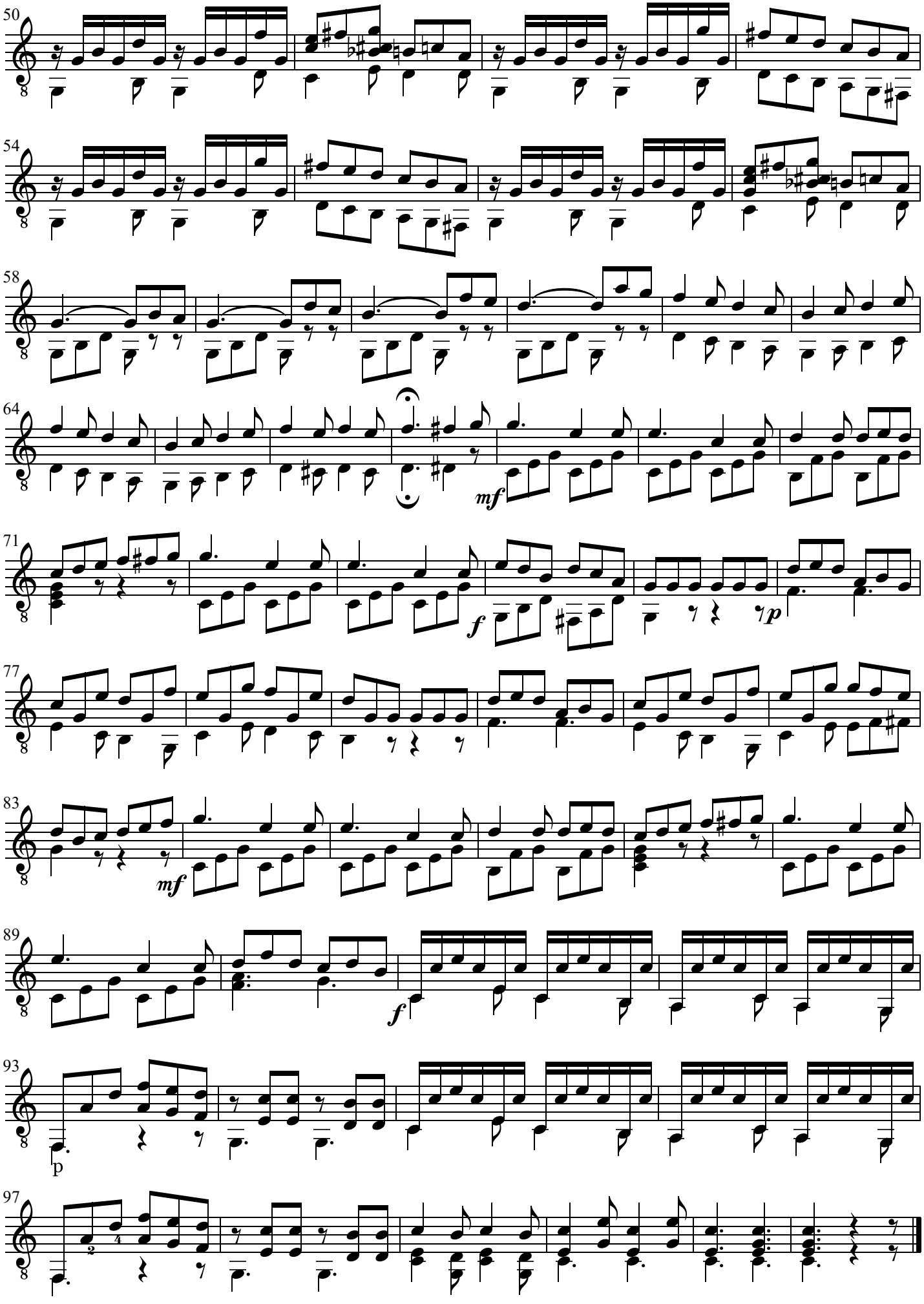
50
54
58
64
mf
71
f
p
77
83
mf
89
f
93
p
97

Allegretto
Nr. 55

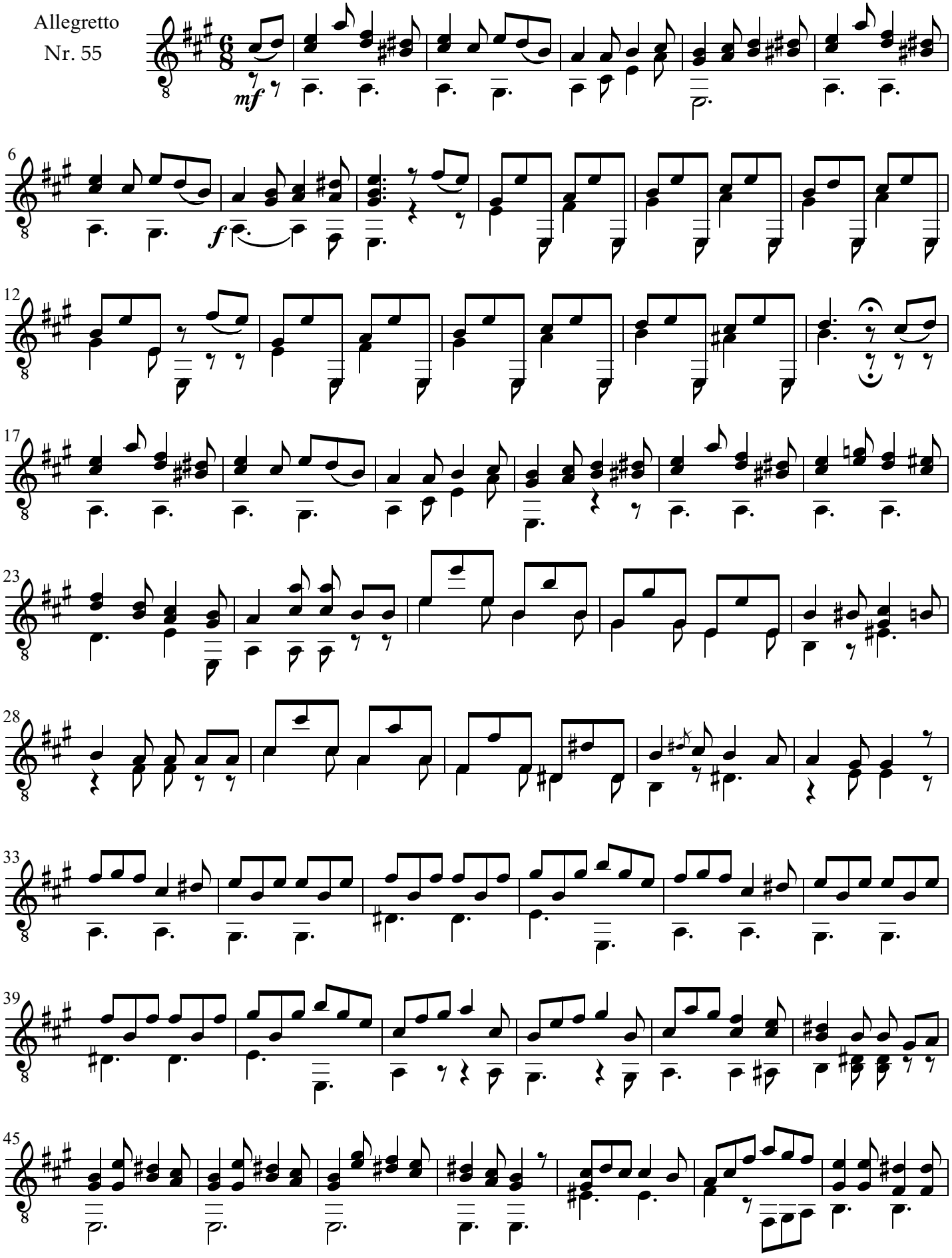

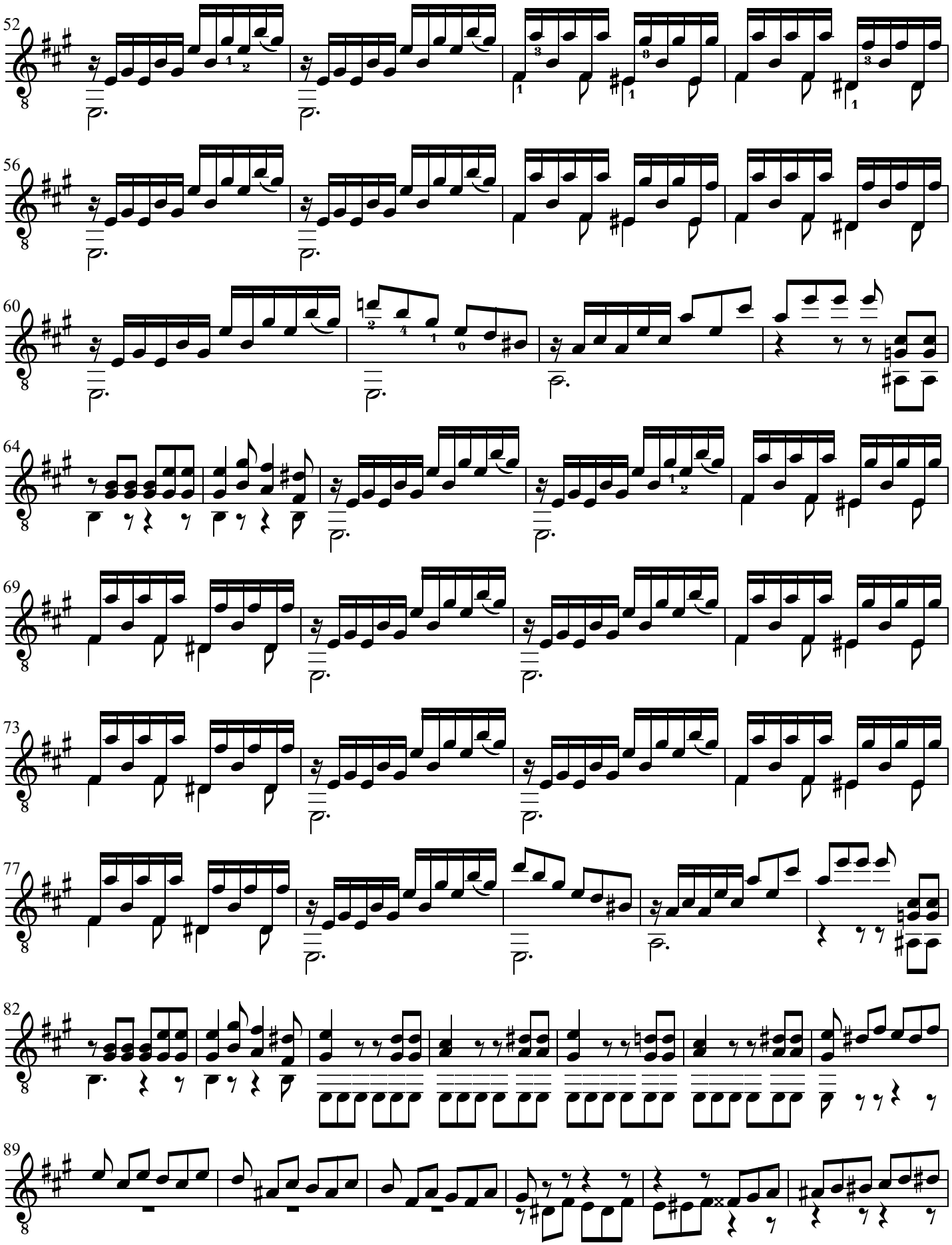
52
56
60
64
69
73
77
82
89

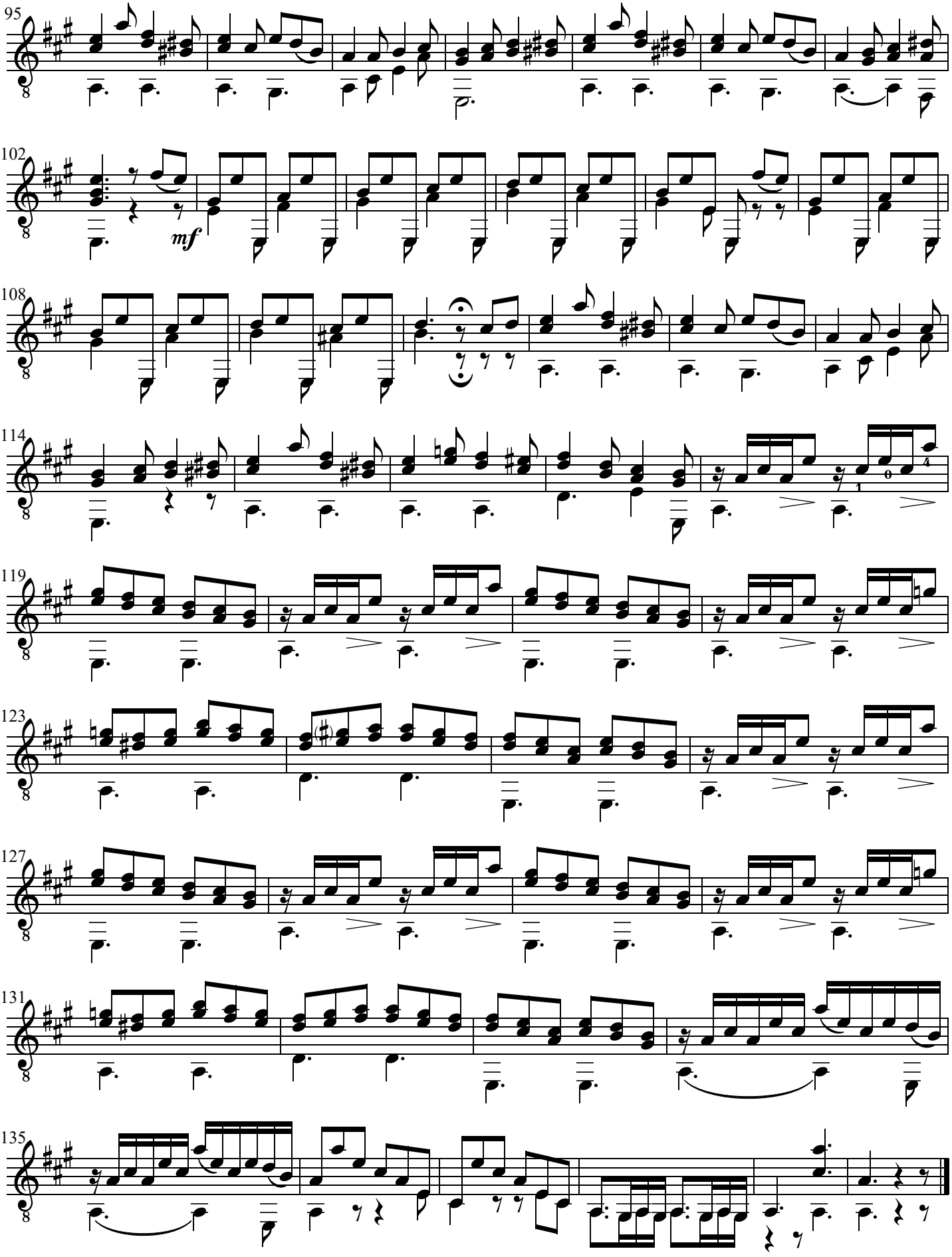
95
102
mf
108
114
119
123
127
131
135

Andante con moto

Nr. 56

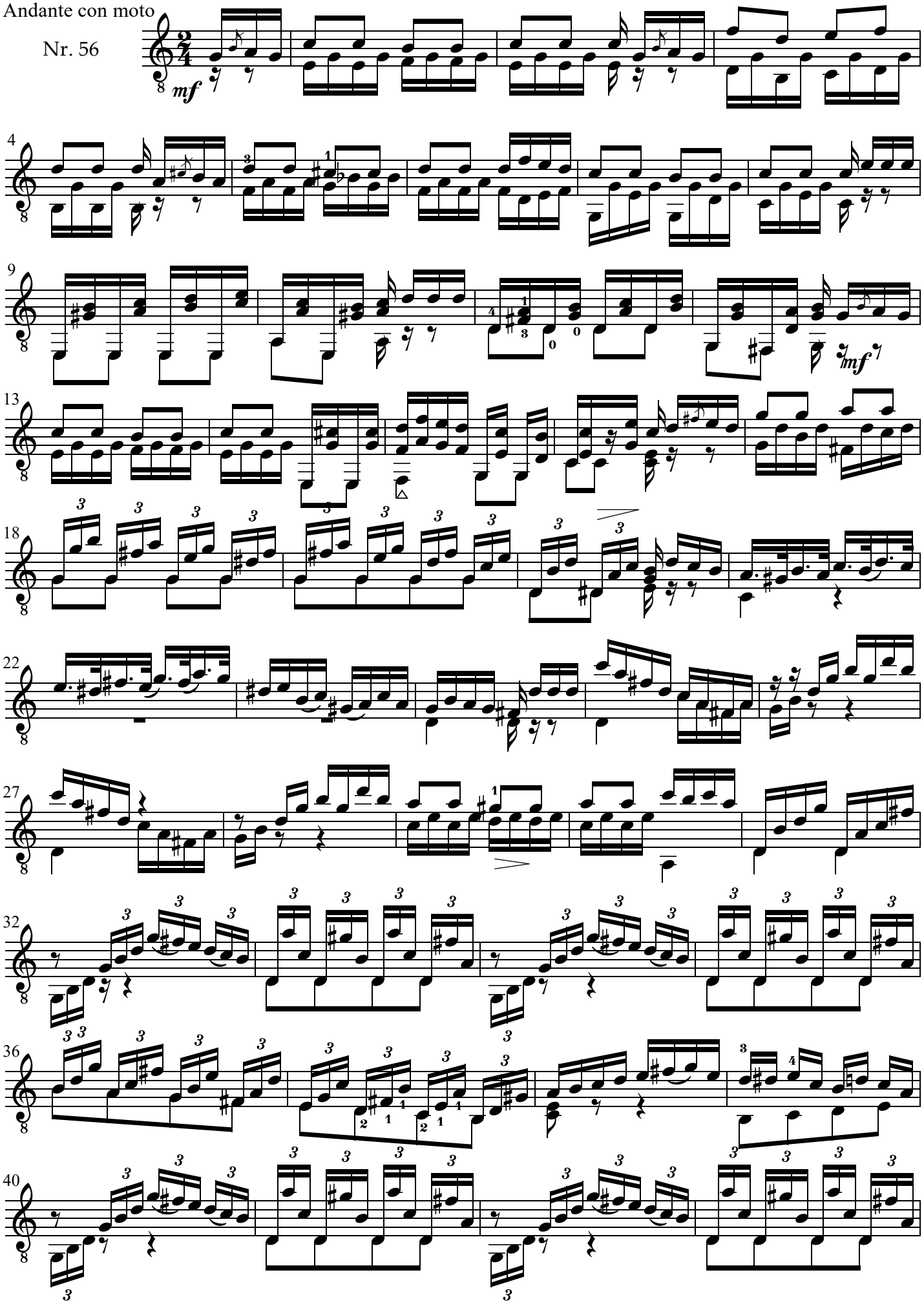

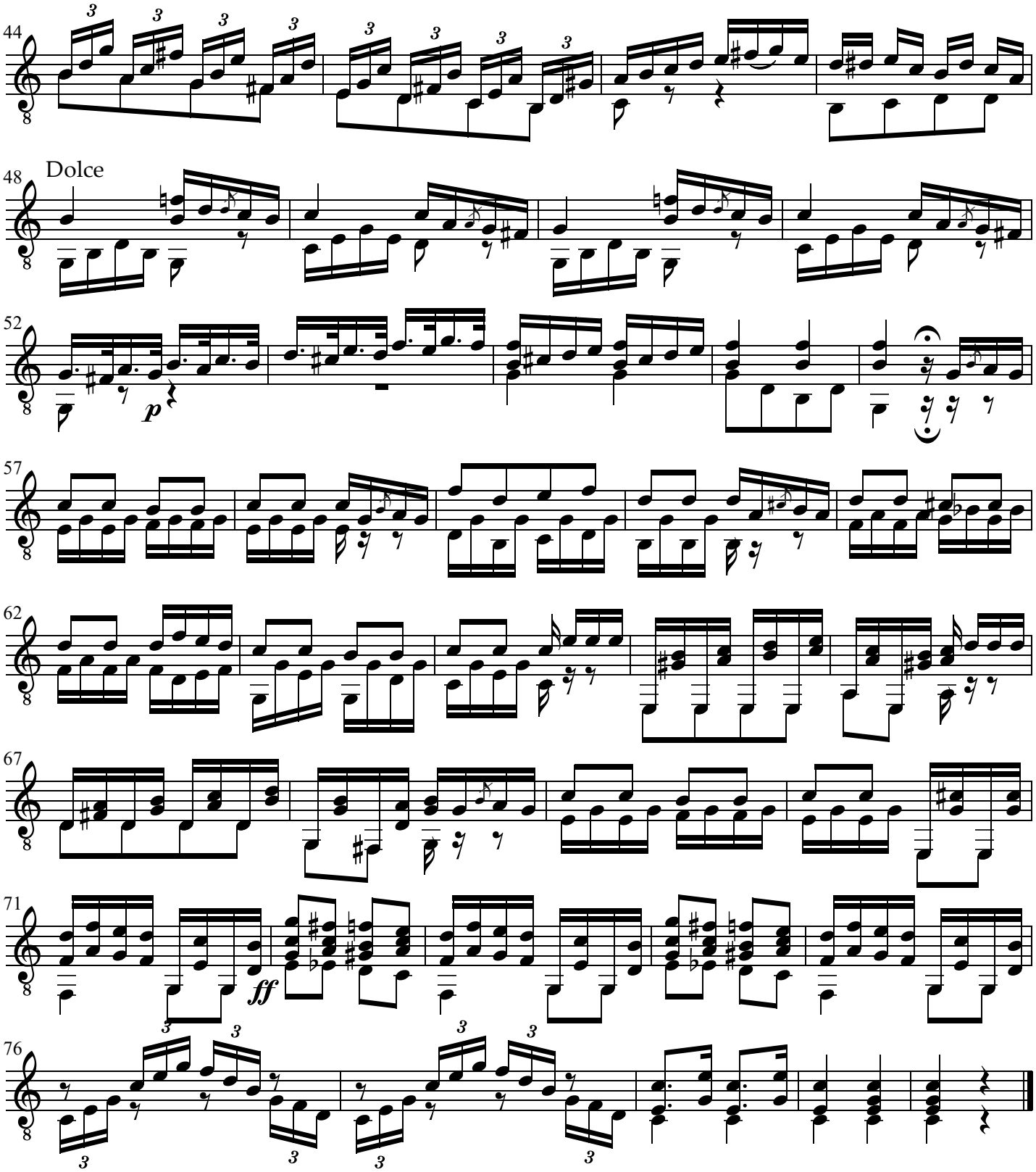

Slut på anden del

Seks Etuder

Til at øve positioner, legato, tertser, sekster, oktaver og decimer.

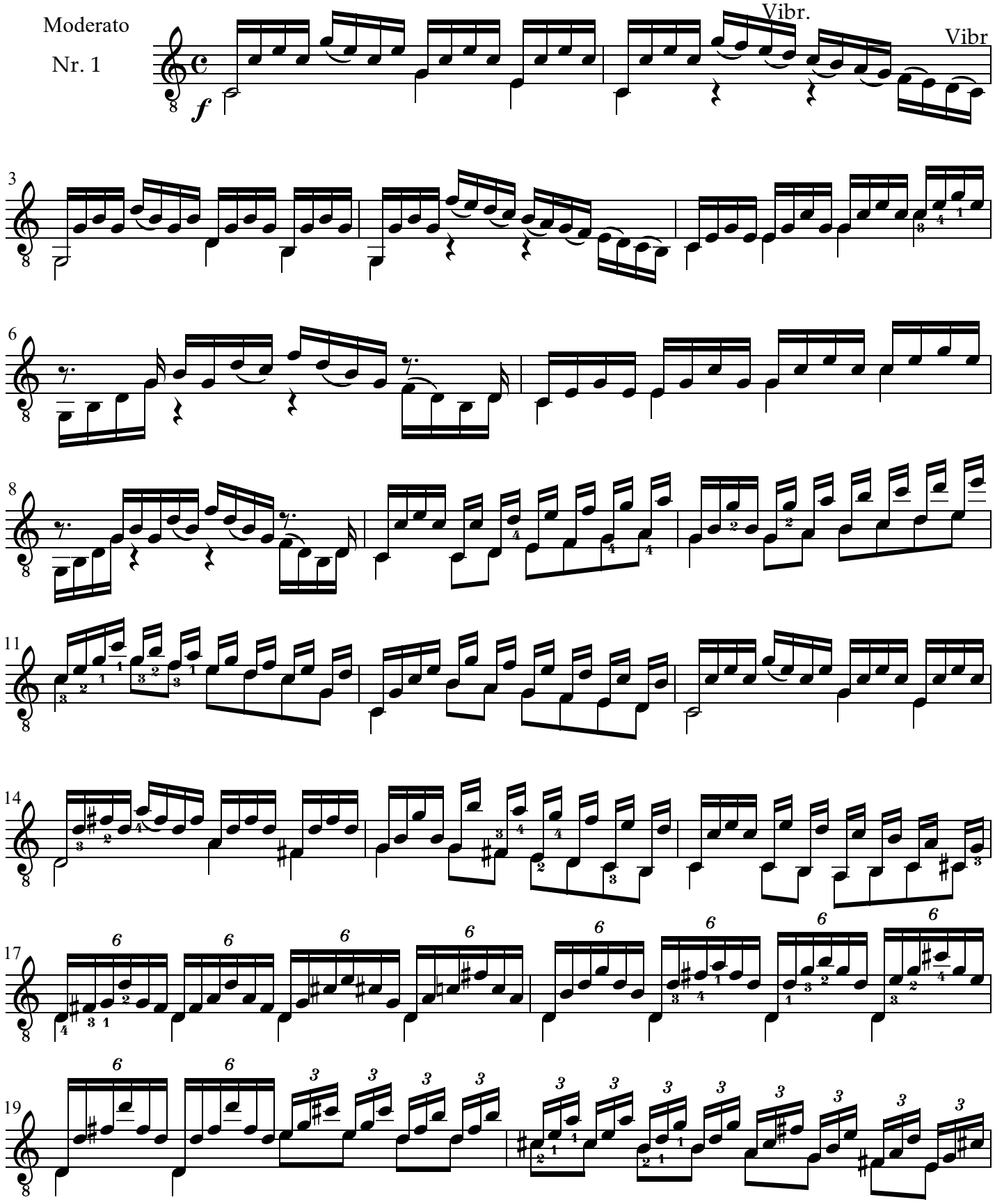

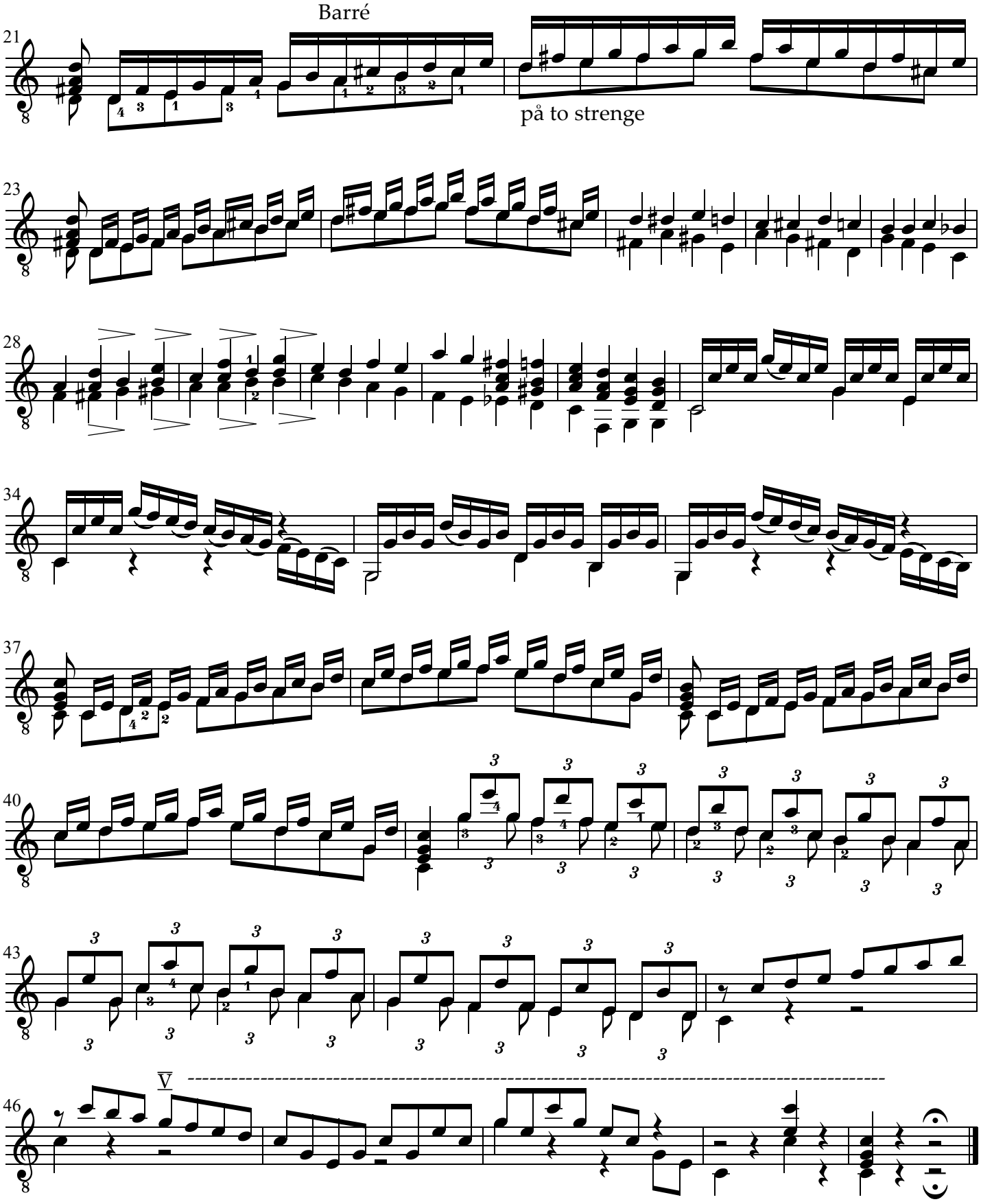
Barré
21
på to strenge
23
28
34
37
40
43
46

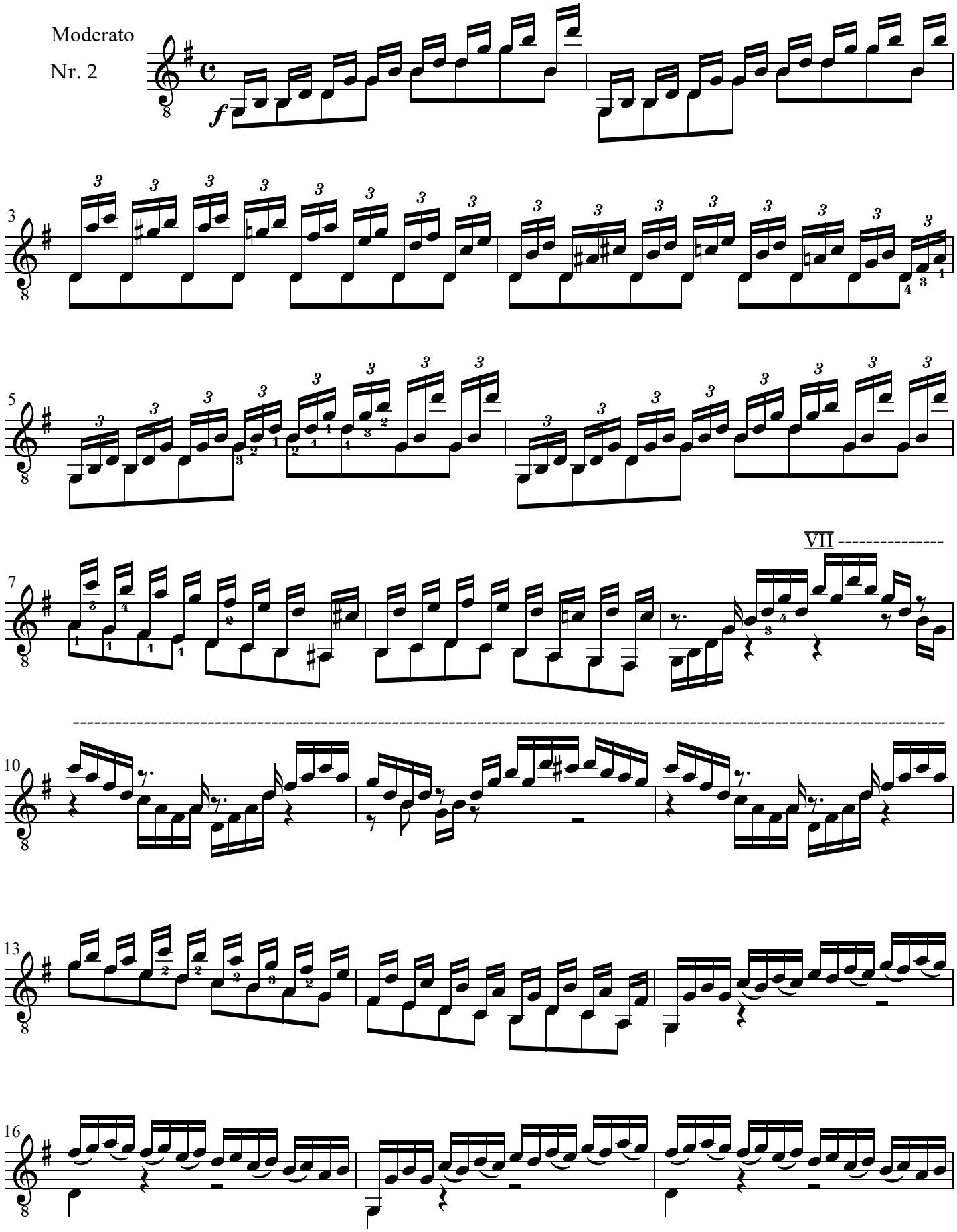
Moderato
Nr. 2
f
VII

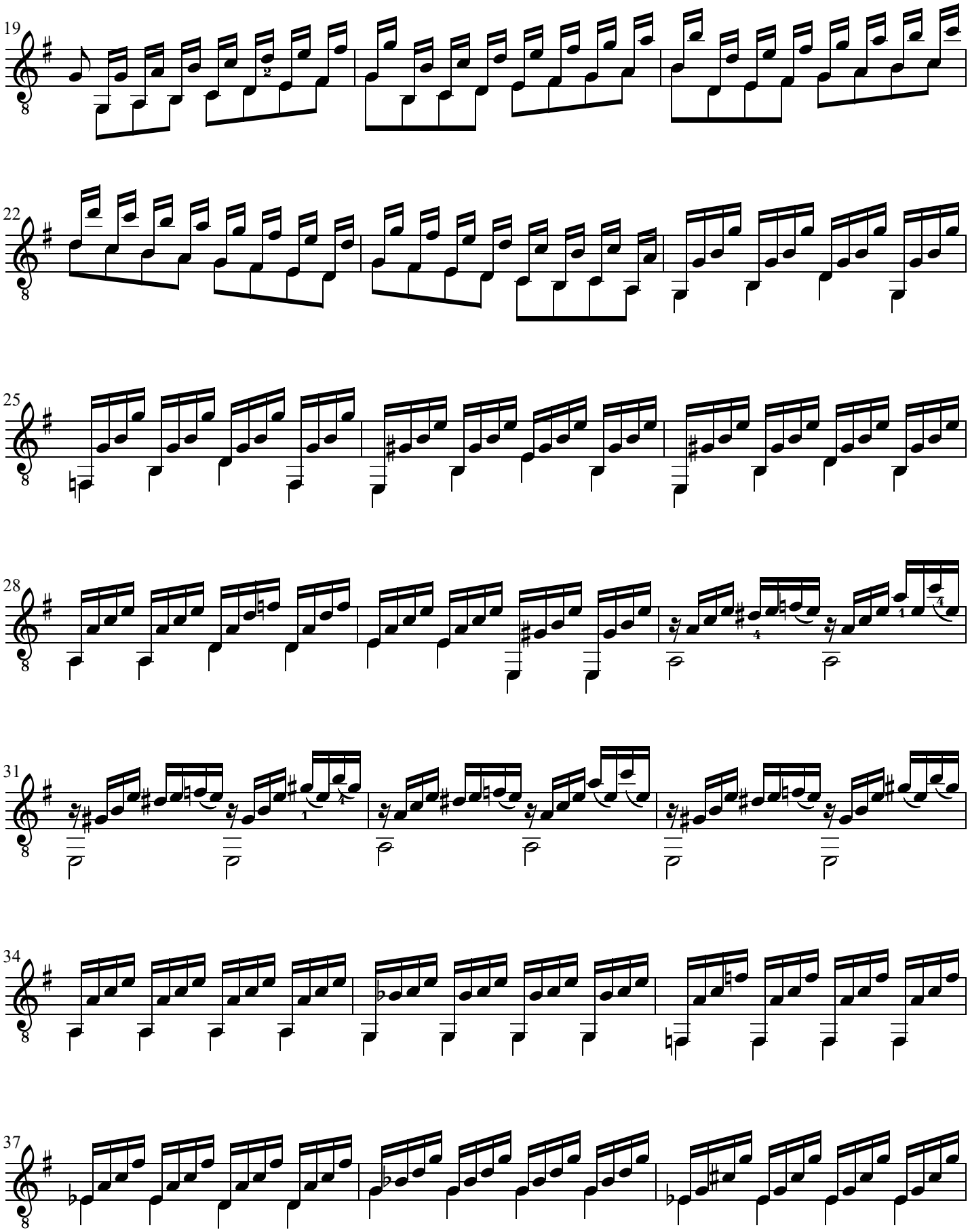
19
22
25
28
31
34
37

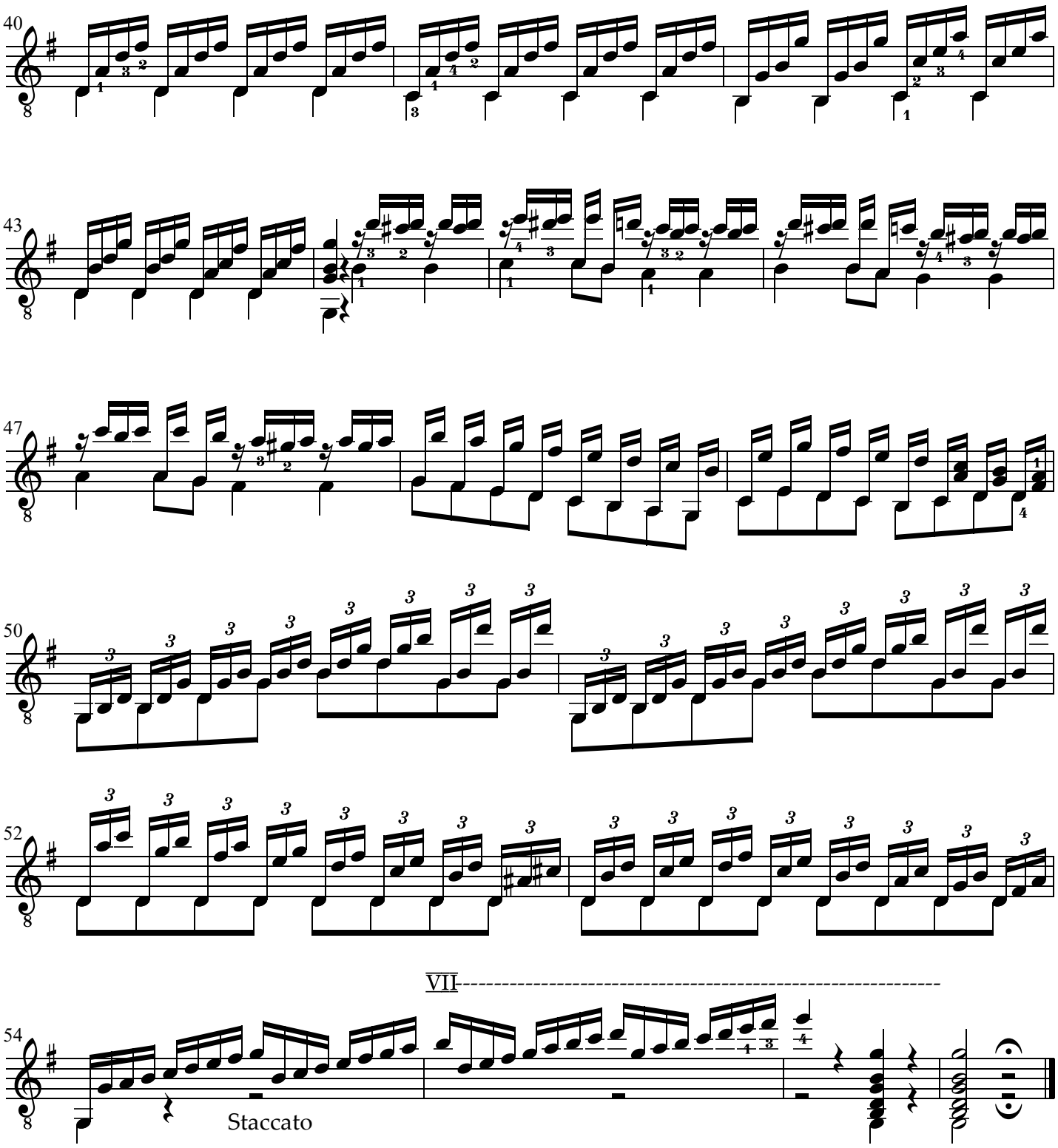
40
43
47
50
52
VII
54
Staccato

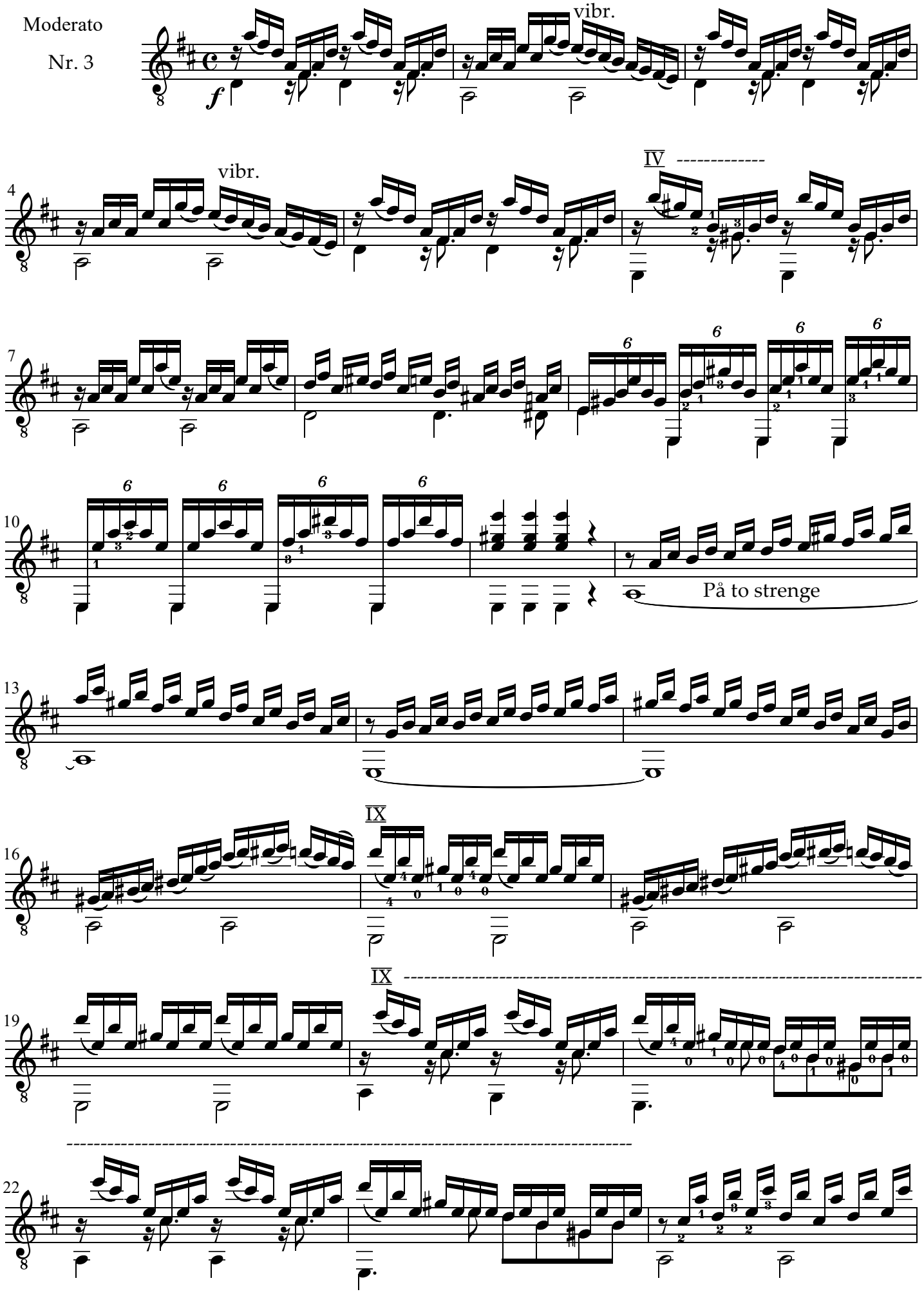
Moderato
Nr. 3
vibr.
vibr.
IV
På to strenge
IX
IX

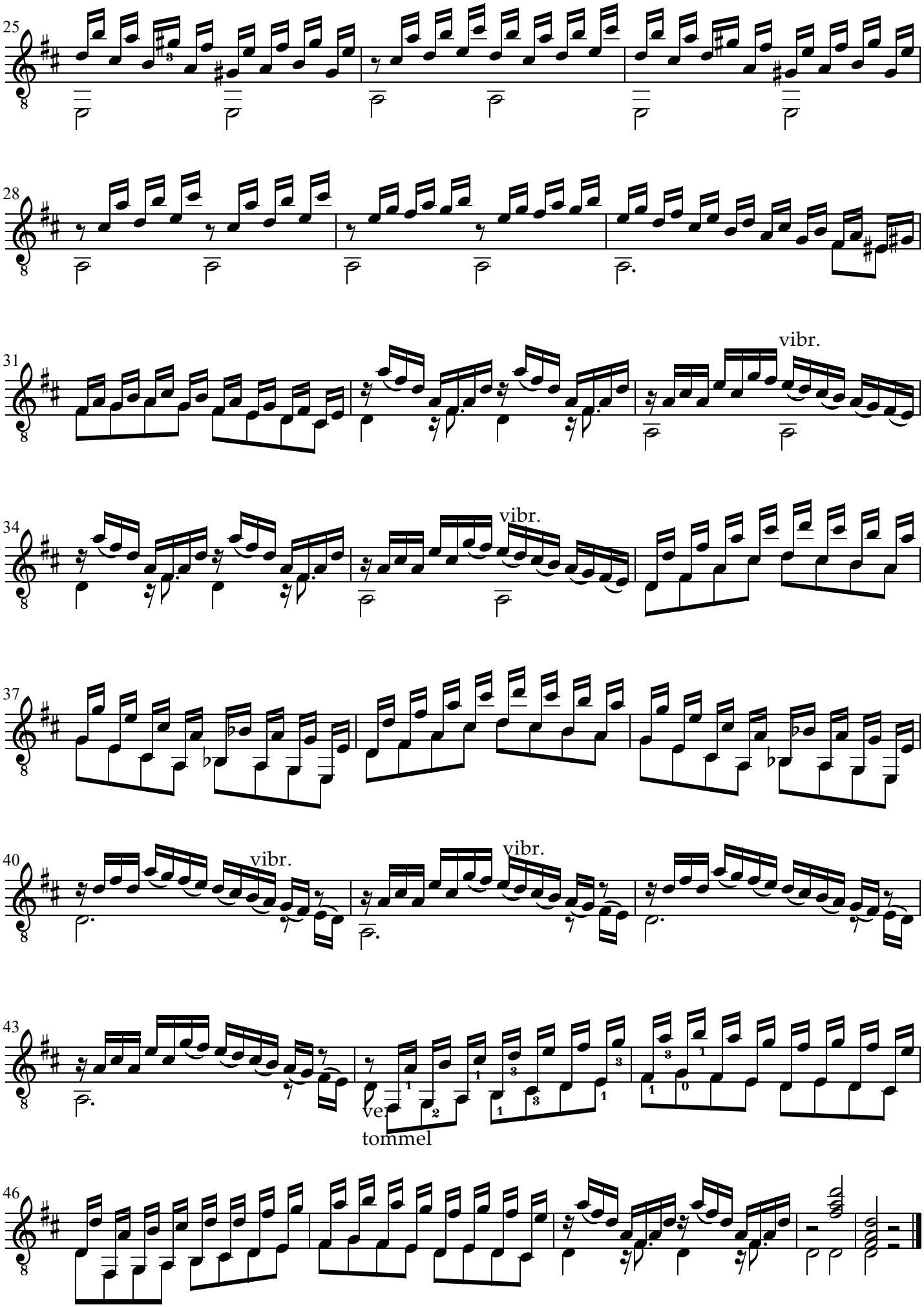
25
28
31
vibr.
34
vibr.
37
40
vibr.
vibr.
43
ver
tommel
46

Moderato

Nr. 4

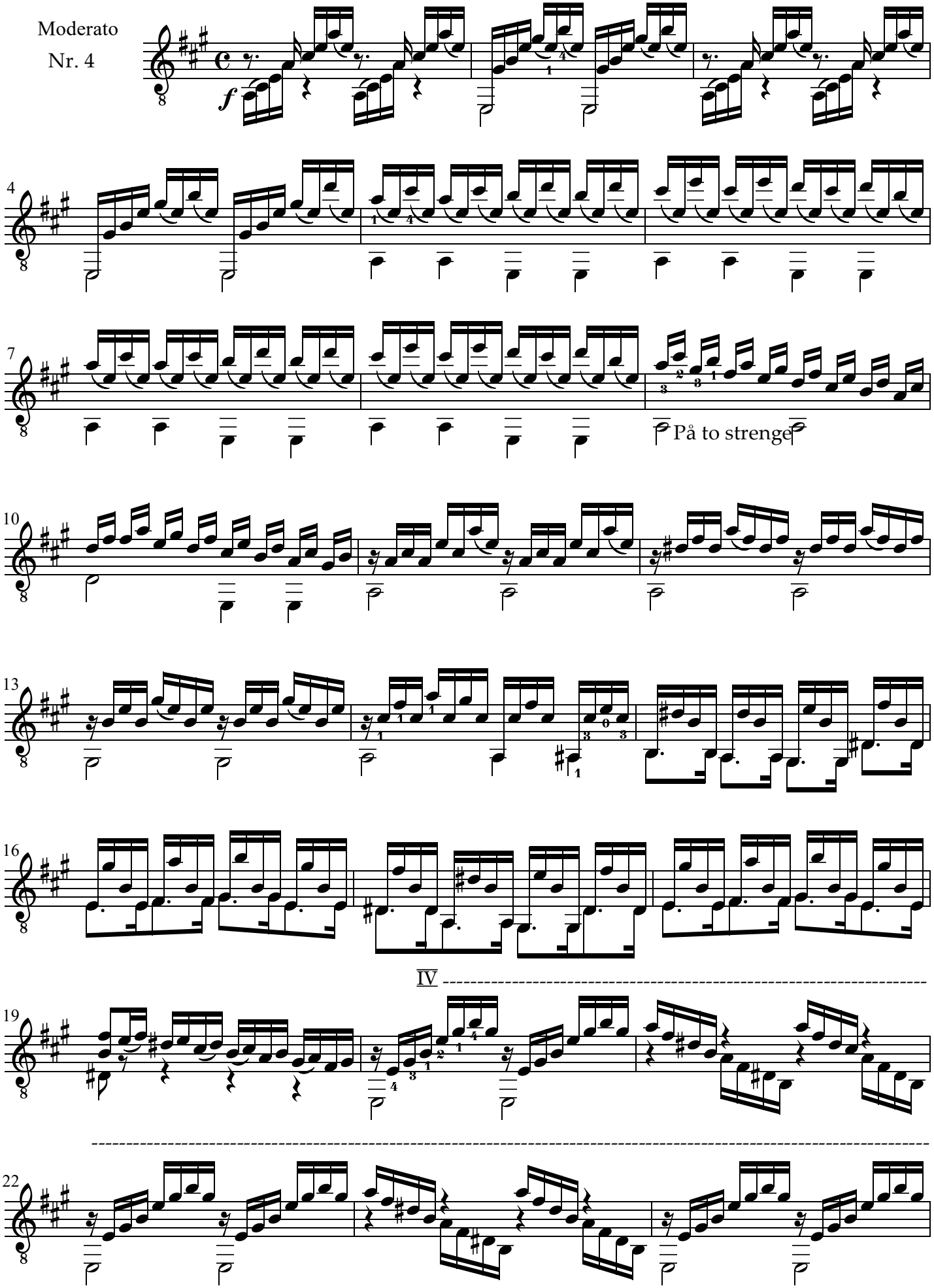

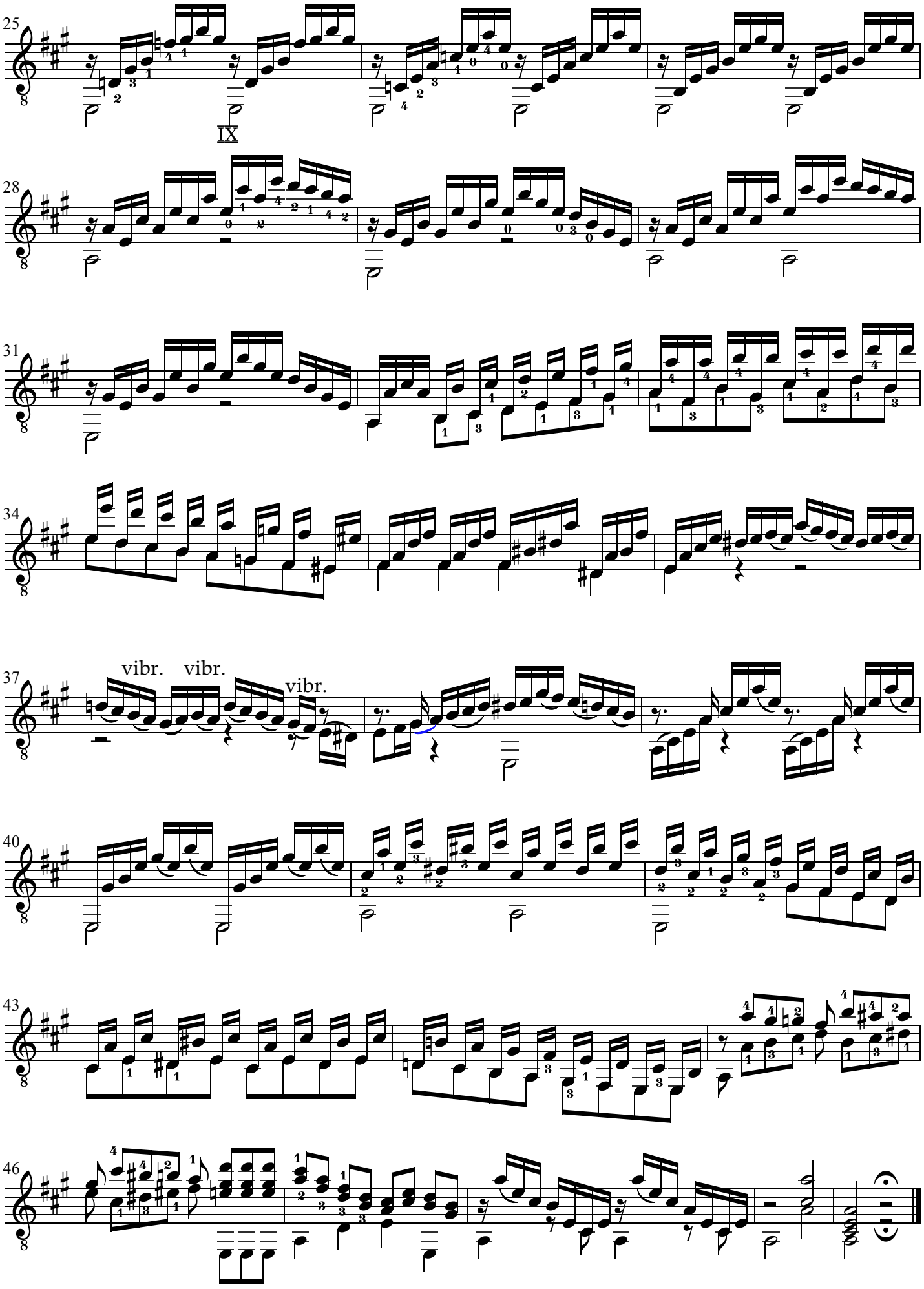
25
IX
28
31
34
37
vibr. vibr.
vibr.
40
43
46

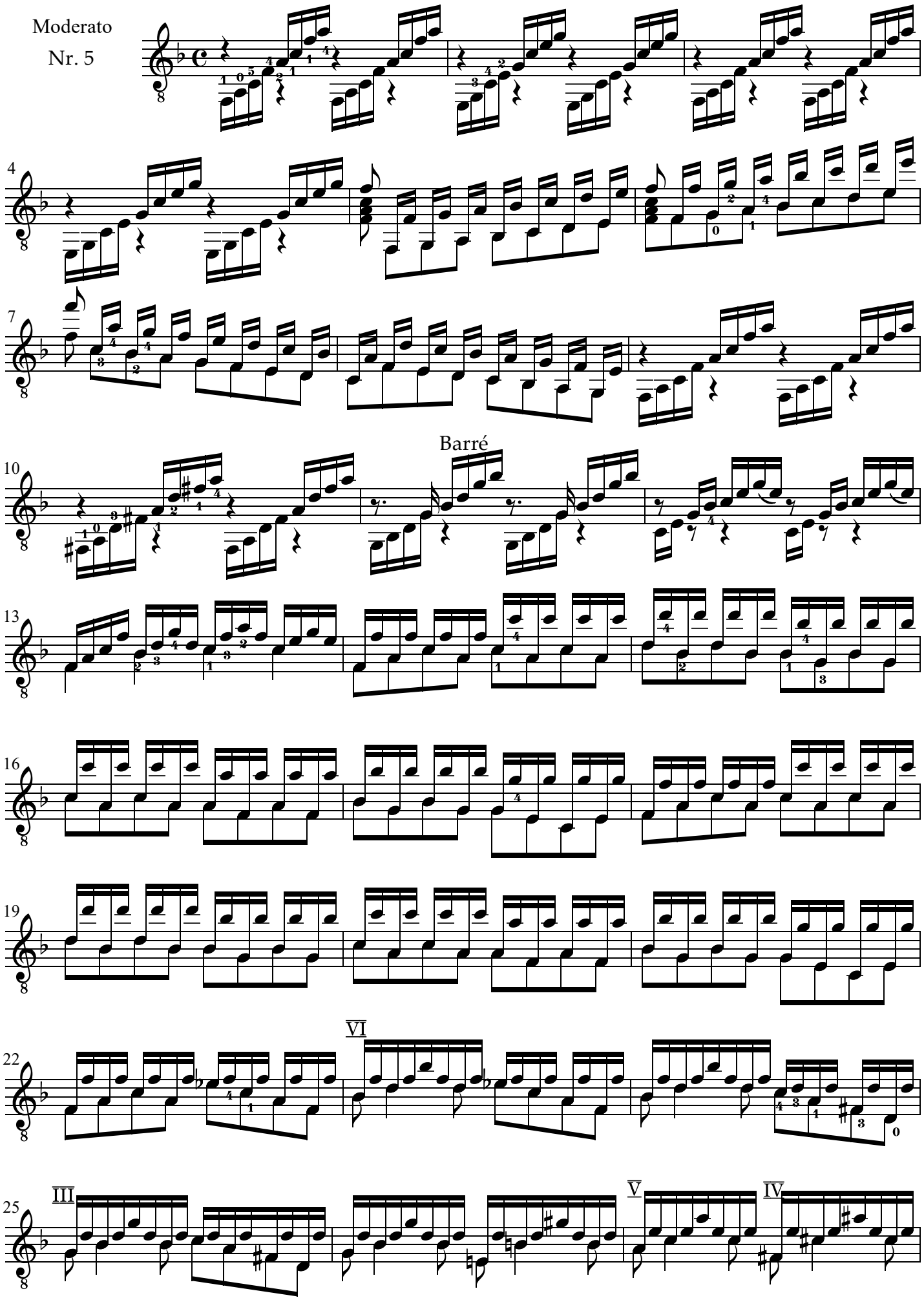
Moderato
Nr. 5
Barré
VI
III
V
IV

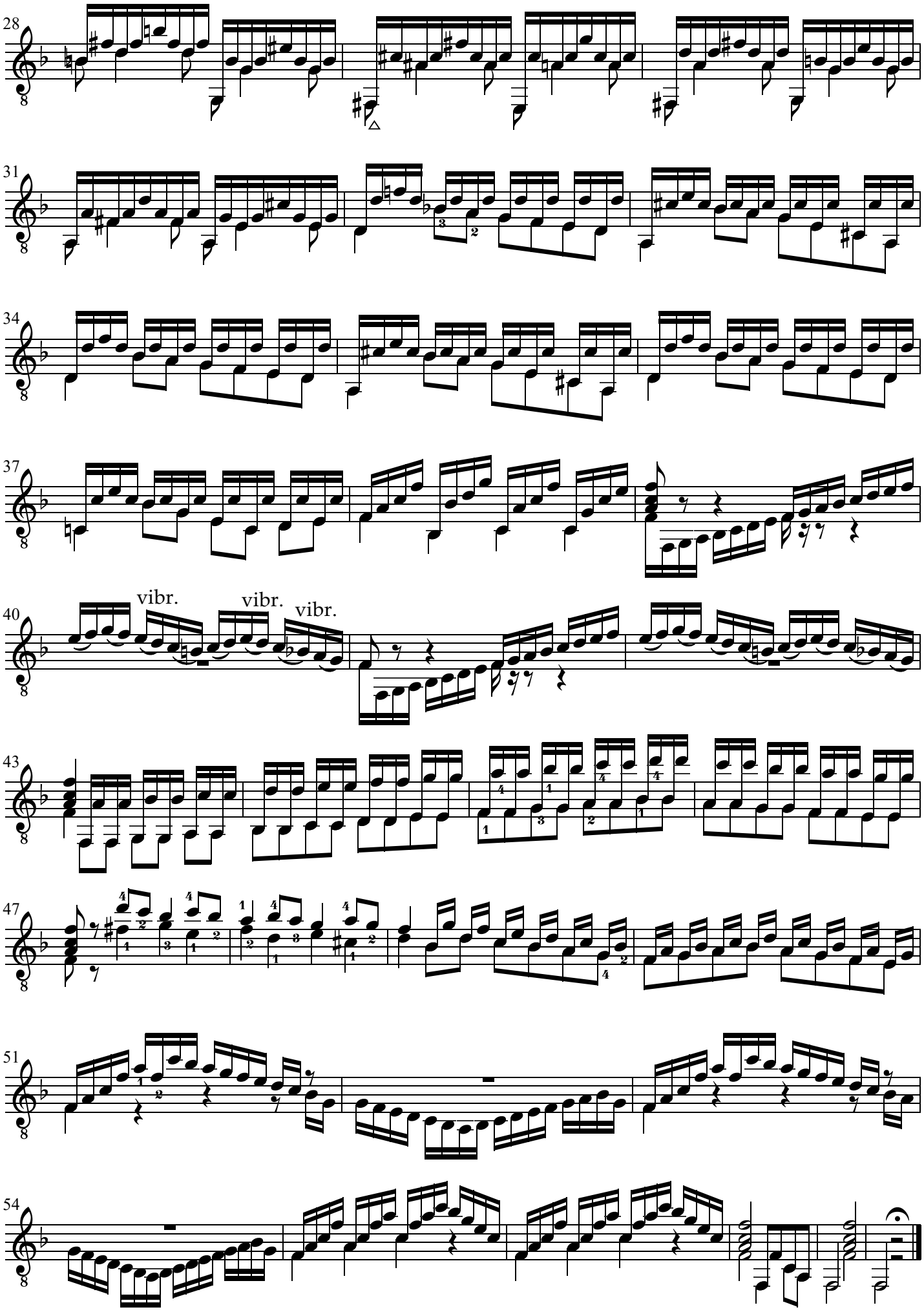
28
31
34
37
40
vibr.
vibr.
vibr.
43
47
51
54

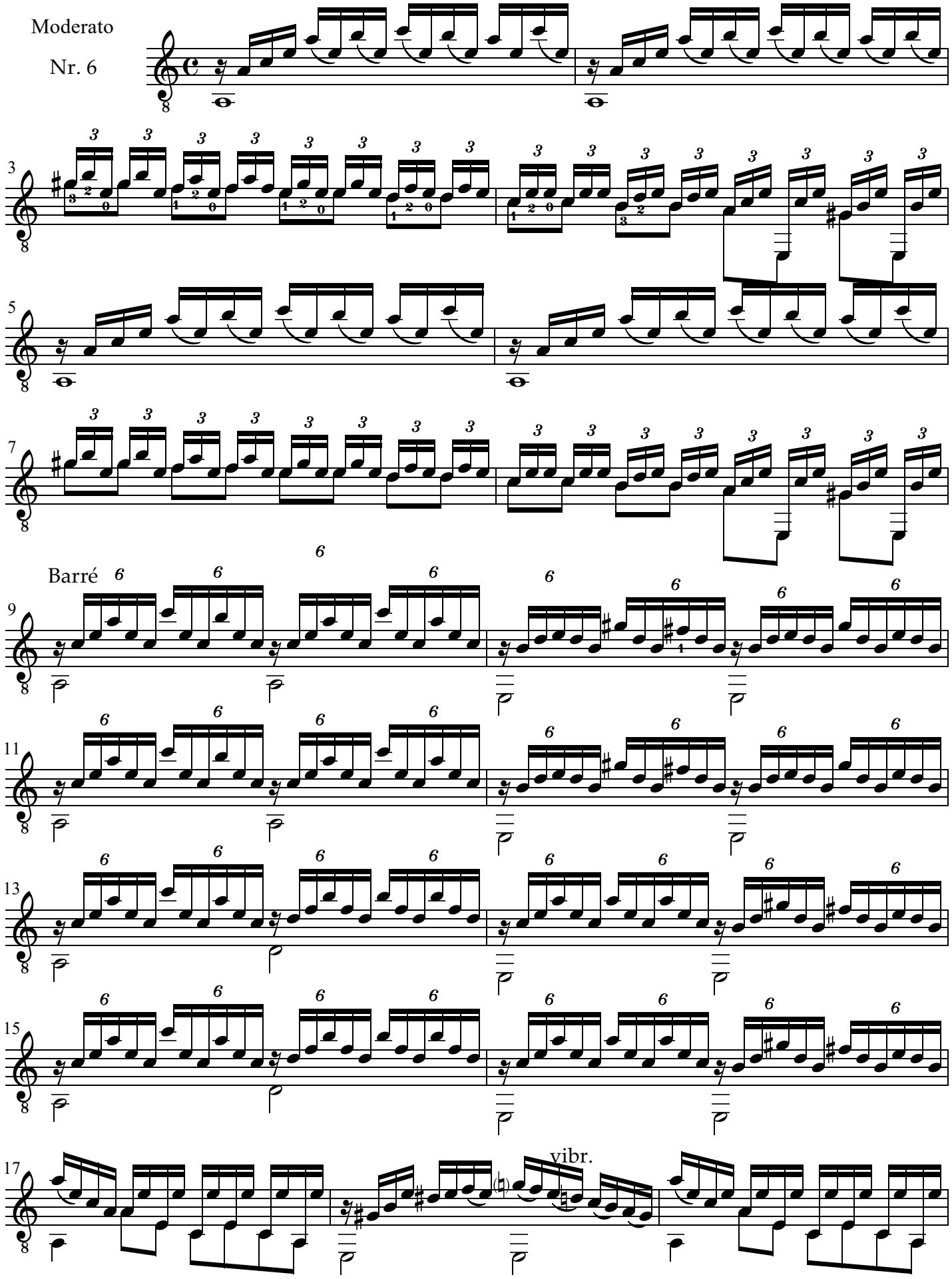
Moderato
Nr. 6
Barré
vibr.

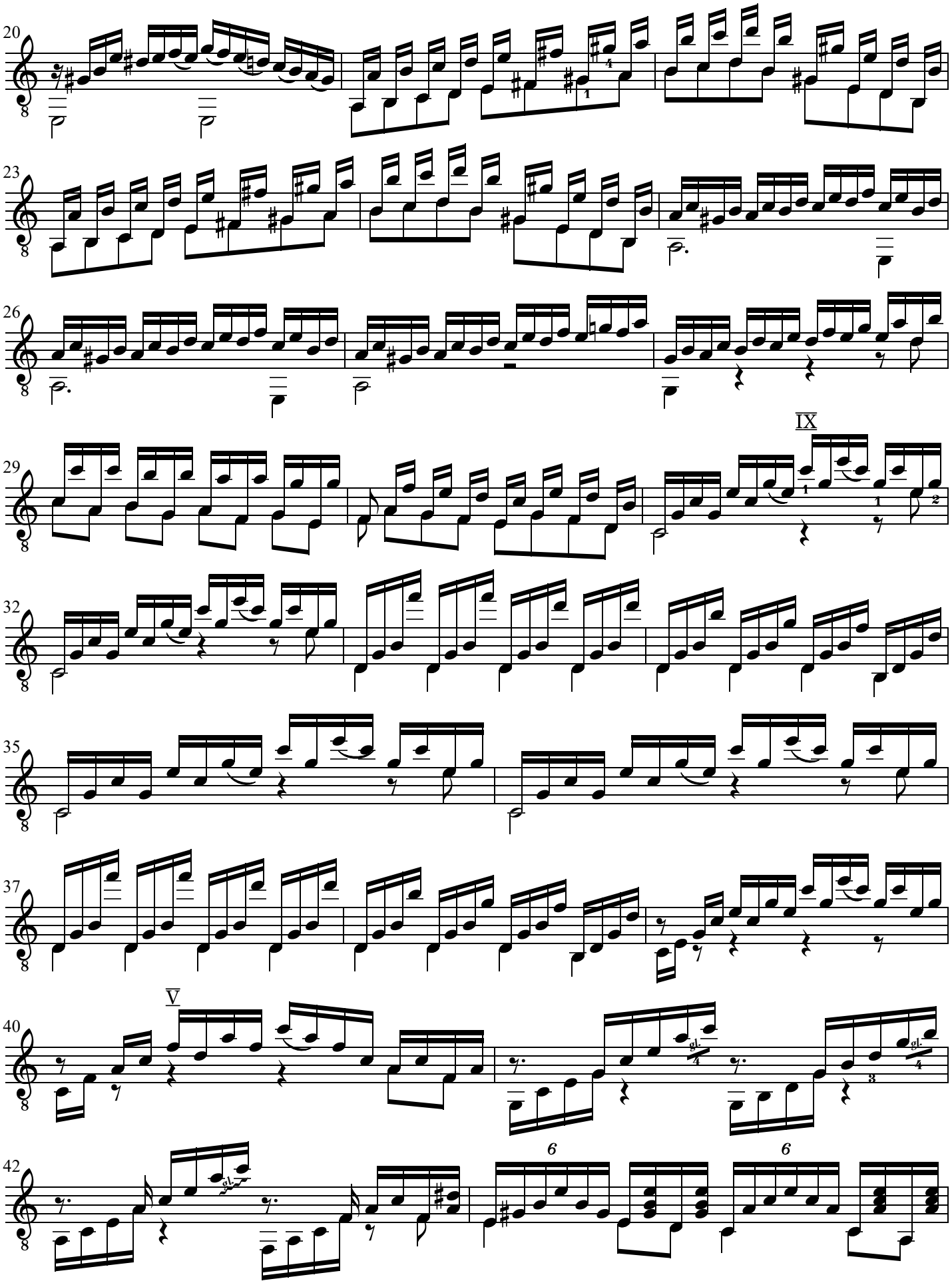
20
23
26
29
IX
32
35
37
V
40
42
6
6

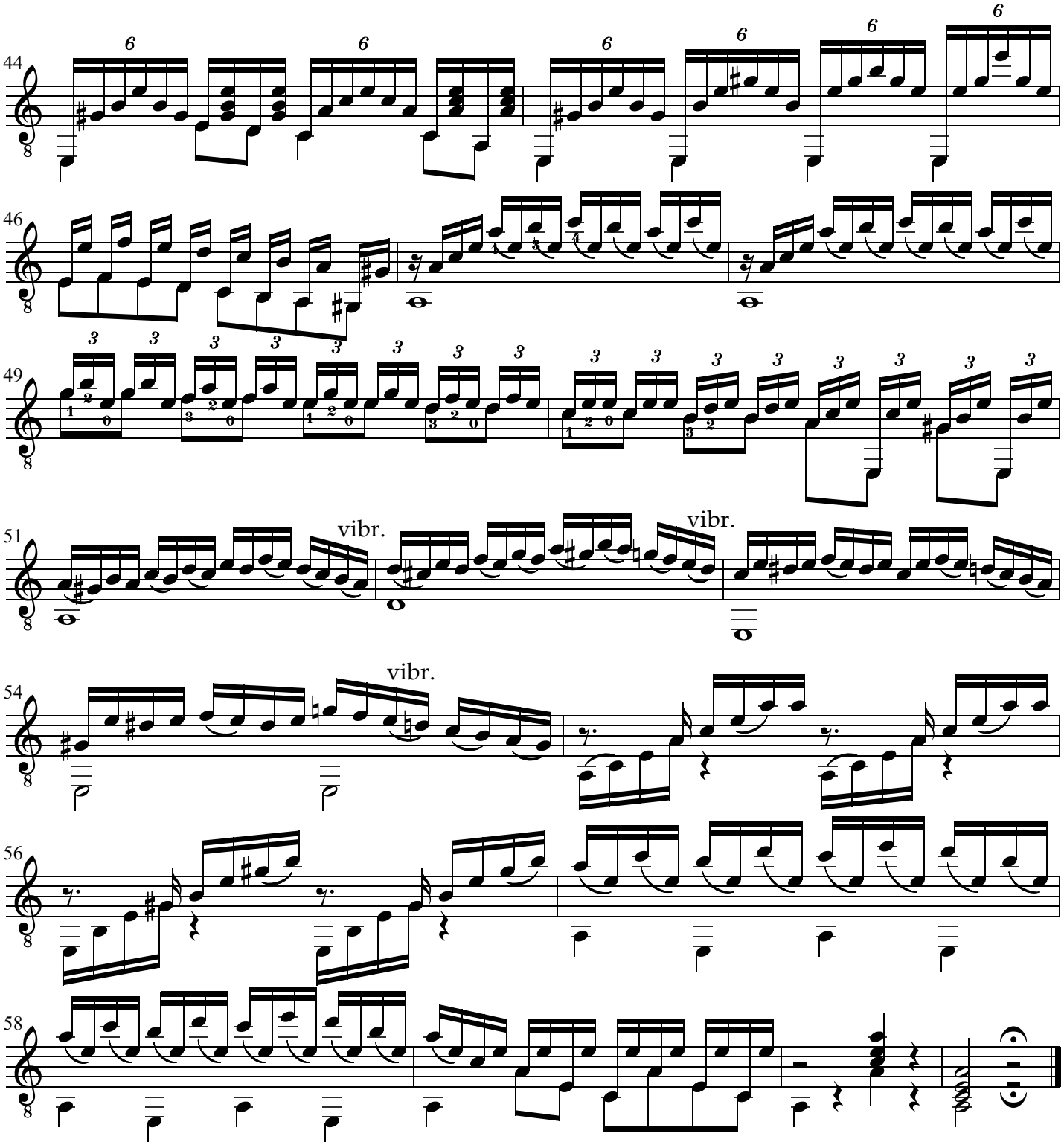
44
6
46
49
3
51
vibr.
54
56
58

Appendix

Vi har valgt at oversætte og indskrive tekster og noder fra den tidligere skole opus 27 og fra supplementet opus 192.

Da Carullis skole, som nævnt, er en af de tidligste skoler for den 6-strengede guitar, som stadig er i brug, synes vi, at det kan have både historisk og teknisk værdi at have materialet med.

Carulli ændrede lidt på teknikken fra opus 27 til opus 241, som han gør rede for i forordet til opus 241, men han udelod også øvelser og satser, som vi synes bør være kendte af nutidens guitarister. Mest markant er fravalget af de 24 duetter, som udgjorde 3. del af opus 27. Mange af satserne er særdeles fine og selvom de er dedikeret eleven og læreren, kan de snildt spilles af to elever, da de to stemmer - stort set - er lige svære.

I første del af skolen, har Carulli ofte kun en enkelt sats i hver toneart, men i flere af disse er der et antal variationer knyttet til, som senere er udeladt mod at der er et par flere satser i hver toneart. Variationerne er langt overvejende arpeggiovariationer over temaet, som derved kan medvirke til at give eleven - det behagelige køn - inspiration til akkompagnementmodeller til det, som var guitarens vigtigste rolle på den tid: at ledsage sang.

Vi har også medtaget satser, som på sin vis er identiske med de i opus 241, men i opus 27 er anvendt en "simplere" notation, som blev brugt før den flerstemmige guitarnotation, som vi i dag bruger. "Violinnotationen" forsvandt gradvis i løbet af den første trediedel af 1800-tallet - og den interesserede læser kan hermed se forskellen på de to.

Flere satser er tilføjet i 1. del af opus 241, men Carulli har udeladt en meget lang variationssats, som afslutter 1. del i opus 27. Vel er det ikke stor musik, men set i lyset af guitaren som akkompagnementsinstrument, er den interessant og brugbar.

Ved afslutningen af første del skriver udgiveren (Carulli?) at man her kan supplere med følgende opusnumre: 115, 120, 121, 122, men især opus 114 af samme komponist.

Anden del indledes med en beskrivelse af "staccatoanslag". Her skal man huske, at "staccato" ikke har helt samme betydning her, som i dag, idet det hentyder, at hver node skal anslås uden legato. Afsnittet om legato er ligeså lidt anderledes og udbygget end i opus 241. Som er generelt for anden del i opus 27, er de forskellige discipliner ledsaget af øvelser, som i høj grad er anvendelige. Her er også øvelser med sløjfer i tertser og sekster.

Skolen er - som de andre af tidens skoler - desuden interessante, idet de viser udførelsen af de symboler den brugte for praltriller, gruppetoer mv. Sådanne oplysninger er værdifulde som hjælp til opførelsespraksis.

Carulli startede som cellist og det er måske årsagen til, at han bruger en anderledes praksis mht positioner på guitaren, idet han opererer med 5 positioner, som ikke er identisk med båndenes nummer på guitaren. Således er 2. position 3-4 bånd; 3. position 5-6 bånd; 4. position 7-8 bånd og 5. position 9. bånd.I de efterfølgende eksempler kommer det dog til at dreje sig om 4., 5., 7. og 9. bånd, som så udgør 2., 3., 4. og 5. position, hvorved elever lærer E dur i 4. bånd, F dur i 5. bånd, G dur i 7. bånd og A dur i 9. bånd.

Dispositionen er identisk i Carcassis skole og de tilhørende øvelser - i begge skoler, i øvrigt - er fantastiske øvelser i brugen af gribebrættet på guitaren. Afsnittet afsluttes, som i opus 241, med en længere øvelse i C og A dur, hvor alle positioner indgår. Det er dog intet mod den øvelse over 6 sider, som slutter opus 27 i - som det hedder - alle tonearter og positioner. Jeg tror mange sukker højlydt, når man vender blad og finder ud af, at der er lang vej til slutningen!

De 24 duetter starter med forholdsvis simpelt sammenspil, men undevejs dukker flere udfordringer op. Selve sammenspillet bliver mere og mere kompliceret med imitationer mere eller mindre tæt ført og nogle satser modulerer i et omfang, som ellers er stilen og perioden ganske ukendt. Sætter man duetterne i relation til bogens stof, får man indtryk af, at Carulli udmønter sine tekniske discipliner også i de duetter, således, at de supplerer især 2. del af skolen, og nogle af duetterne er absolut ikke begynderstof. Erindrer man sig, at Carulli tilegner opus 27 til sin søn, som på det tidspunkt har været under ti år gammel, giver citatet af børnesangen i nr. 18 en vis mening. Nr. 22 er en udgave af Giovanni Paisiollos arie “Nel cor piu non mi sento” fra operaen “La Molinara” fra 1788, som var et stort hit langt op i 1800-tallet.

Det sidste supplement til vore oversættelser er inddragelsen af opus 192. Igen er det interessant, at disse stykker indeholder passager, som er ret komplicerede at spille. Øvelser med triller og forsiringer, der virkelig sætter disse discipliner på prøve, men også stykker i H dur, F mol igen med overraskende og uvante modulationer. Sidste stykke er med hele tre omstemte strenge.

Fra op. 27.

Første del

Den såkaldt franske guitar har ikke mere end seks strenge. Den første er E, den anden H, den tredie G, den fjerde D, den femte A og den sjette E.

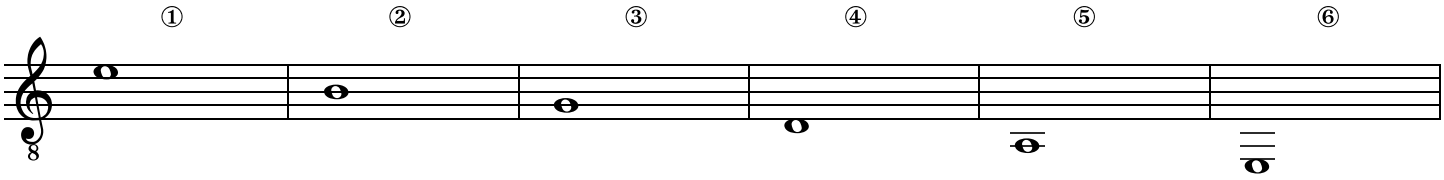

Måden at holde guitaren og at placere hænderne

Man må hverken sidde for højt eller for lavt, og guitaren må ikke rejses for meget mod brystet eller sænkes for meget mod knæet.

Man bør lade instrumentet hvile på venstre lår; halsen skal stå højere end kroppen. Damer bør anbringe venstre fod på en lille skammel.

Venstre arm kan ikke hele tiden være i samme stilling; stillingen vil variere med fingrenes bevægelser.

Halsen bør hvile på stedet, hvor tommel og pegefinger mødes, ladende disse to fingre fri. Tommelen, der skal være bag på halsen, har ikke nogen fast plads; når de andre fingre indtager mere eller mindre vanskelige positioner, skal tommelen være længere bagude eller forude på halsen.

I nogle skoler forbyder forfatteren, at eleven bruger venstre tommel på sjette eller femte streng overfor de andre fingre.

Musikken hæver sig mere smukt, når den er rig på harmonier, og fire fingre rækker ikke til at udføre en sang med en overbevisende bas i forskellige tonearter, og man må nødvendigvis bruge tommelen; De, der gerne vil spille med lethed, opfordres derfor til at bruge tommelen også.

Højre arm bør hvile på den linie, der dannes mellem dækket og en linie parallelt med stolen; hånden skal let på lillefingeren, der skal hvile på dækket, tæt ved første streng, og præcis midtvejs mellem stolen og lydhullet; denne hånd har ikke en fast plads, fordi man ind i mellem vil gøre tonen smukkere og imitere harpens klang, og derfor nærmer hånden til lydhullet, og når man vil have lyden kraftigere skal man nærme hånden til stolen.

I anden del af skolen vises de vanskeligheder, der er med at anslå toner; men i princippet anslås sjette, femte og fjerde streng med højre tommel; tredie og anden med pegefingeren, og første med langfingeren. Det er dog nødvendigt at bemærke, at man i arpeggier ind i mellem behøver at anslå tredie streng med tommelen og ind imellem femte og fjerde med pegefingeren og langfingeren.

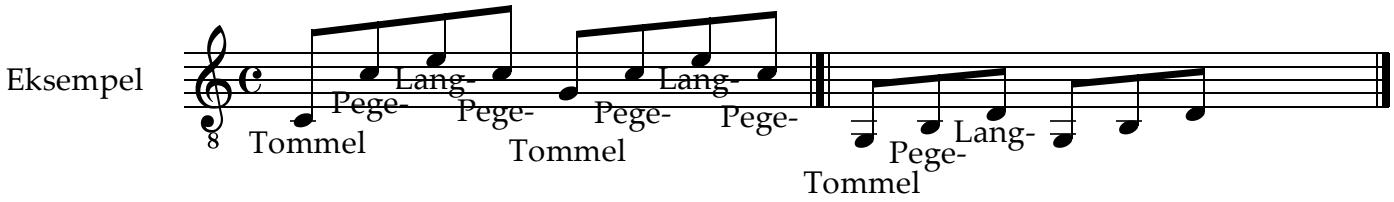

Når melodistemmen i et stykke går nedad, og der er nogle dybe toner som akkompagnement, må man anslå med pegefingeren helt ned til femte streng, og går bassen i stedet opad, kan man behøve at bruge tommelen helt til anden streng.

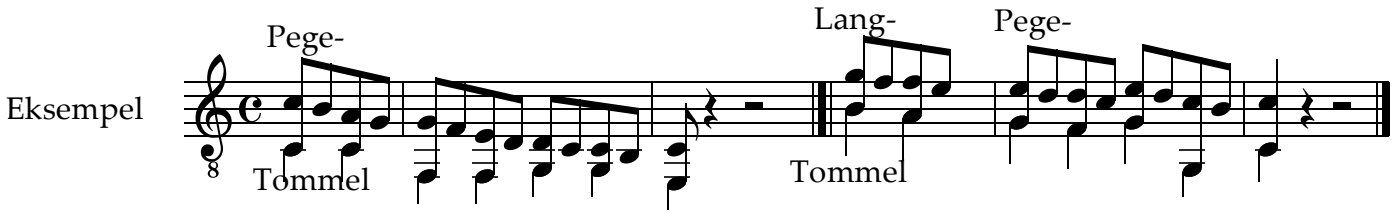

Ringfingeren bruges ikke til at anslå strenge.

Man må være opmærksom på, når man anslår, at højre tommel er bag de andre fingre, og at hånden ikke holdes hverken for højt eller for lavt.

Måden at stemme guitaren

Den bedste måde at stemme guitaren på, er at stemme på øret på løse strenge, som man stemmer bl.a. en violin.

Dette kan ikke beskrives, og der vises i det følgende en metode for den, der ikke kan bruge den første.

Man stemmer femte streng i A med en stemmegaffel, eller et andet instrument, der er stemt efter en stemmegaffel; Derefter sættes en finger på femte bånd på denne streng, og giver dermed et D, der bruges til at stemme fjerde streng i unison. Deregeter sættes en finger på fjerde bånd på tredie streng, og giver et H, der bruges til at stemme anden streng i unison. Derpå sættes en finger på femte bånd på anden streng og giver E, og med dette stemmes første streng. Sjette streng stemmes mod første, men to oktaver dybere.

Skala i første position

Tallene angiver hvilken finger på venstre hånd, og hvilket bånd, der skal gribes.

Løse strenge angives med 0, pegefinger med 1, langfinger med 2, ringfinger med 3 og lillefinger med 4.

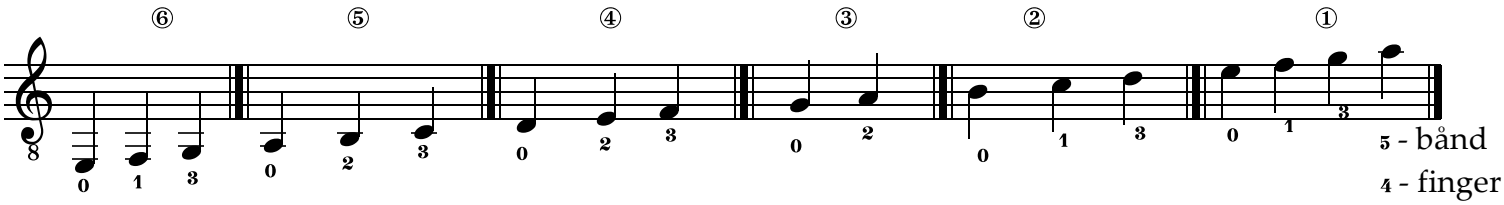

Øvelser
til at lære at læse noderne i første position godt.

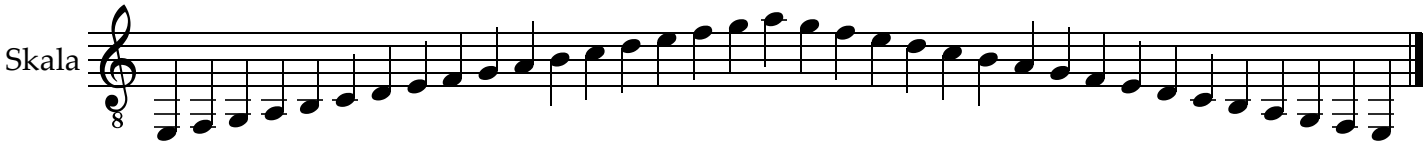

Vals og variationer

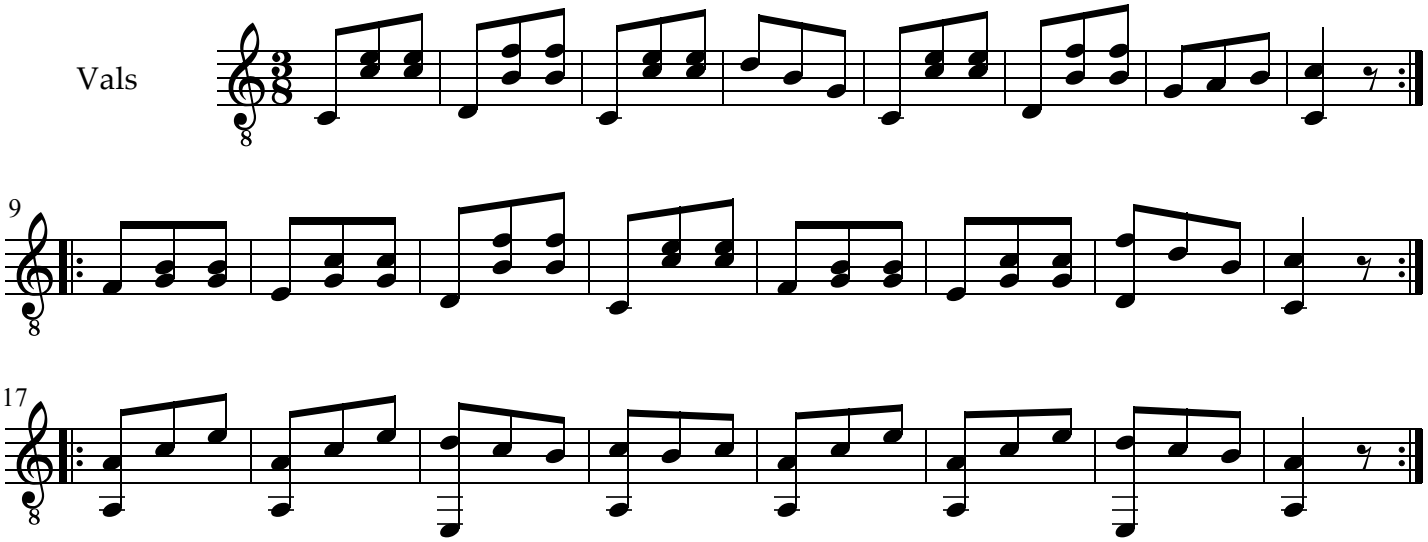

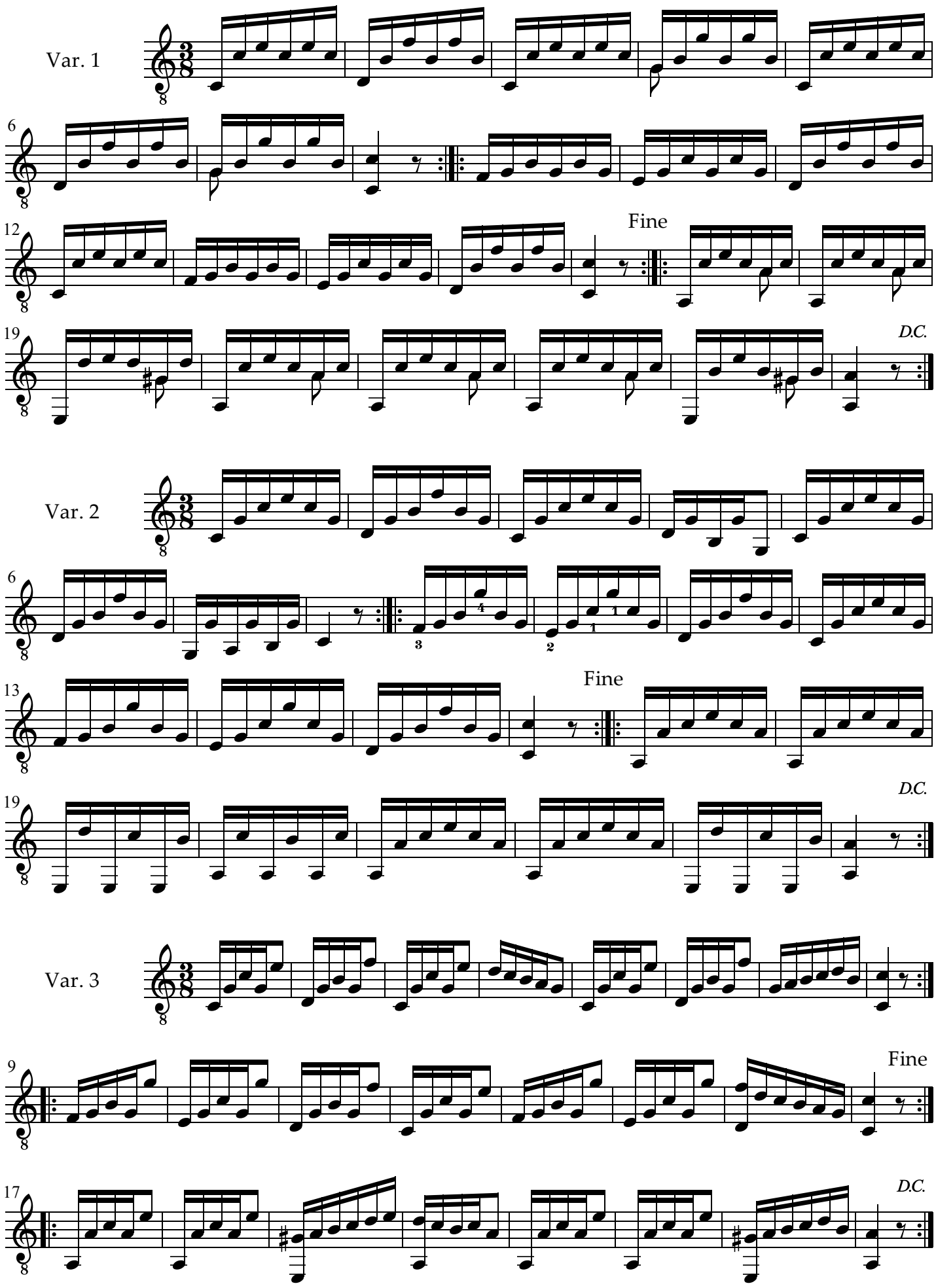
Var. 1
Fine
D.C.
Var. 2
Fine
D.C.
Var. 3
Fine
D.C.

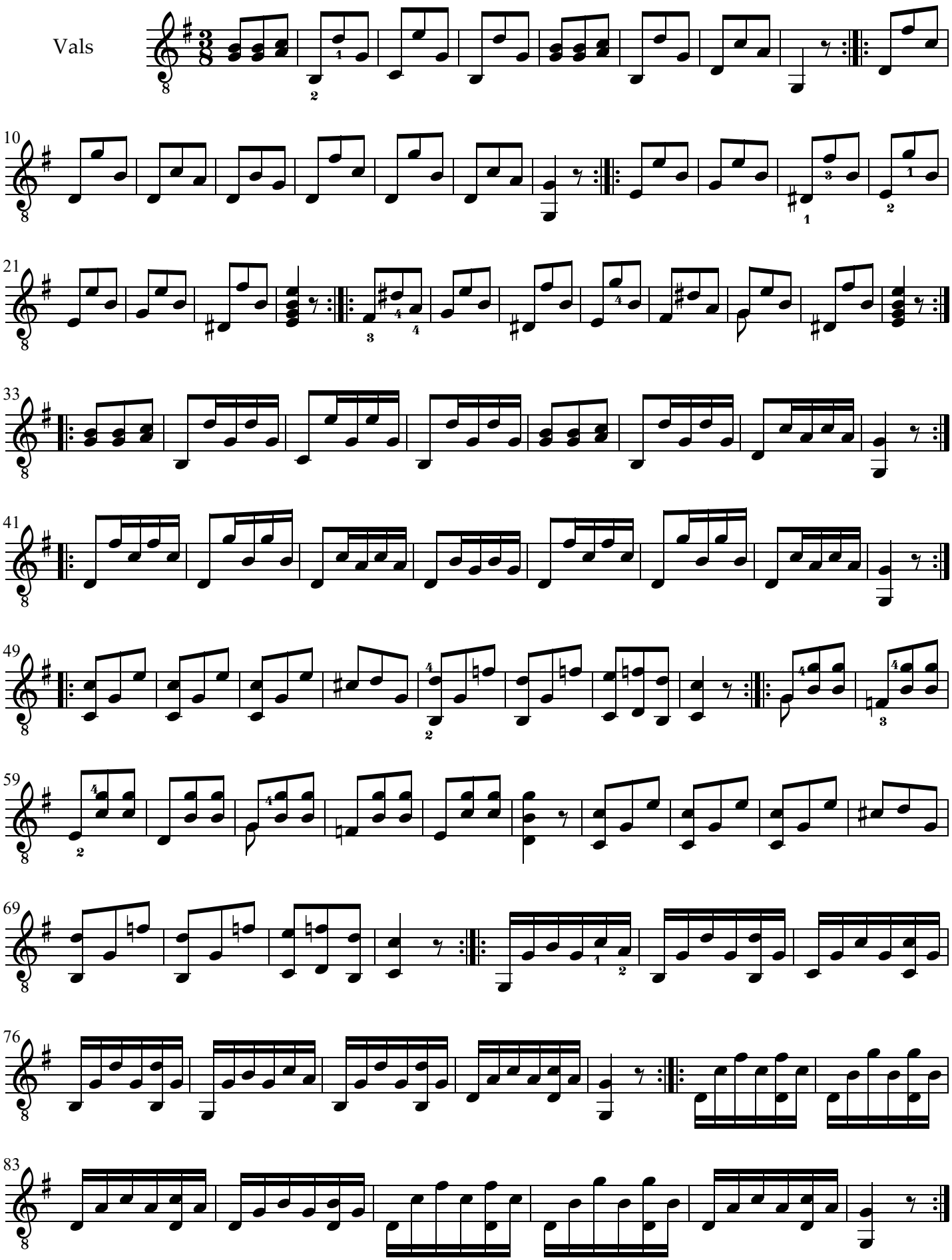
Vals
10
21
33
41
49
59
69
76
83

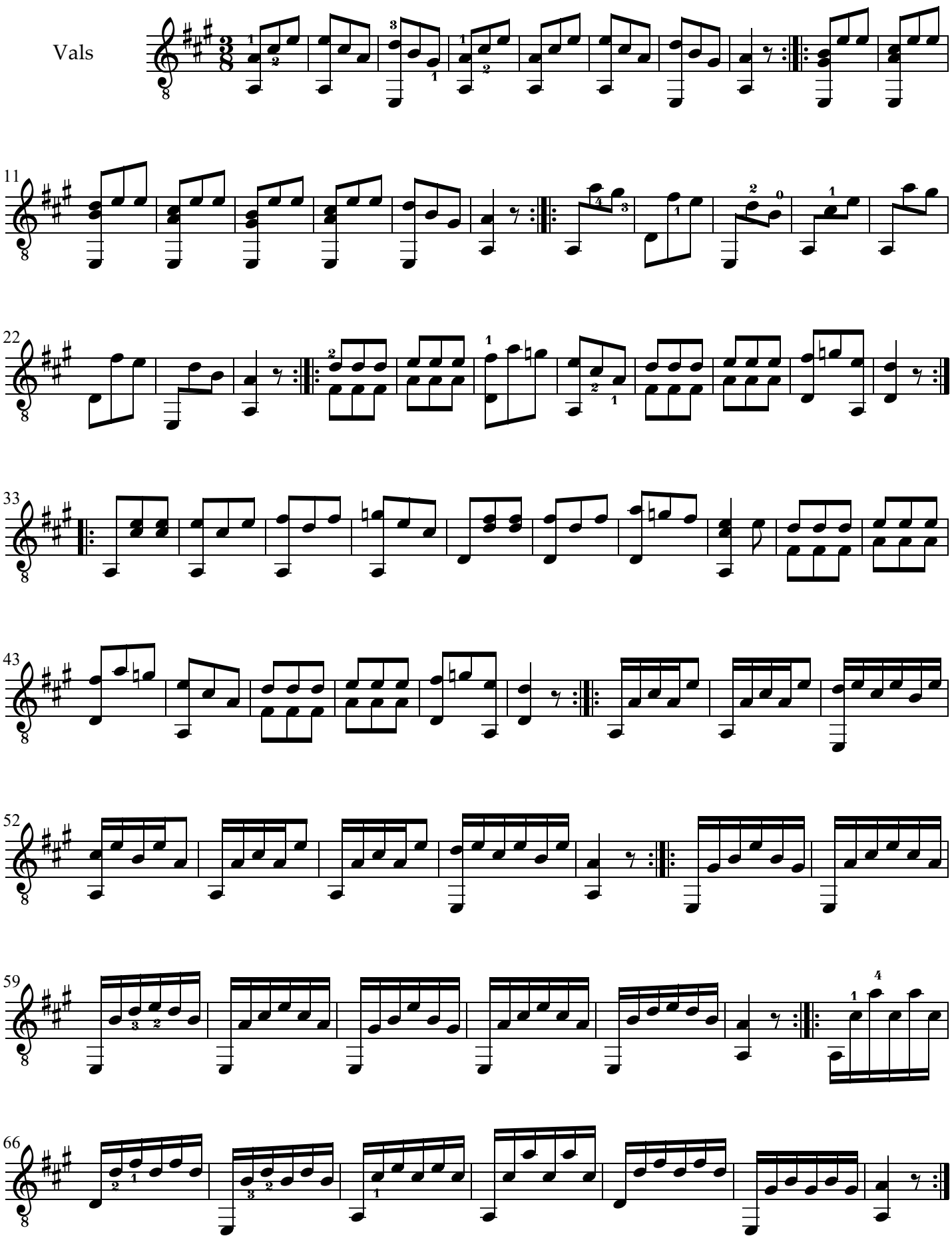
Vals
11
22
33
43
52
59
66

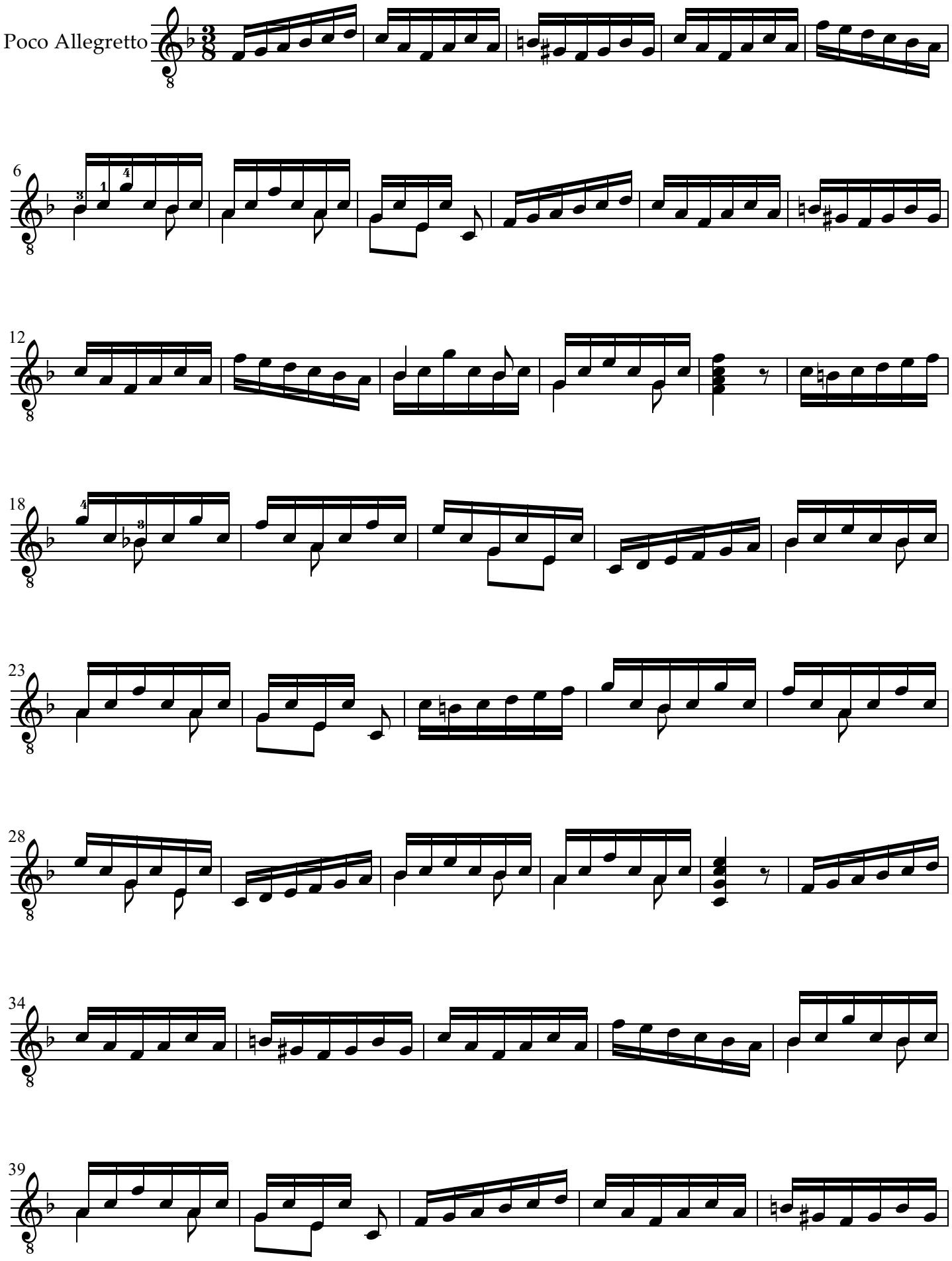
Poco Allegretto
6
12
18
23
28
34
39

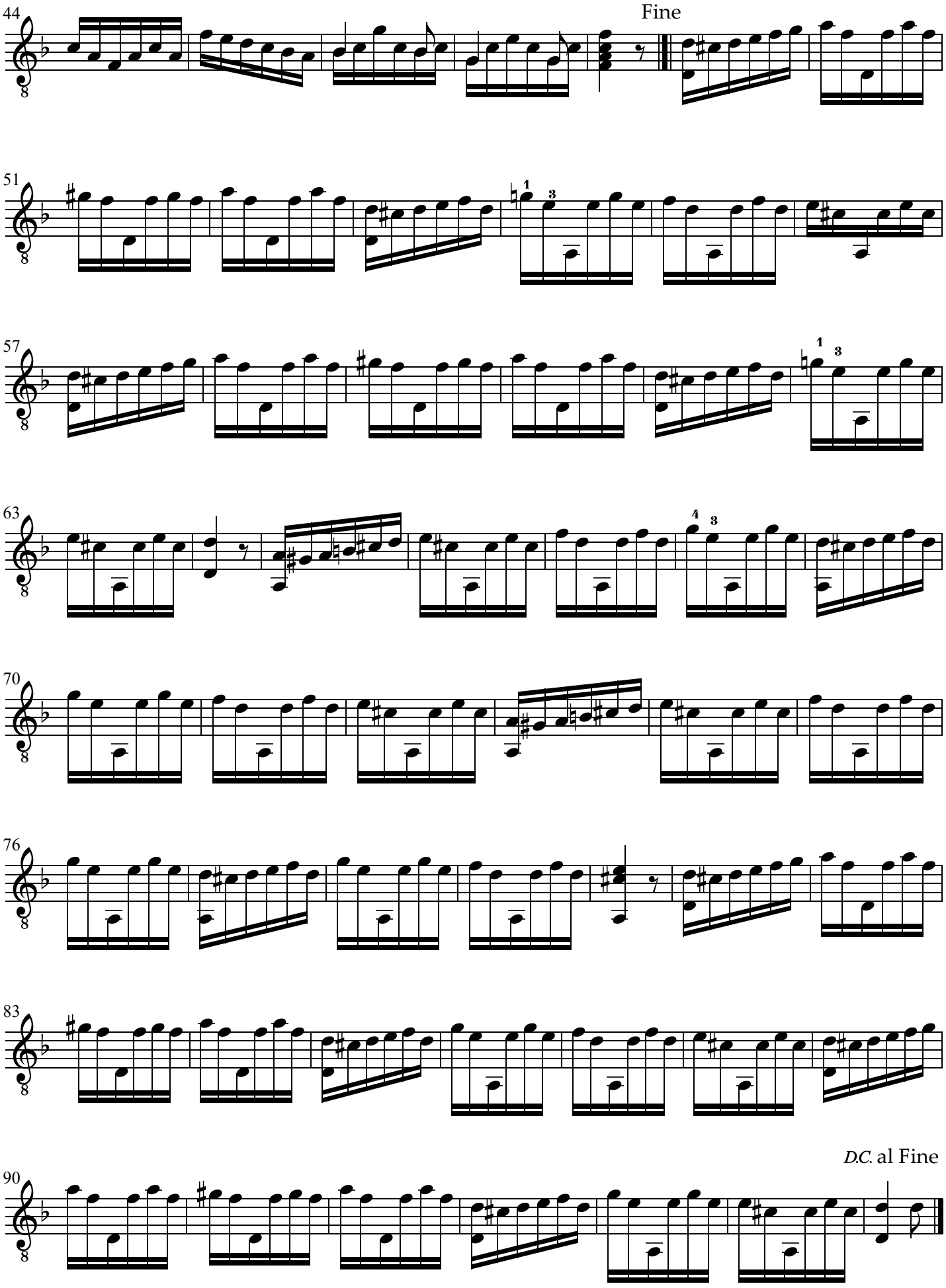
44
Fine
51
57
63
70
76
83
D.C. al Fine
90

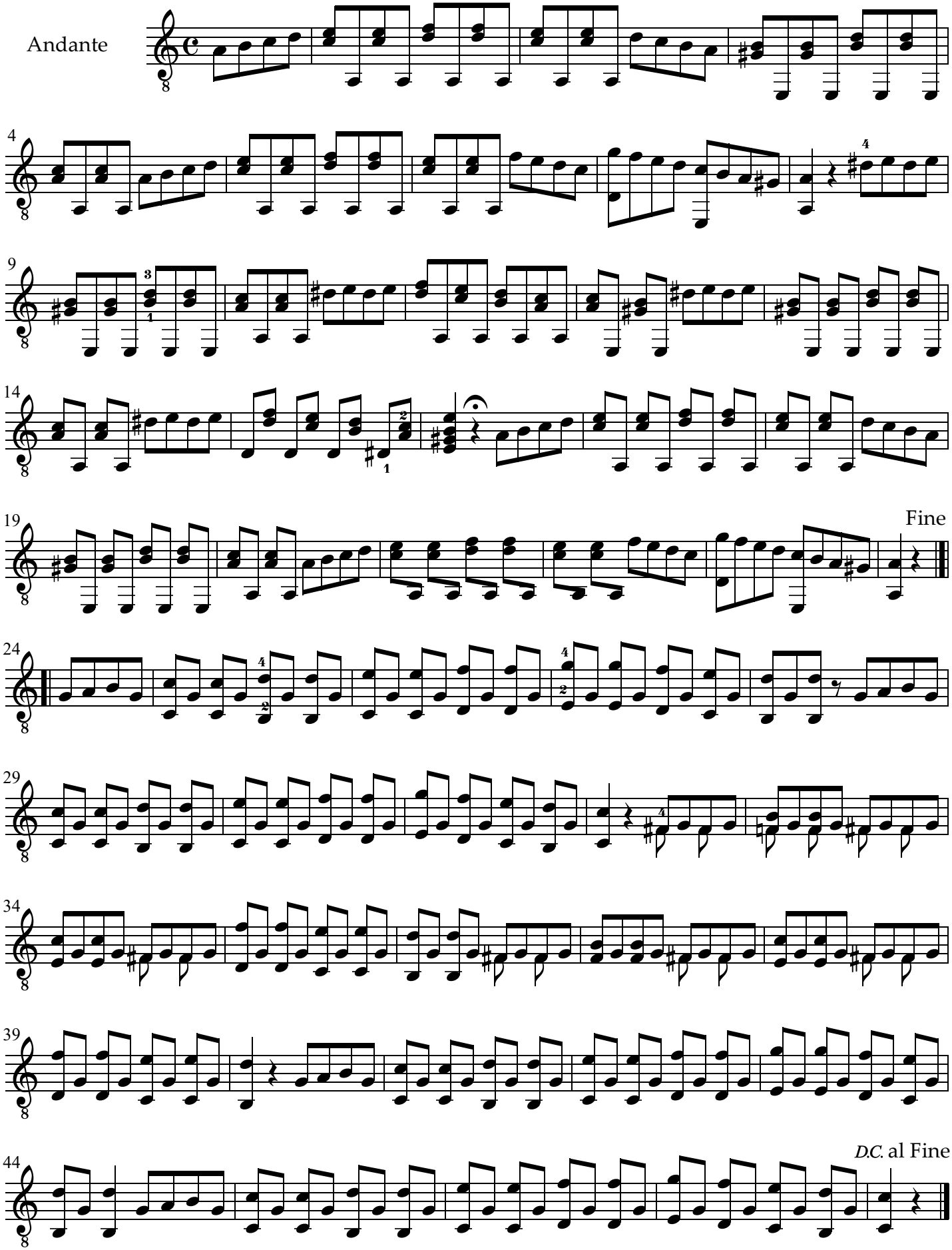
Andante
Fine
D.C. al Fine

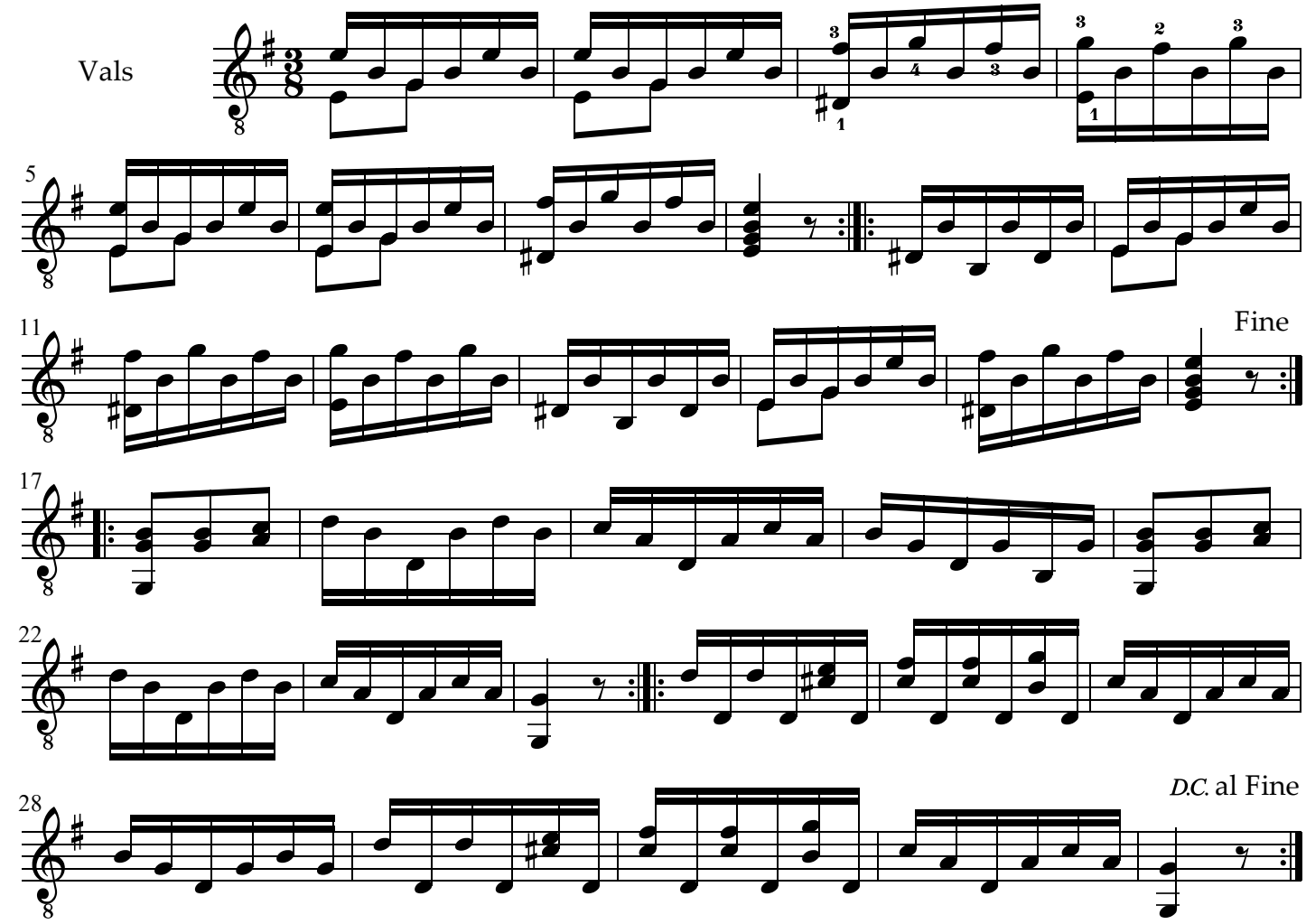

Tema med variationer

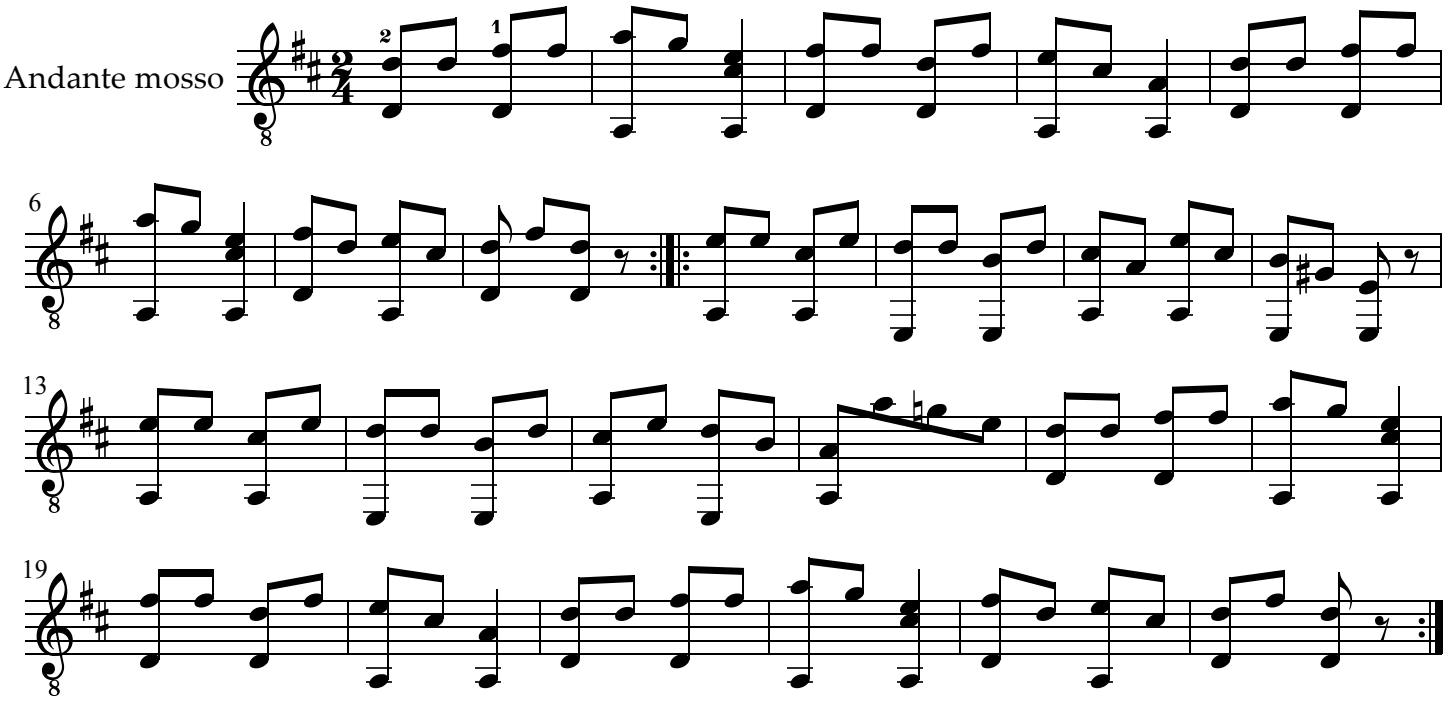

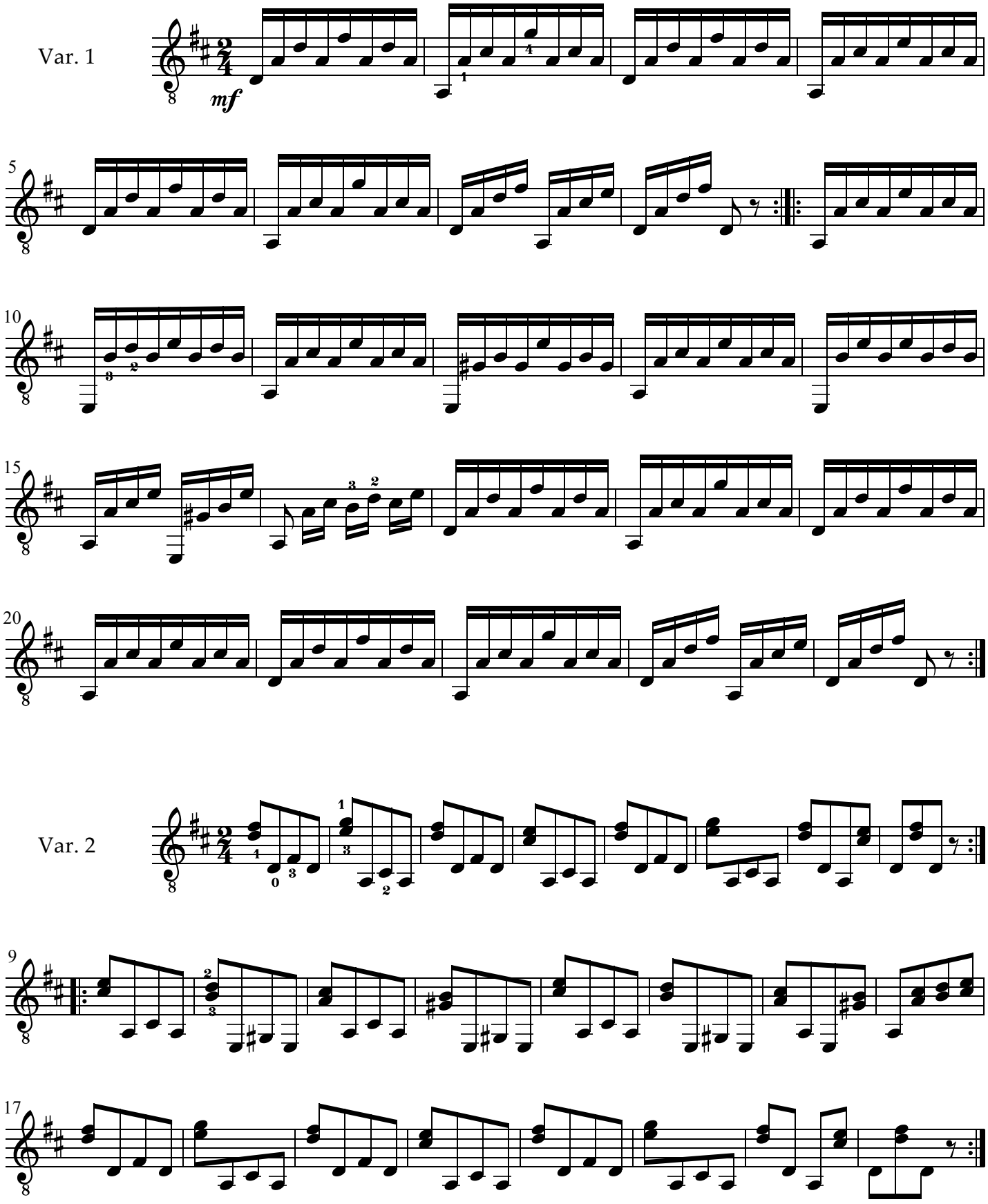
Var. 1
mf
5
10
15
20
Var. 2
9
17

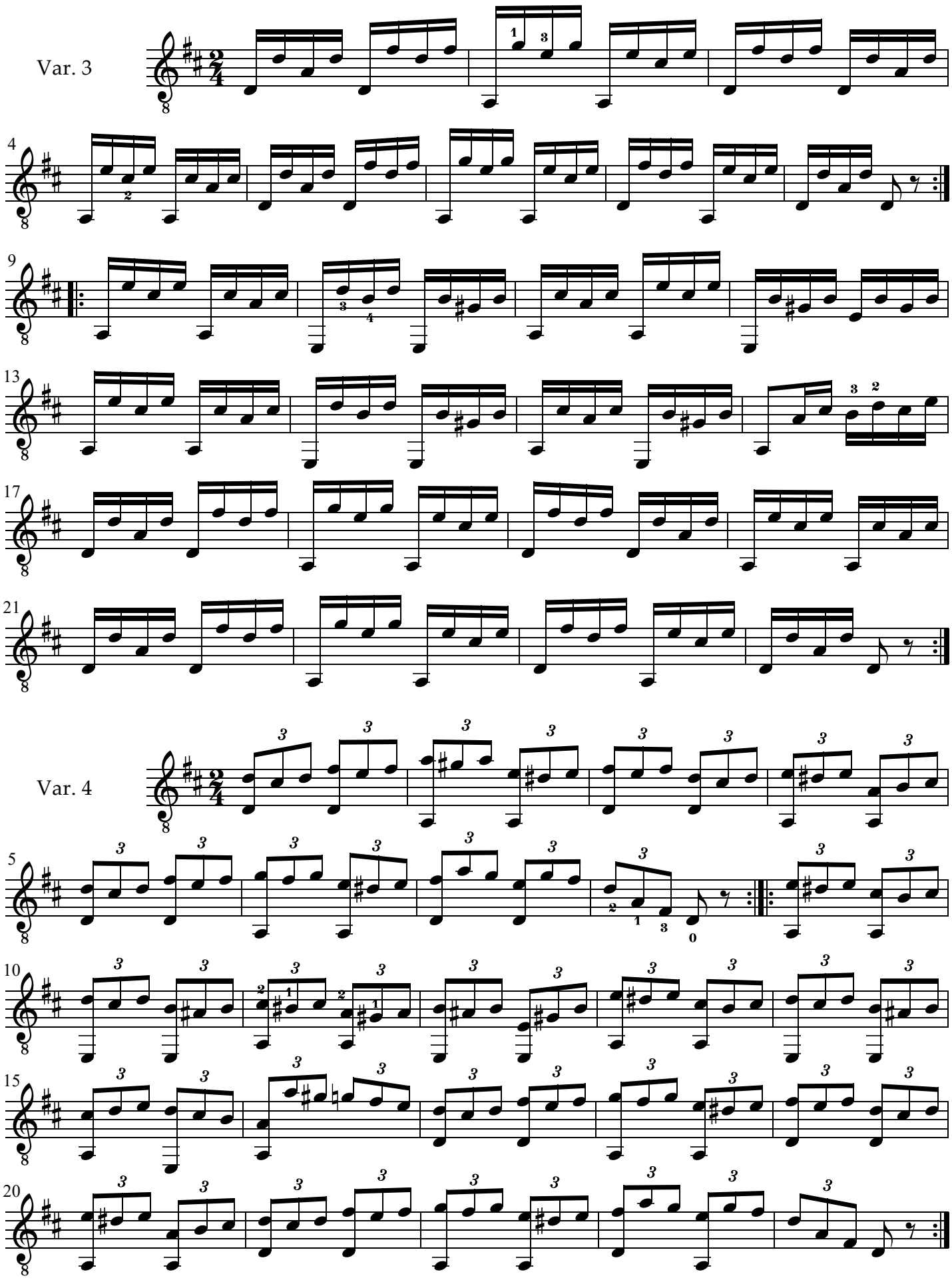
Var. 3
Var. 4

Var. 5

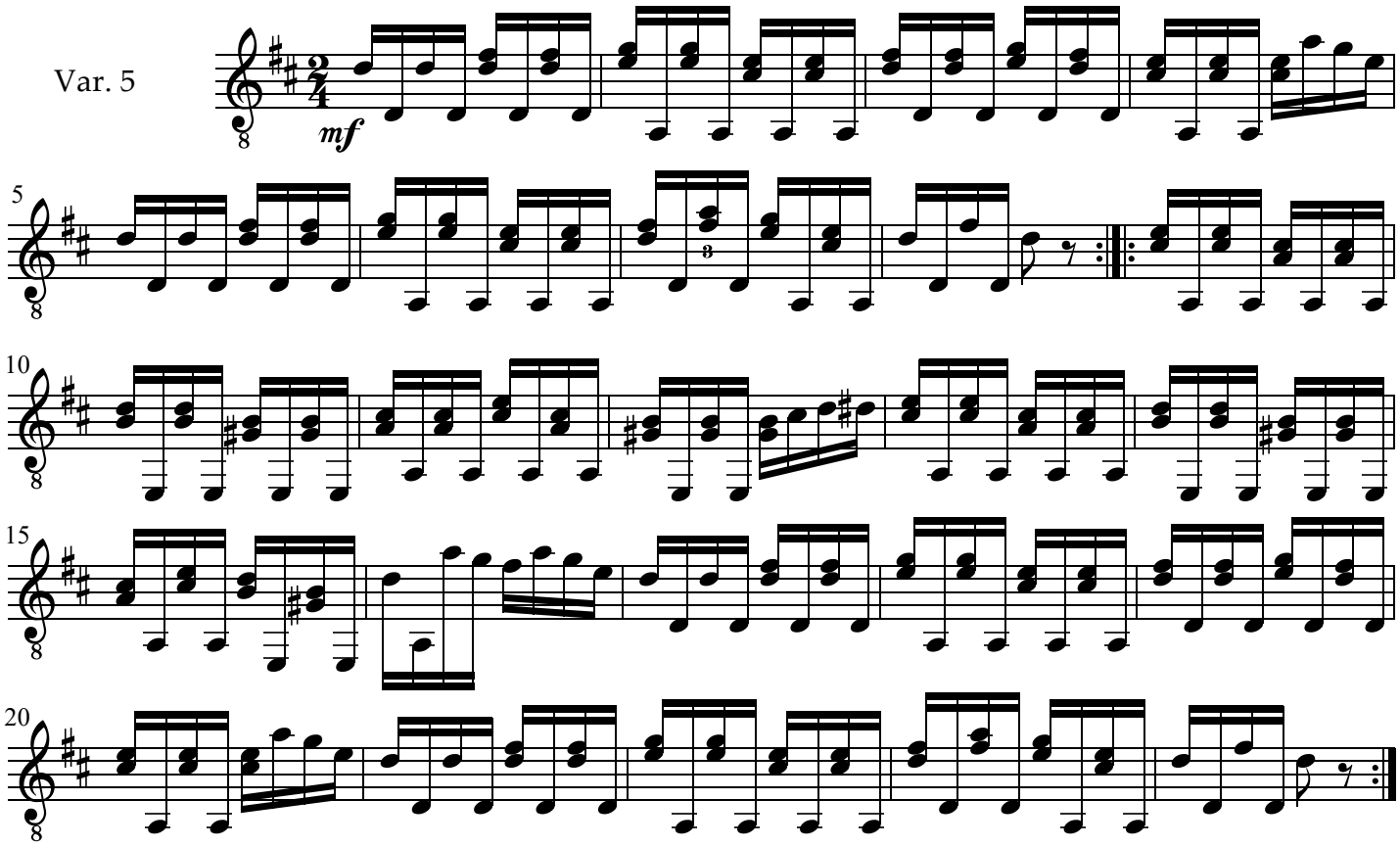

Var. 6

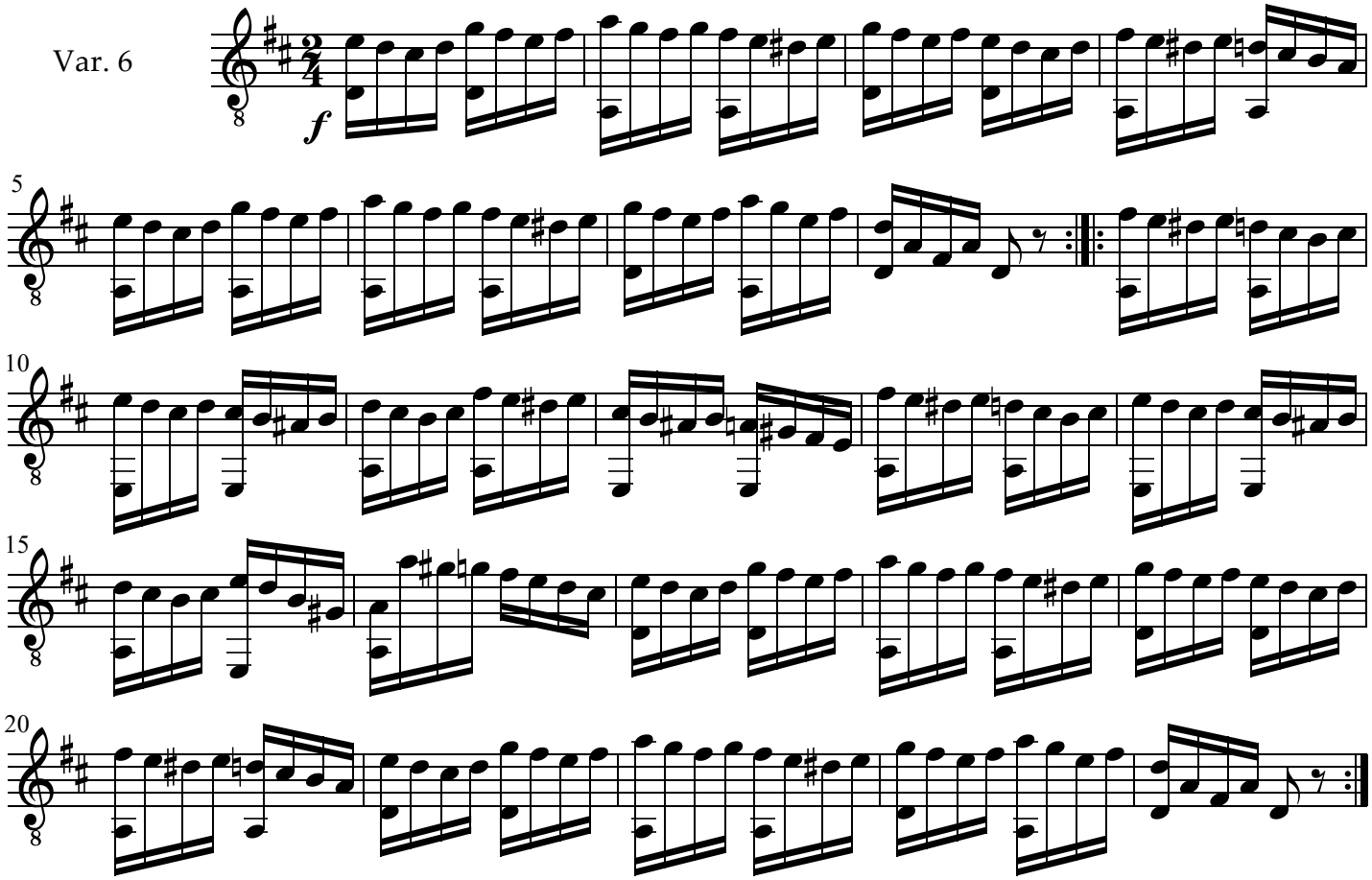

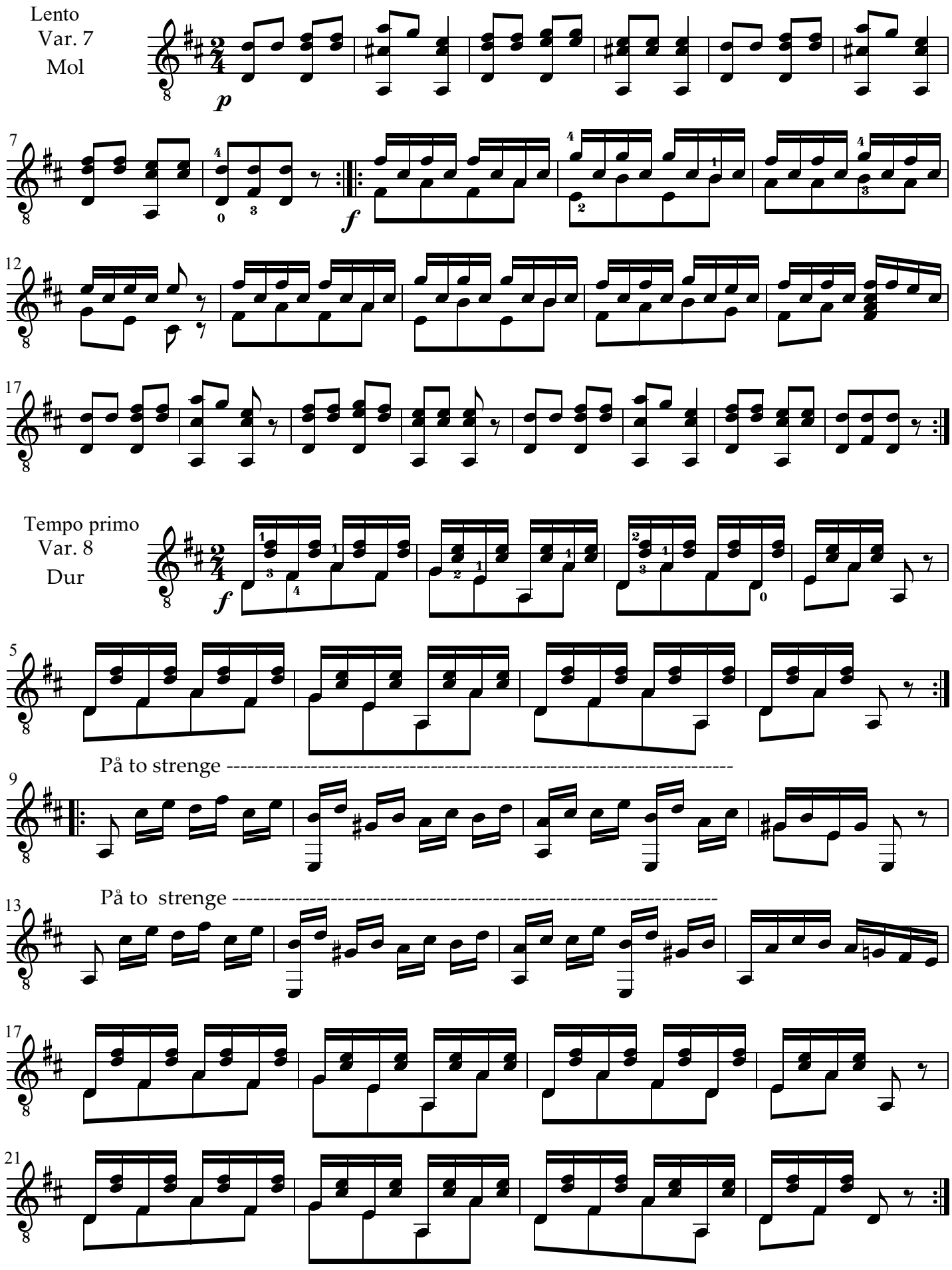
Lento
Var. 7
Mol
Tempo primo
Var. 8
Dur
På to strenge ----------
På to strenge ----------

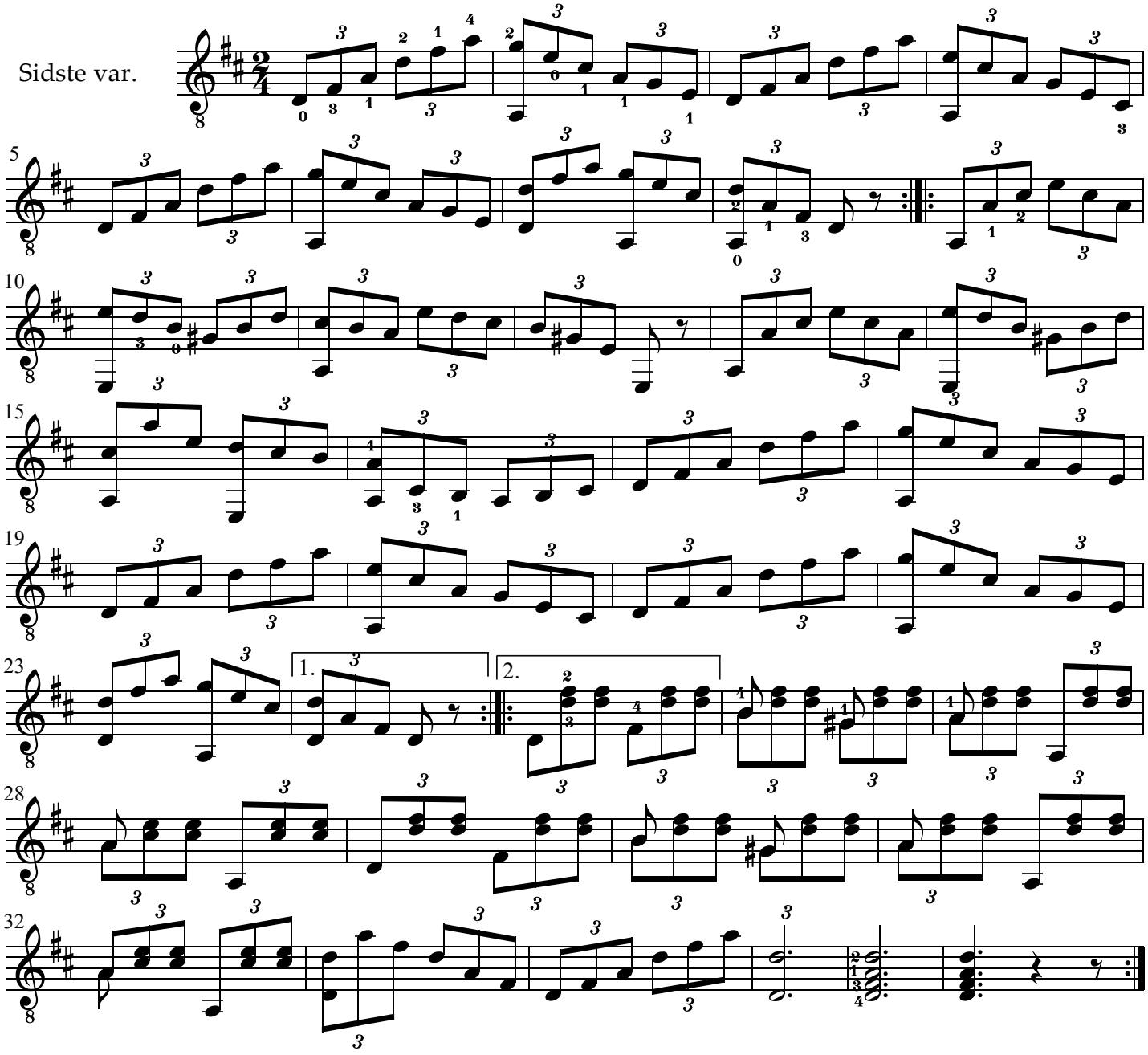

Ofte overbindes toner to og to (spilles legato), men det følgende stykke er der ud over de overbundne noder også nogle med et punkt over, og de skal spilles kort anslået (pizzicato) med to fingre, fordi det ikke kan gøres anderledes på vej mellem to strenge. De skal spilles i een håndbevægelse, der flytter de to fingre næsten samtidigt, så tonerne næsten får karakter af legato.

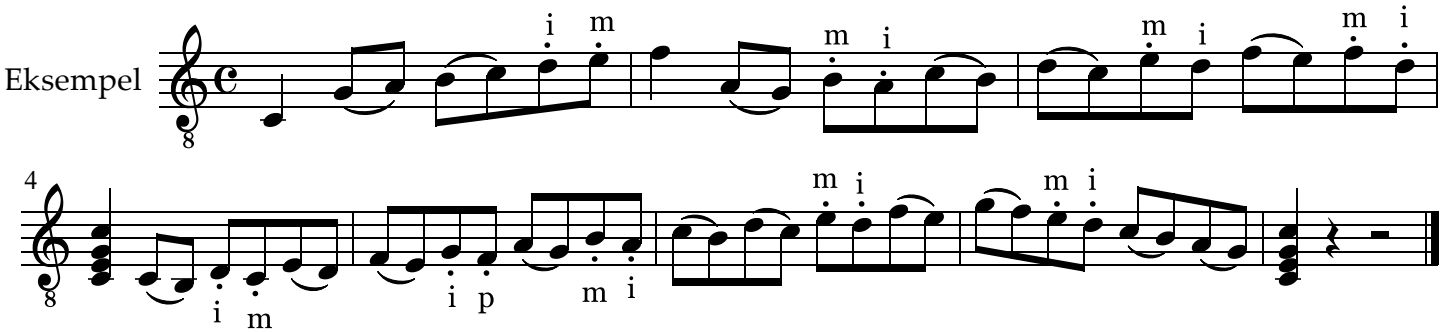

Man kan også spille toner legato, to og to, men ikke flere.

Eksempel 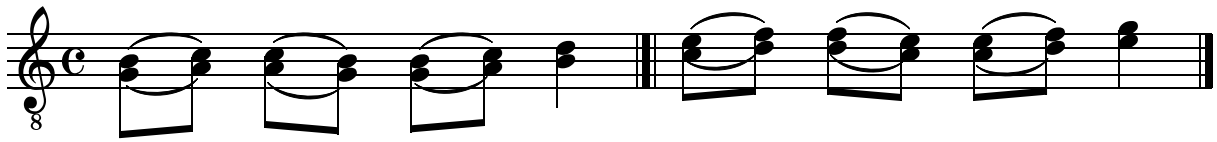

NB Hvis fingrene, der griber de første toner, også kan gribe de næste, er det bedre at lade dem glide langs strengene uden at fjerne fingrene fra strengene.

Eksempel 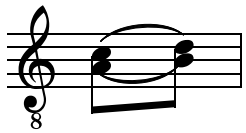

Glid med 1. og 2. finger fra C og A til D og H, og tilsvarende nedadgående. 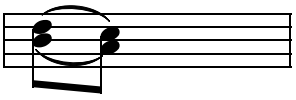

Eksempel 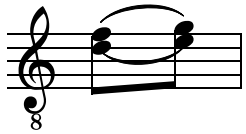

Glid med 1. og 3. finger fra F og D til G og E, og tilsvarende nedadgående. 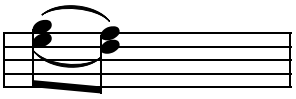

Lektion
til at øve dobbelte legatoer og glissandoer

Eksempel 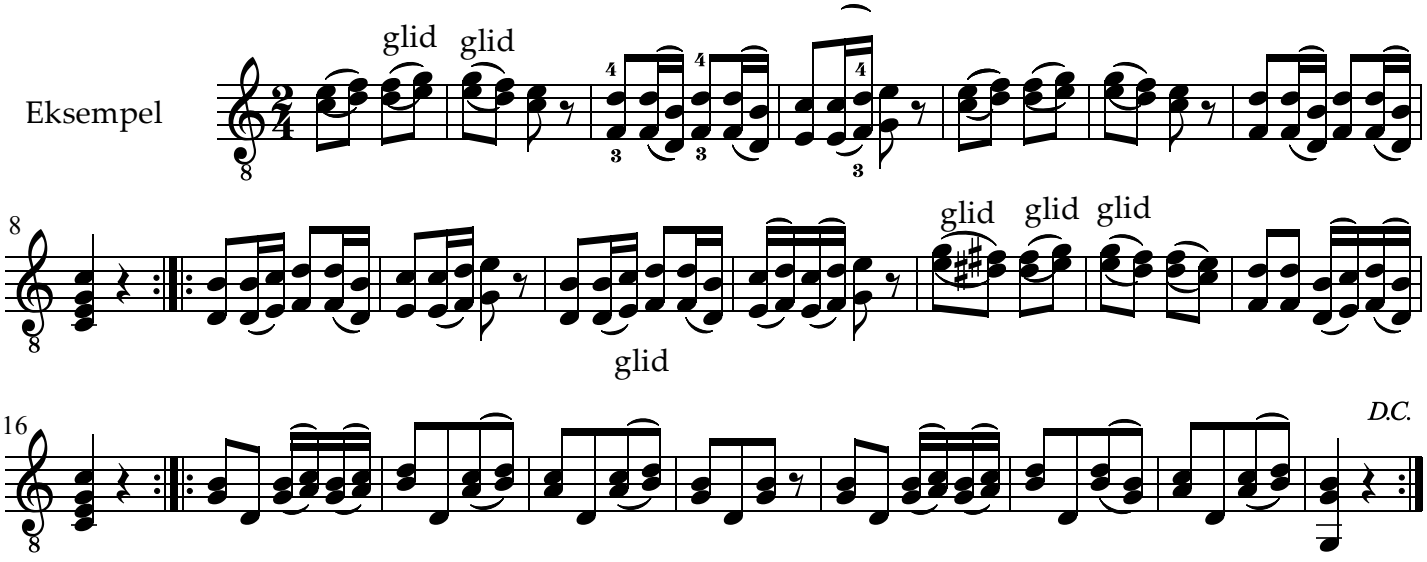

Om forslag og forsiringer

Forslag er toner til forskønnelse af musikken. De tager halvdelen af den følgende nodes værdi, og læses sammen med denne.

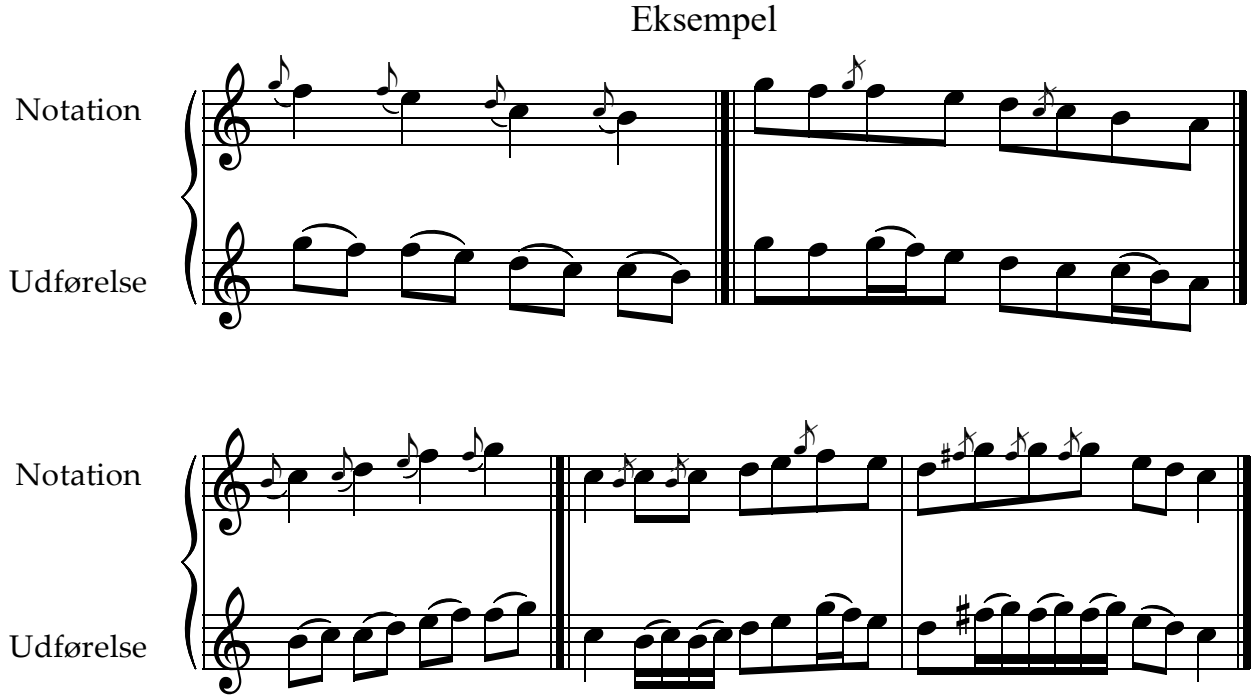

Når der står to, tre eller fire små noder sammen, kaldes det forsiringer, og de læses sammen med den følgende node.

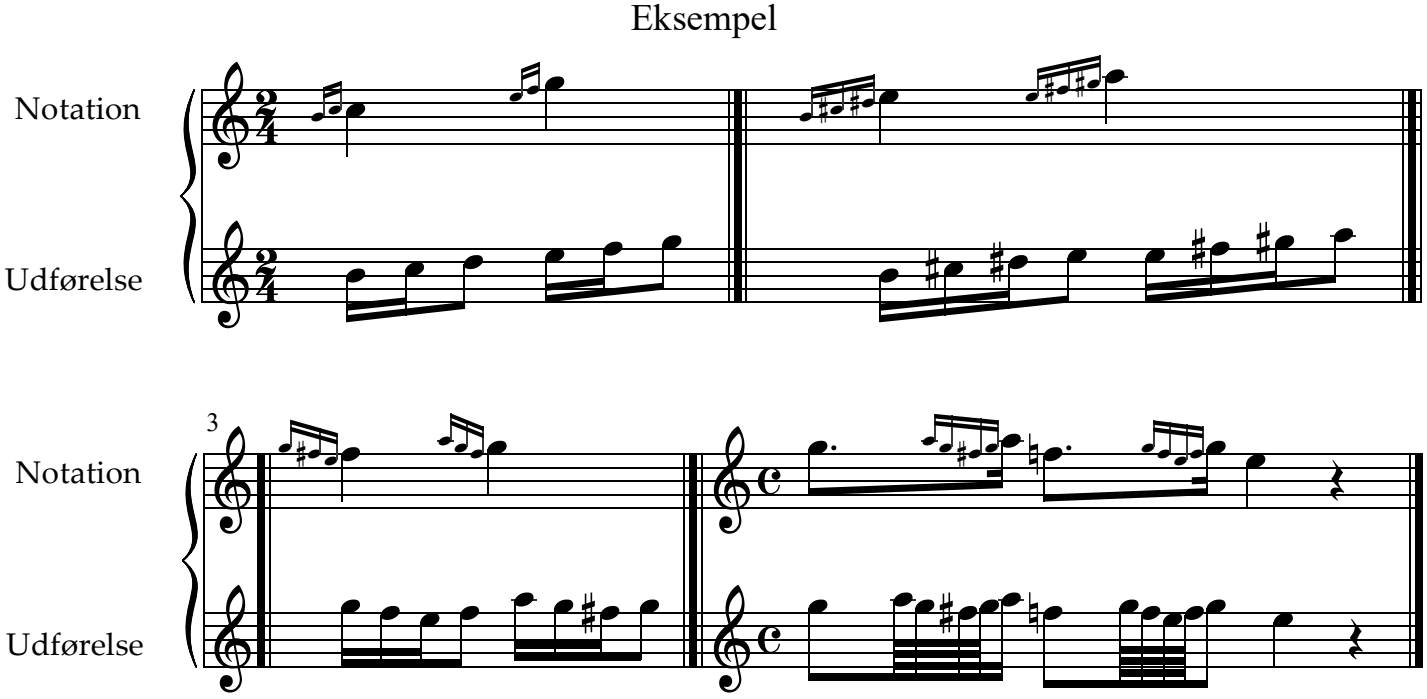

Lektion til at øve forslag og forsiringer

Andante con poco moto

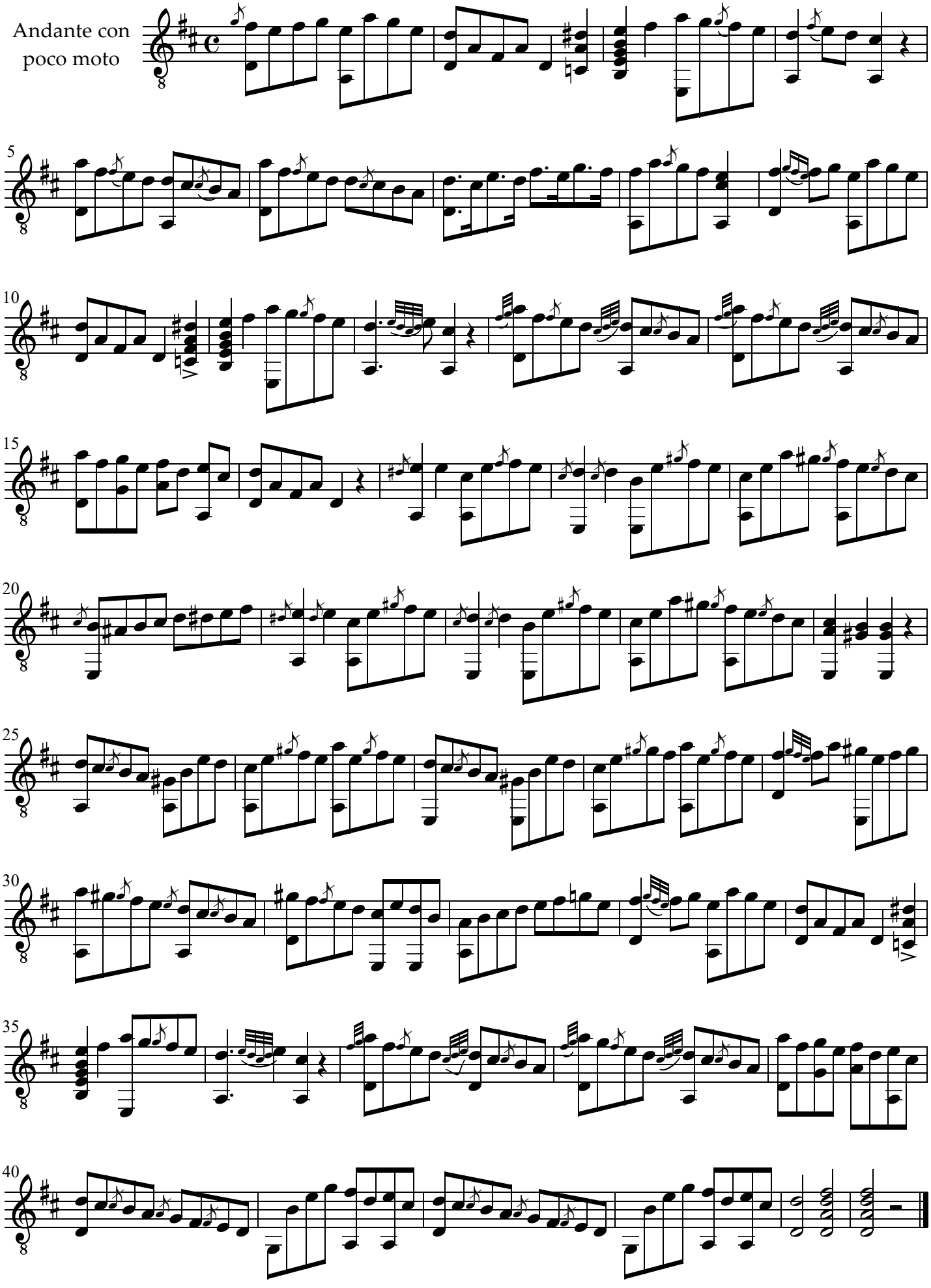

Om positioner

Positioner er betegnelser for de bånd, hvortil man er nødt til at knytte første finger for at frembringe nogle toner eller passager.

Guitaren har kun fem positioner på gribebrættet, og de findes på fem toner, der ligger på 1. eller 6. streng, uden at tælle E på den løse streng. Det betyder at den første er F, den anden G, den tredie A, den fjerde H og den femte C.

Disse positioner har ikke faste bånd, fordi man må flytte hånden frem eller tilbage, hvis der er krydser eller b'er.

Vi bemærker os, at nogle forfattere tæller hvert bånd som en position, det vil sige hver eneste halvtone. Jeg kan ikke anerkende denne praksis, fordi man på alle instrumenter med et gribebræt, f.eks. violin, kontrabas, mandolin, lut m.fl., tæller en hel tone som en position og ikke gør forskel, fordi alle toner kan have krydset og b'er, og det altså ikke er et positionsskift at sætte kryds eller b, fordi man ikke skifter tone.

F.eks. i anden position, der findes på tredie bånd, møder man en passage i E-dur. For at lette fingersætningen, er det nødvendigt at rykke hånden frem til fjerde bånd, og dette fjerde bånd, er atter anden position, fordi hånden er rykket frem på grund af krydser og ikke gennem skift af tone.

Hvis man finder tredie position på femte bånd, og møder en passage i As-dur, tvinges man til at trække hånden tilbage til fjerde bånd, og dette fjerde bånd er også tredie position, fordi hånden måtte trækkes tilbage på grund af b'er og ikke for skift af tone.

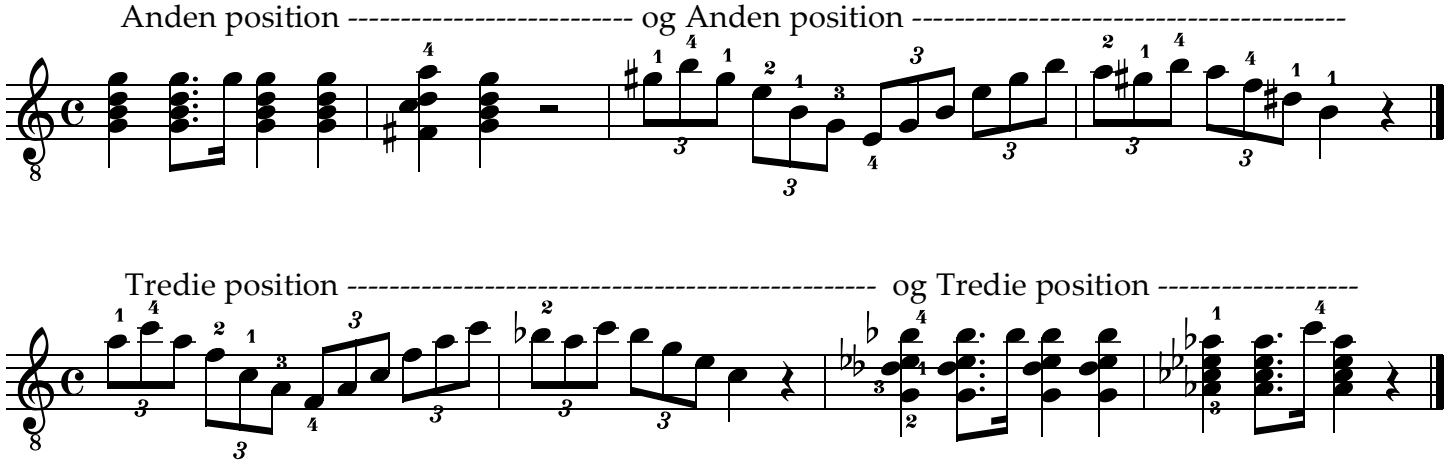

Man ser af det foregående eksempel, at de bånd, der holder halve toner, ikke skal have navn af positioner, fordi de ind i mellem repræsenterer krydser for den position, der ligger forud, eller b'er for den, der følger efter.

Før vi begynder at at fortolke positioner, er det nødvendigt at kene guitarens gribebræt perfekt.

Vi vil ikke trætte eleven med at lære alle toner, der findes på de tolv bånd udenad (som det ellers er sædvane), men jeg viser en ny, enklere måde hurtigt at lære dem på.

Efter at have gennemspillet første del af denne skole, bør man kende første position, det vil sige fra første til fjerde bånd. Jeg har valgt blandt de andre otte, dem, der kan findes uden krydser og b'er, fordi det er formålsløst at tale om de andre, der blot er forsynet med fortegn: jeg har derfor vist de vigtigste i følgende skema, og eleven behøver ikke at lære andre udenad.

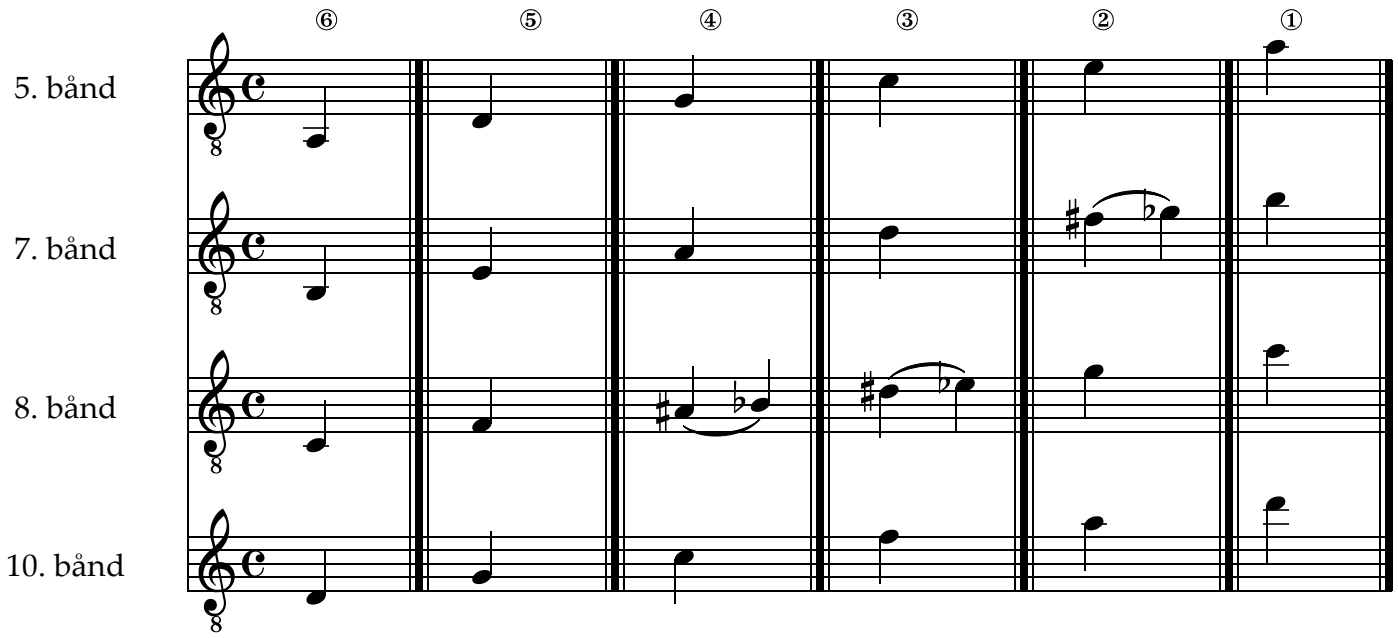

Skalaer i de fire positioner

Anden position
Man sætter første finger på tredie bånd

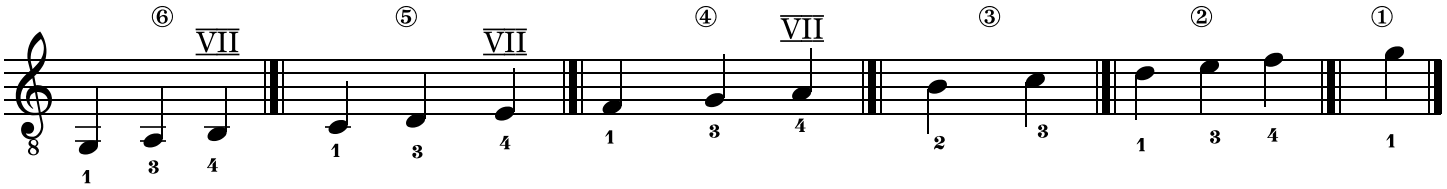

Tredie position
Man sætter første finger på femte bånd

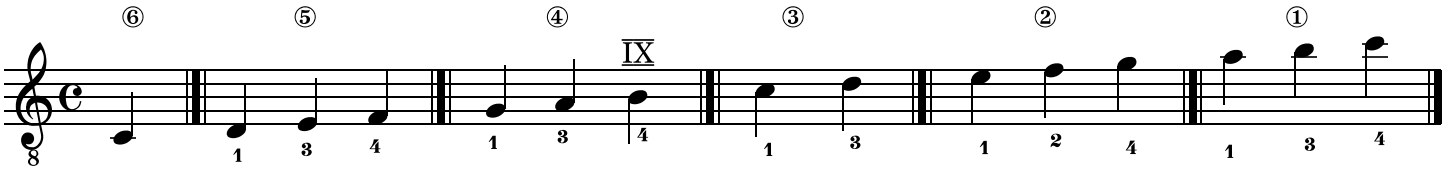

Fjerde position
Man sætter første finger på syvende bånd

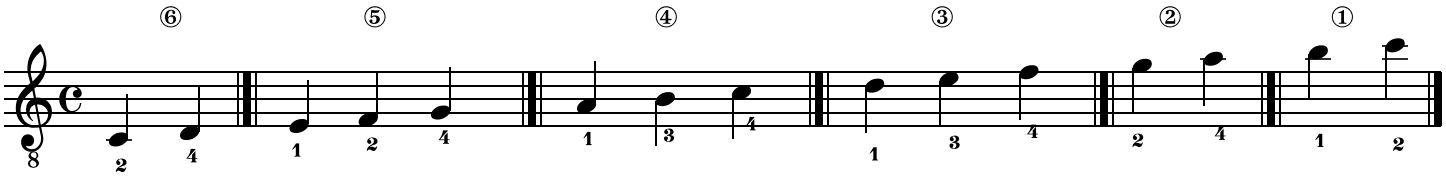

Femte bånd
Man sætter første finger på ottende bånd

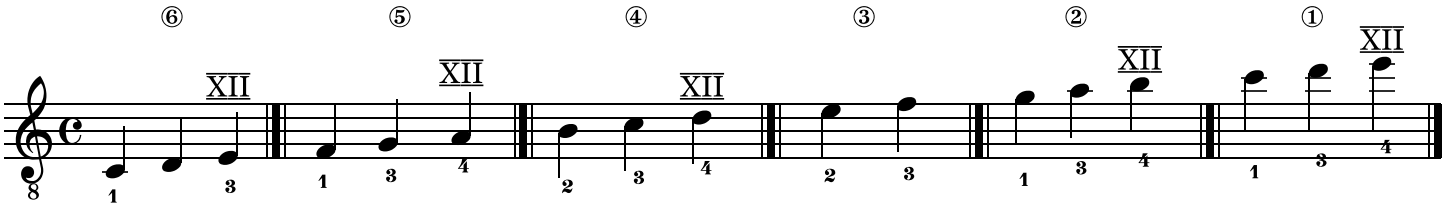

NB Jeg har alene skrevet de fire skalaer i C-dur for at præsentere de fire positioner i en naturlig skala, men det er ikke kun disse man skal øve. At spille i C-dur er ikke så brugbar i tredie position og heller ikke ofte i femte.

Guitaren har sine favorittonearter, som jeg fortalte i første del af denne skole, og disse har igen deres favoritfingersætninger, nemlig:

F- og C-dur spilles i tredie position.
G- og D-dur spilles i fjerde position.
A-dur er mest bekvem i anden position.
E-dur spilles bedst i anden position.

Jeg havde kunnet markere skalaer i alle dur- og moltonearter i alle positioner, men det ville have forøget skolens omfang unødigt.

Jeg giver derfor en favorittoneart, og en paralleltoneart, for hver position, det vil sige en skala i den mest brugte toneart for hver position.

Skalaer, øvelser og stykker
i de fire positioner

Skala i anden position
Man sætter første finger på fjerde bånd

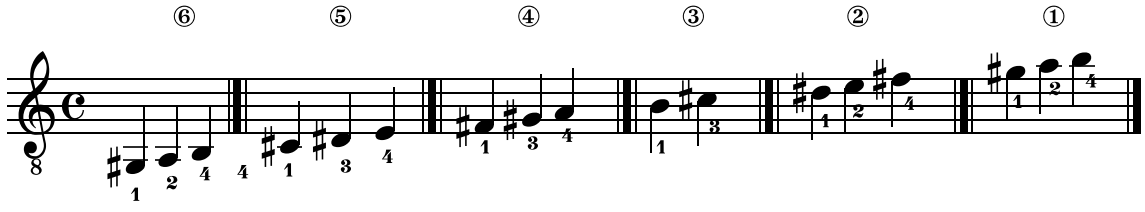

Øvelser i anden position

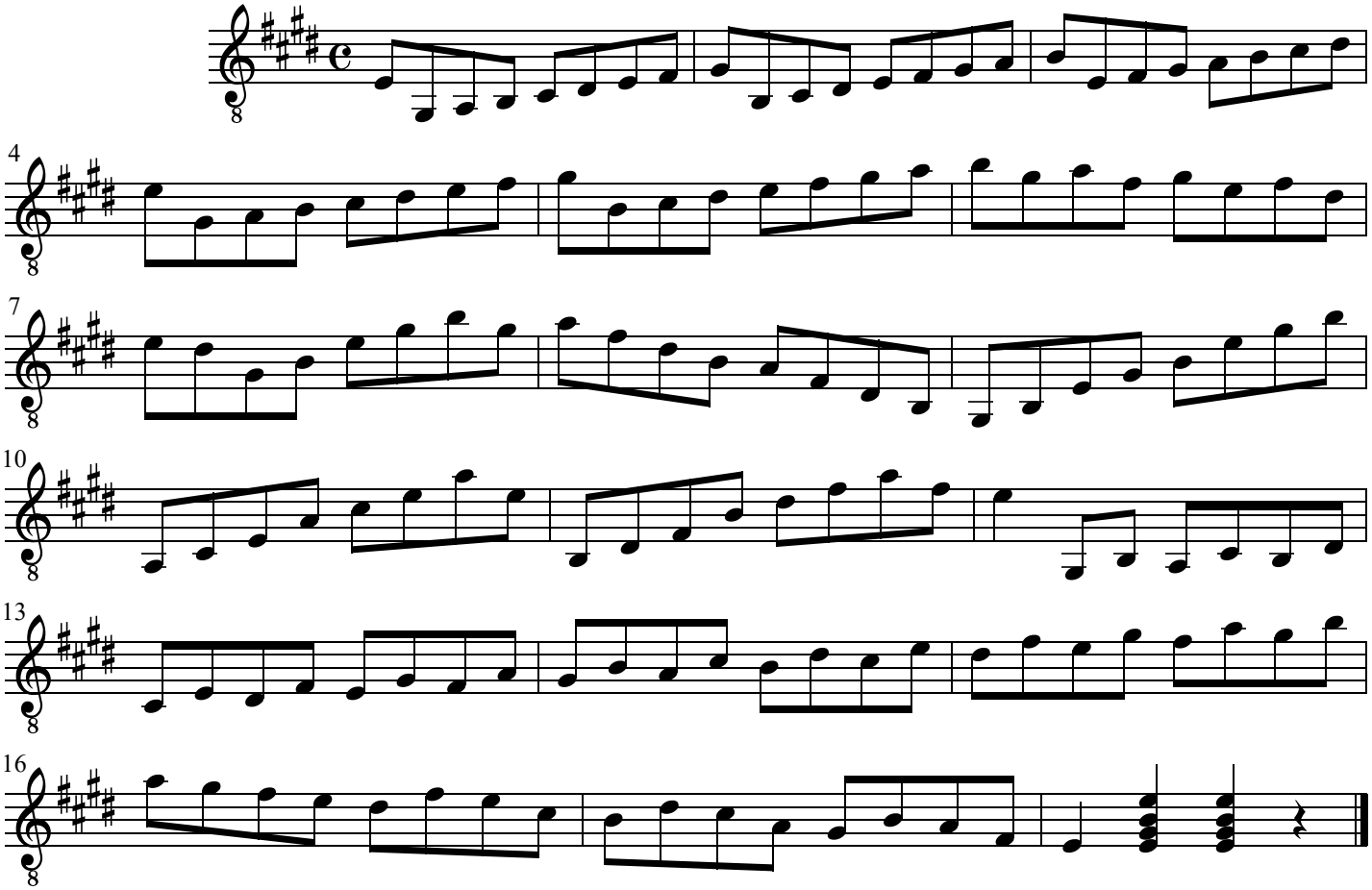

Poco Allegretto

I anden position

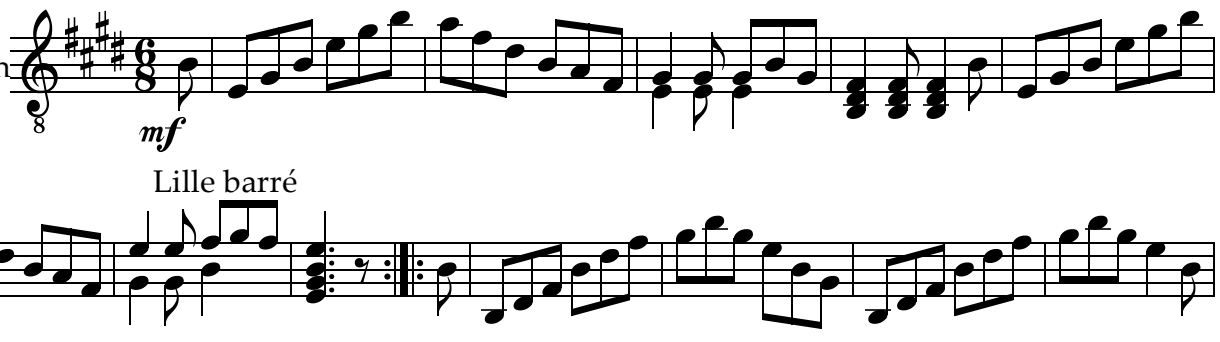

Lille barré

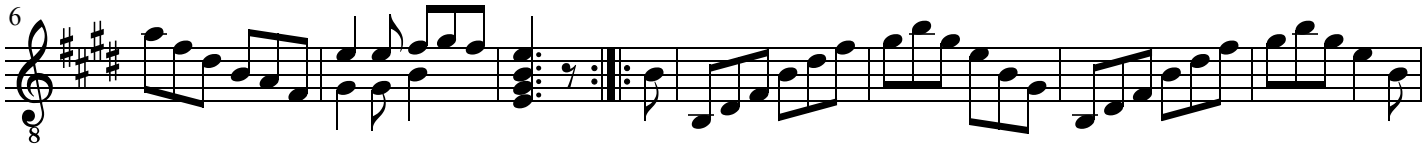

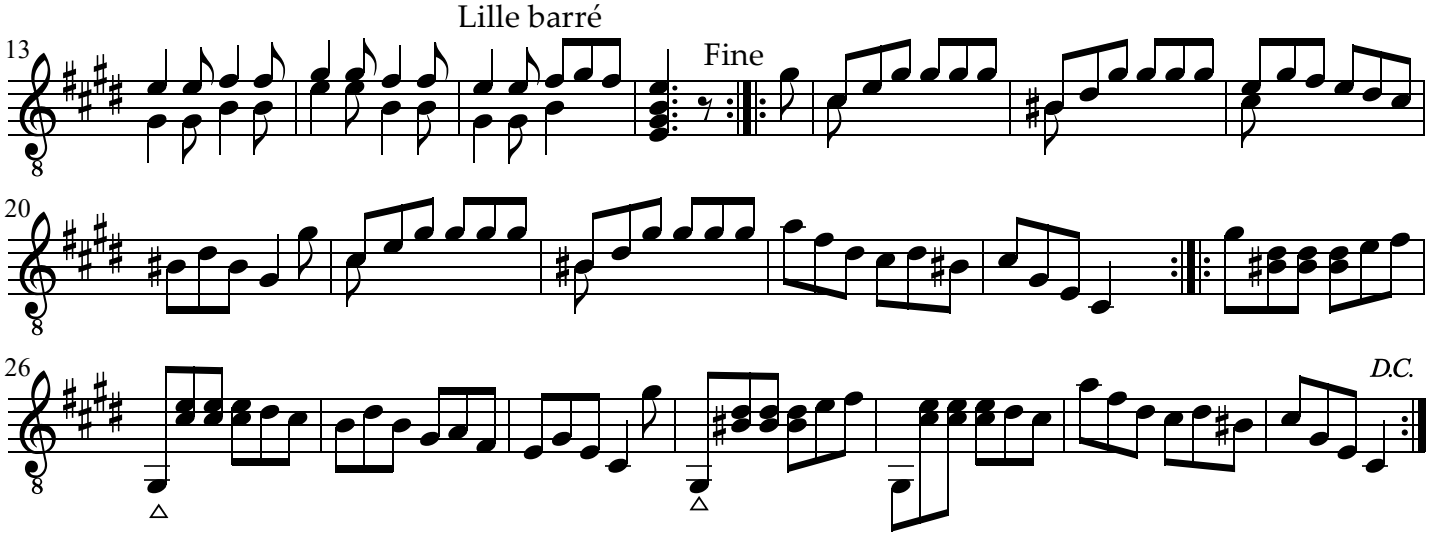

Skala i tredie position
Man placerer første finger på femte bånd.

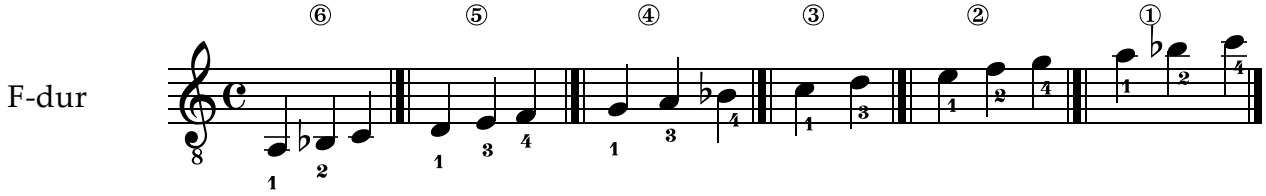

Øvelse i tredie position

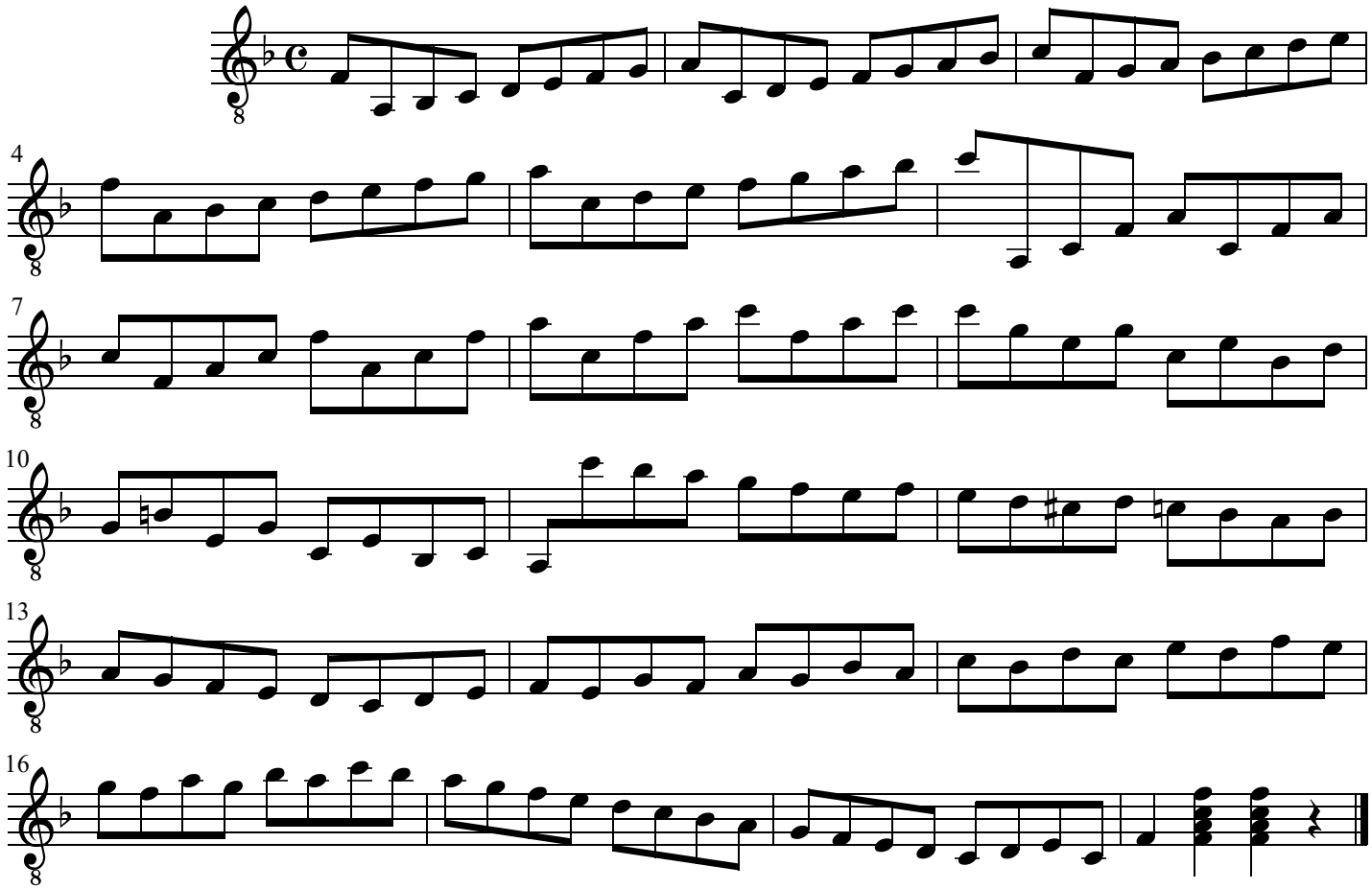

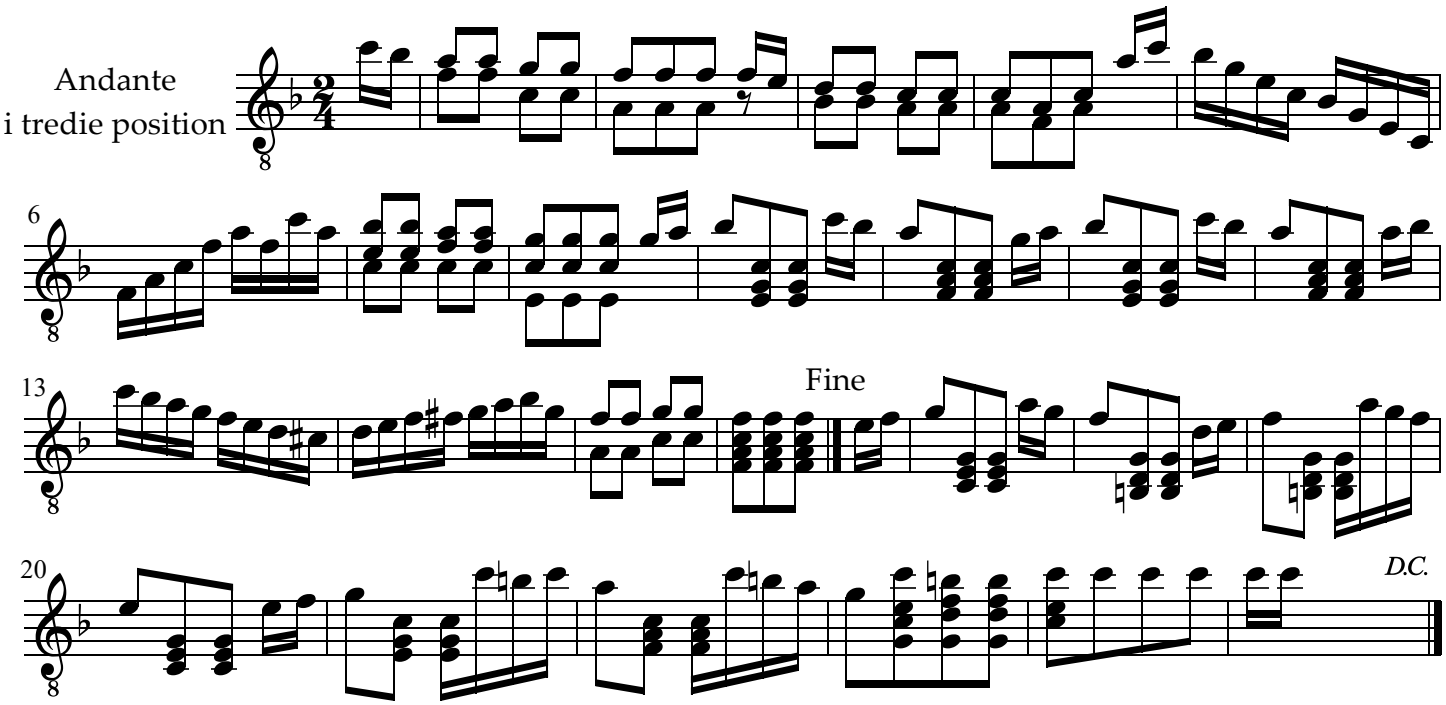

Skala i fjerde position
Man sætter første finger på syvende bånd

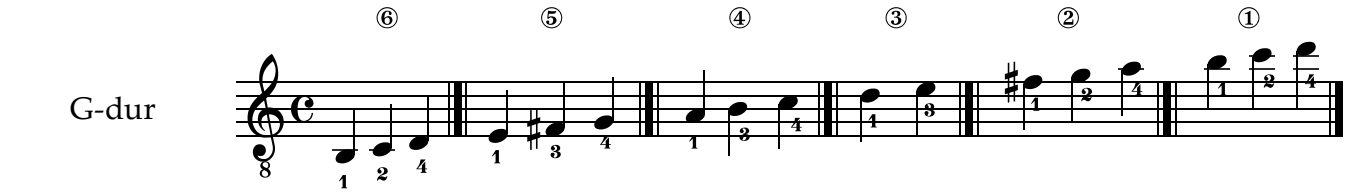

Øvelse i fjerde position

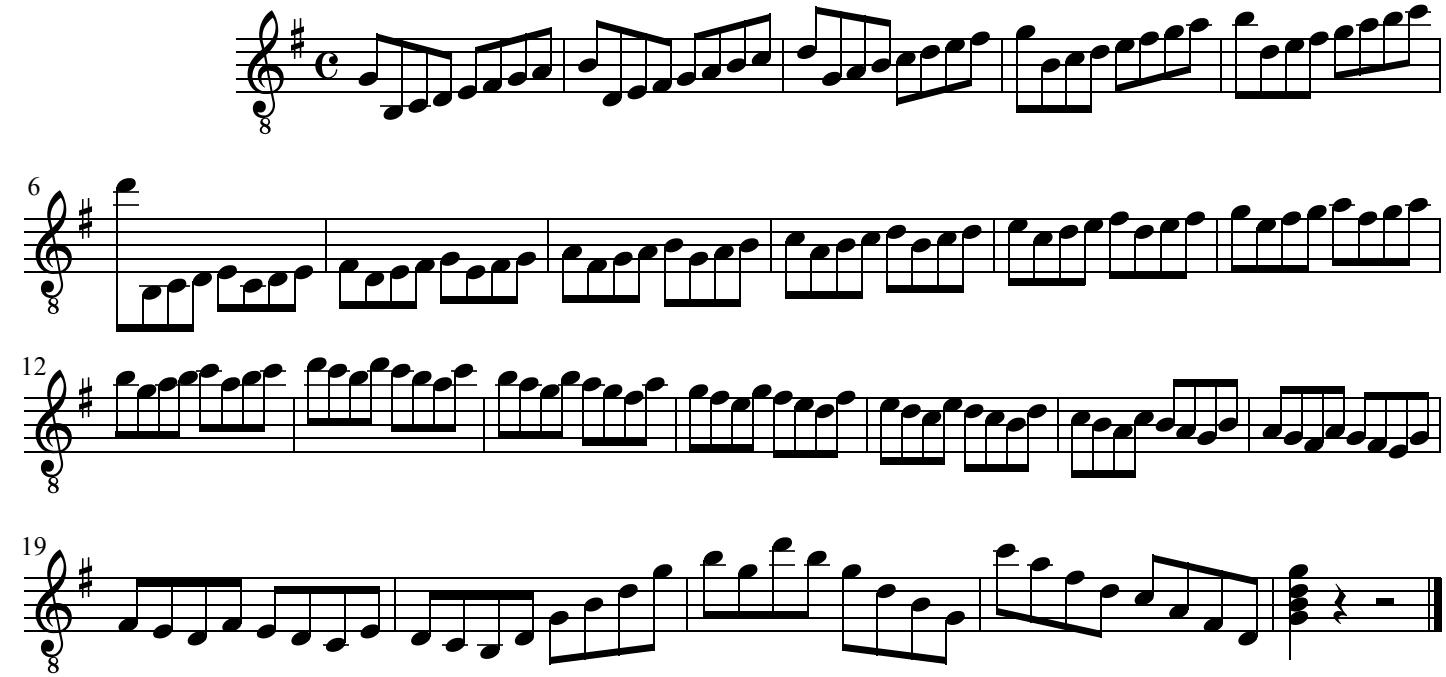

Vals
I fjerde position

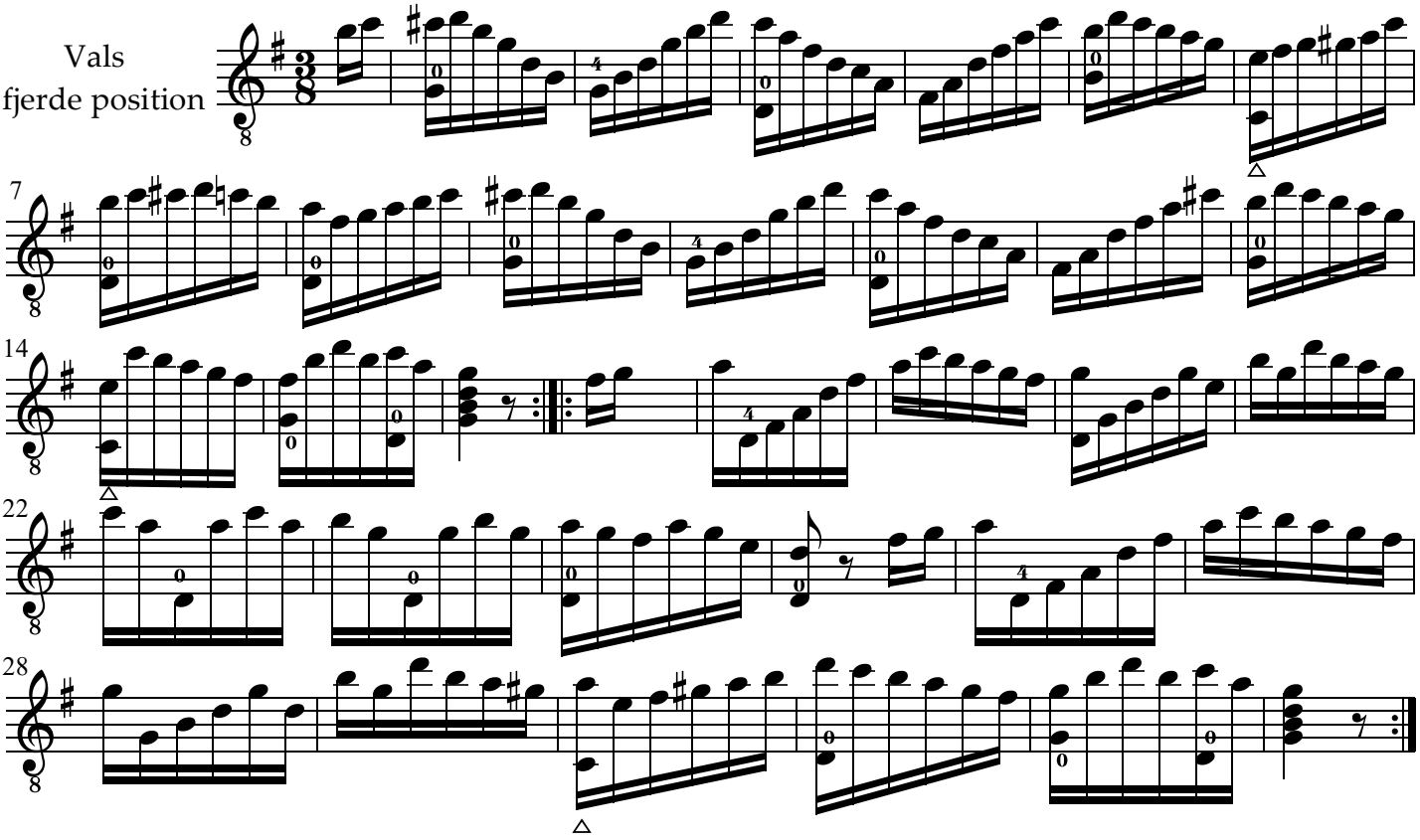

Skala i femte position
Man sætter første finger på niende bånd

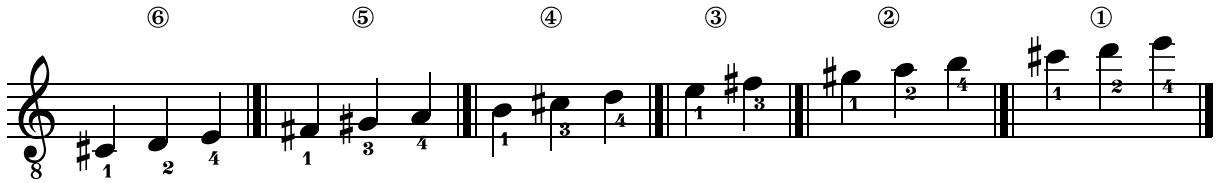

Øvelse i femte position

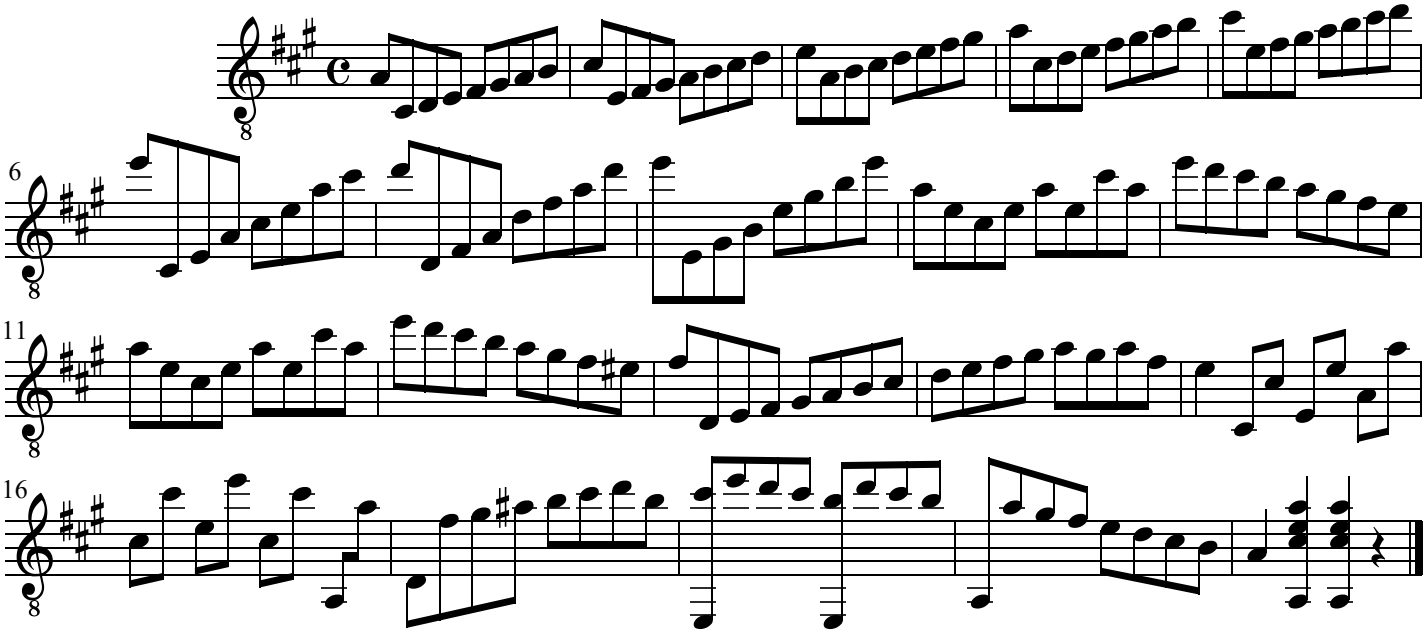

NB D, A og E spilles på løse strenge.

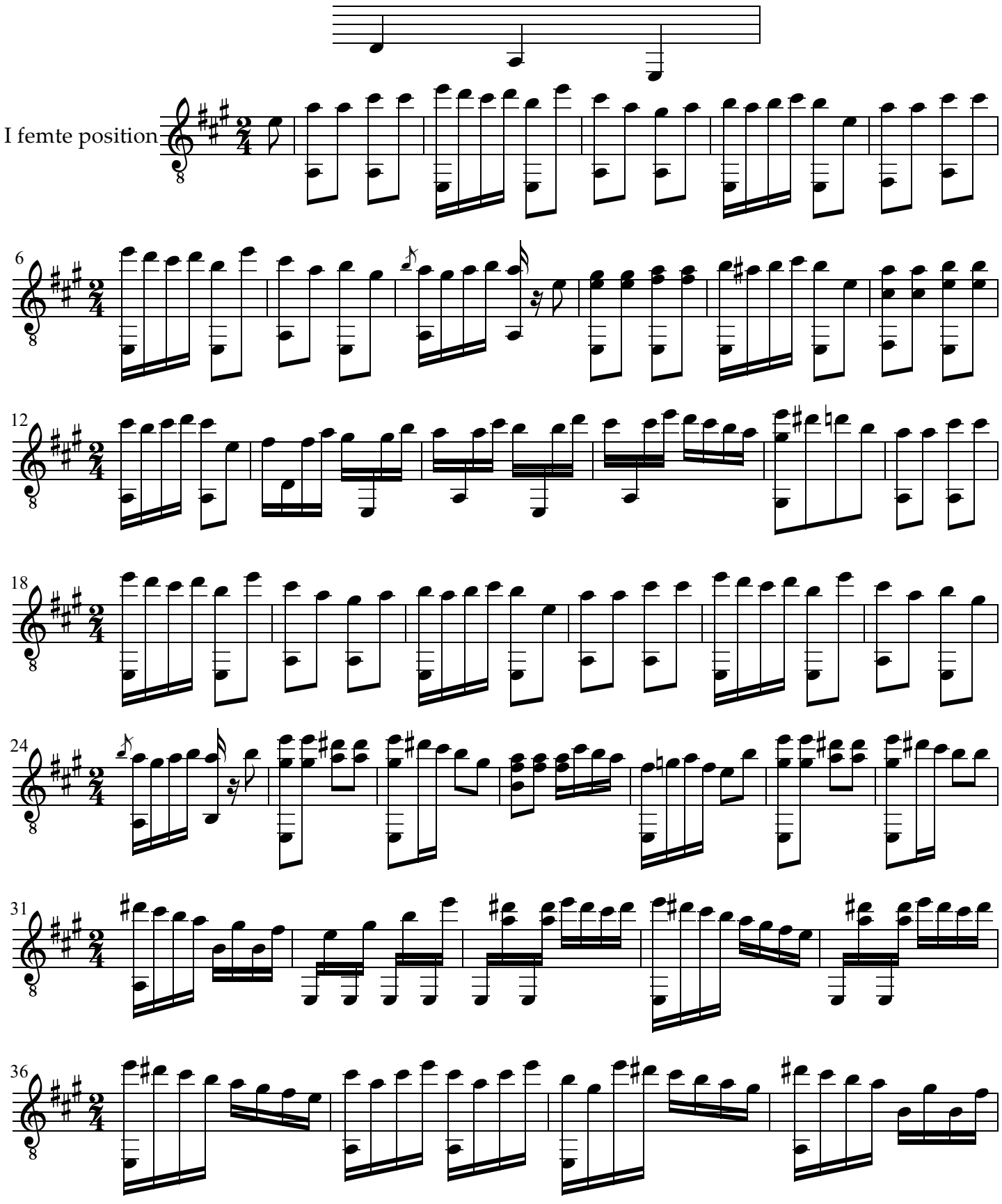

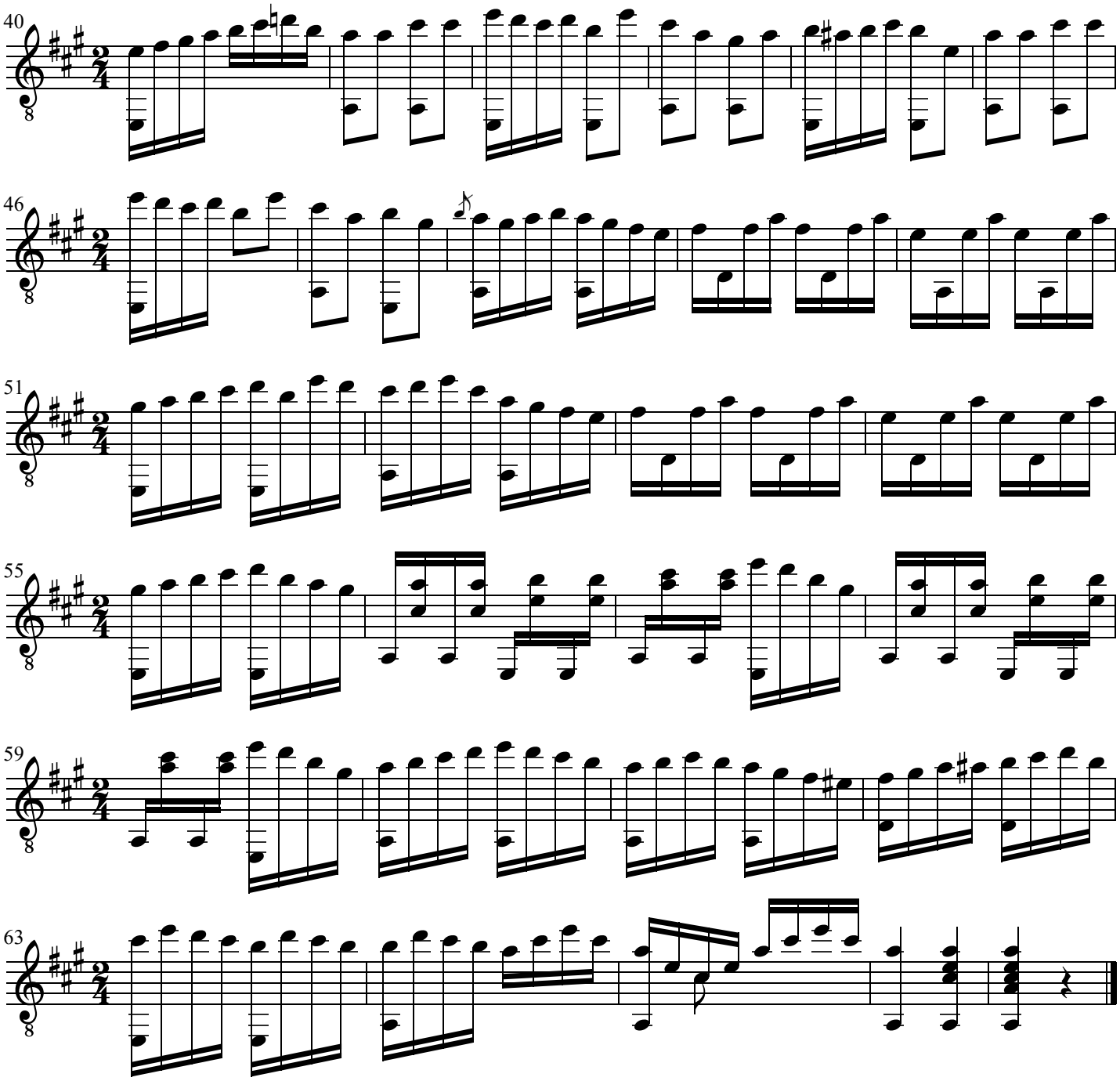

Om dobbeltgreb

Man spiller på guitaren mange passager med dobbeltgreb, d.v.s. tertser, sekster, oktaver og decimer.

For at kunne udføre dobbeltgreb godt, skal mindst den ene af de to fingre glide på strengen, uden at forlade den, for at virke som støtte for hånden, ellers bliver tonerne ikke pæne, og passagerne bliver vanskeligere.

NB Tallene med en øvre eller nedre legato, angiver de fingre, der skal glide uden at forlade strengen.

Skalaer i tertser

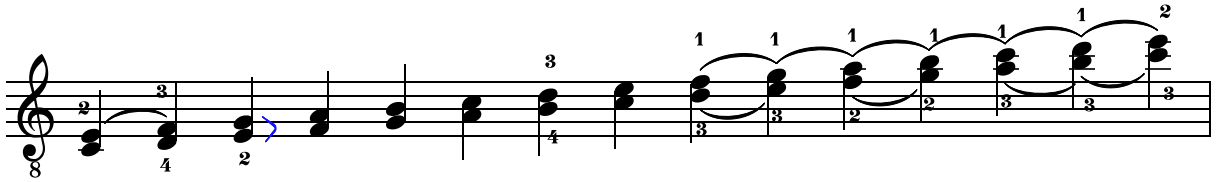

Eller på en anden måde

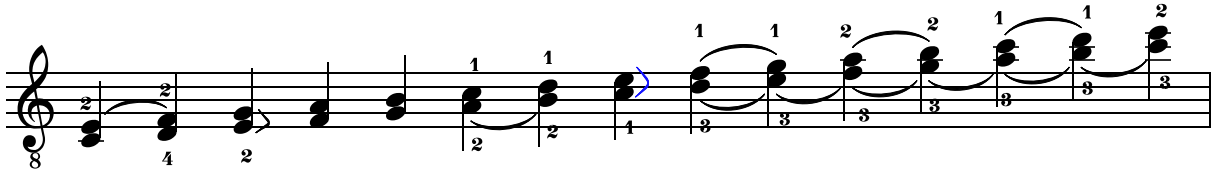

Øvelser i tertser

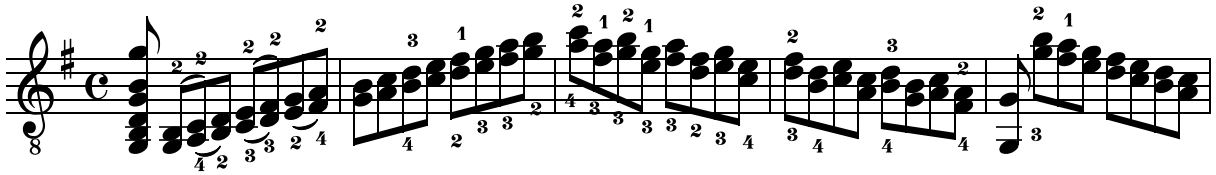

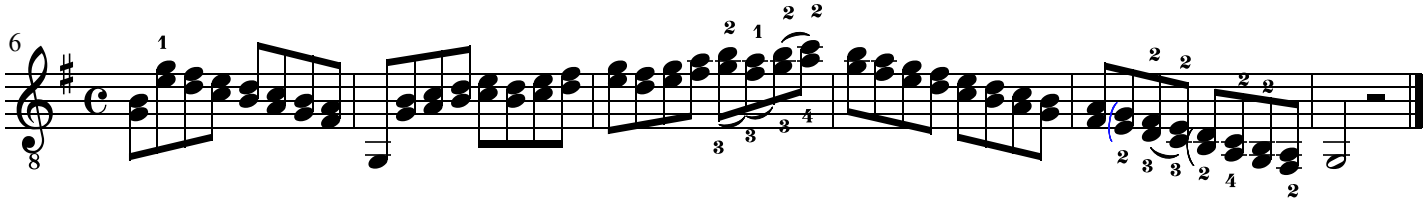

Andante i tertser

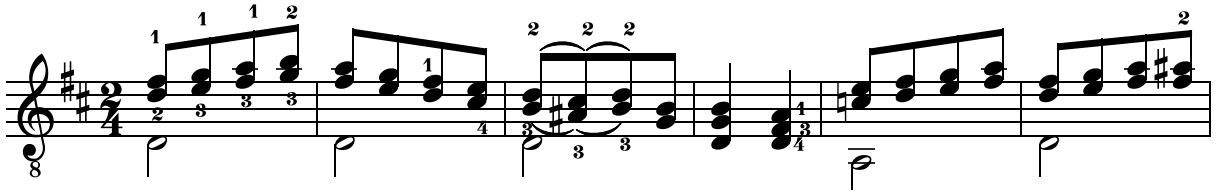

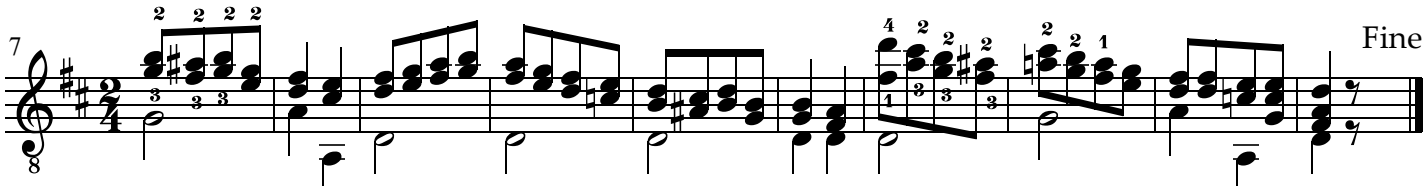

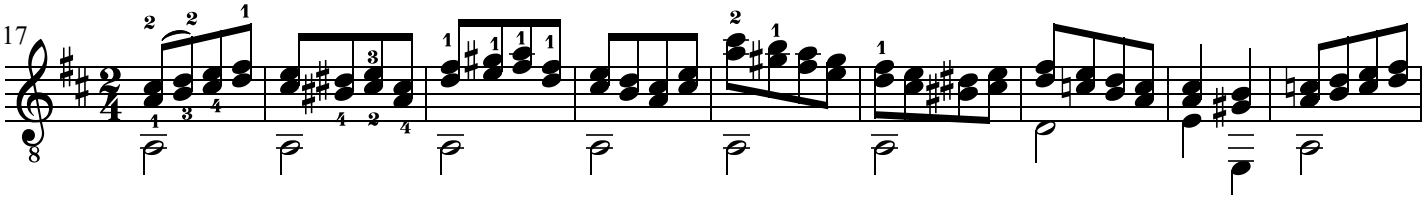

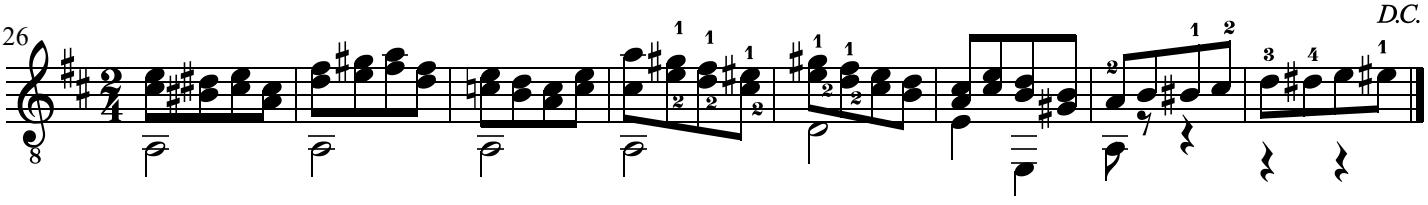

Efter skalaen er der øvelser og en Andantino i sekster.

Skala i sekster

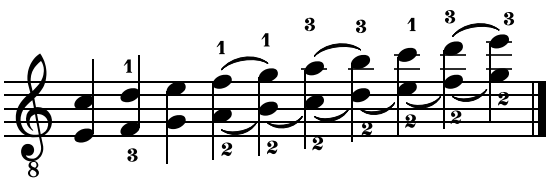

Eller på en anden måde

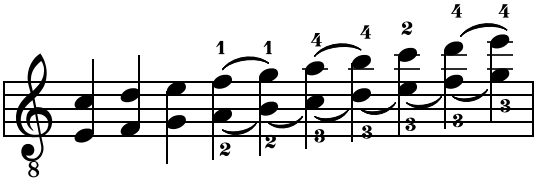

Øvelser i sekster

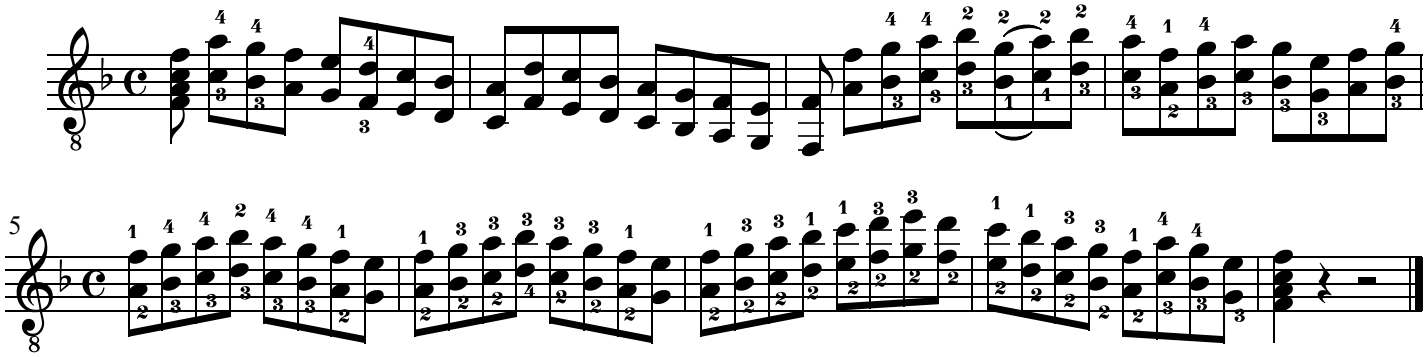

Andantino i sekster

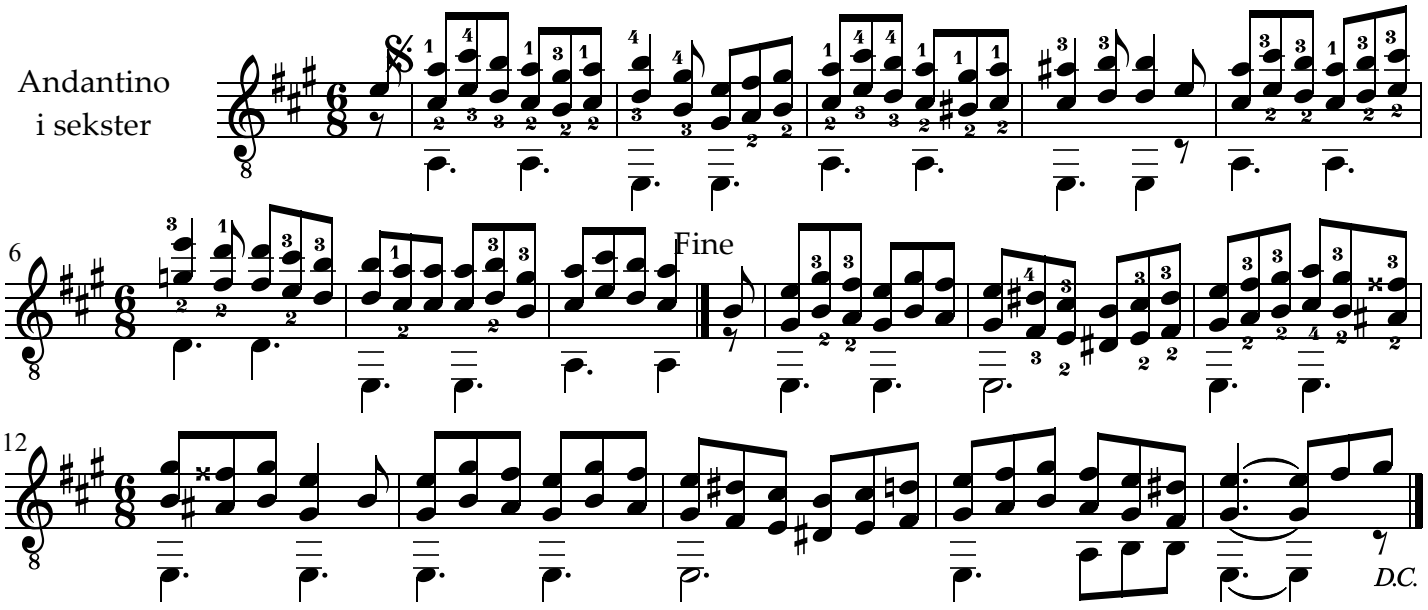

Skala i oktaver

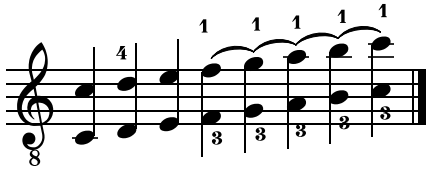

Eller på en anden måde

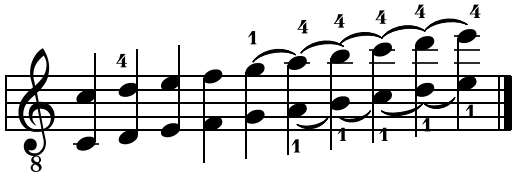

Øvelser i oktaver

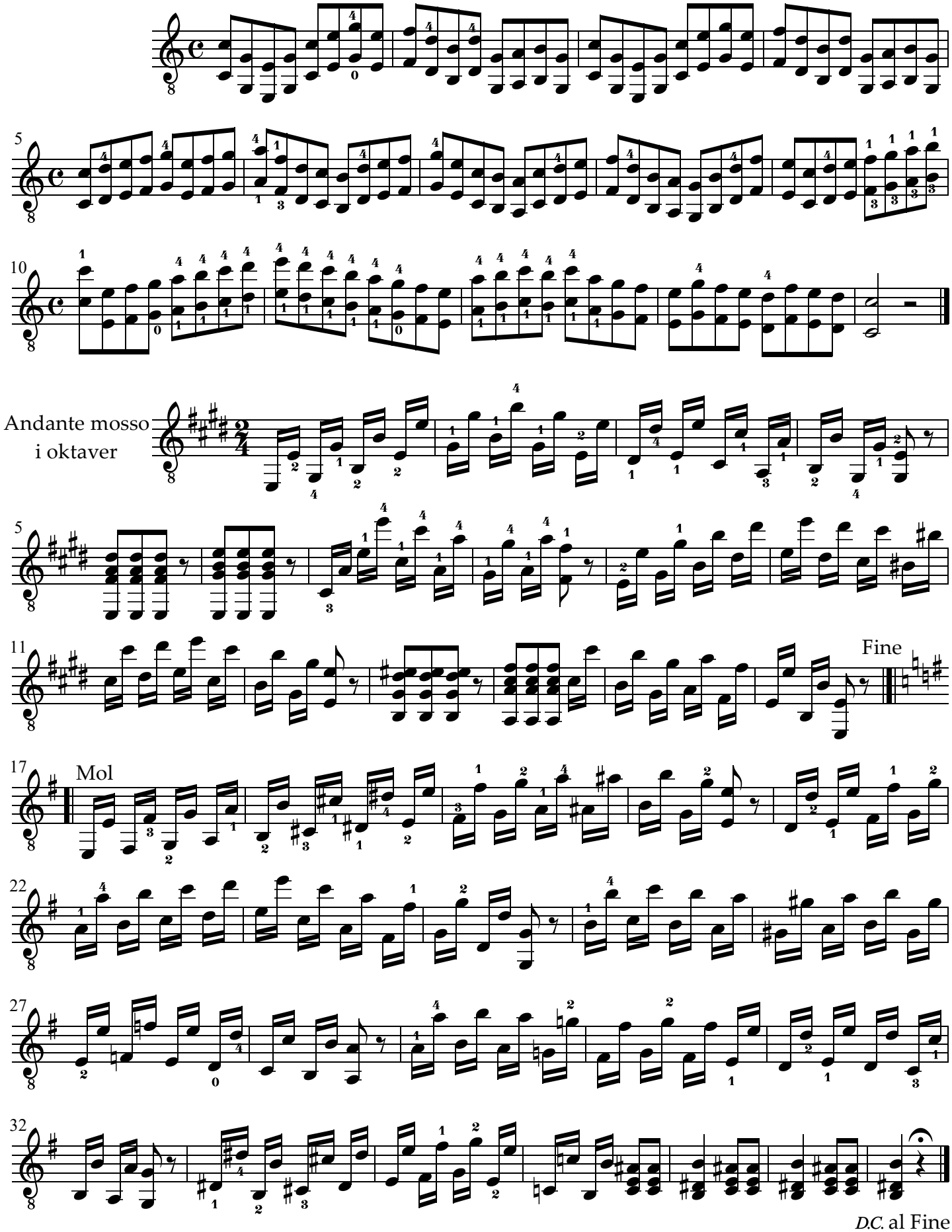

Skala i decimer

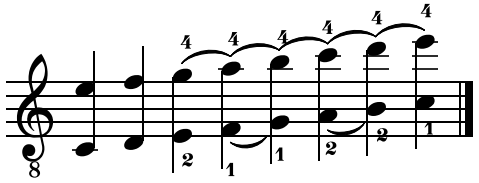

Eller på en anden måde

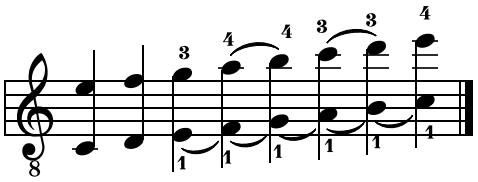

Øvelser i decimer

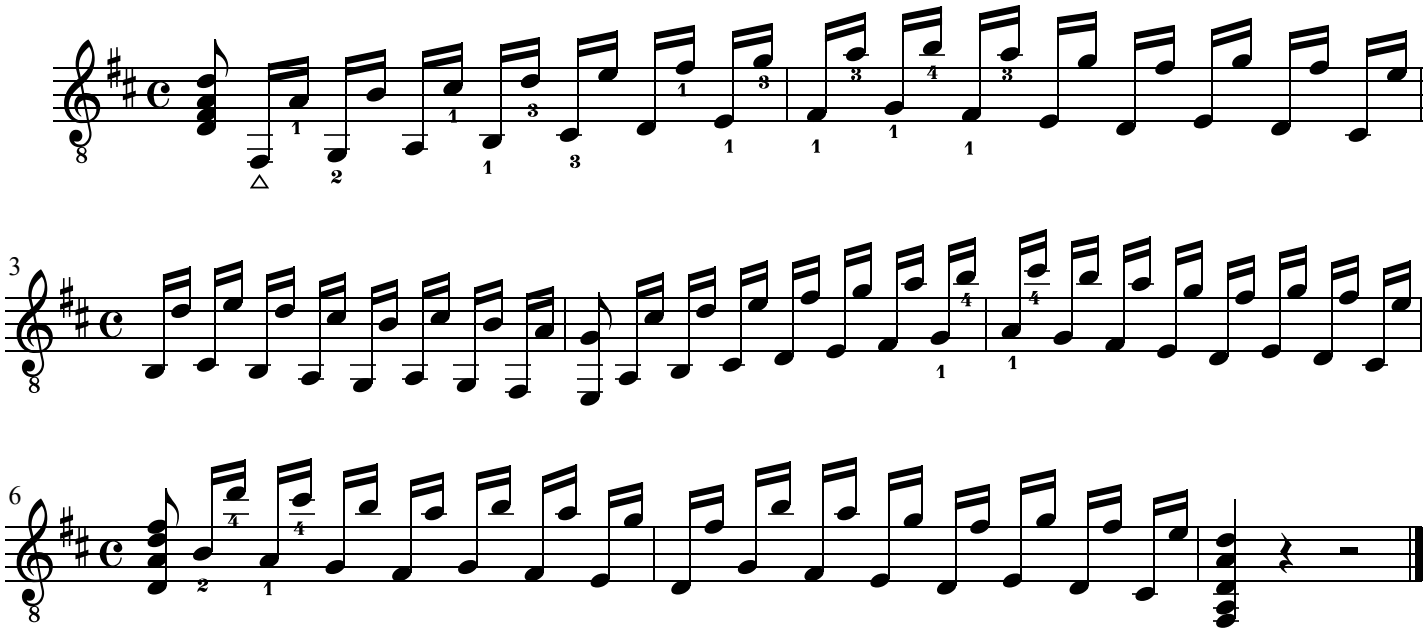

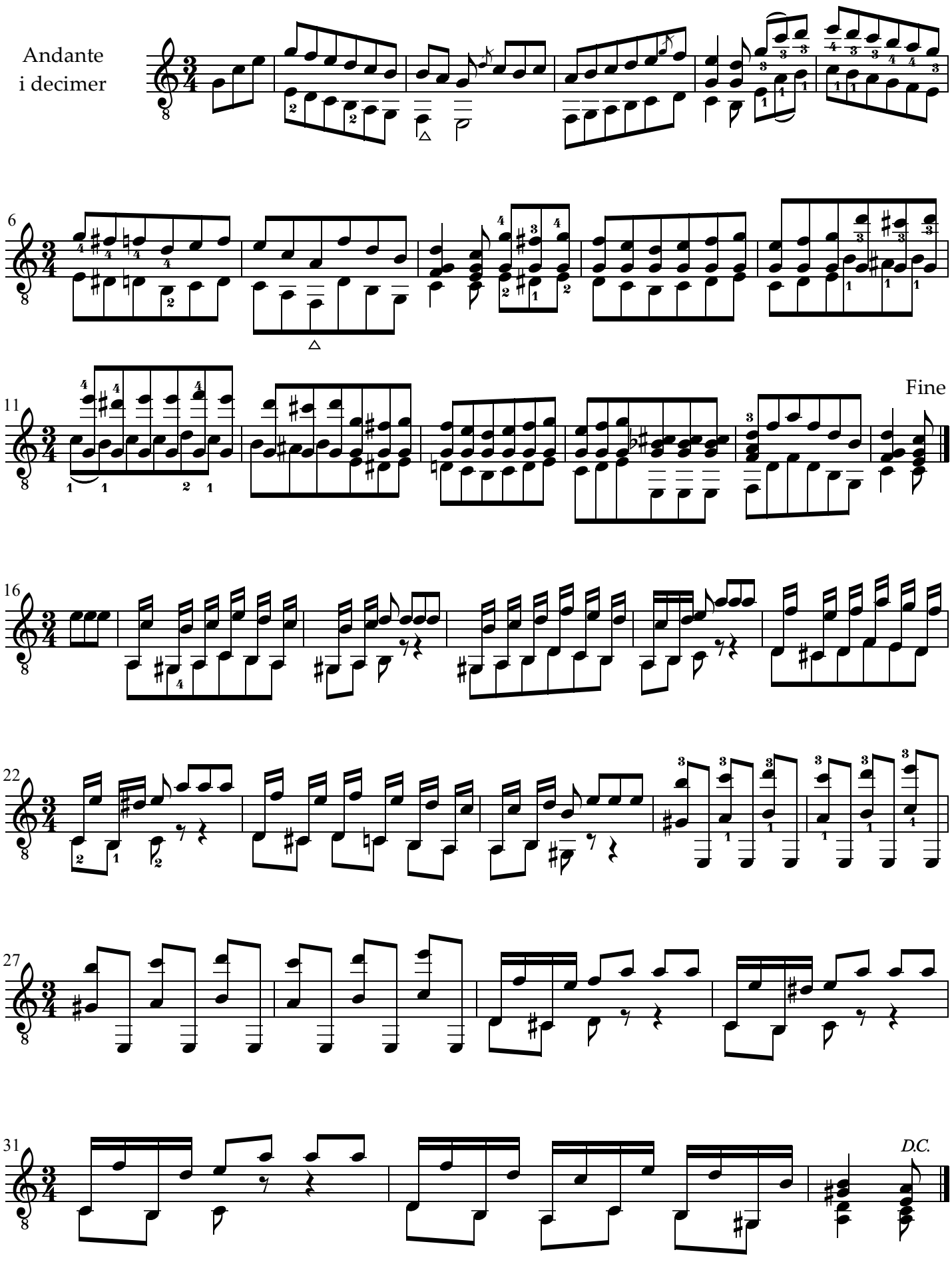
Andante
i decimer
6
11
Fine
16
22
27
31
D.C.

Om akkorder

På guitaren kan man frembringe en mængde forskellige akkorder af enhver art og i alle positioner: det ville være umuligt at skrive dem alle her; men for at lære, hvordan de fingersættes i musikstykker, har jeg her vist, i en enkelt position, hvordan forskellige akkorder fingersættes i hele gribebrættets længde.

NB Når akkorder er udenfor første position, skal akkorderne fingersættes højere end i første position.

Eksempler

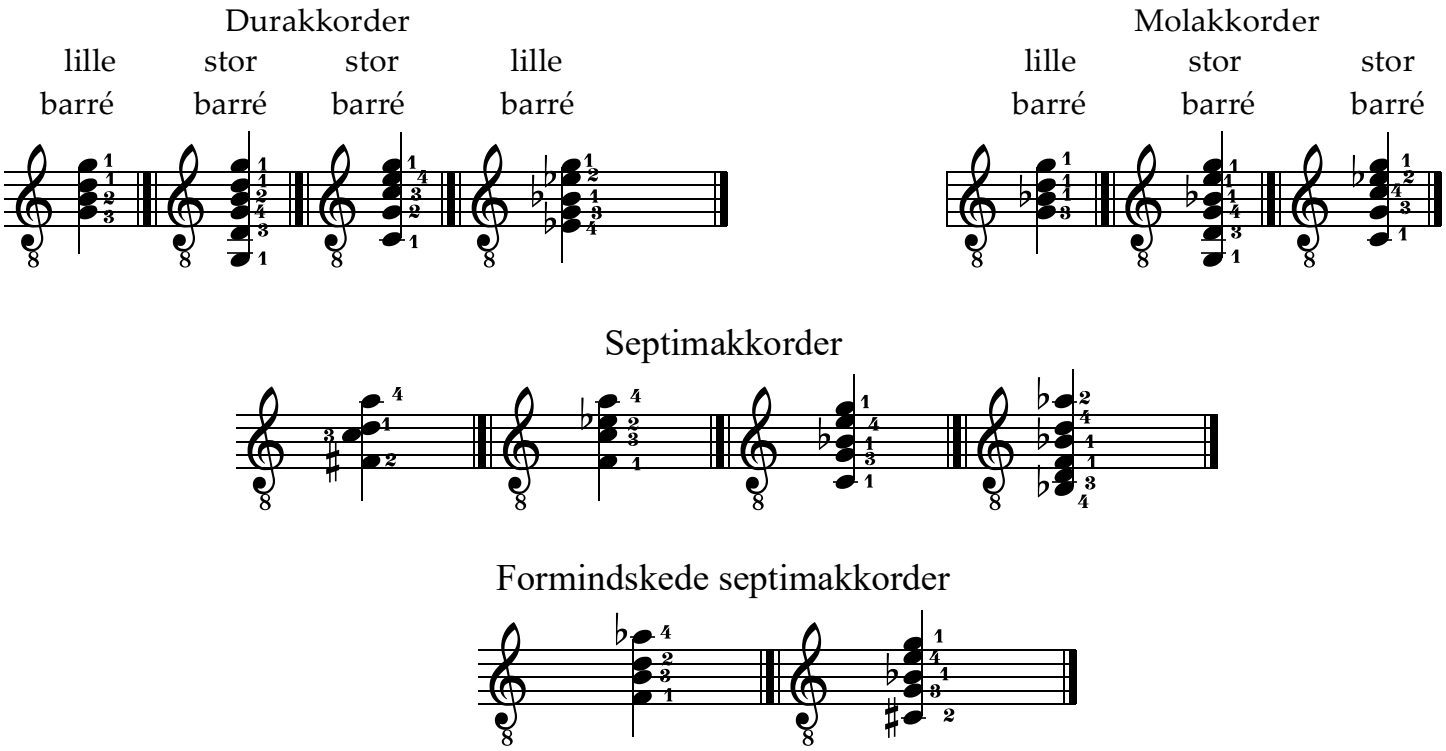

Om anslag med tommelen

Man kan på guitaren skabe mange harmonier og et basso continuo, og man kan også spille to samtidige stemmer, skrevet i samme system.

NB i denne lektion skal alle bastoner anslås alene med højre tommel.

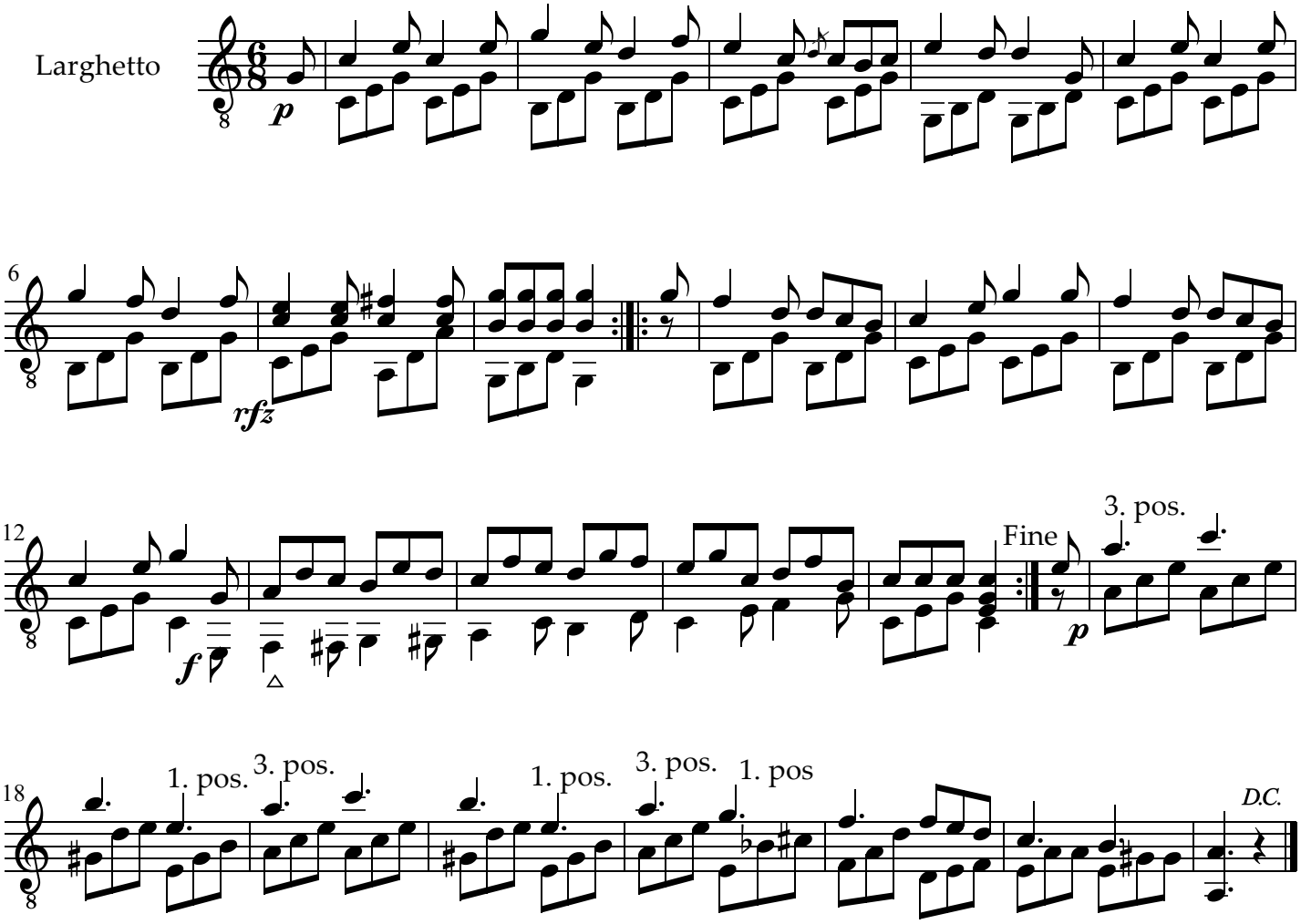
Larghetto
p
6
rfz
12
f
Fine
3. pos.
p
18
1. pos.
3. pos.
1. pos.
3. pos.
1. pos
D.C.

1. lektion

Moderato

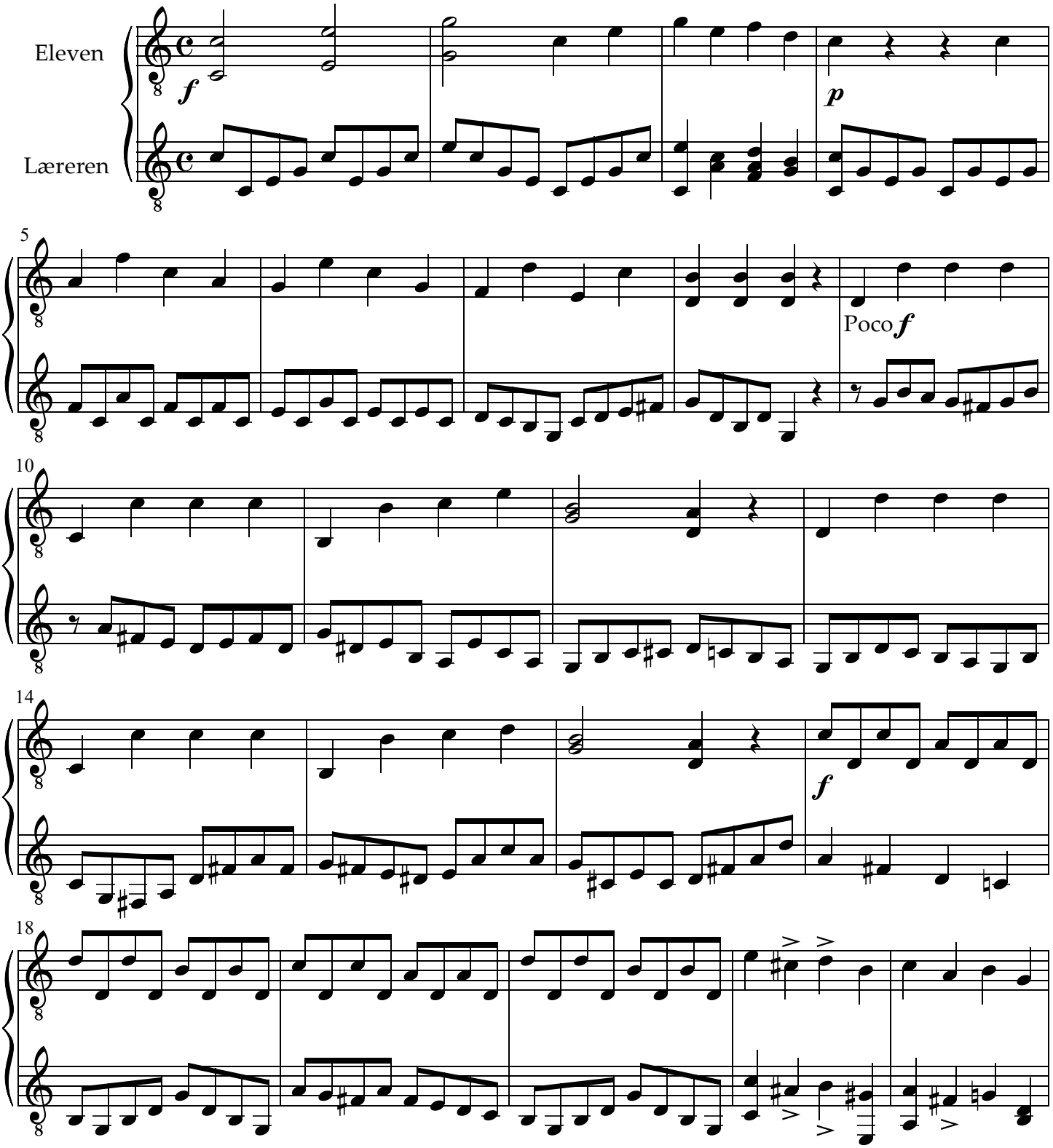

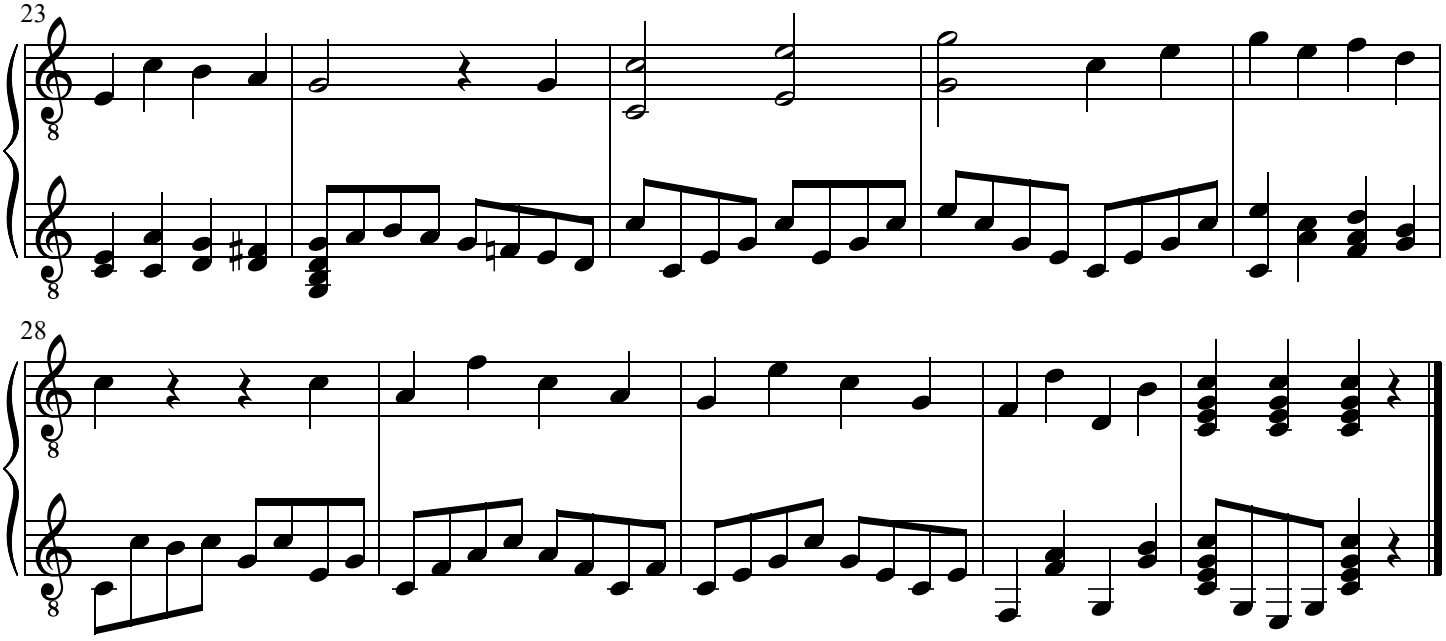

2. lektion

Andante

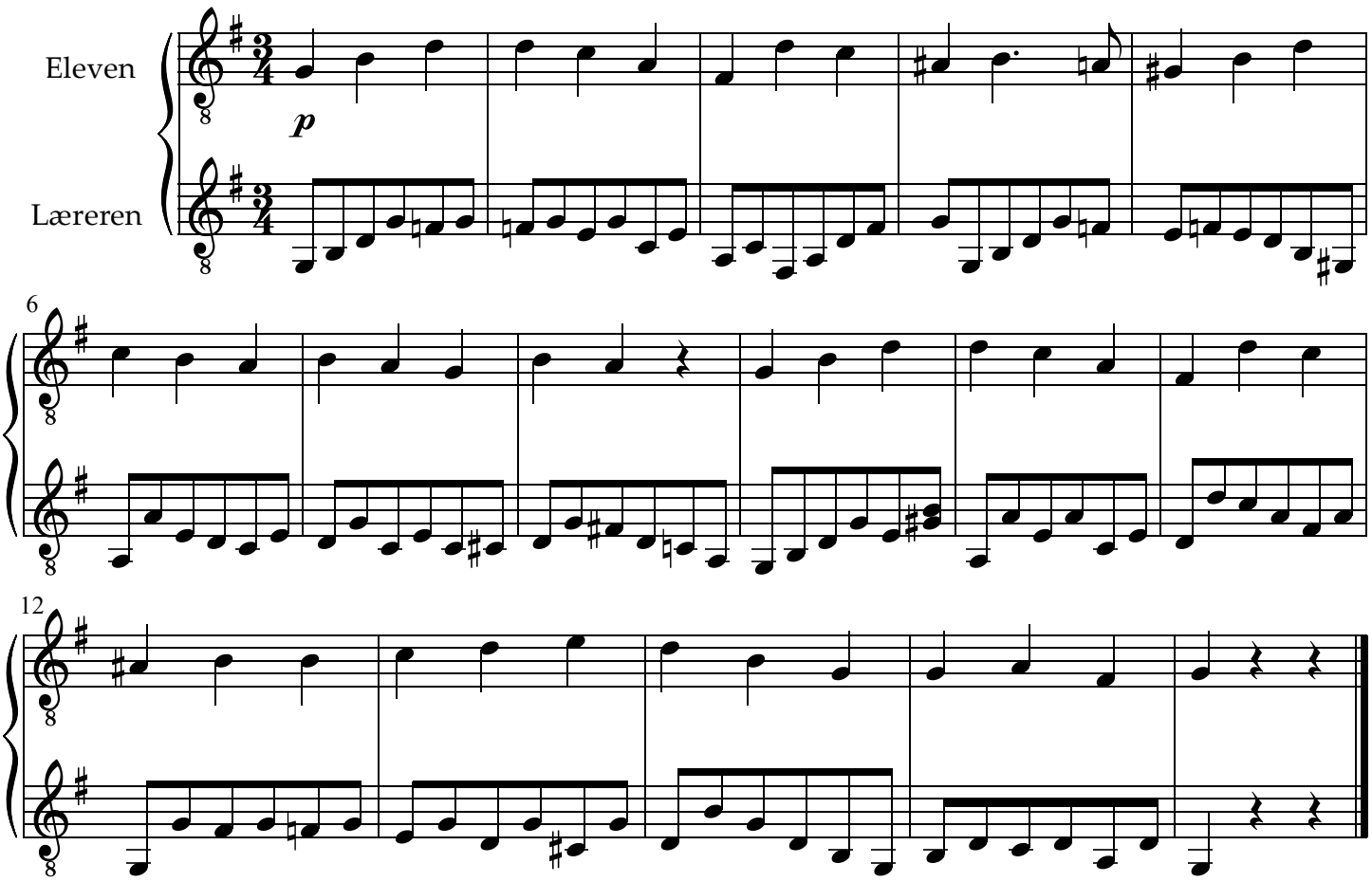

3. lektion

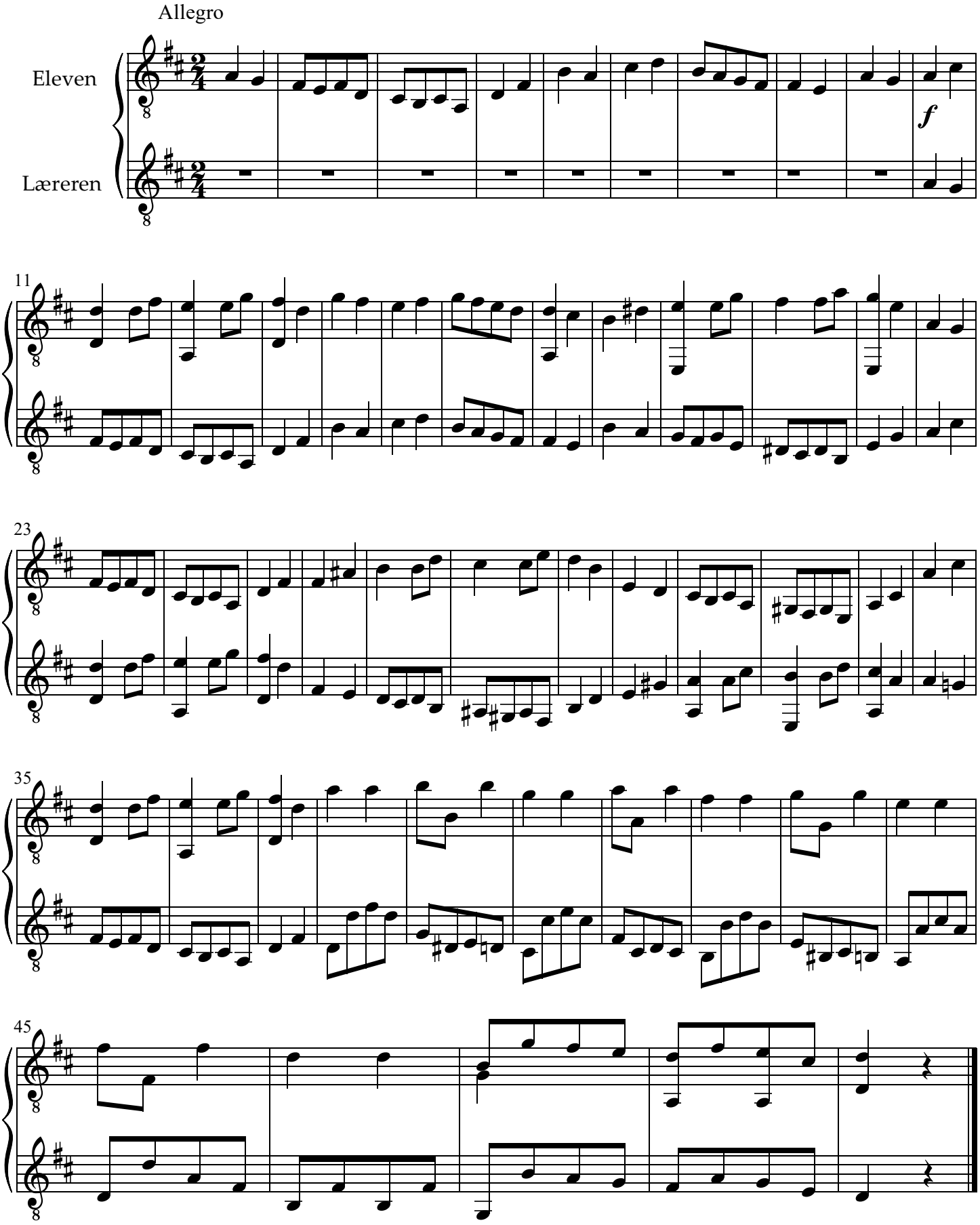

4. lektion

Larghetto

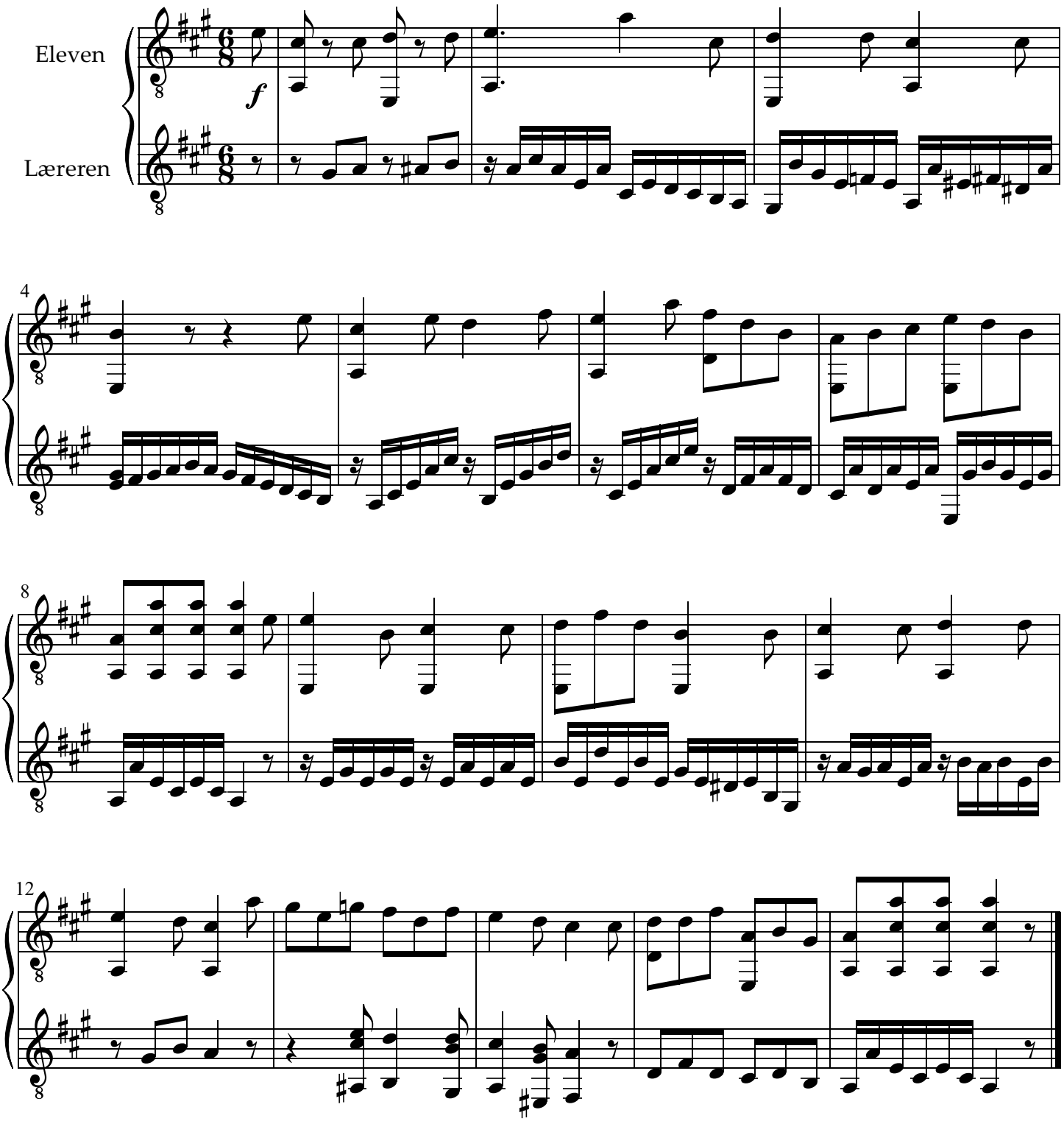

5. lektion

Andantino

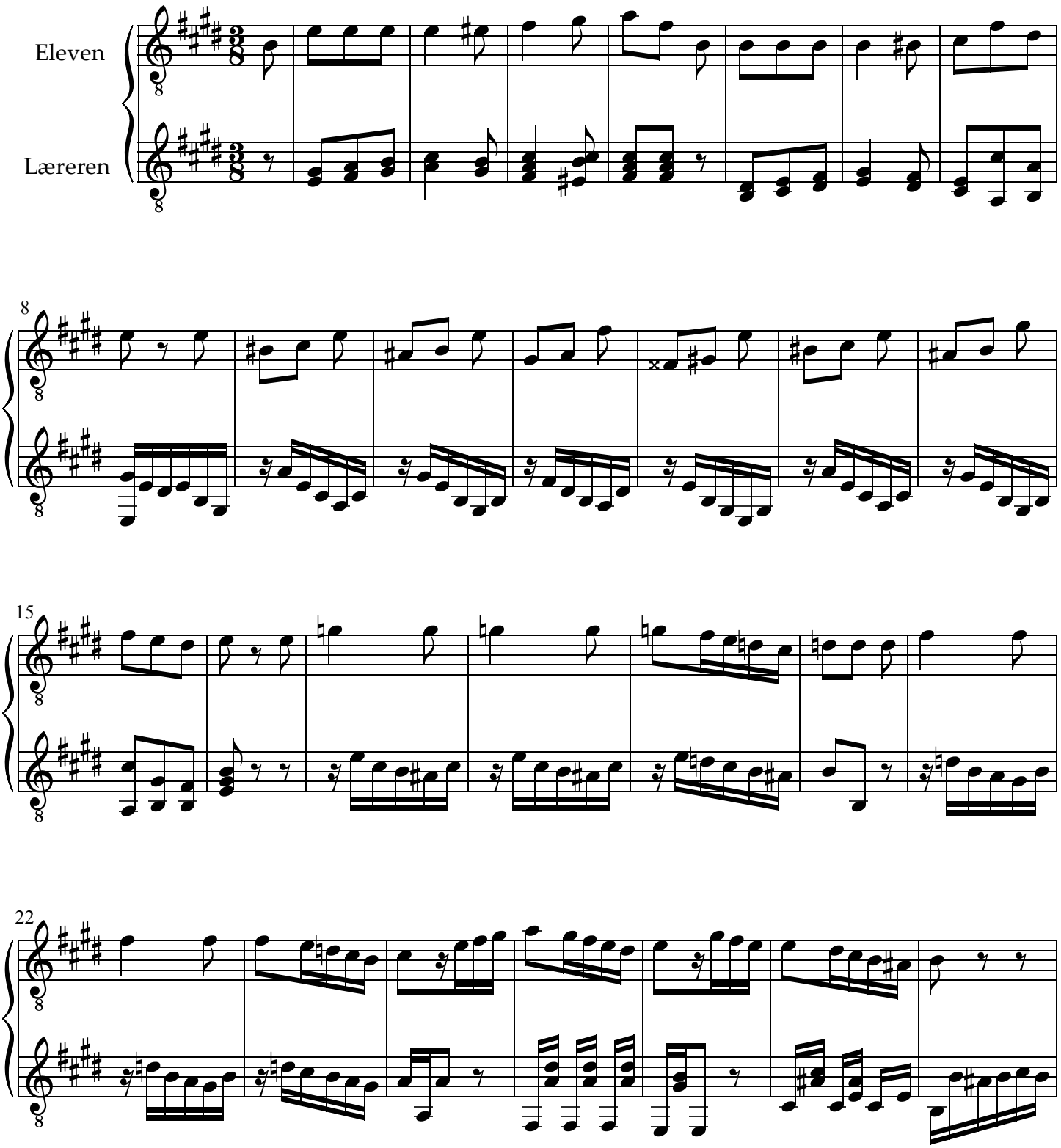

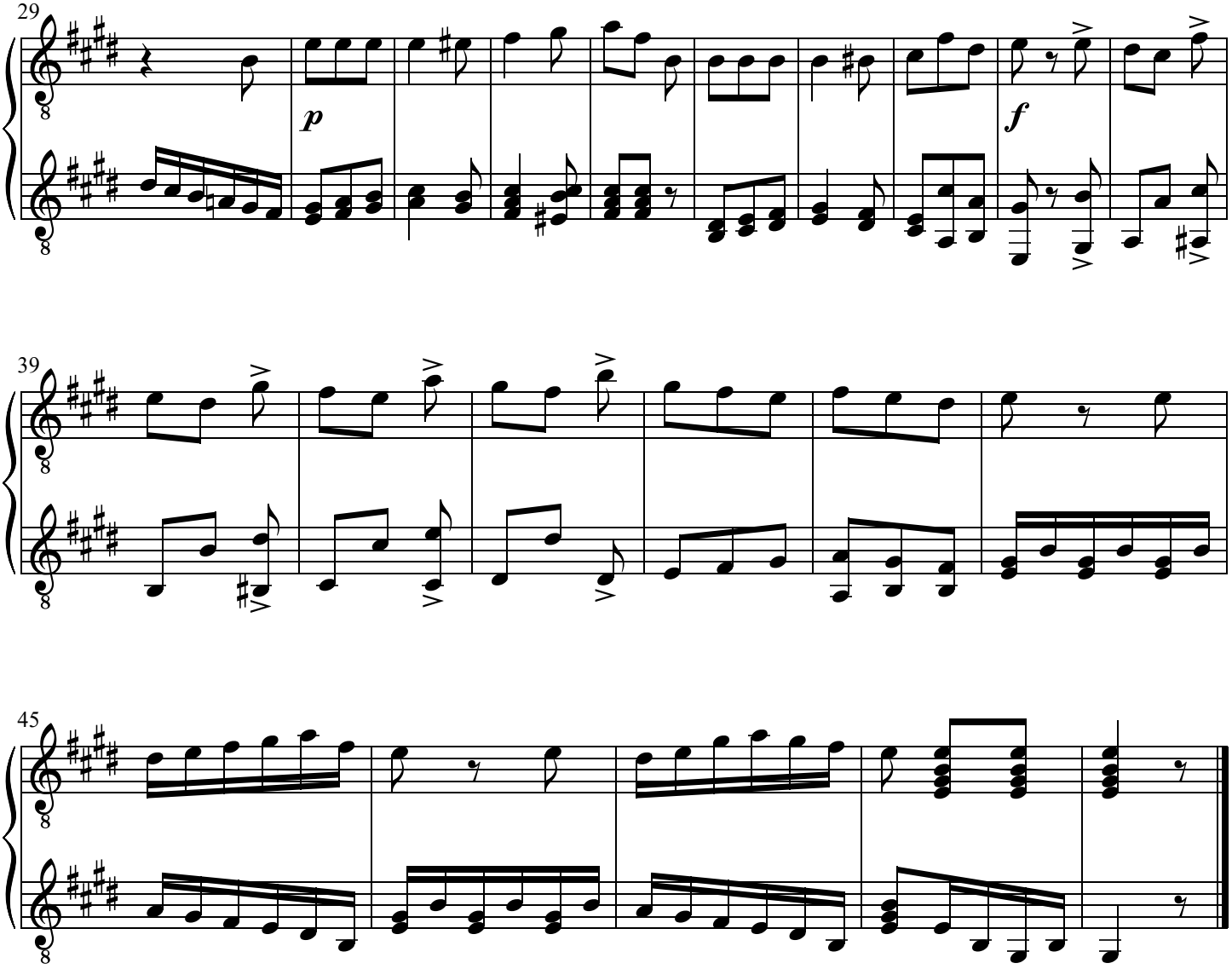
29
p
f
39
45

6. lektion

Moderato

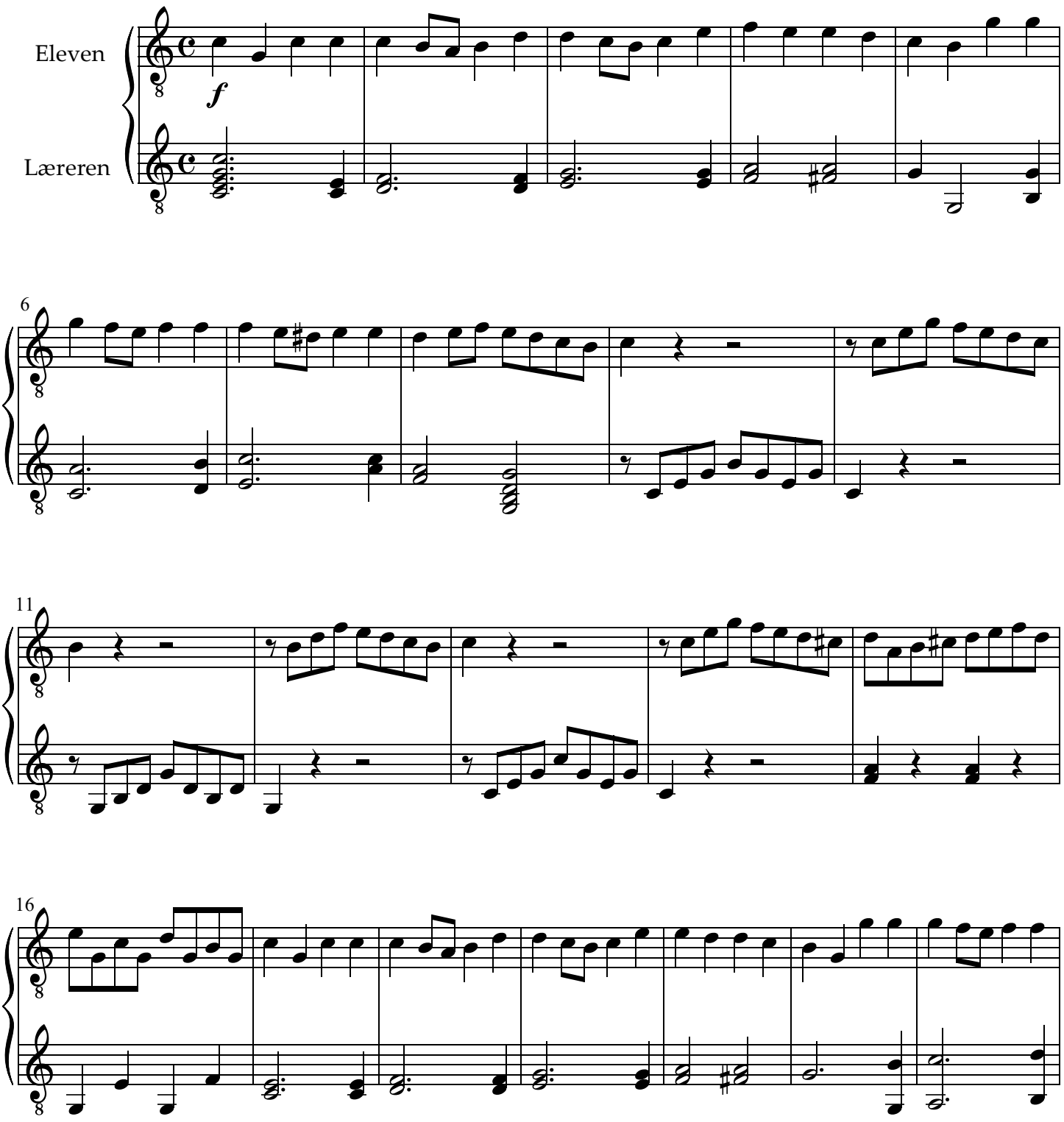

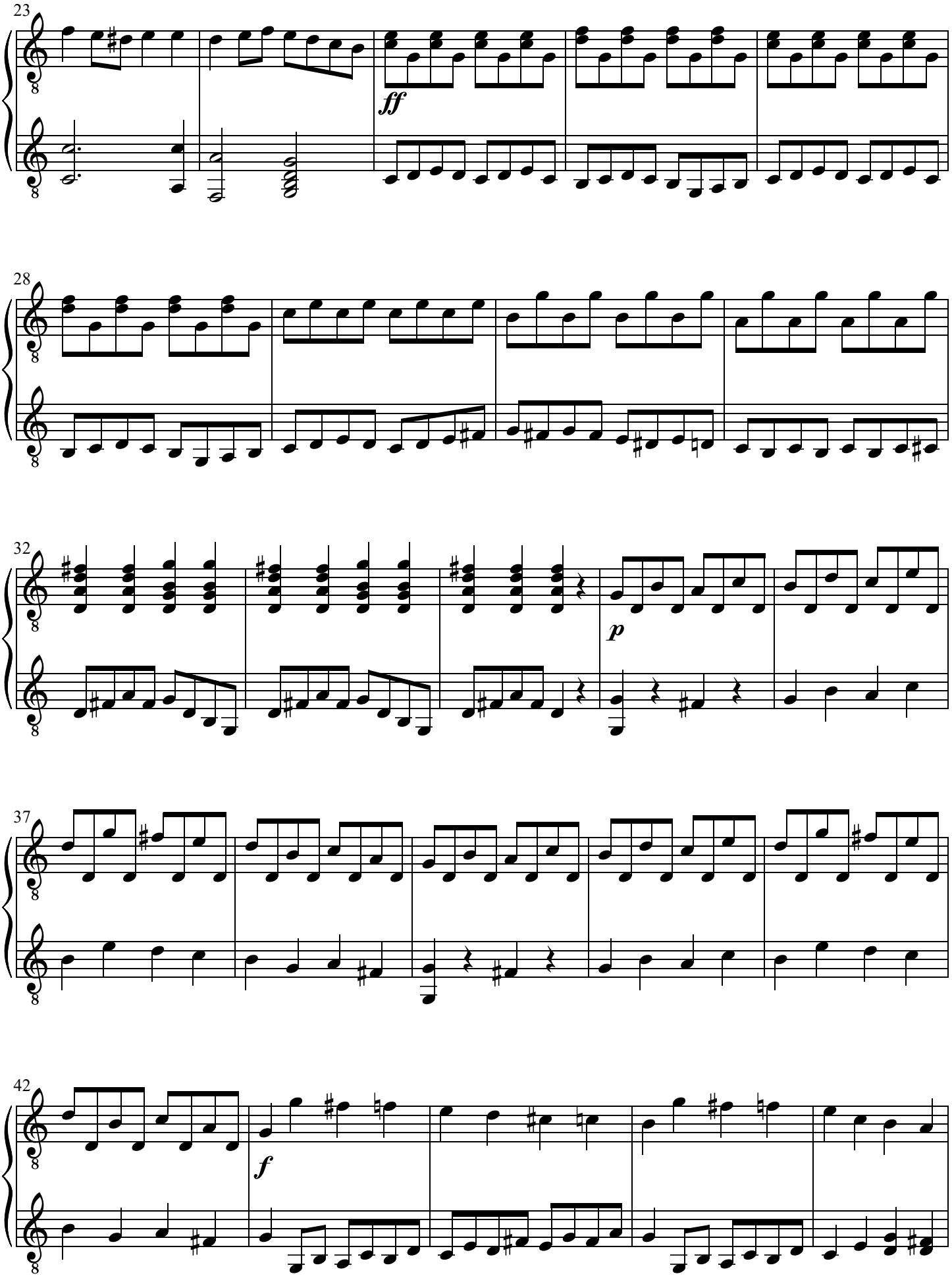
23
ff
28
32
p
37
42
f

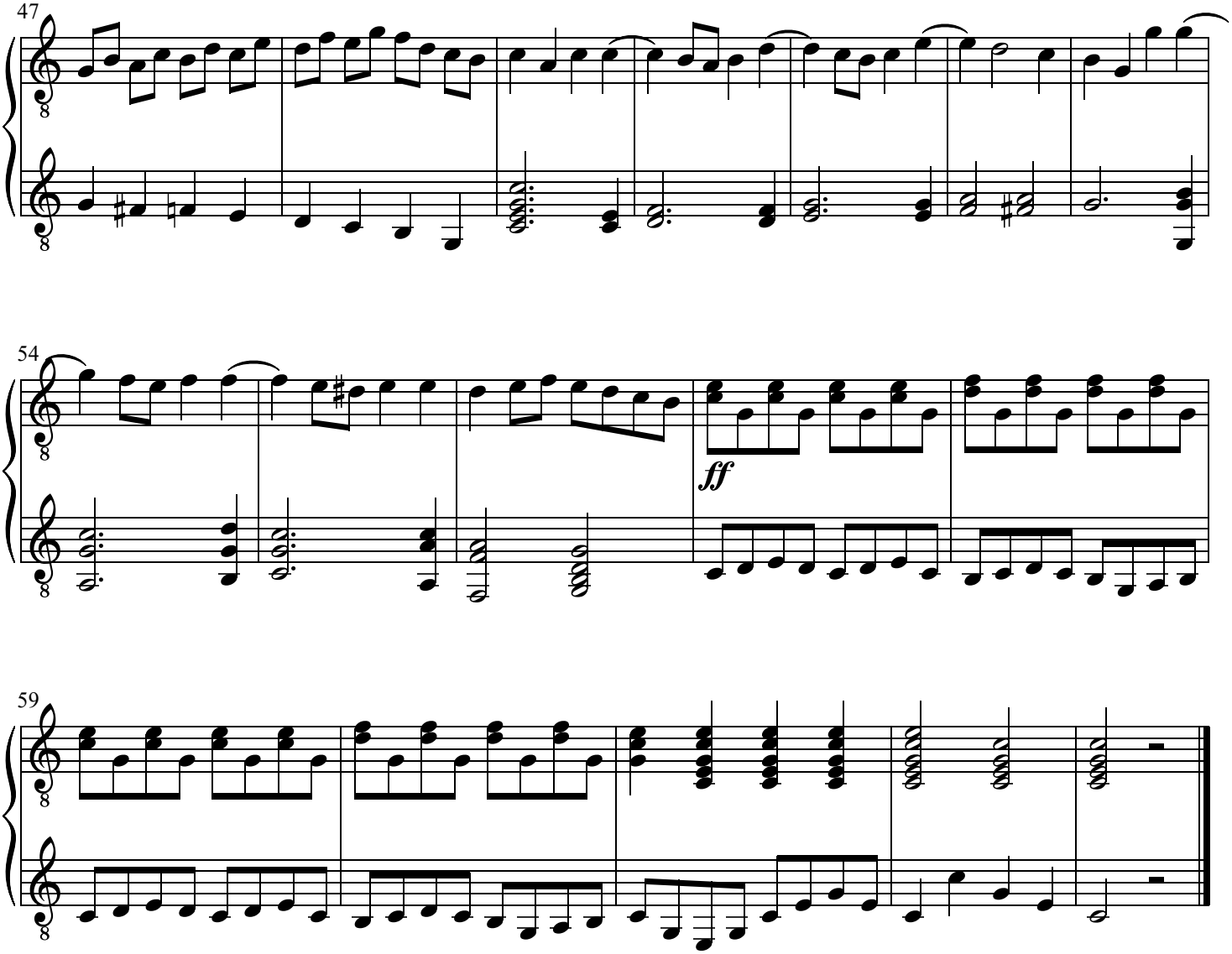
47
54
ff
59

7. lektion

Moderato

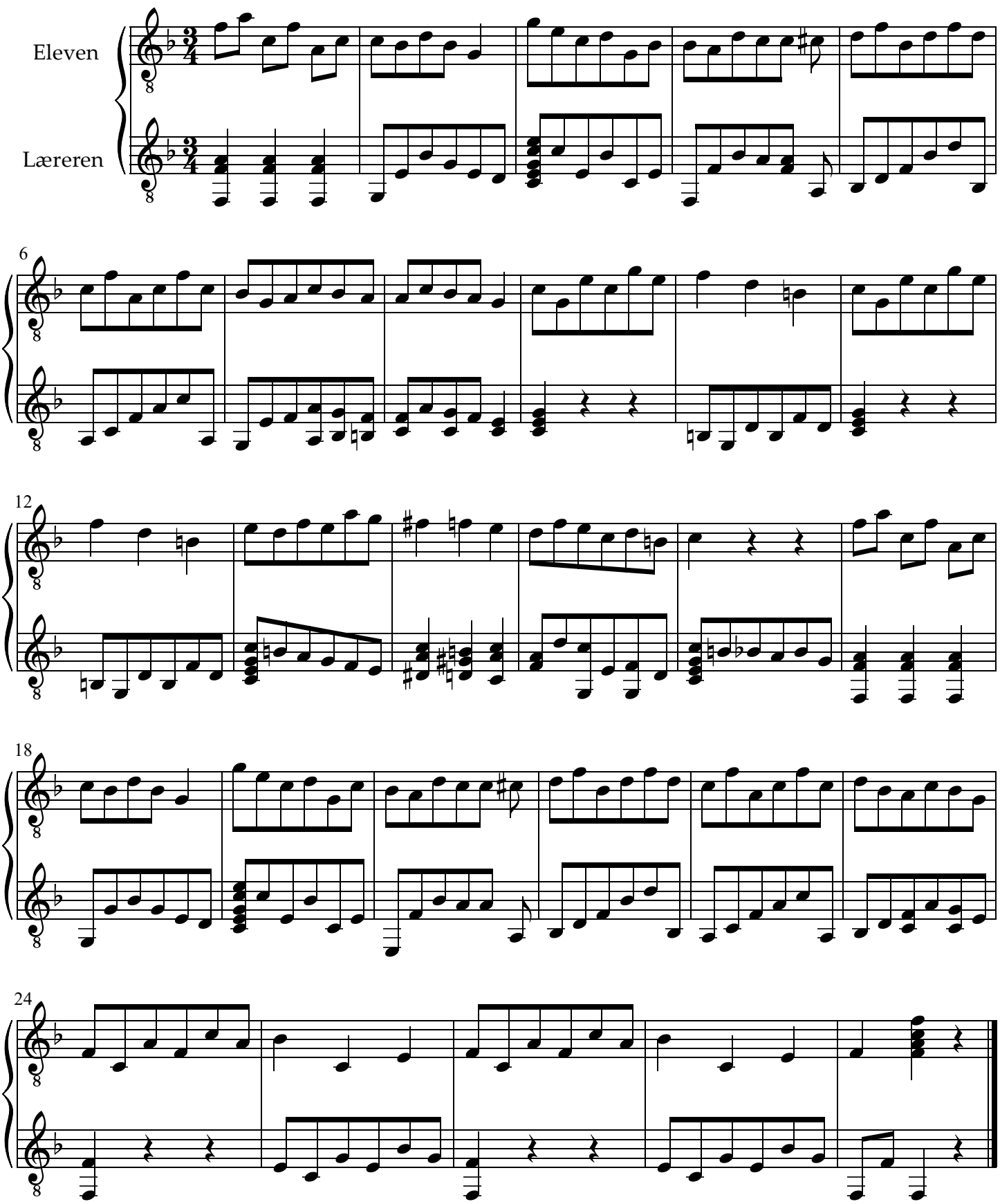

8. lektion

Andante

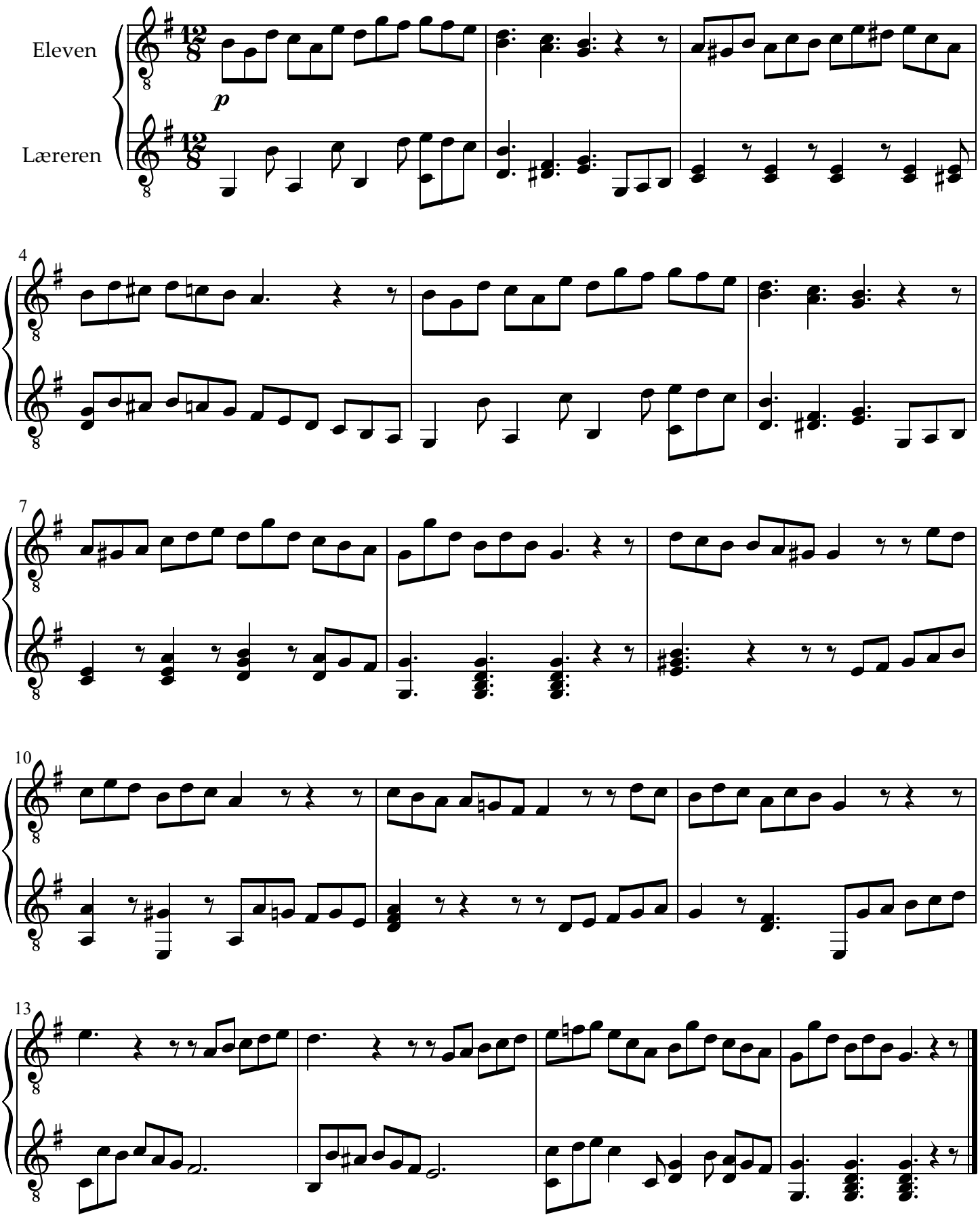

9. lektion

Andante

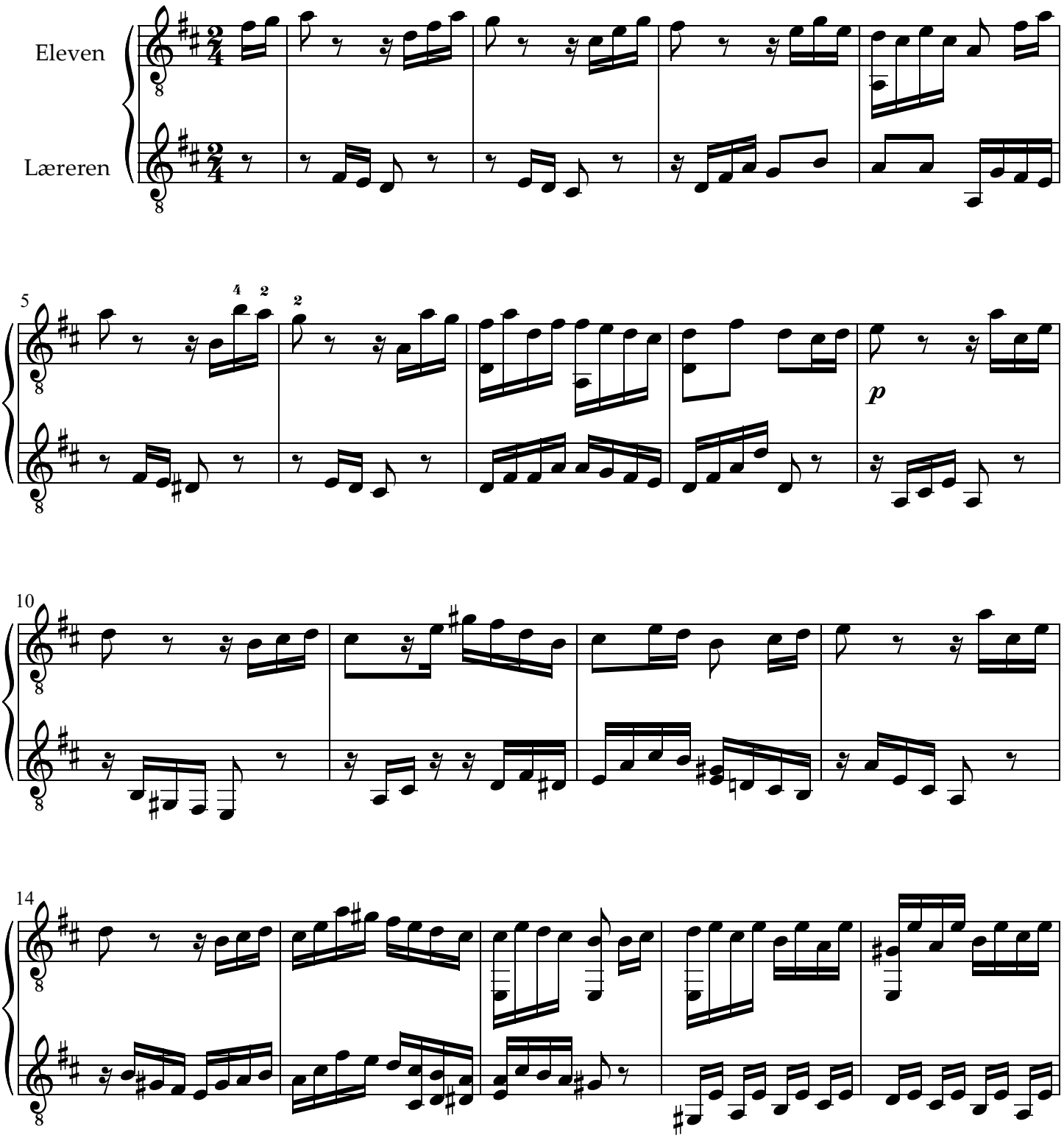

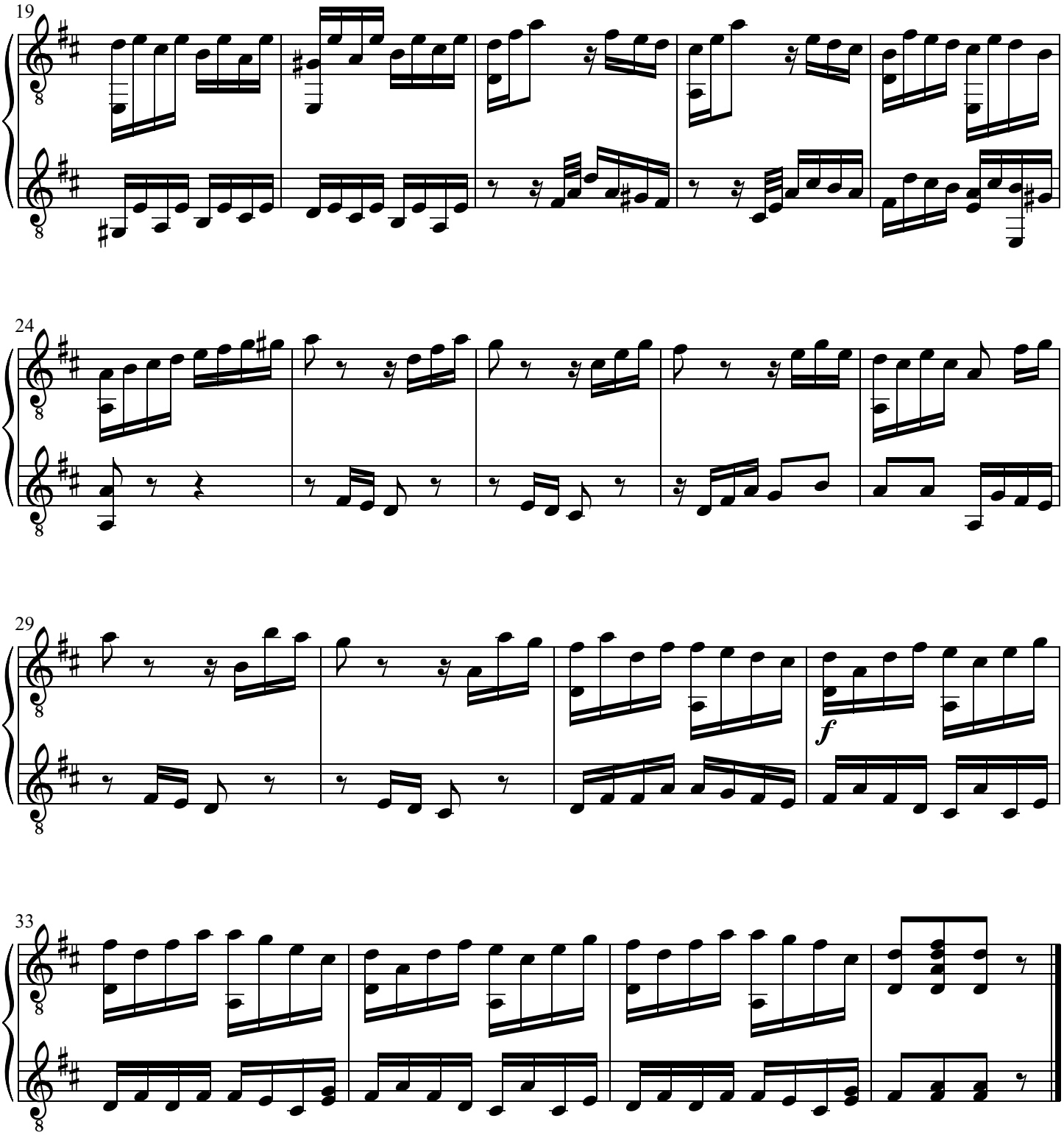
19
24
29
f
33

10. lektion

Allegretto

Eleven

Læreren

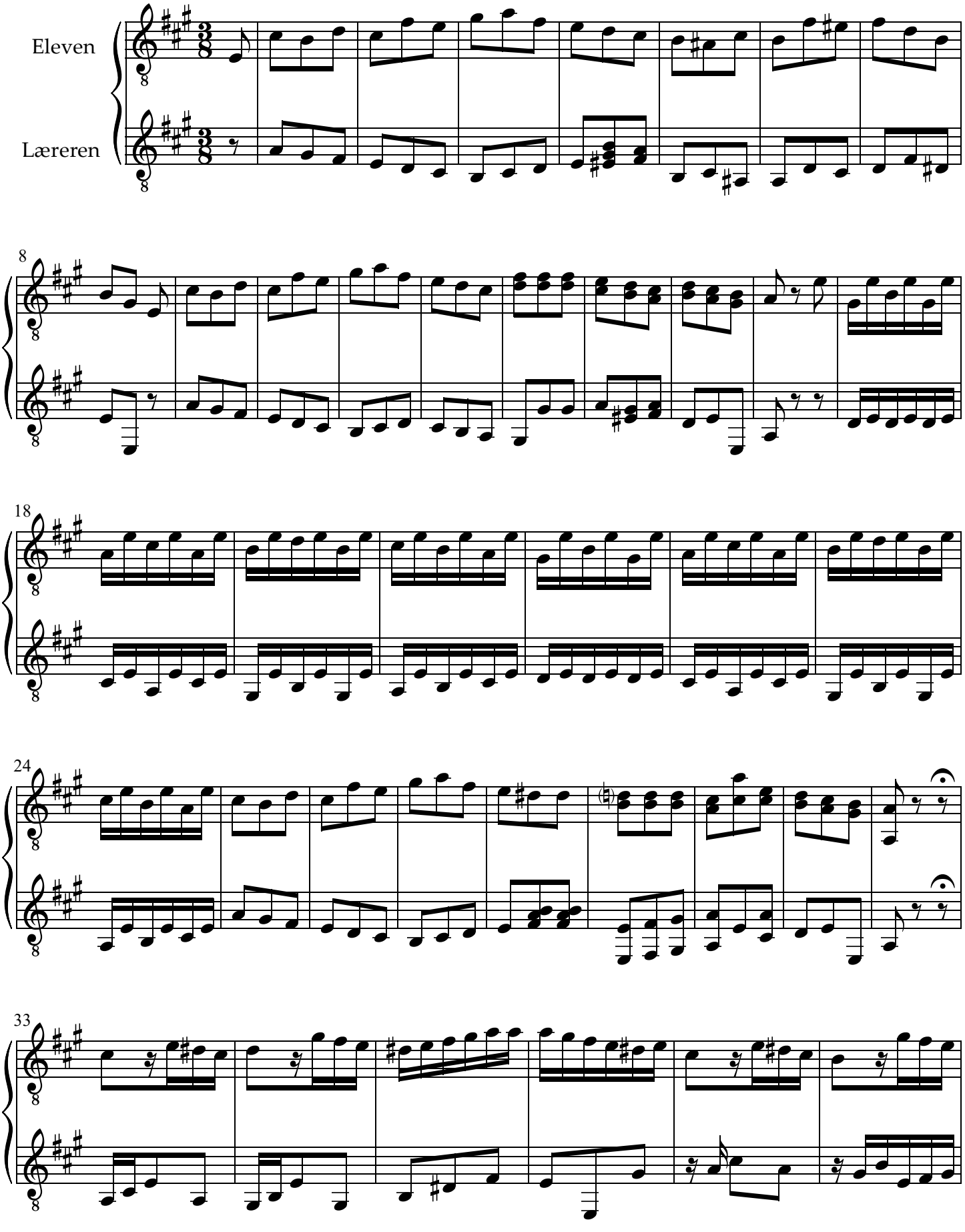

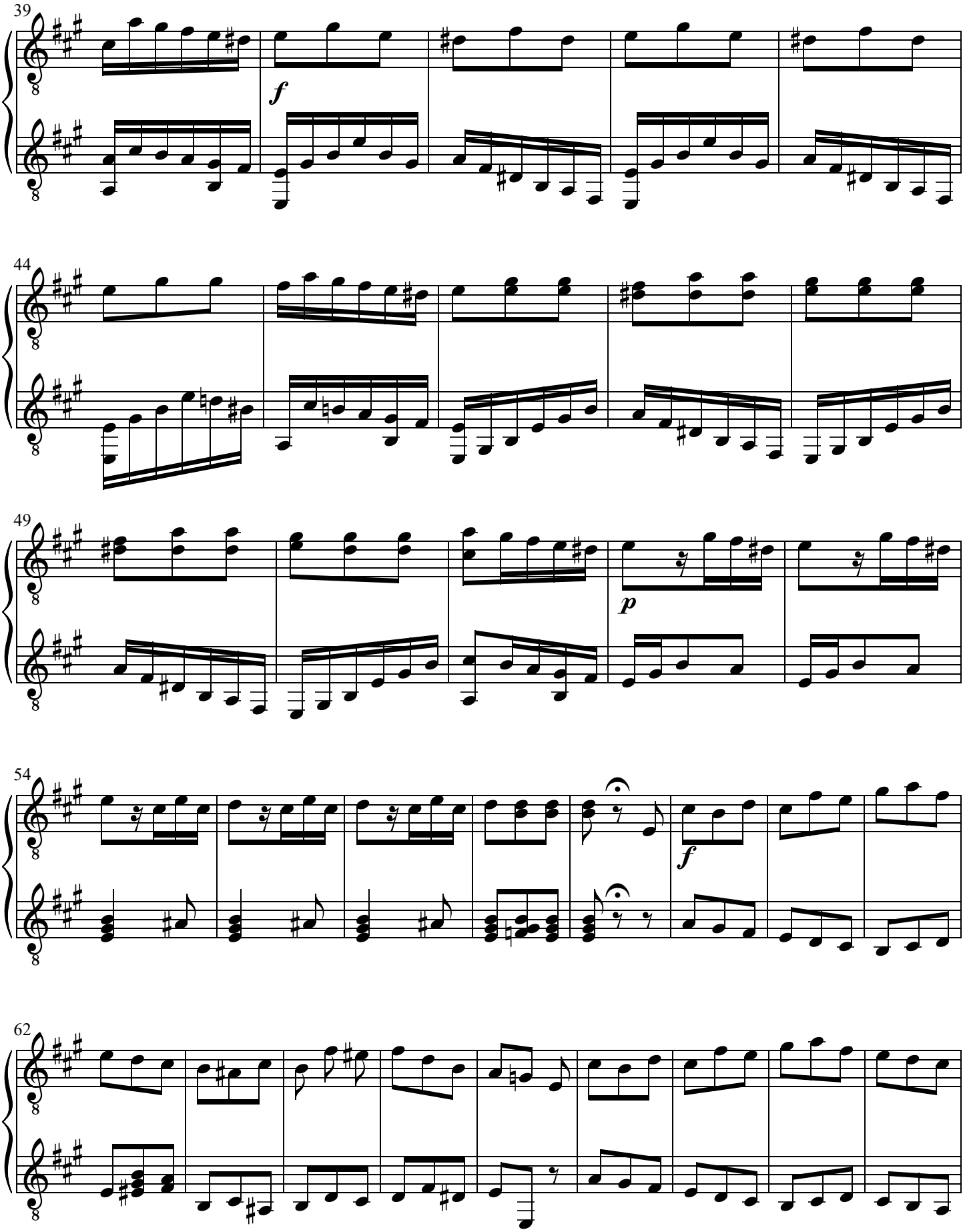
39
f
44
49
p
54
f
62

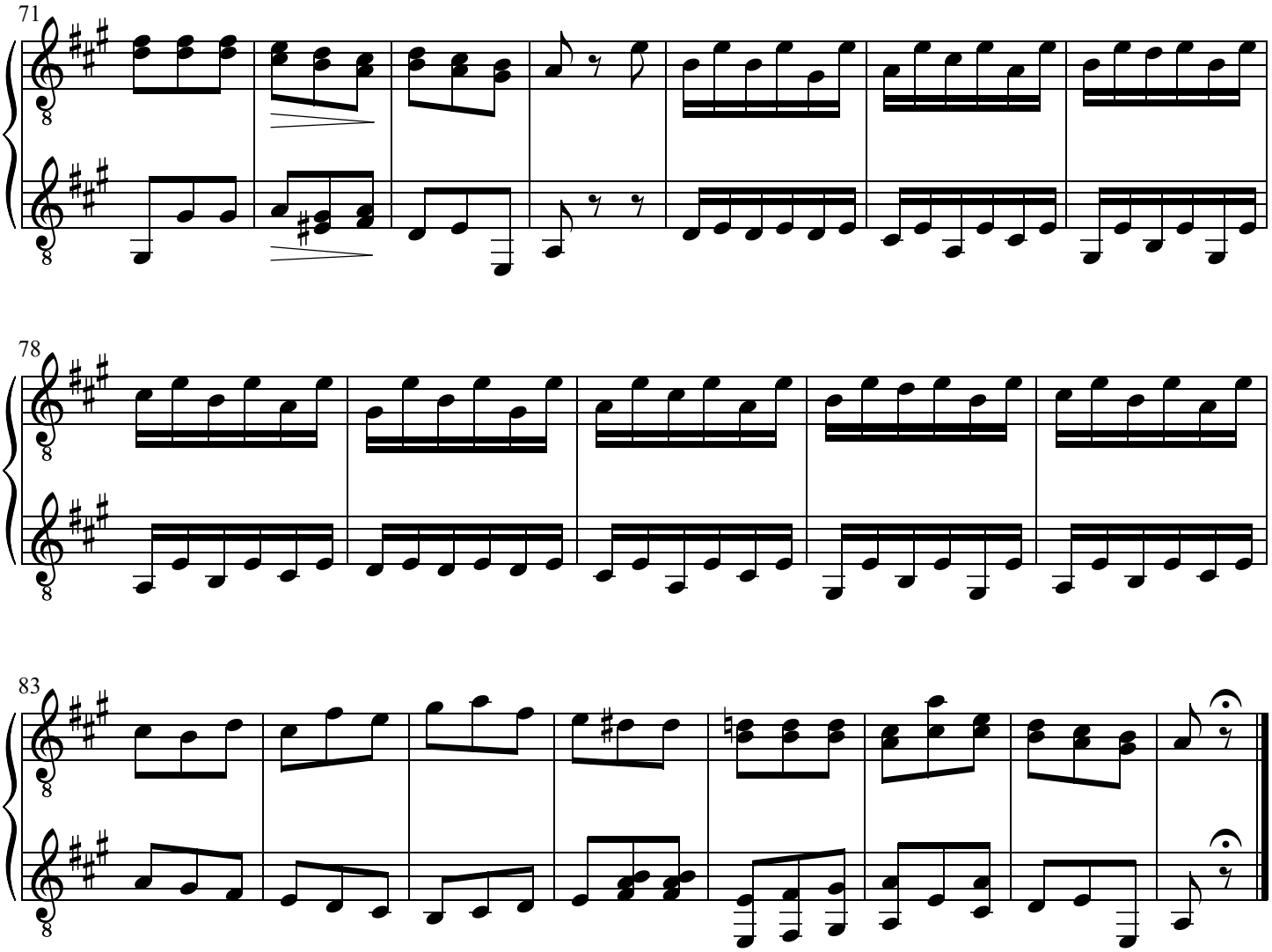
71
78
83

11. lektion

Larghetto

Eleven

Læreren

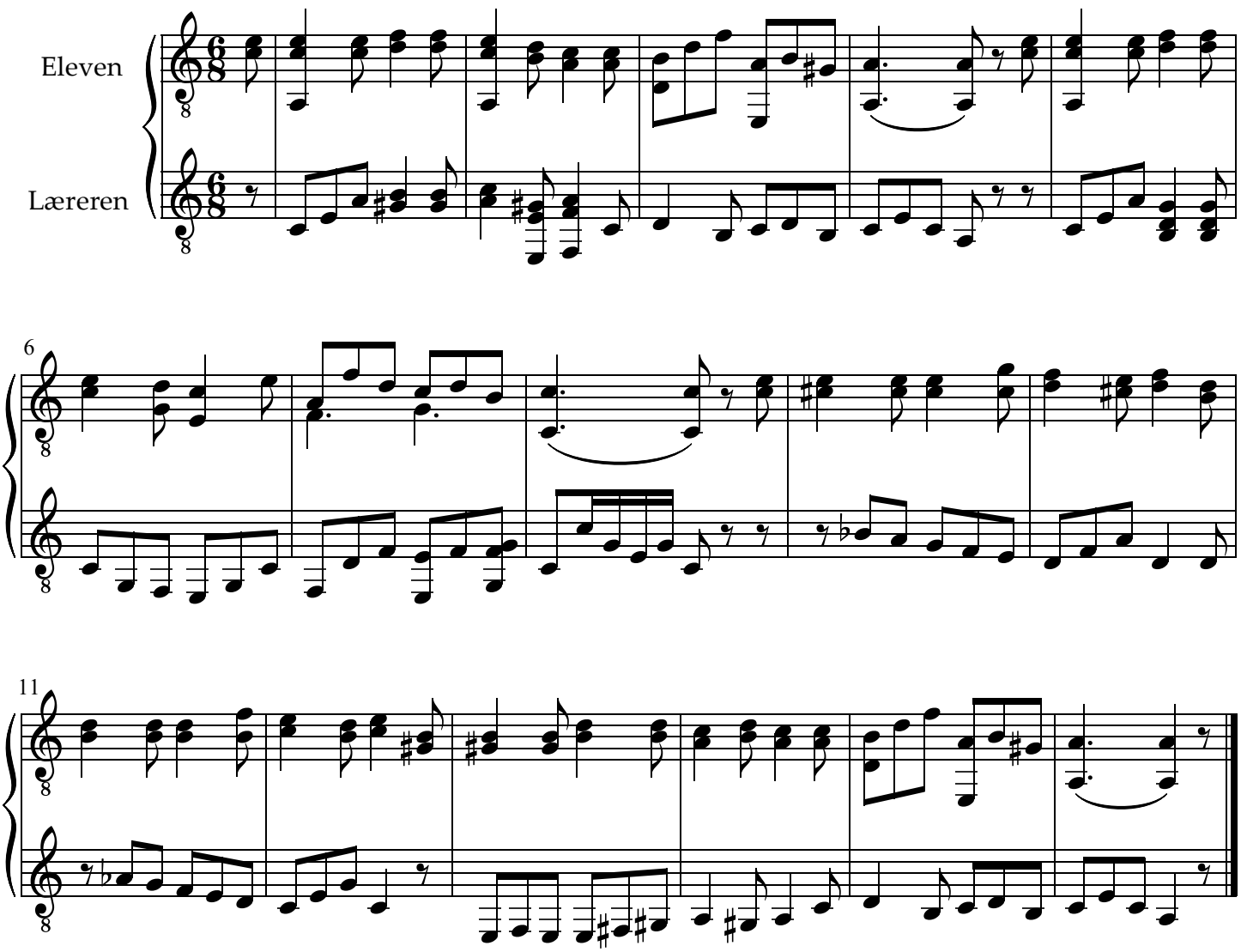

12. lektion

Allegro

Eleven

Læreren

f

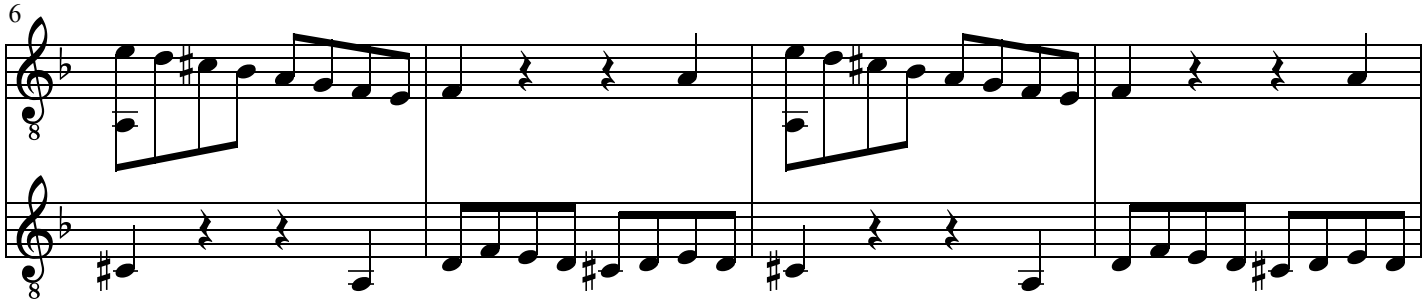

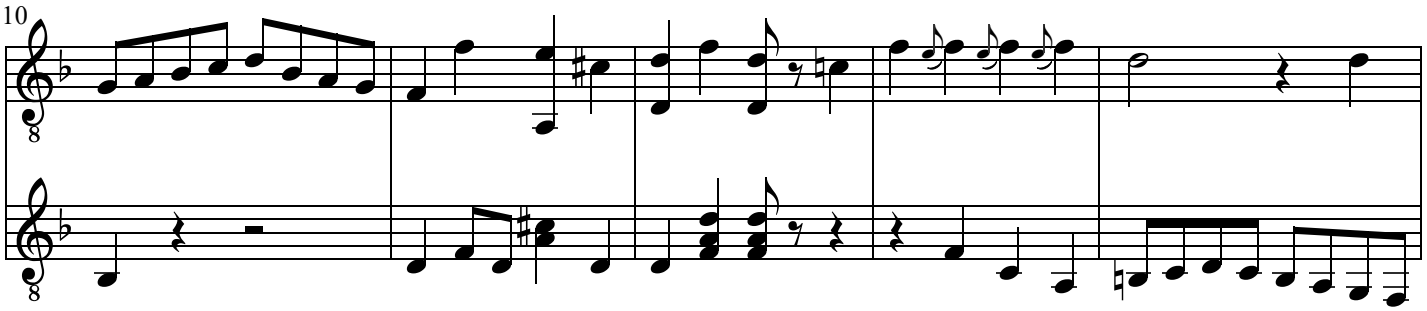

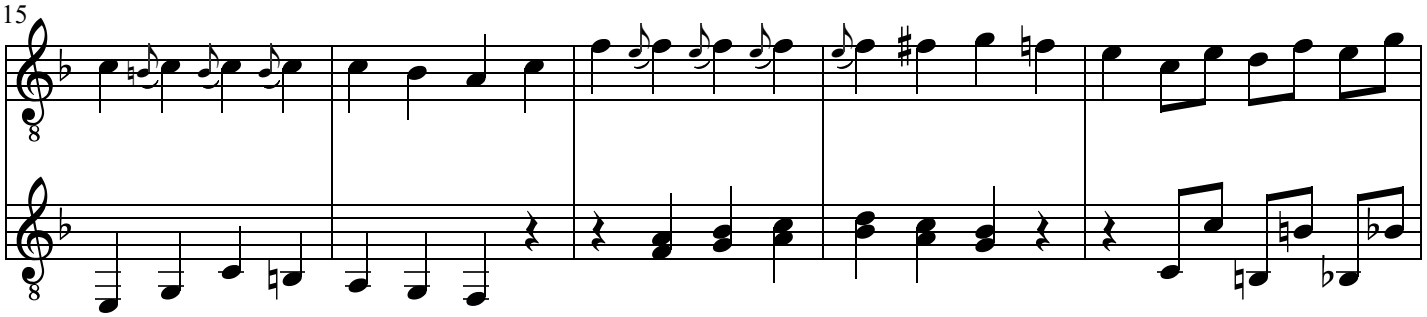

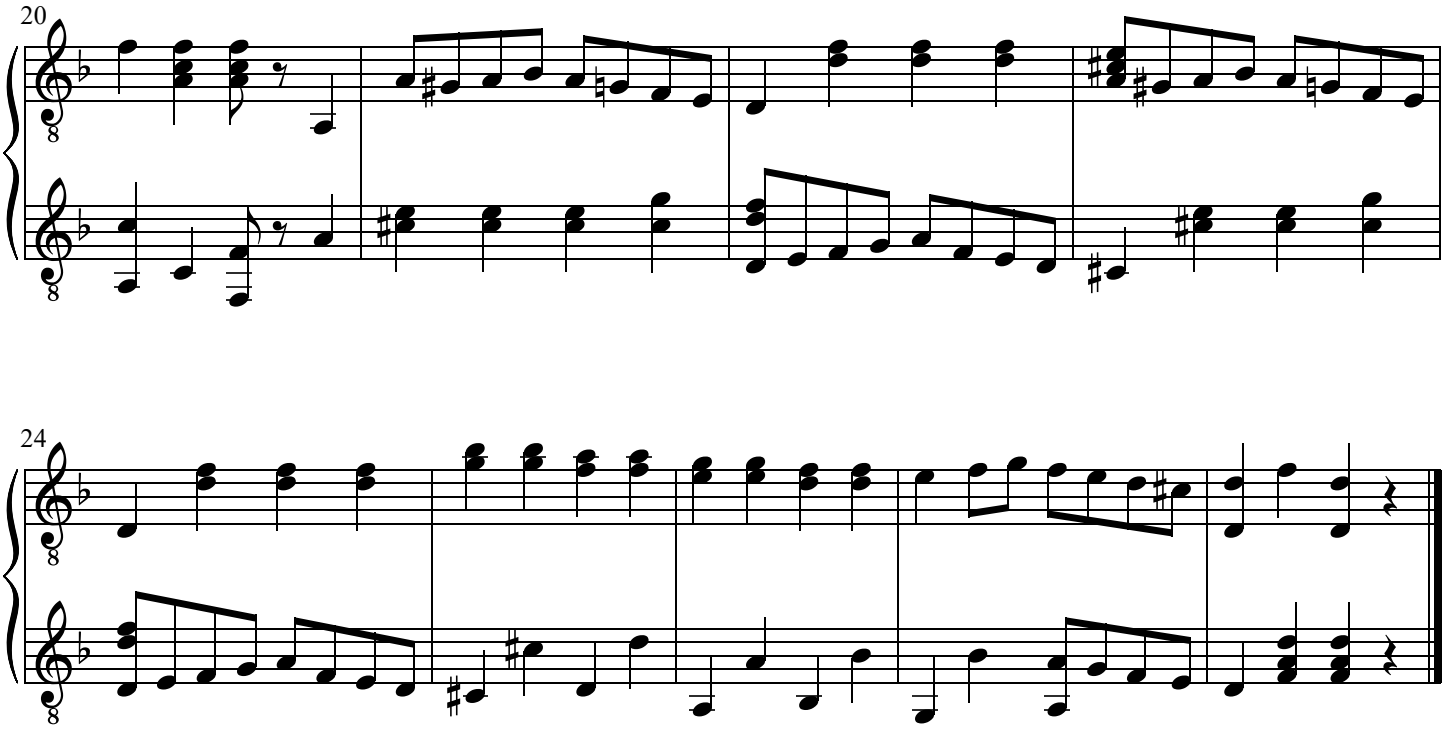
20

24

13. lektion

Andante

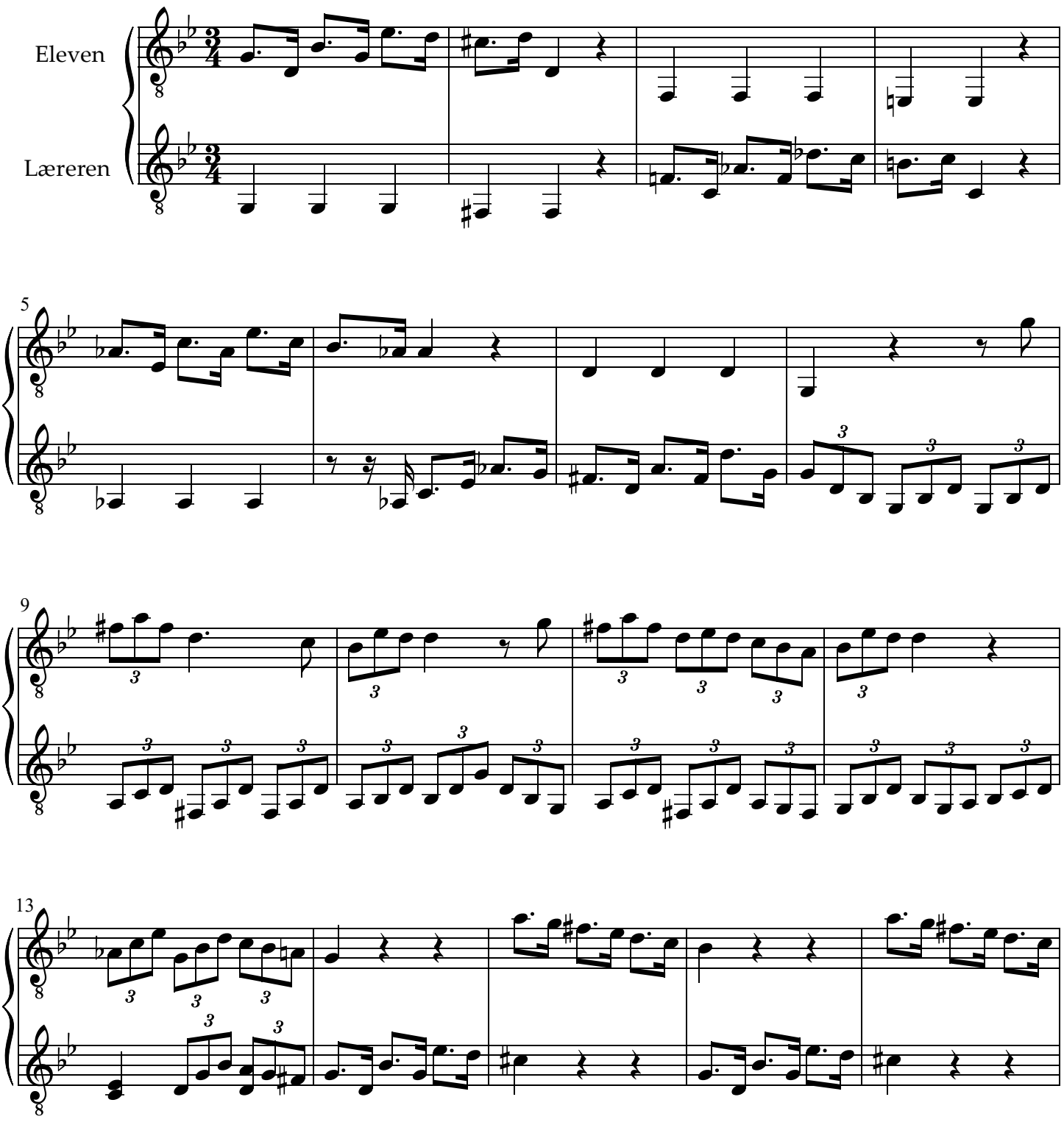

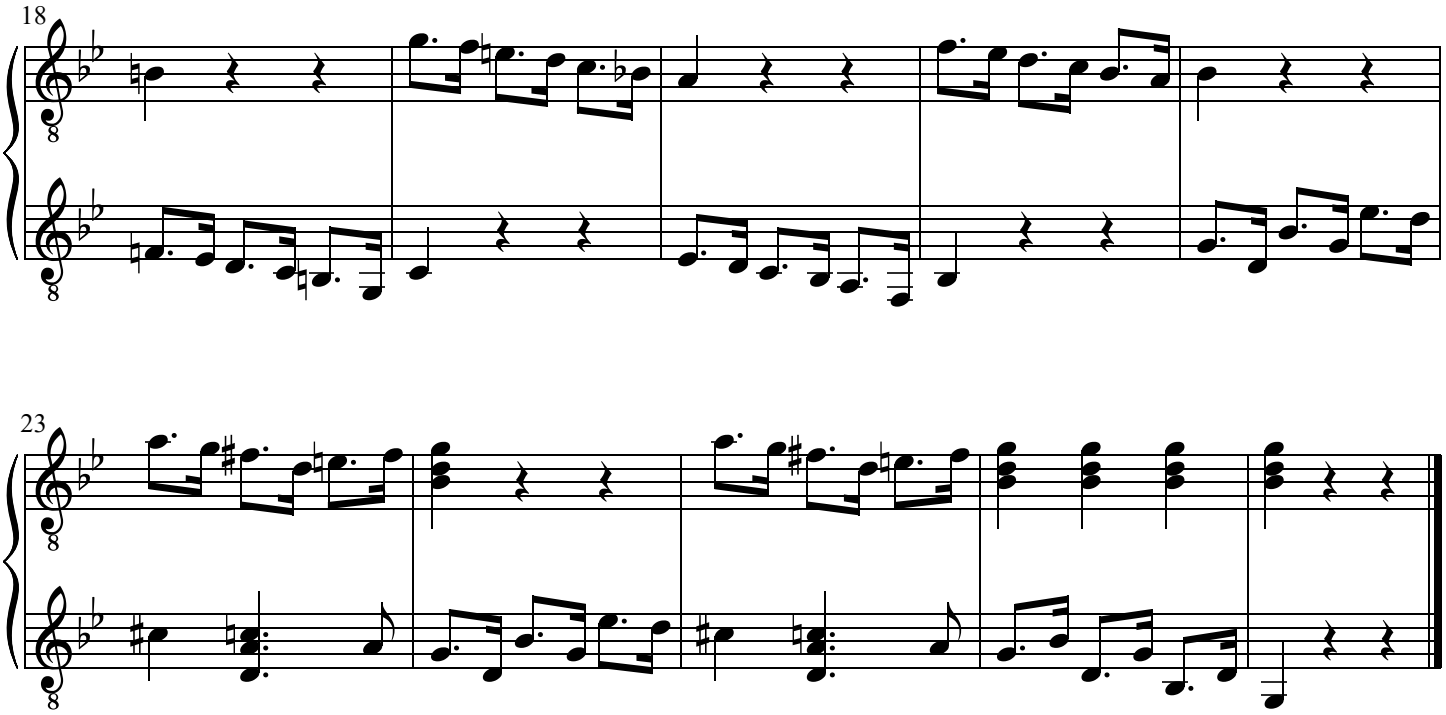
18

23

14. lektion

Andantino

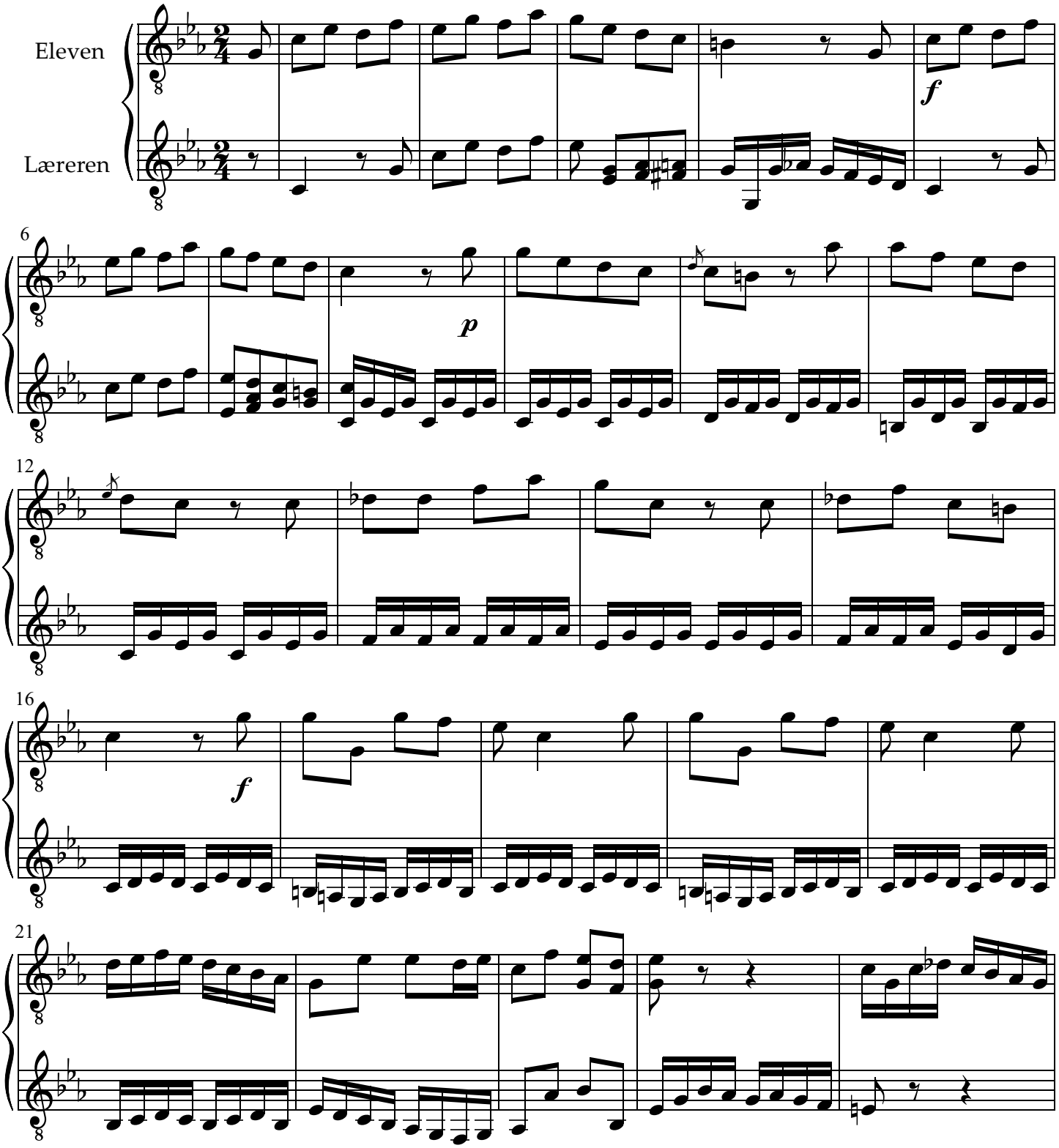

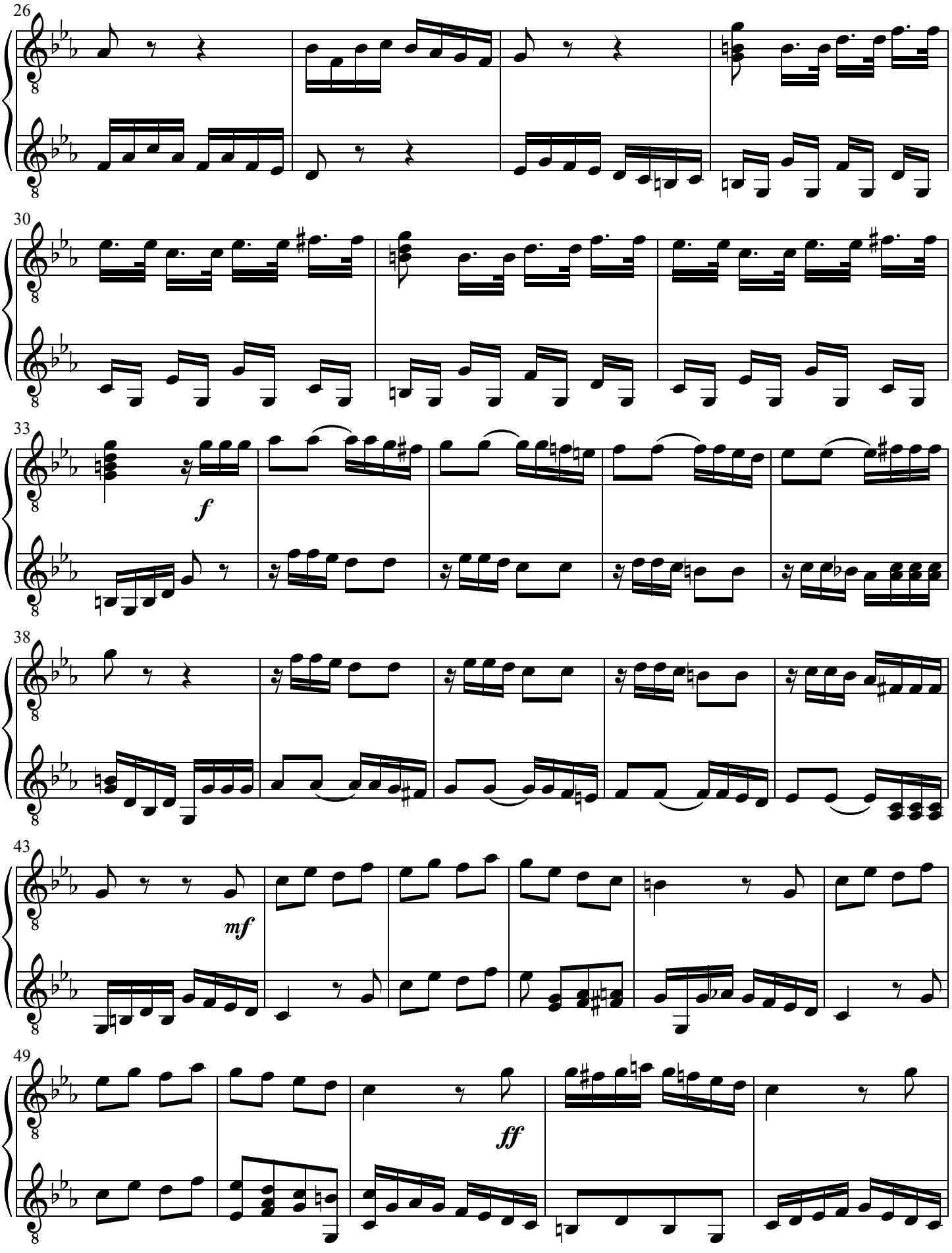
26
30
33
f
38
43
mf
49
ff

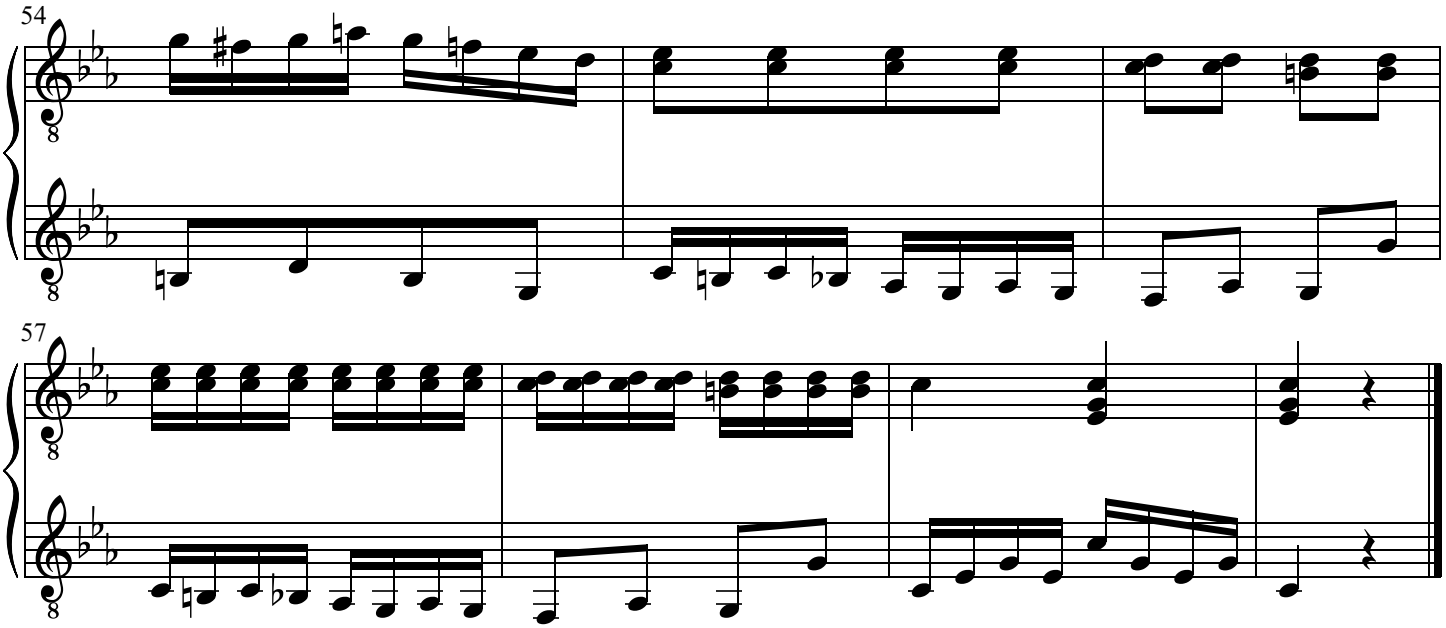
54
57

15. lektion

Allegretto con poco moto

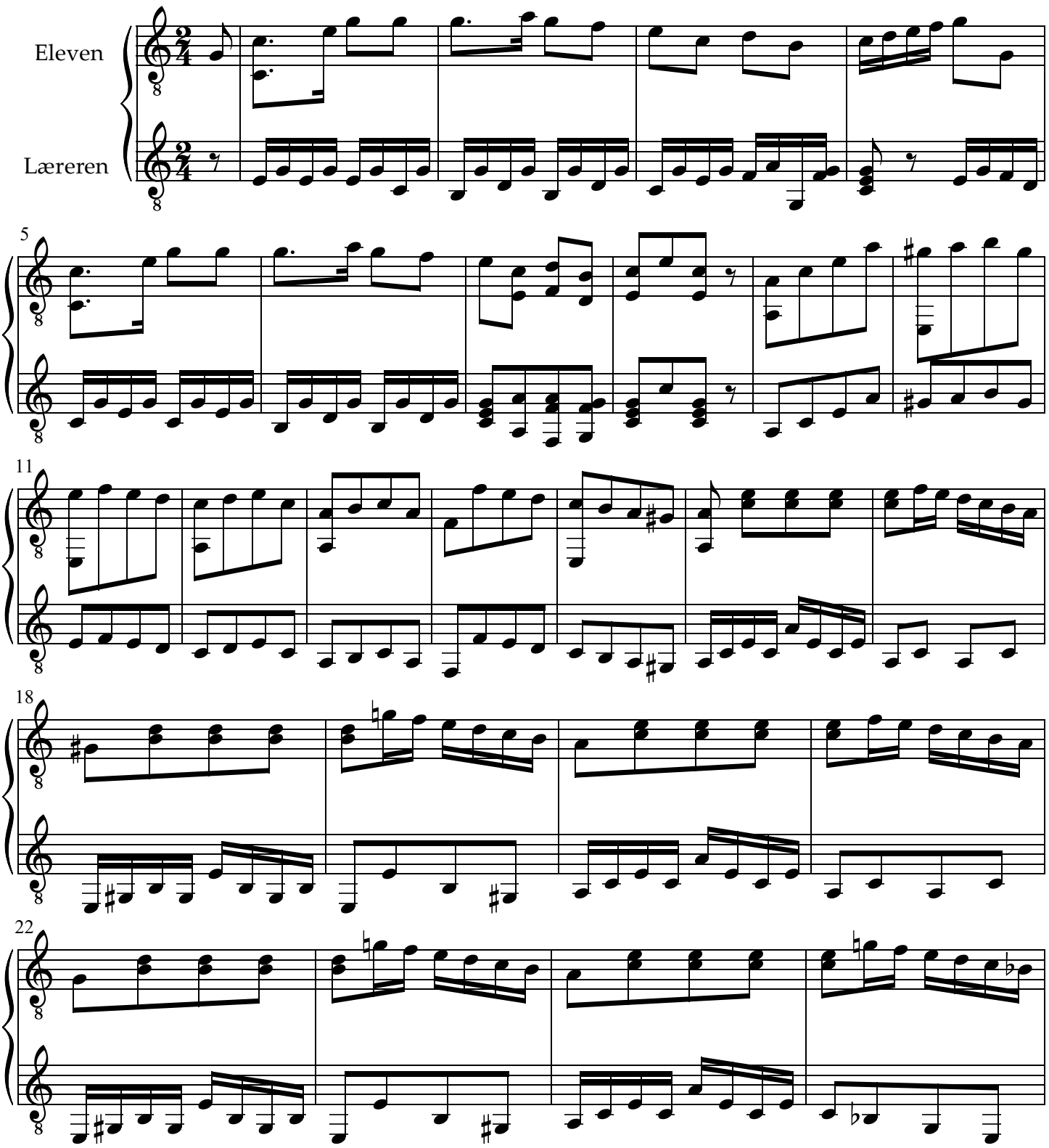

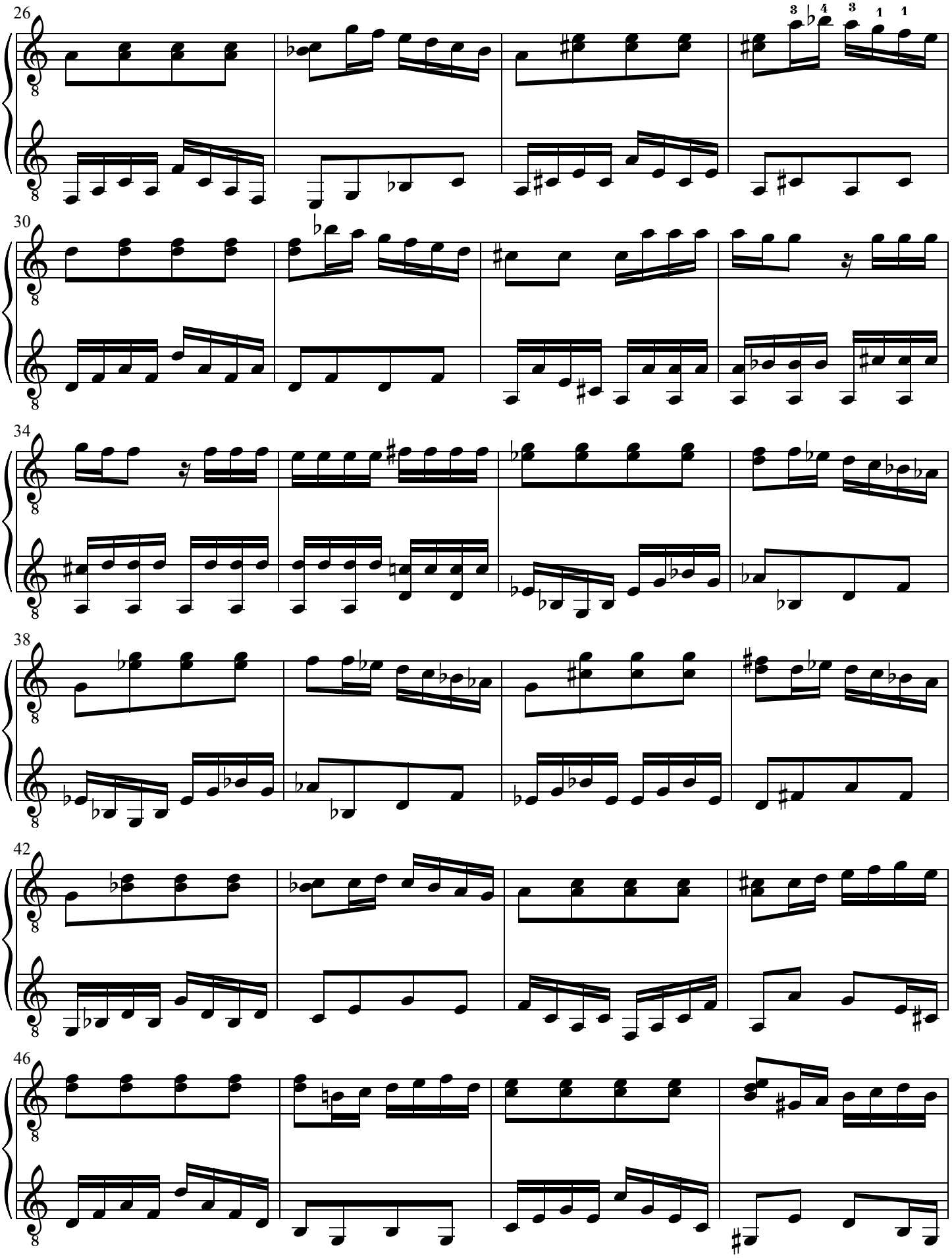
26
30
34
38
42
46

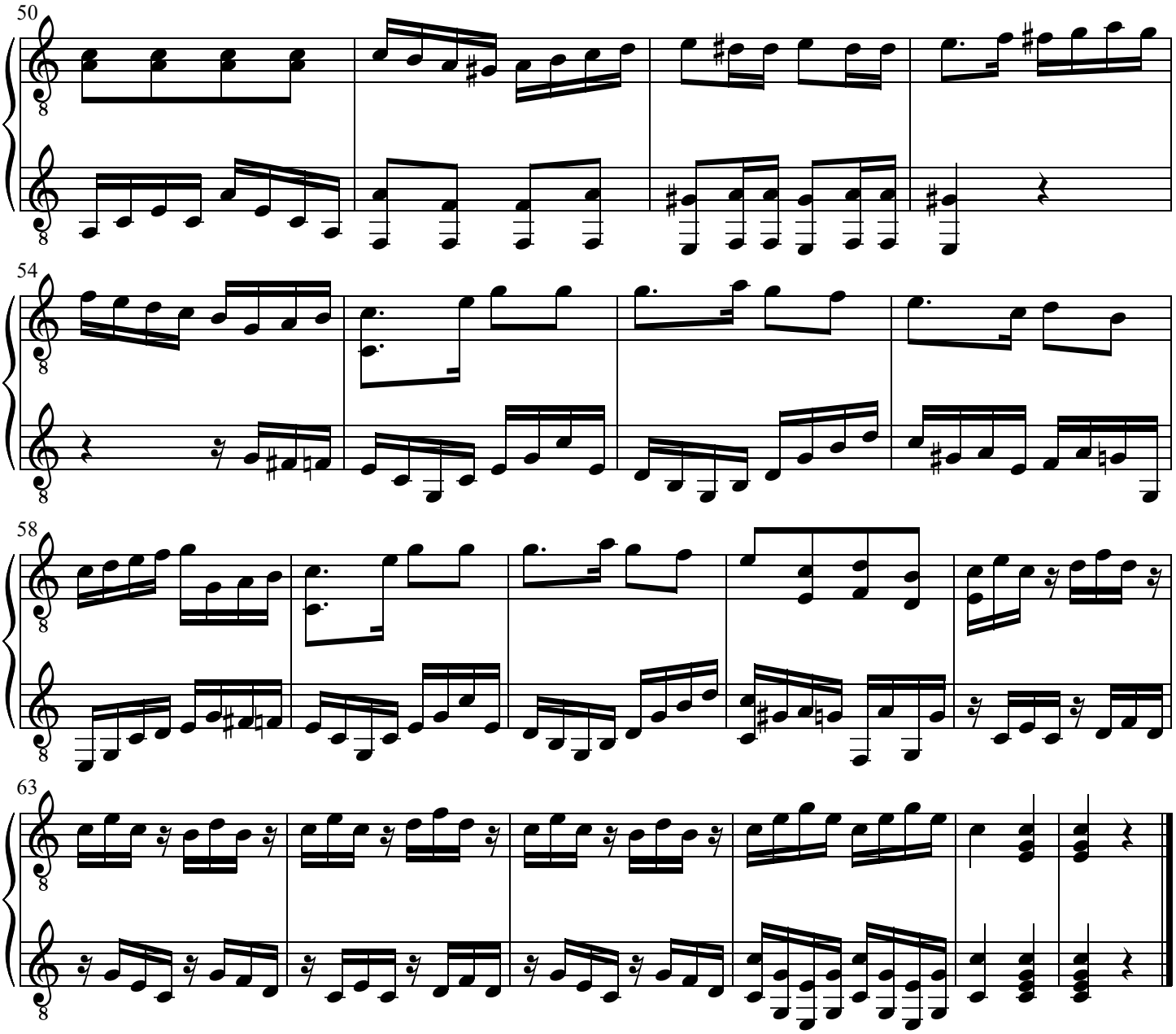
50
54
58
63

16. lektion

Andantino

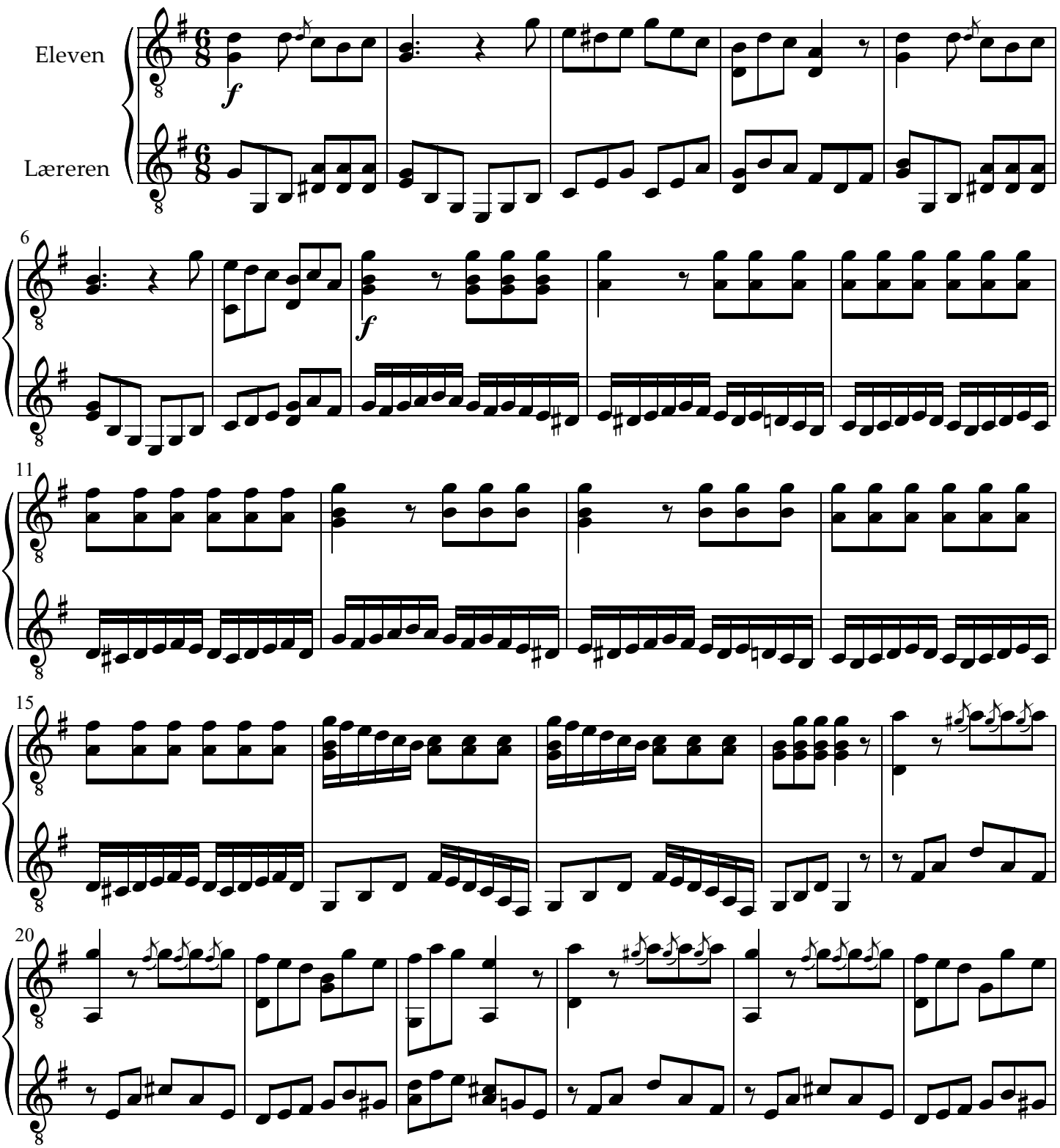

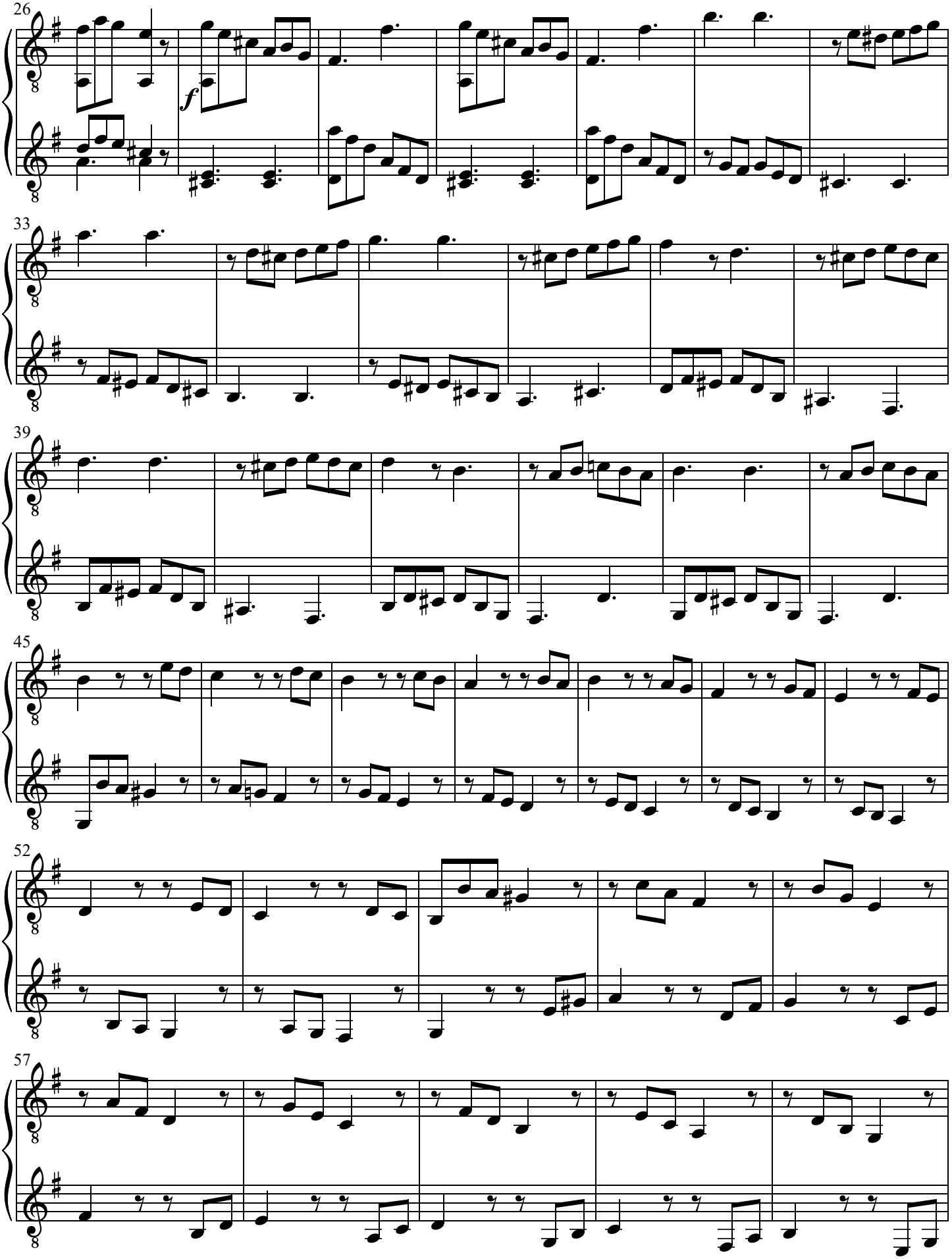
26
f
33
39
45
52
57

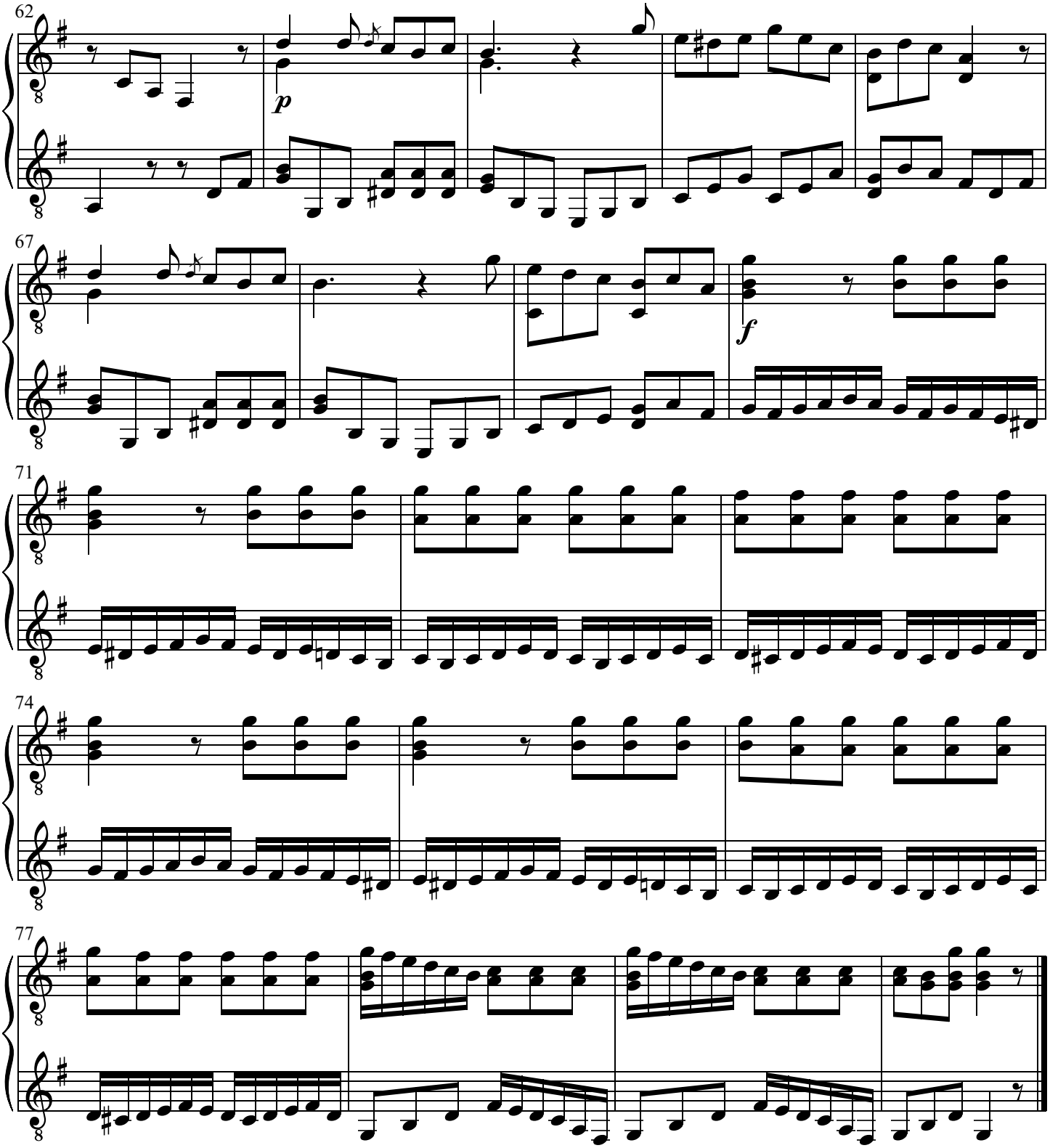
62
p
67
f
71
74
77

17. lektion

Allegretto

Eleven

Læreren

f

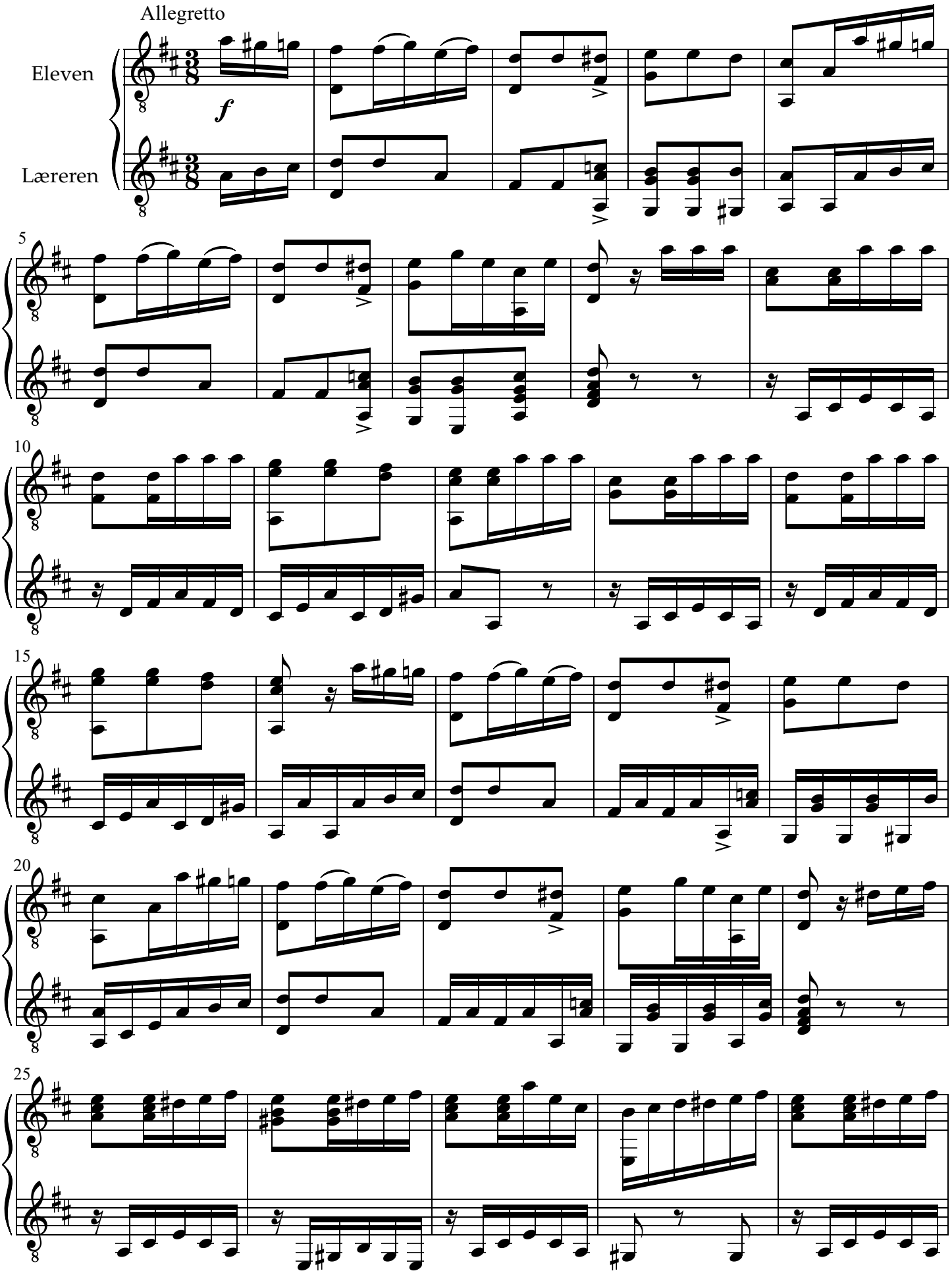

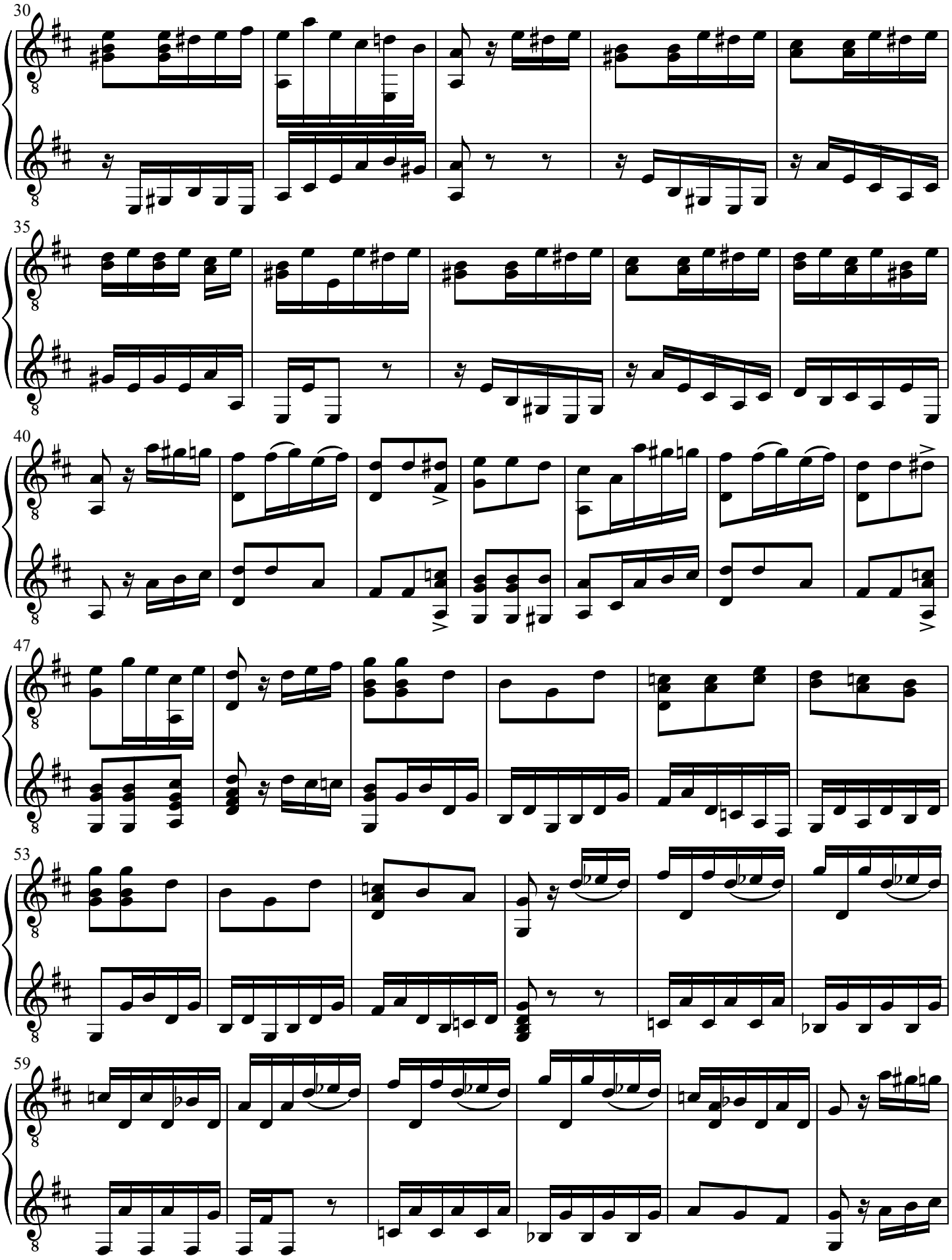
30
35
40
47
53
59

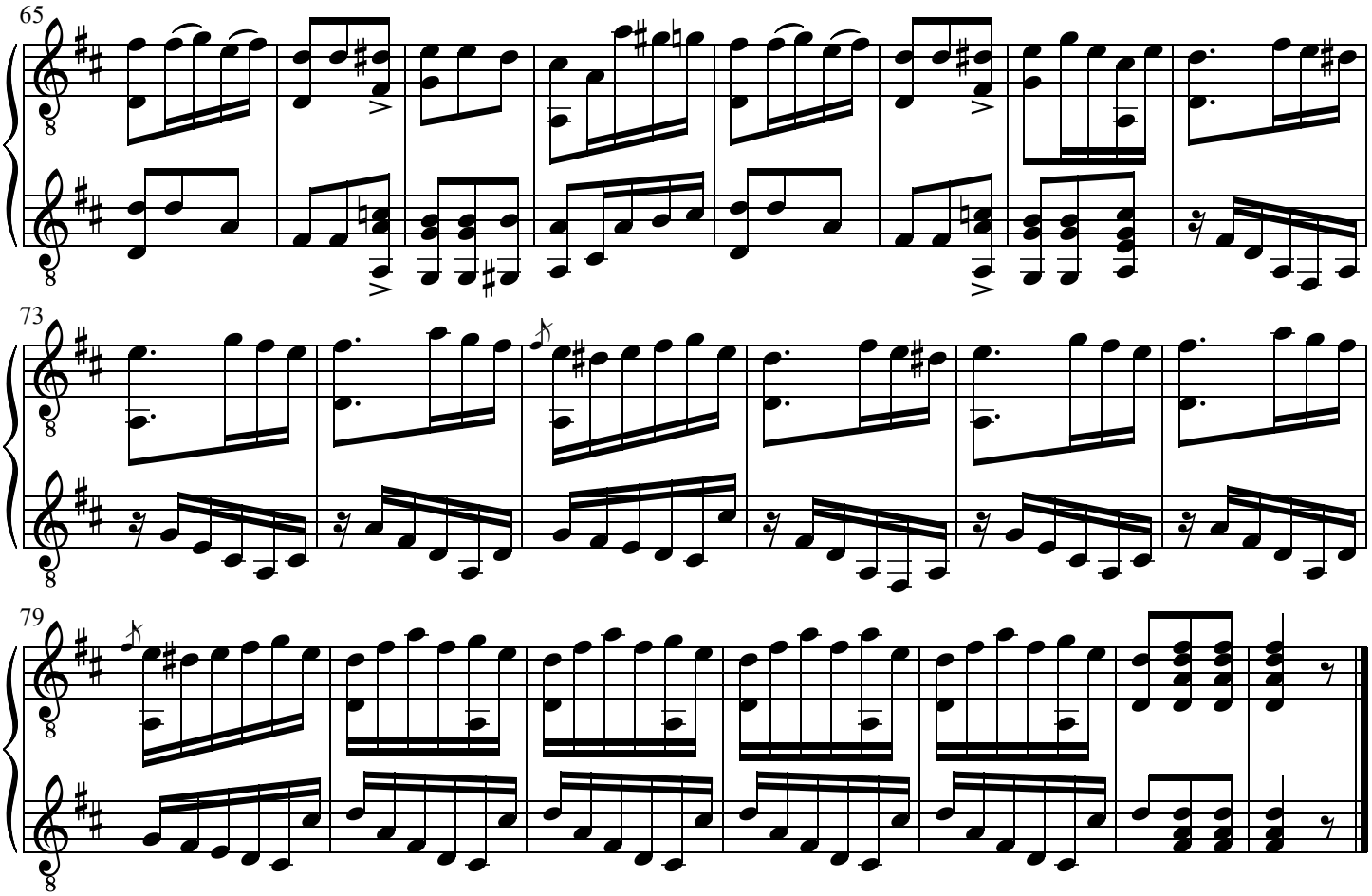
65
73
79

Andante

Eleven

Læreren

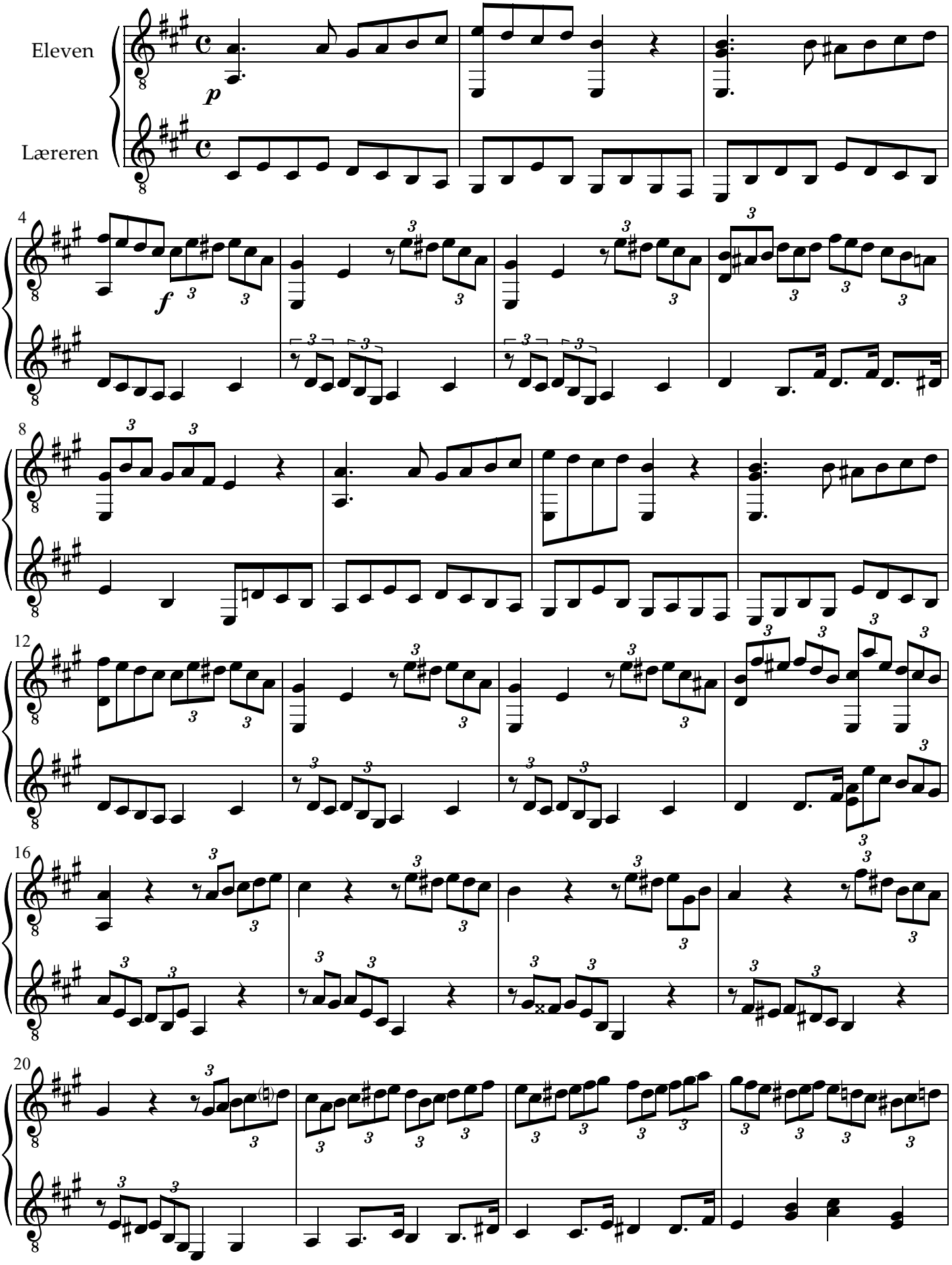

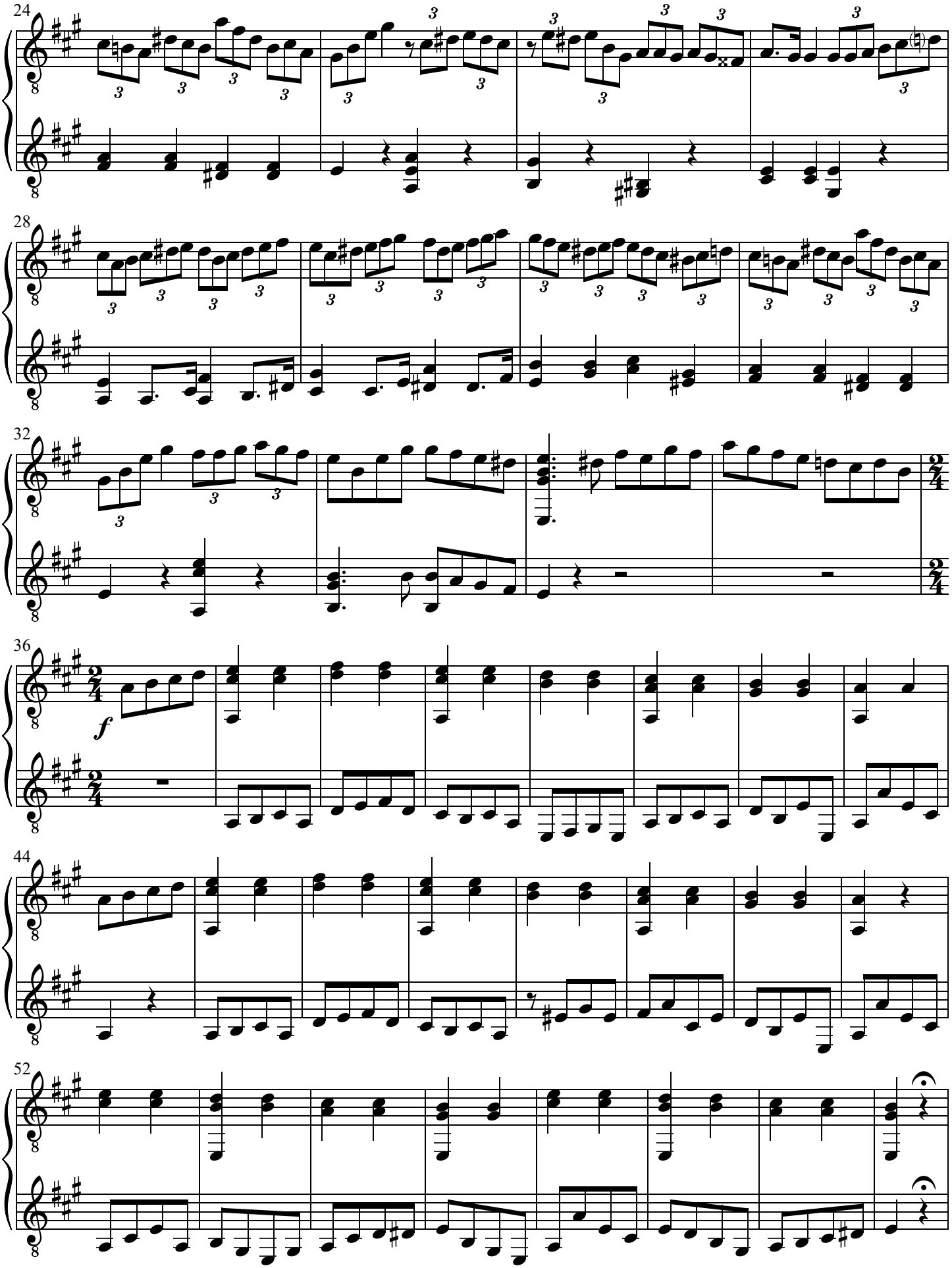
24
28
32
36
f
44
52

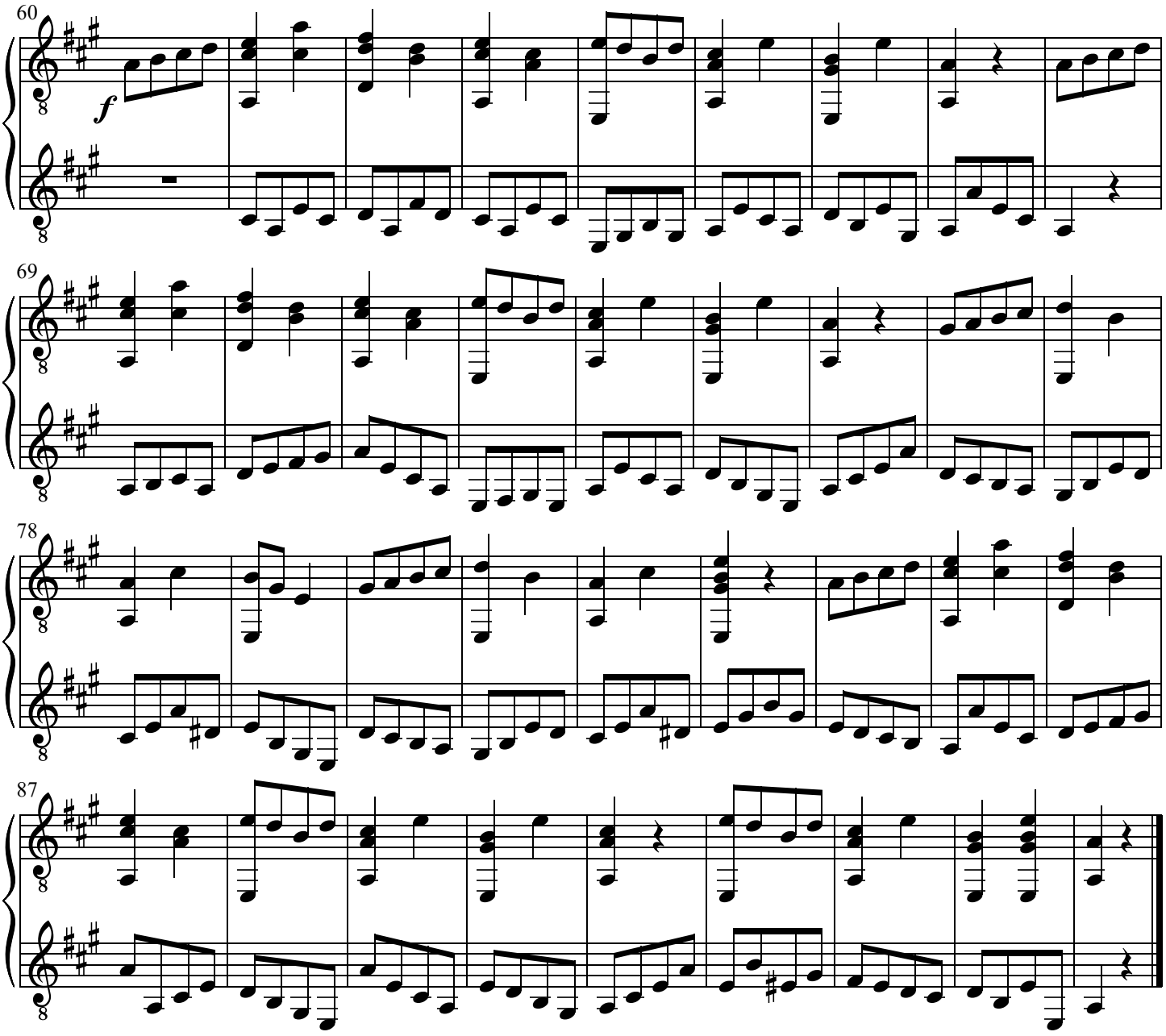
60
f
69
78
87

19. lektion

Allegro

Eleven

Læreren

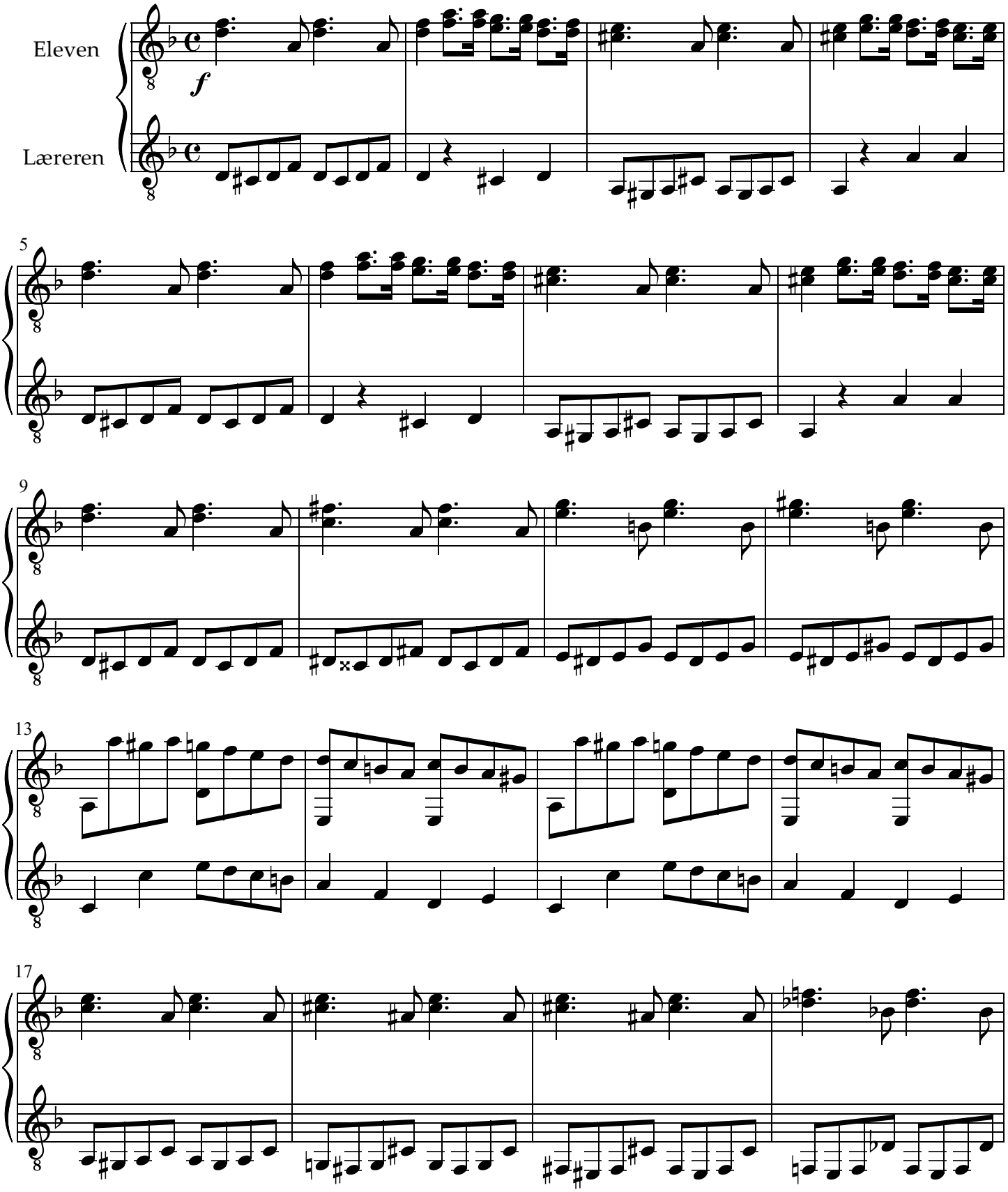

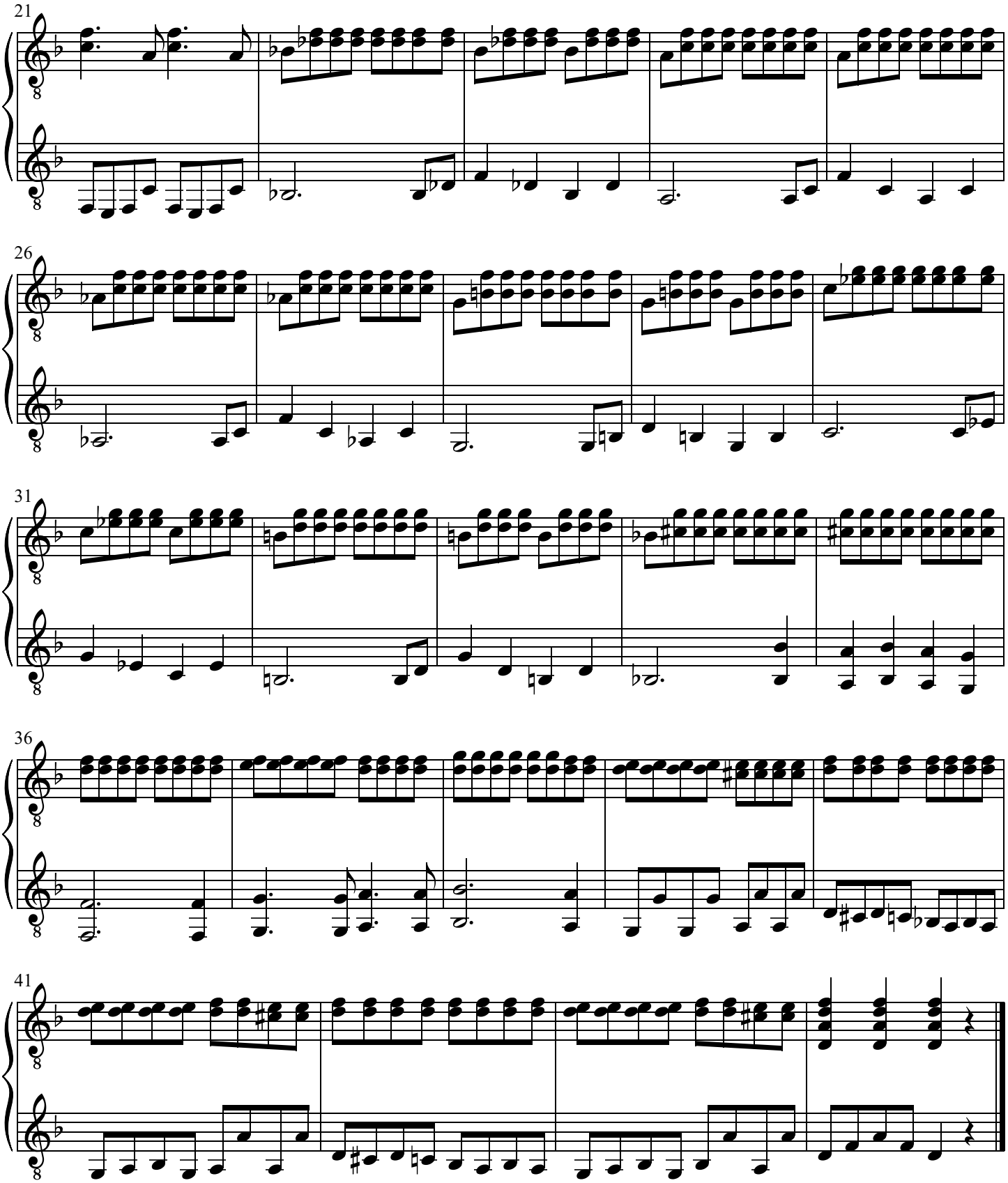
21
26
31
36
41

20. lektion

Allegro

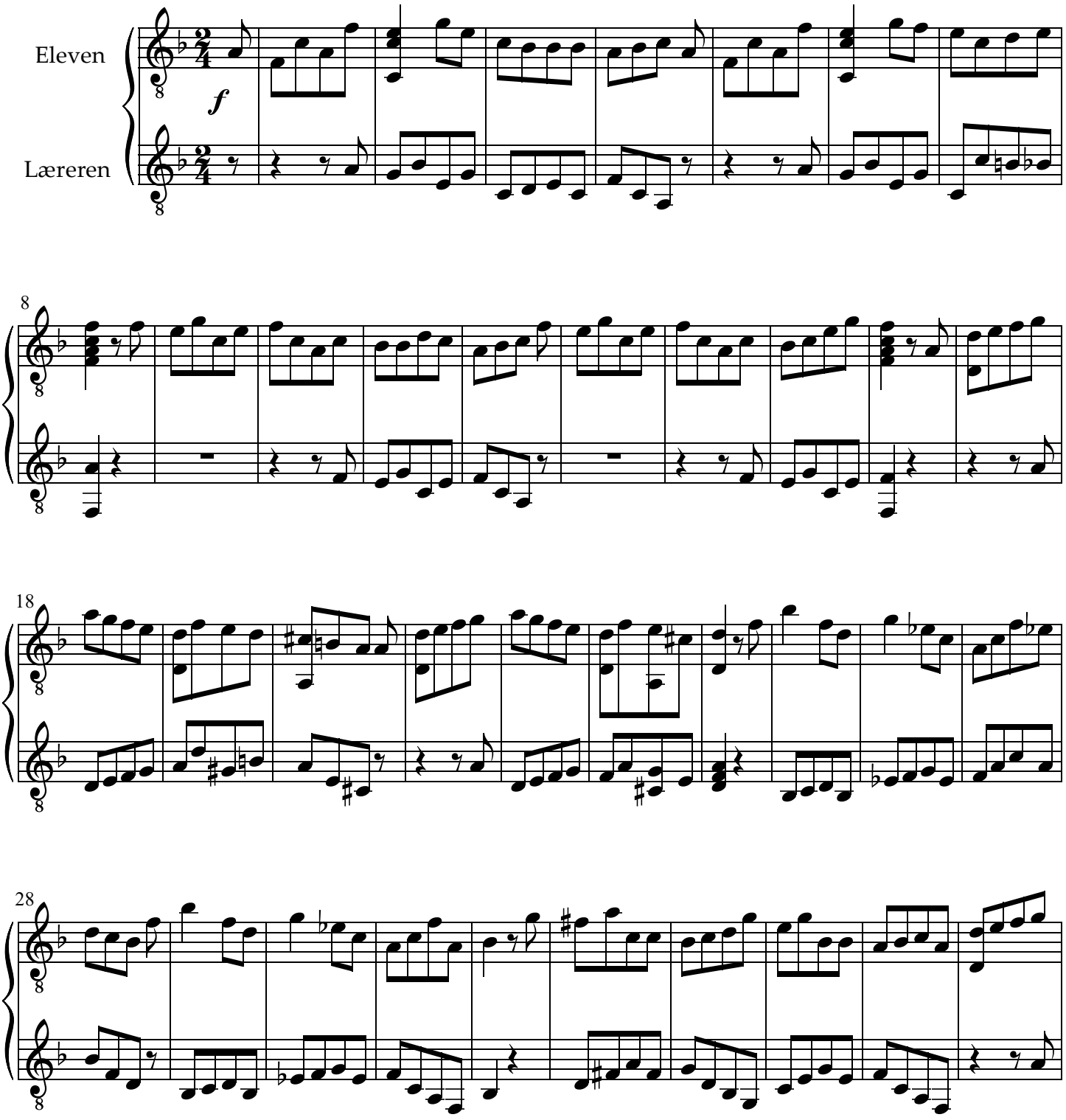

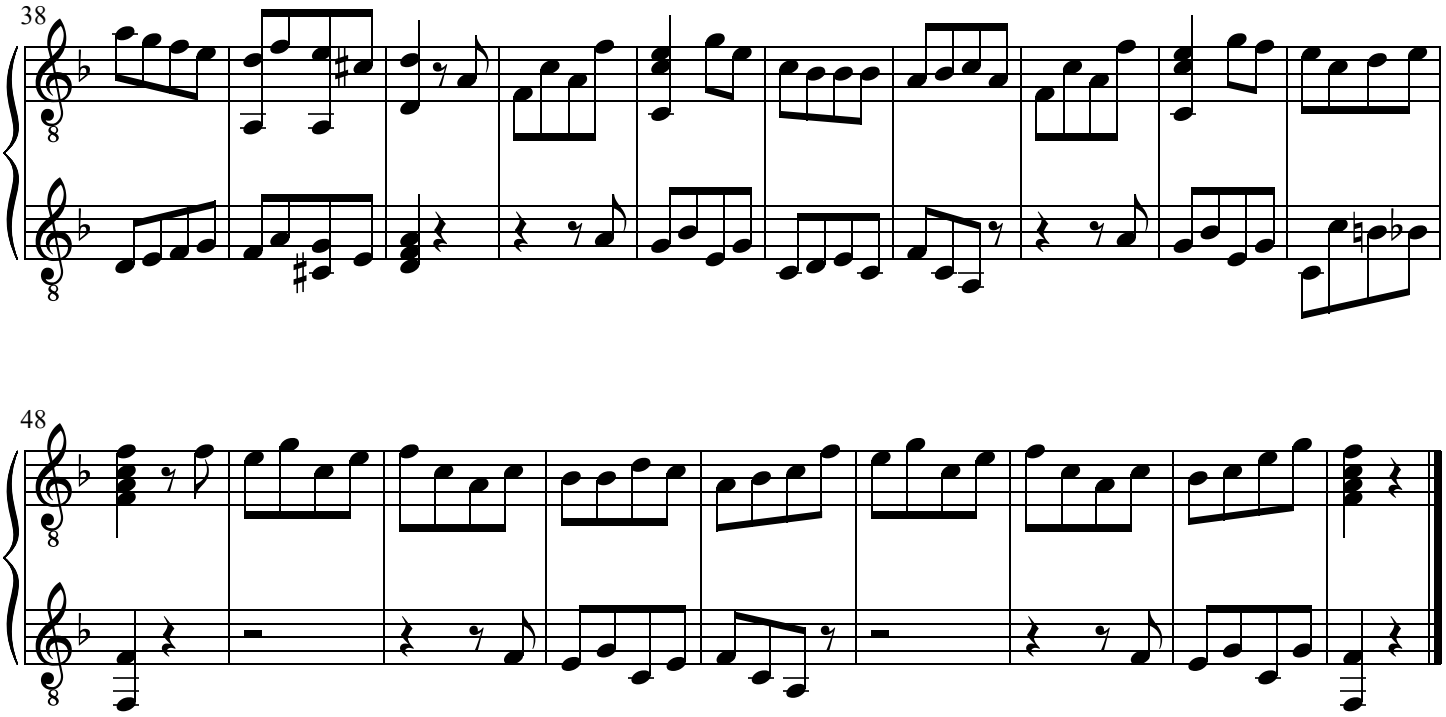
38

48

21. lektion

Larghetto

Eleven

Læreren

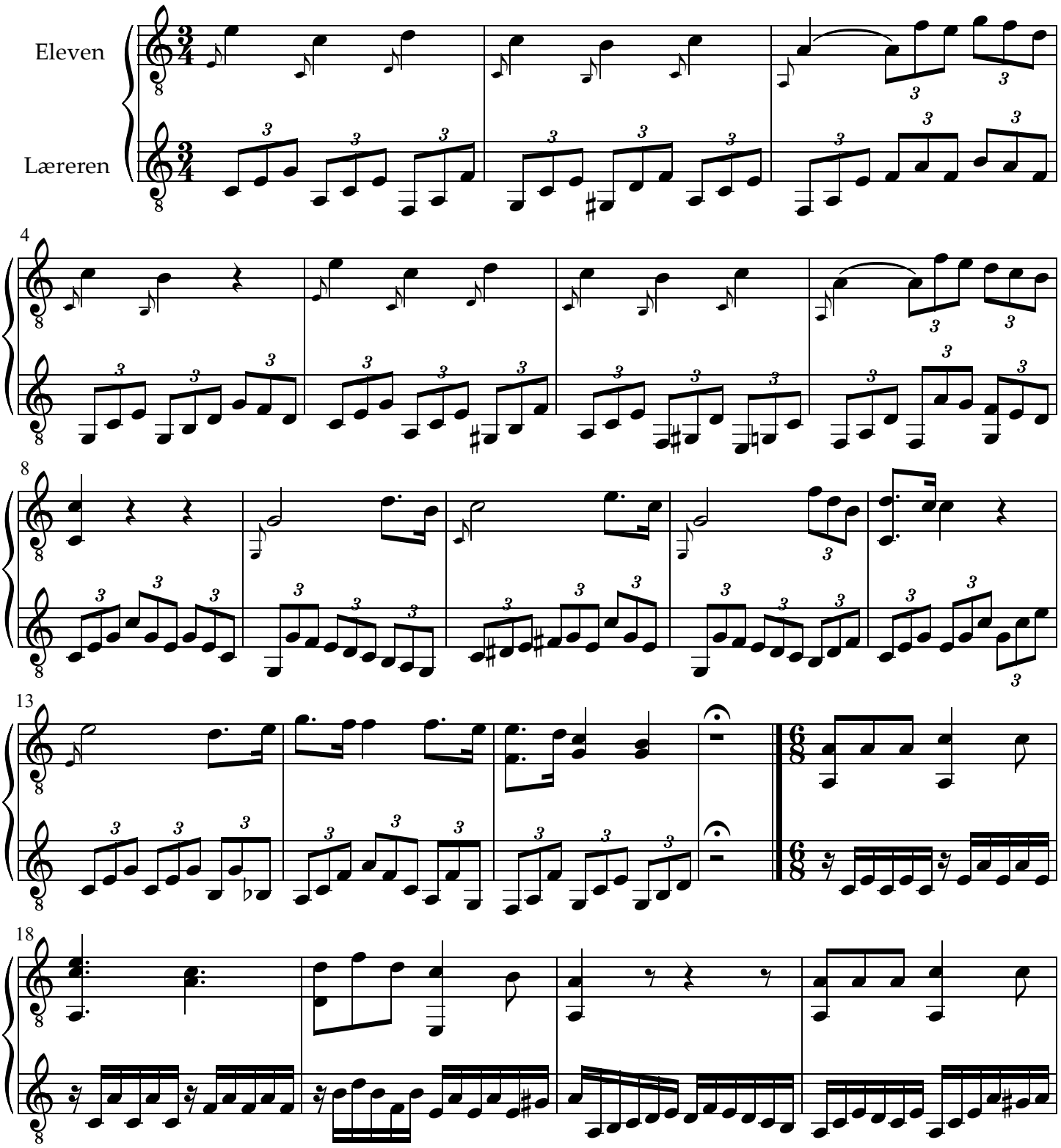

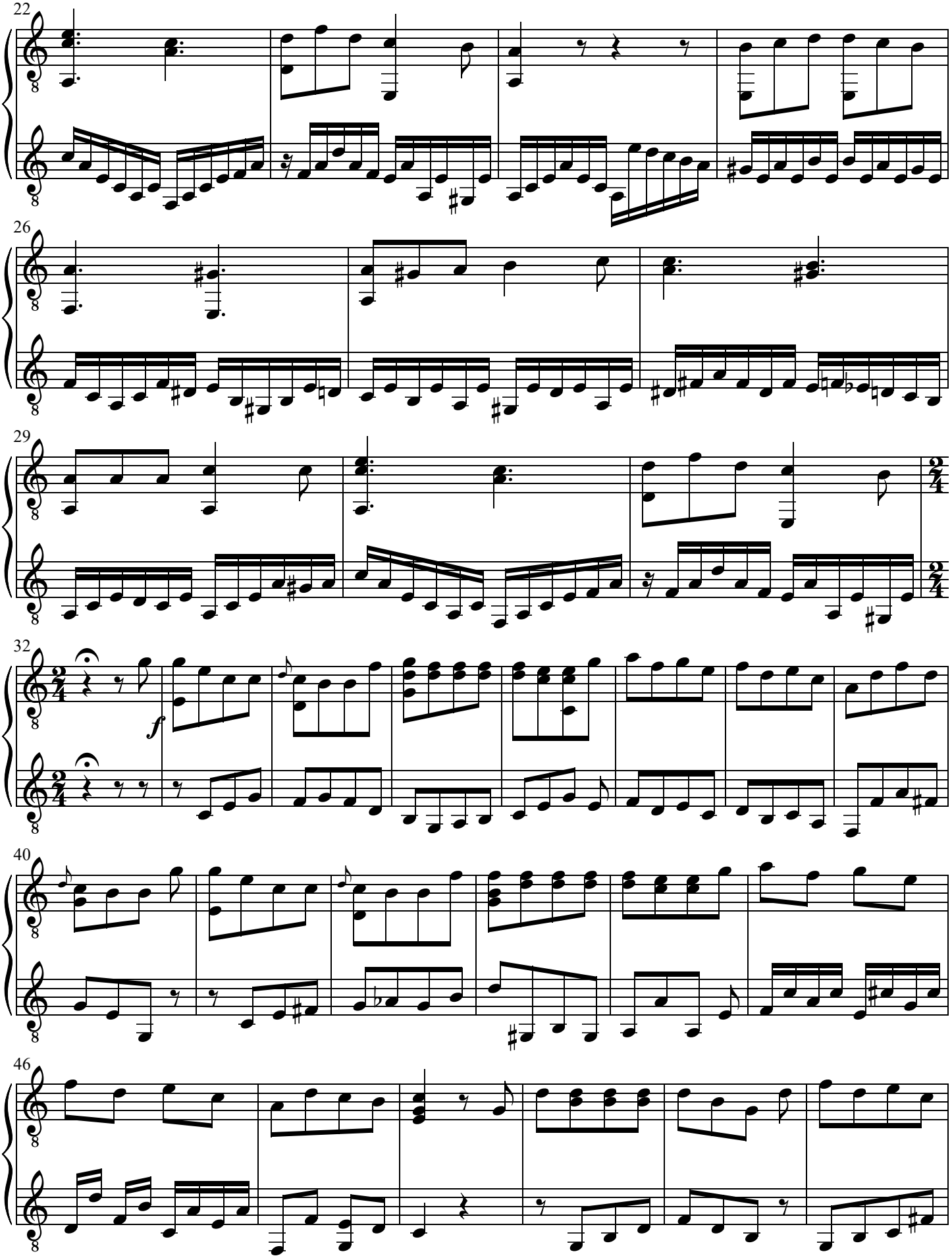
22
26
29
32
f
40
46

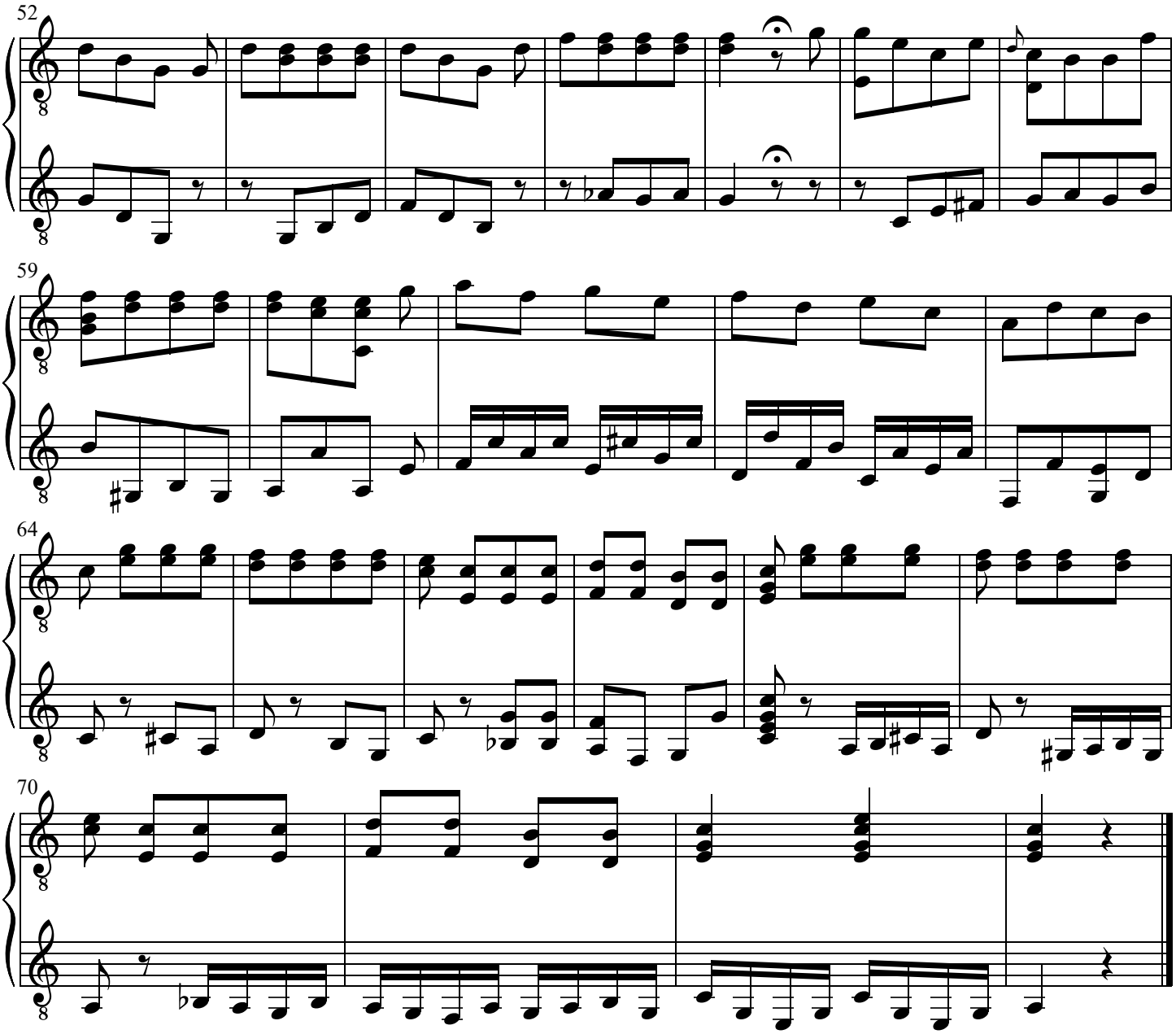
52
59
64
70

22. lektion

Largo

Eleven

Læreren

p

3

6

Larghetto

9

f

14

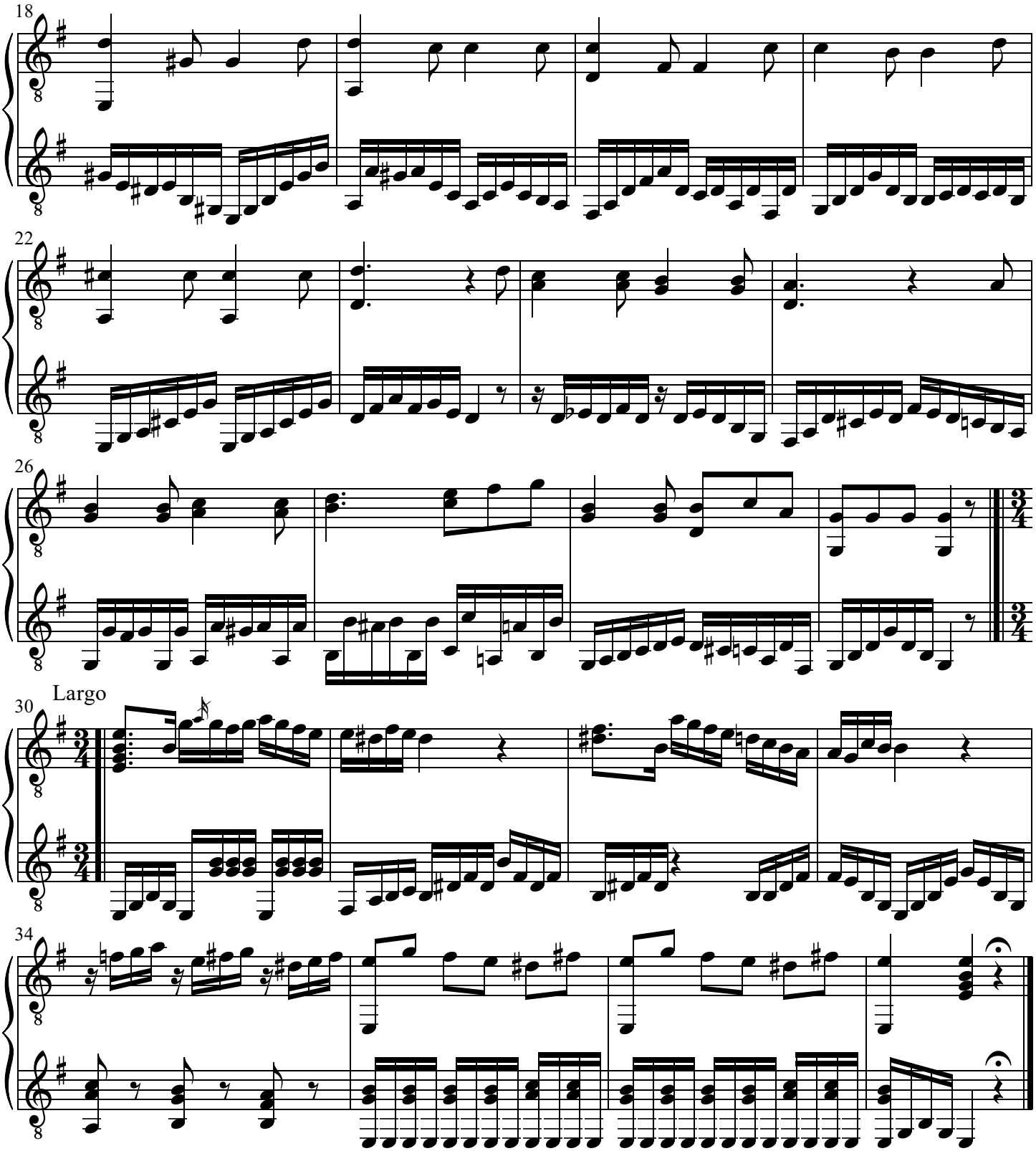
18
22
26
30
Largo
34

23. lektion

Allegretto

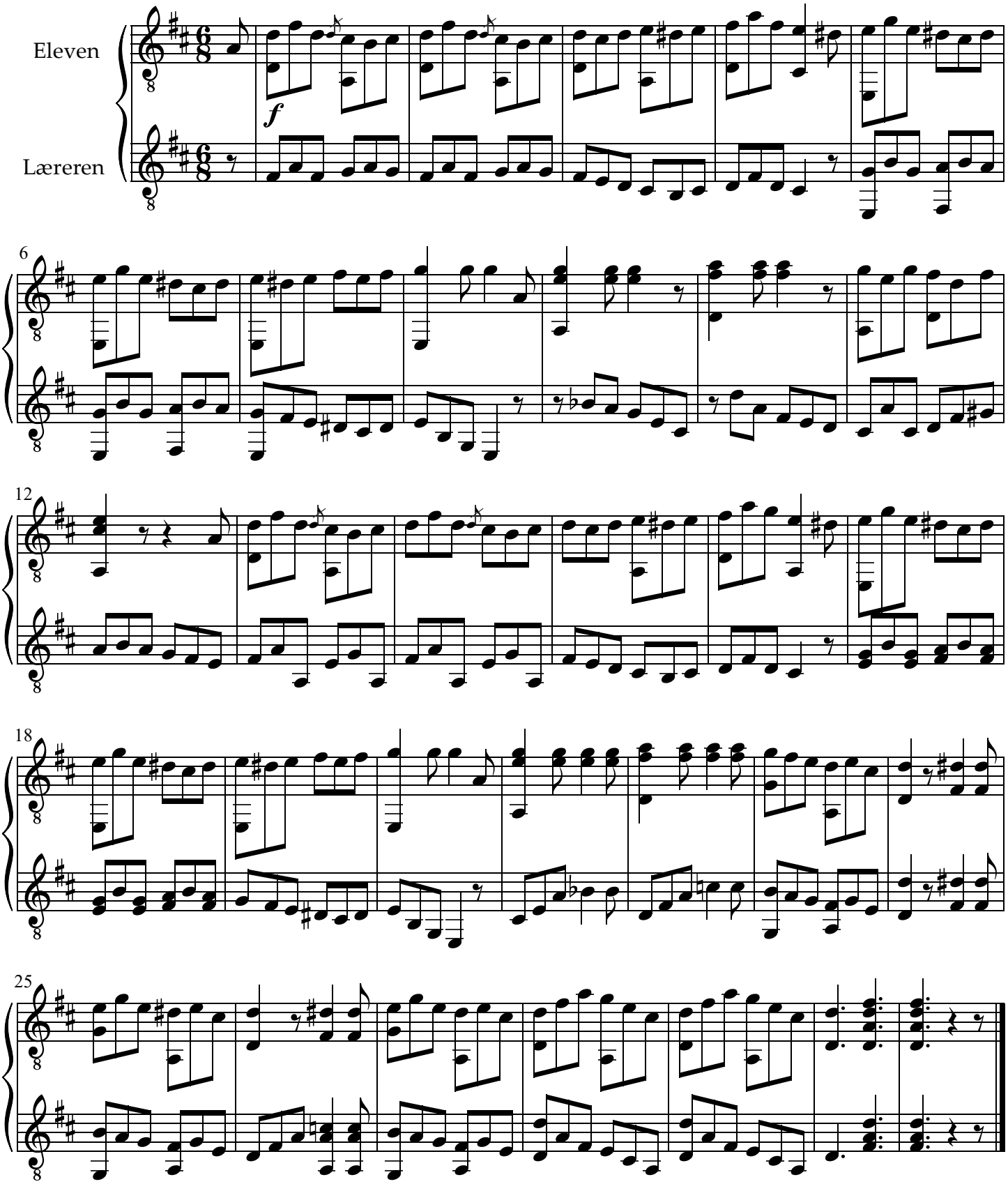

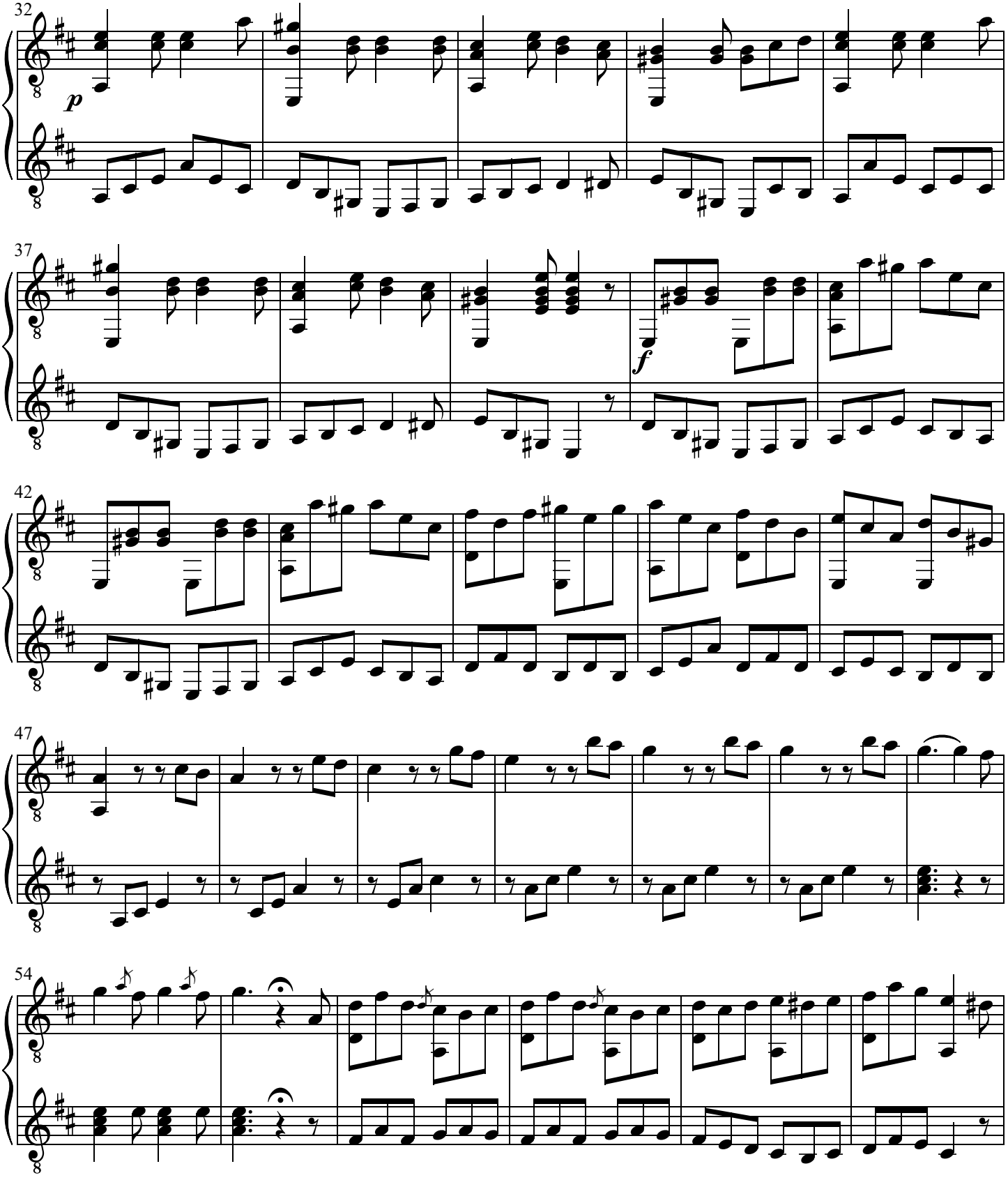
32
p
37
f
42
47
54

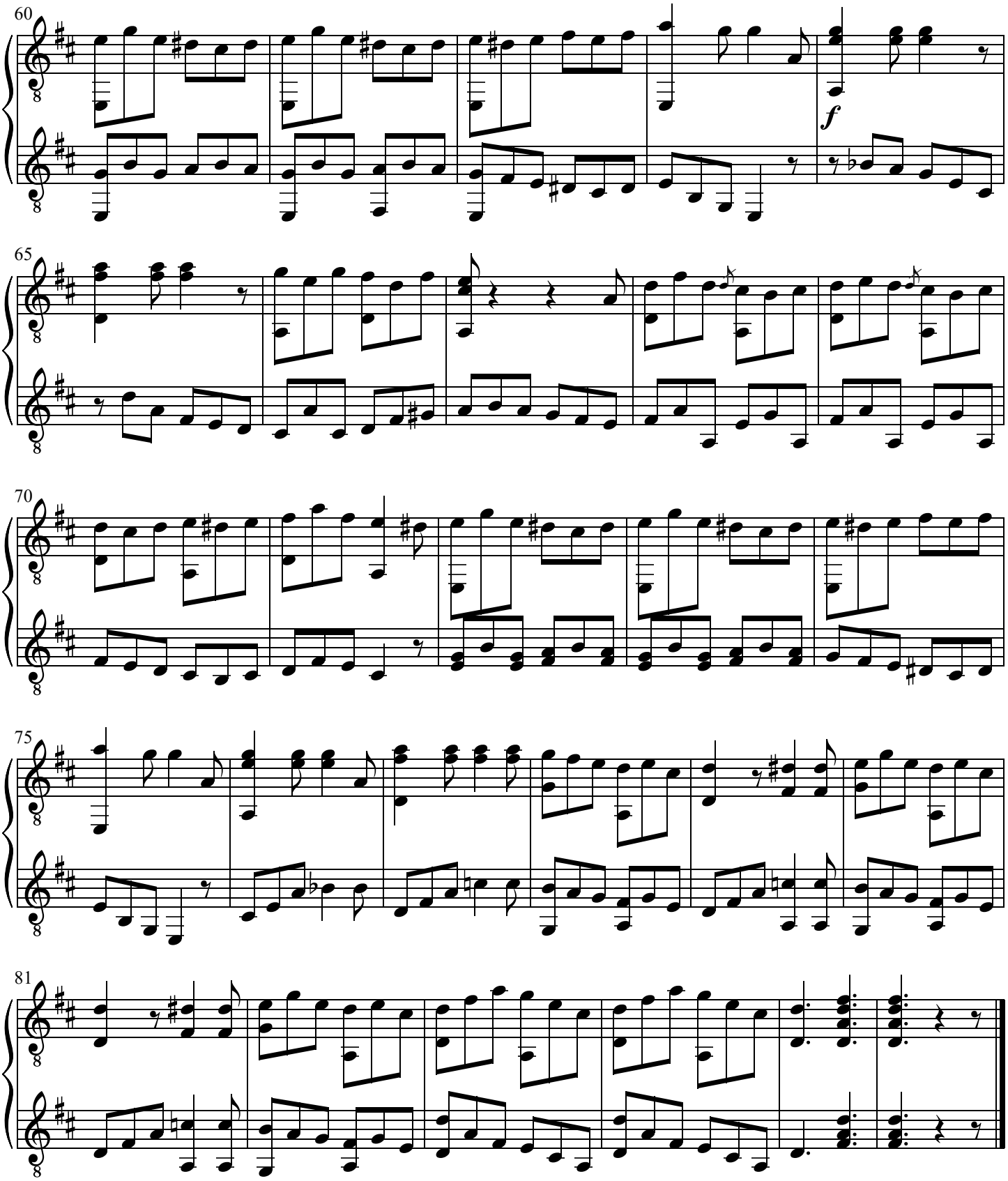
60
f
65
70
75
81

24. lektion

Moderato assai

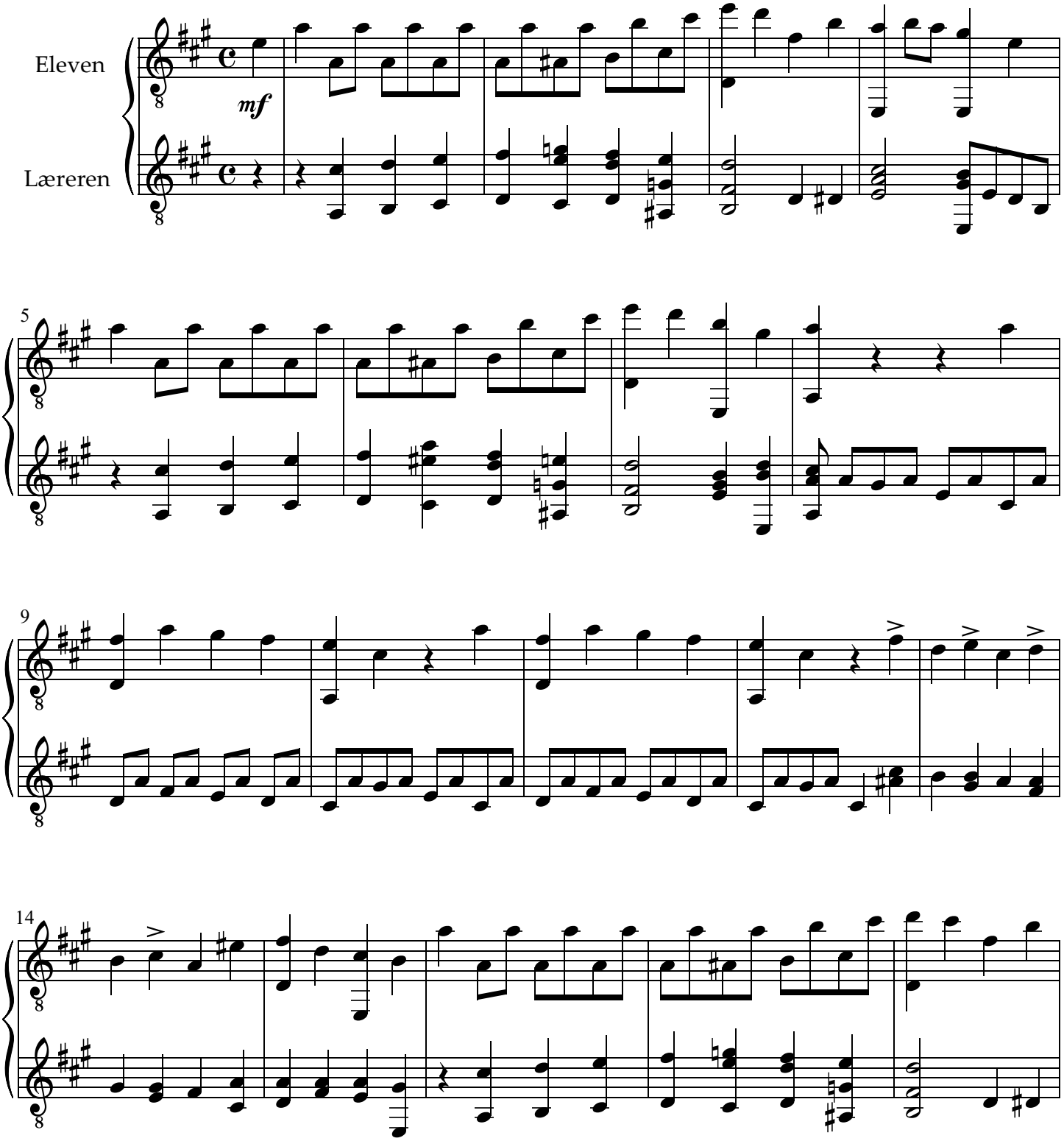

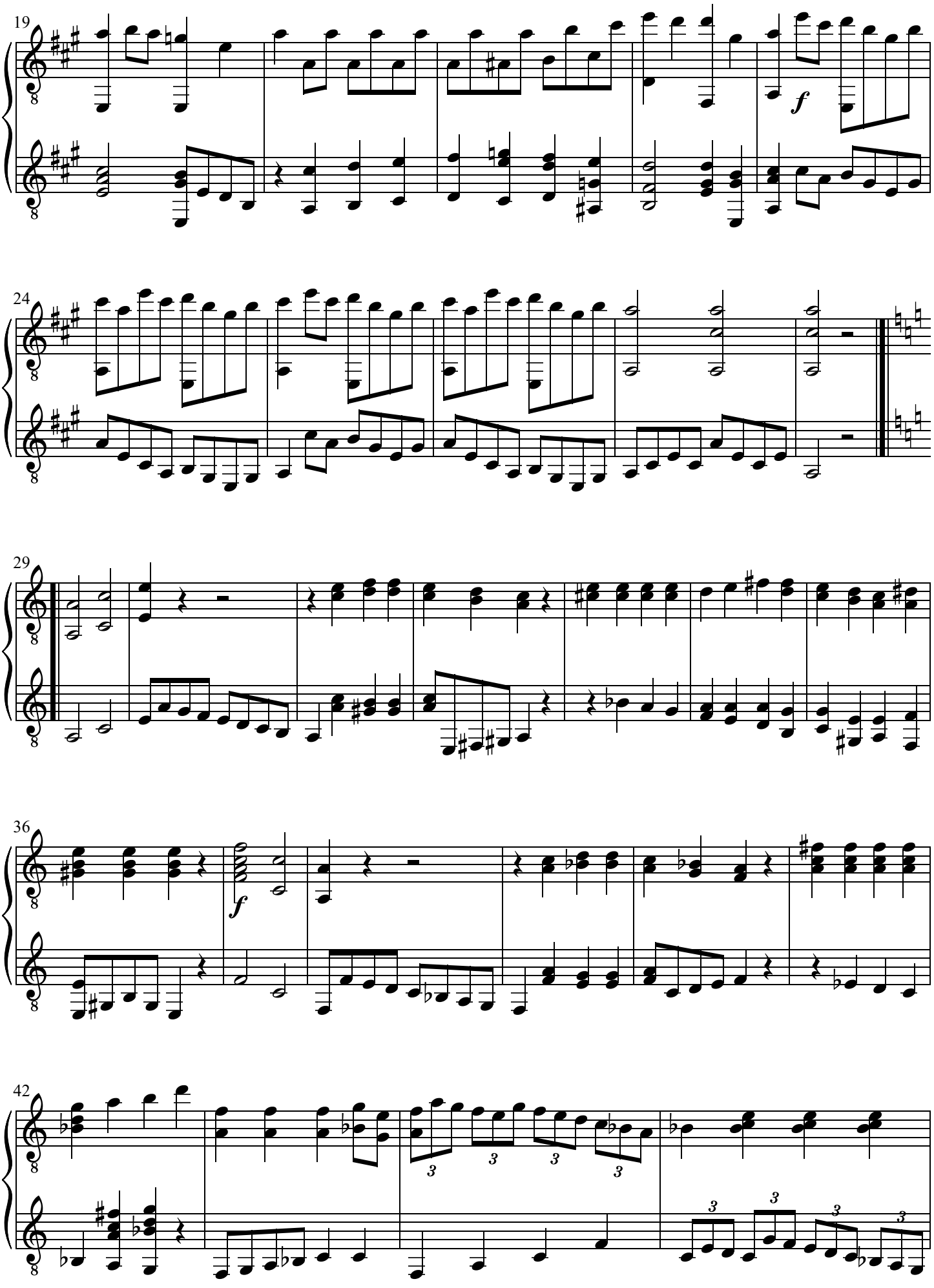
19
f
24
29
36
f
42
3
3
3
3
3
3
3
3

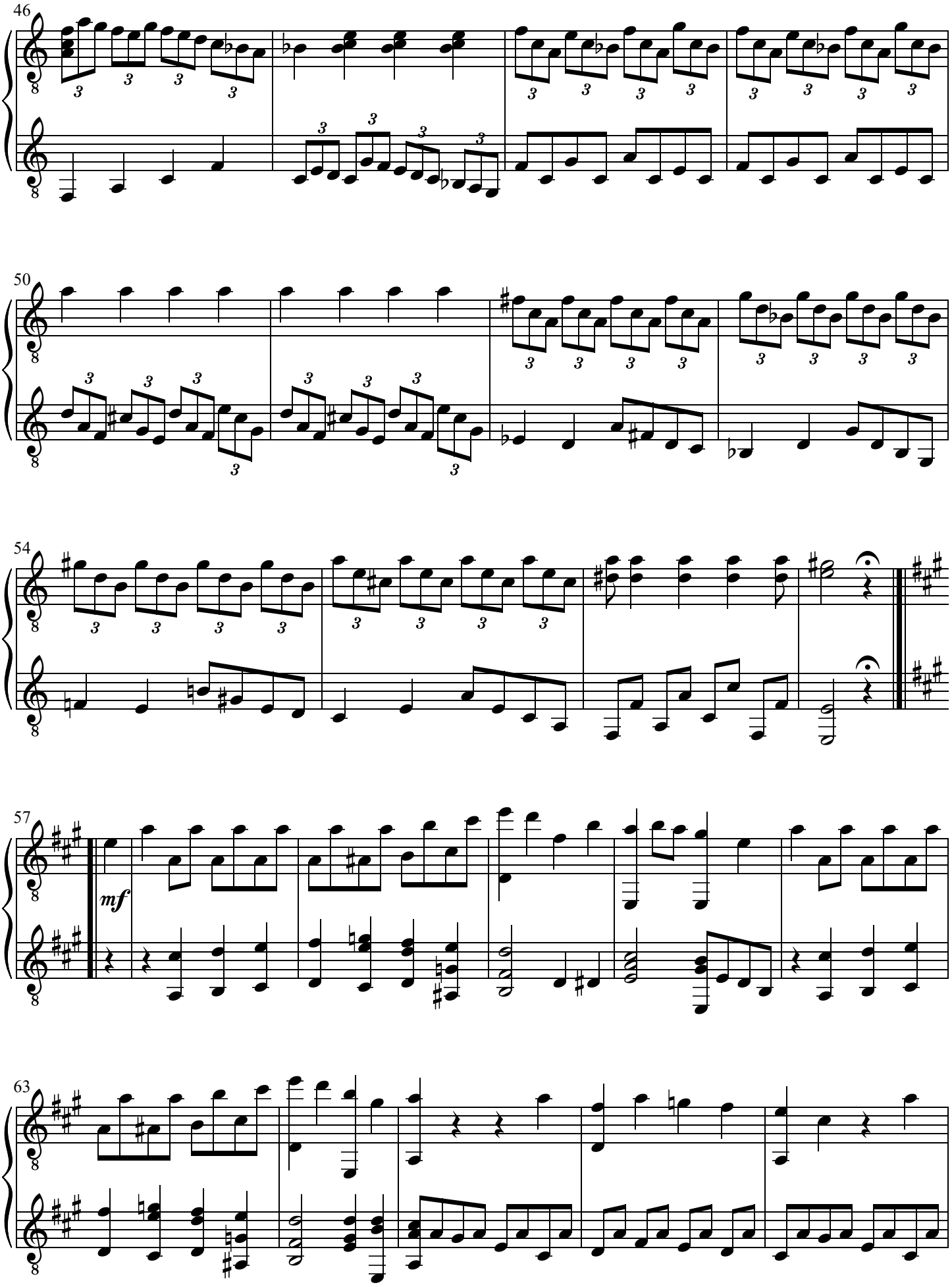
46
50
54
57
mf
63

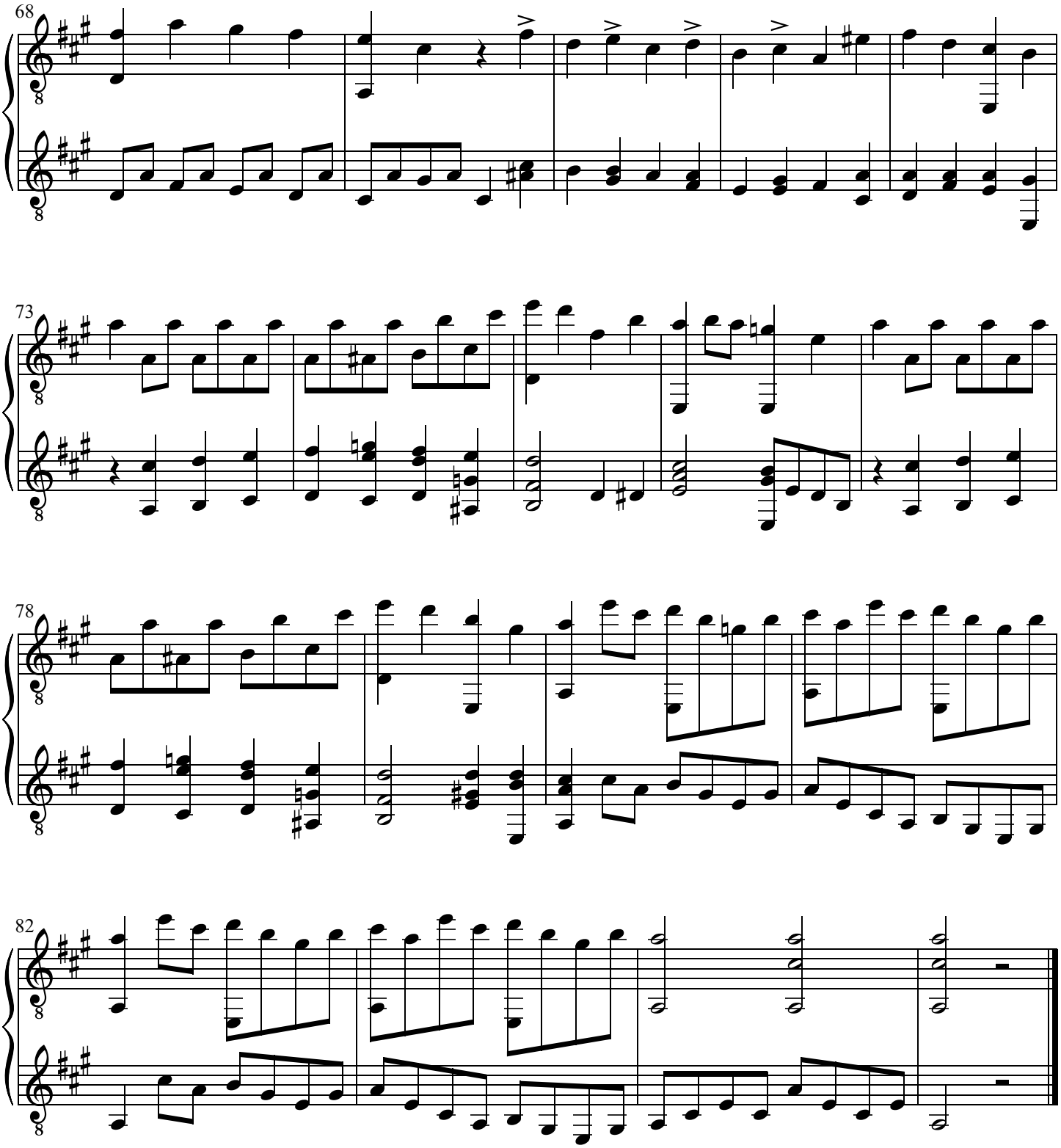
68
73
78
82

Grande Studio

Modulerede arpeggioer i alle tonearter og alle positioner

Moderato

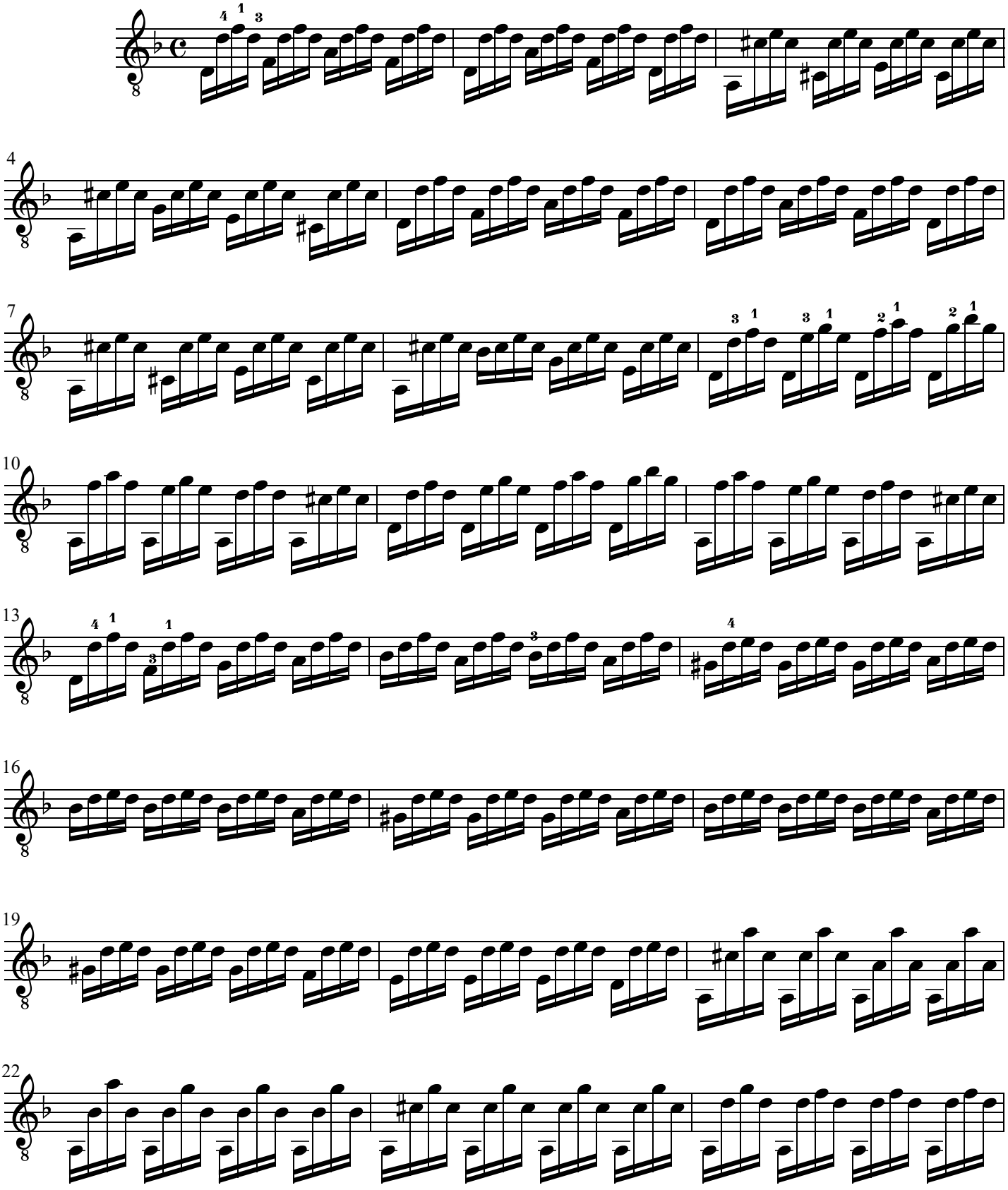

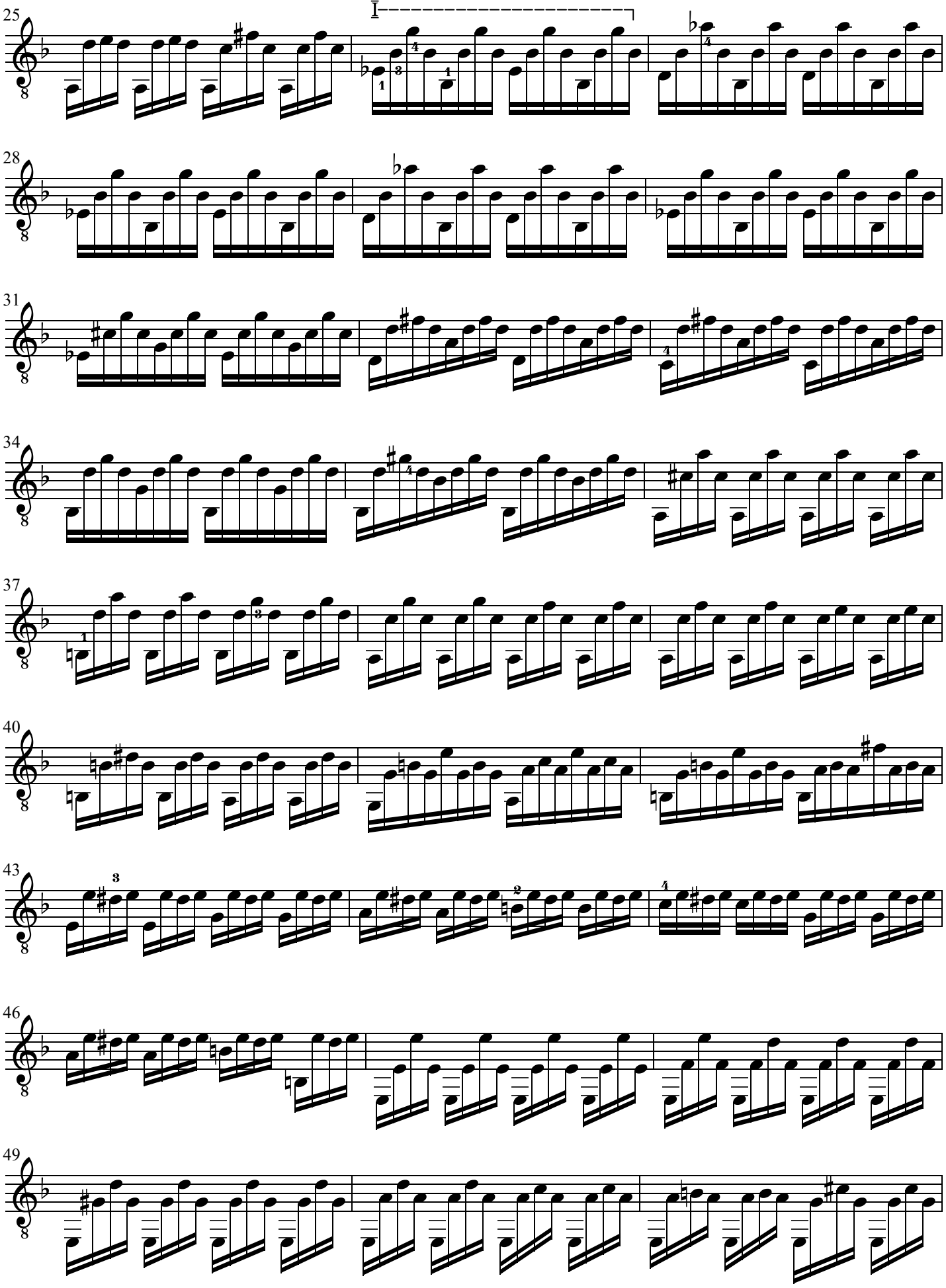

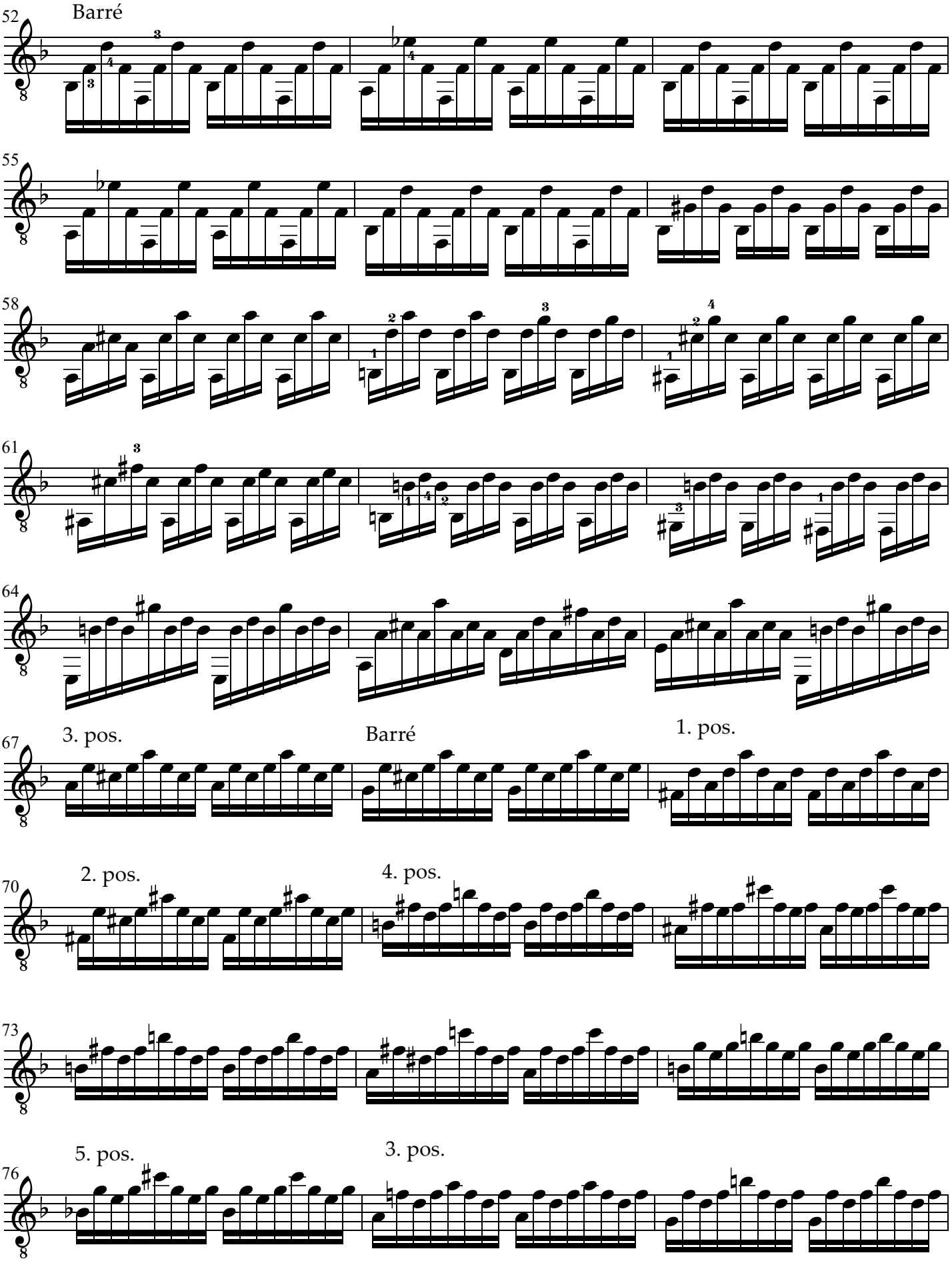
52
Barré
55
58
61
64
67
3. pos.
Barré
1. pos.
70
2. pos.
4. pos.
73
76
5. pos.
3. pos.

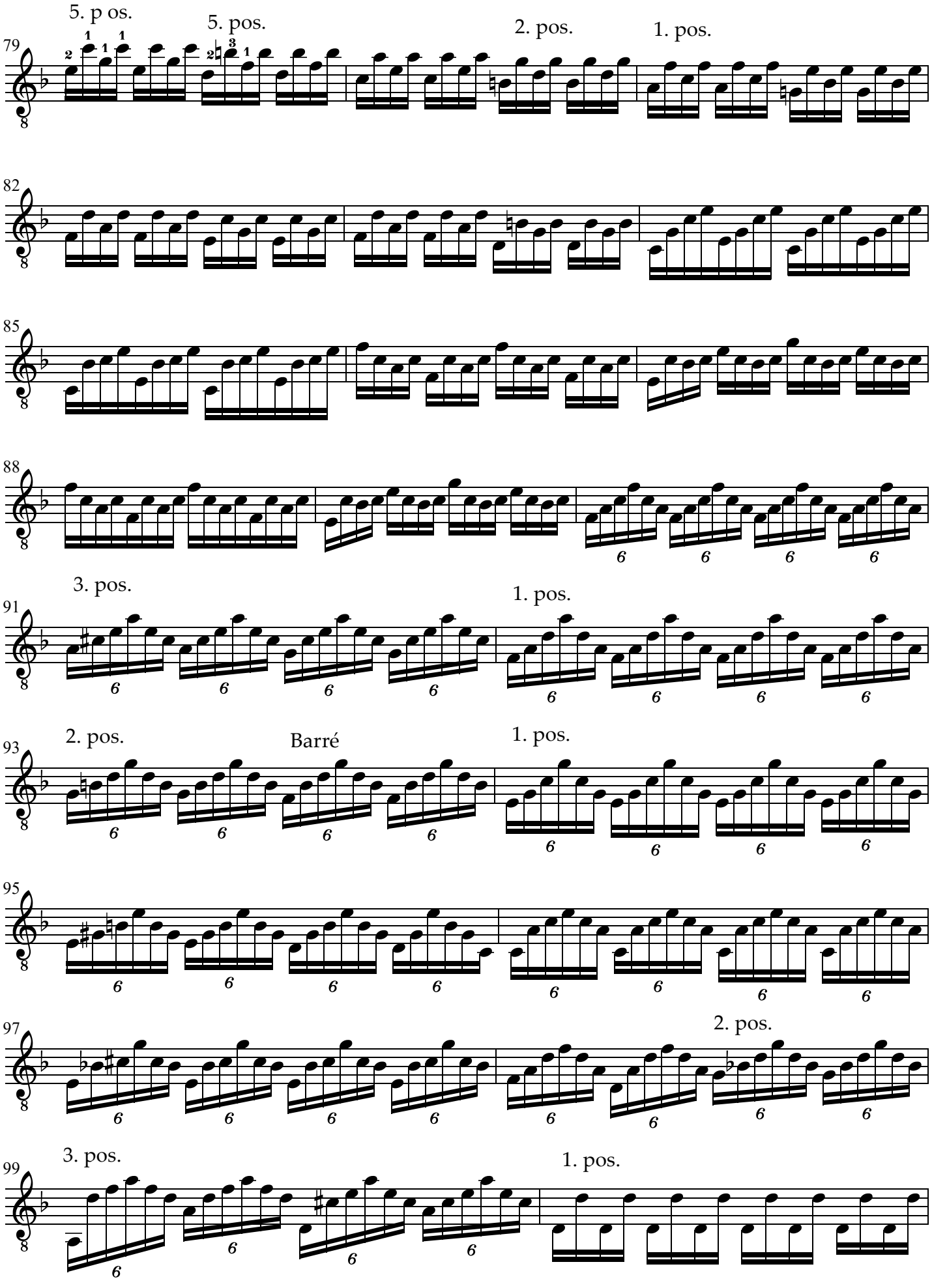
5. p os.
5. pos.
2. pos.
1. pos.
79
82
85
88
3. pos.
1. pos.
91
2. pos.
Barré
1. pos.
93
95
2. pos.
97
3. pos.
1. pos.
99

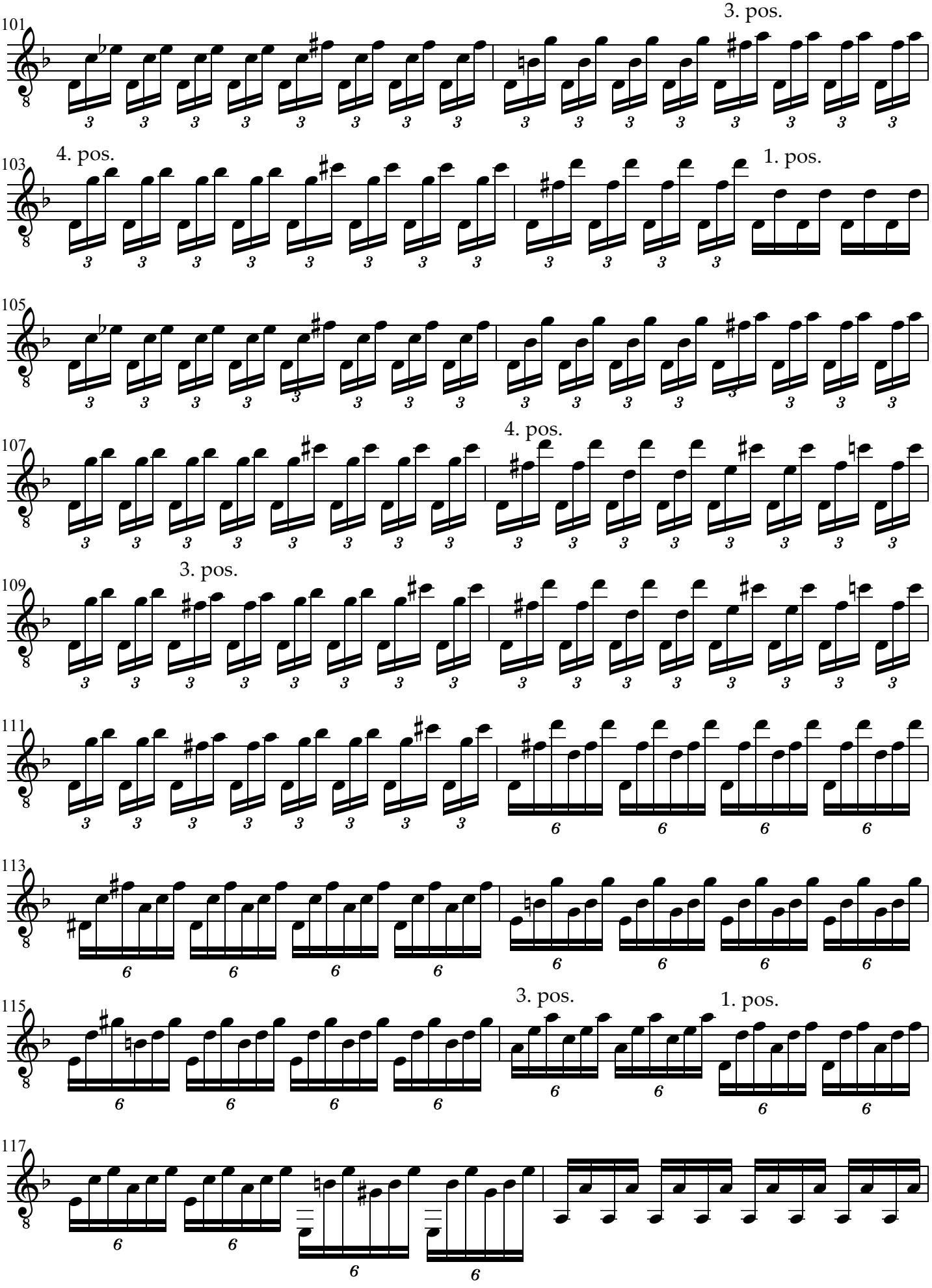
101
3. pos.
103
4. pos.
1. pos.
105
107
4. pos.
109
3. pos.
111
113
115
3. pos.
1. pos.
117

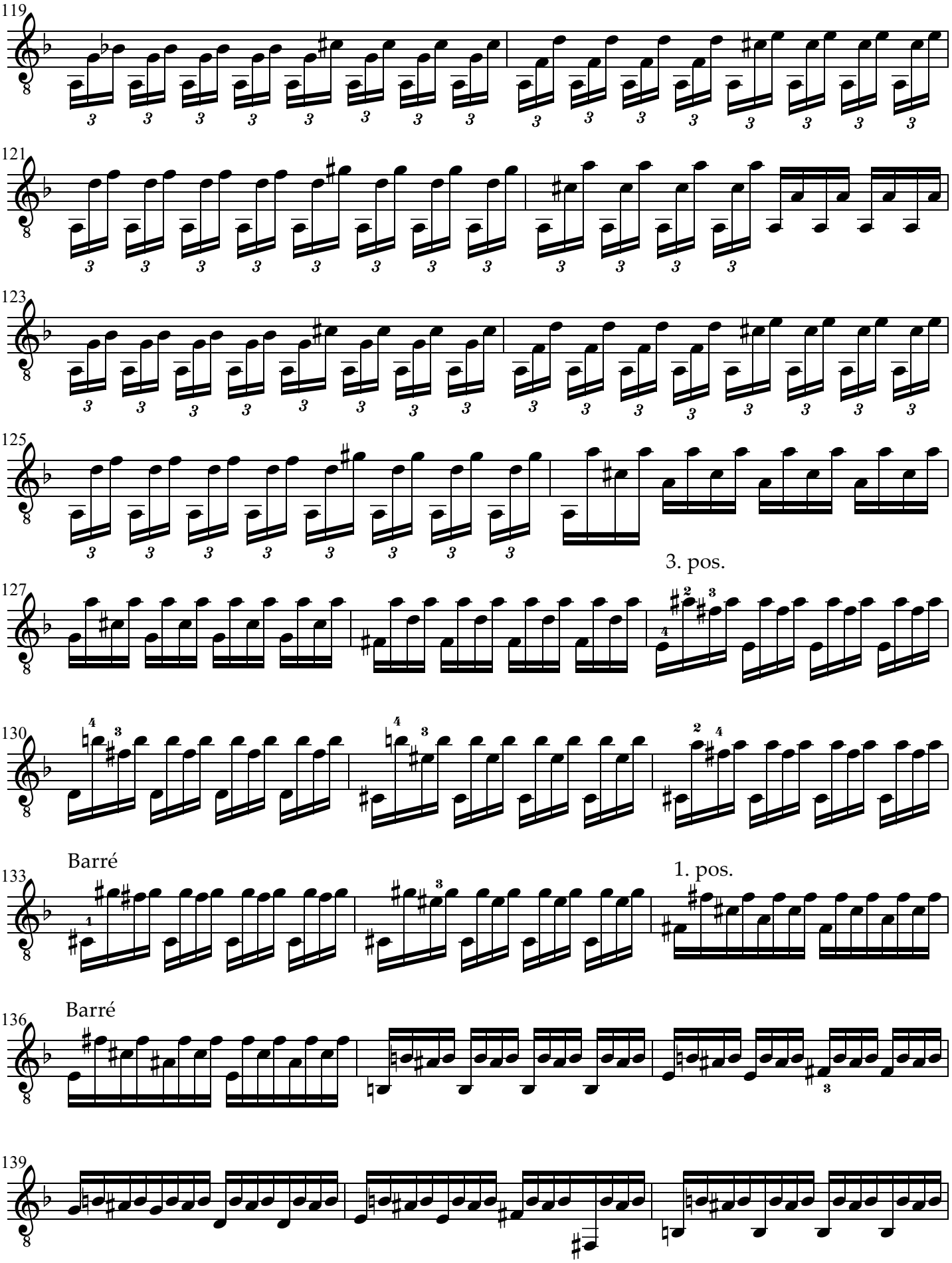
119
121
123
125
3. pos.
127
130
Barré
133
1. pos.
Barré
136
139

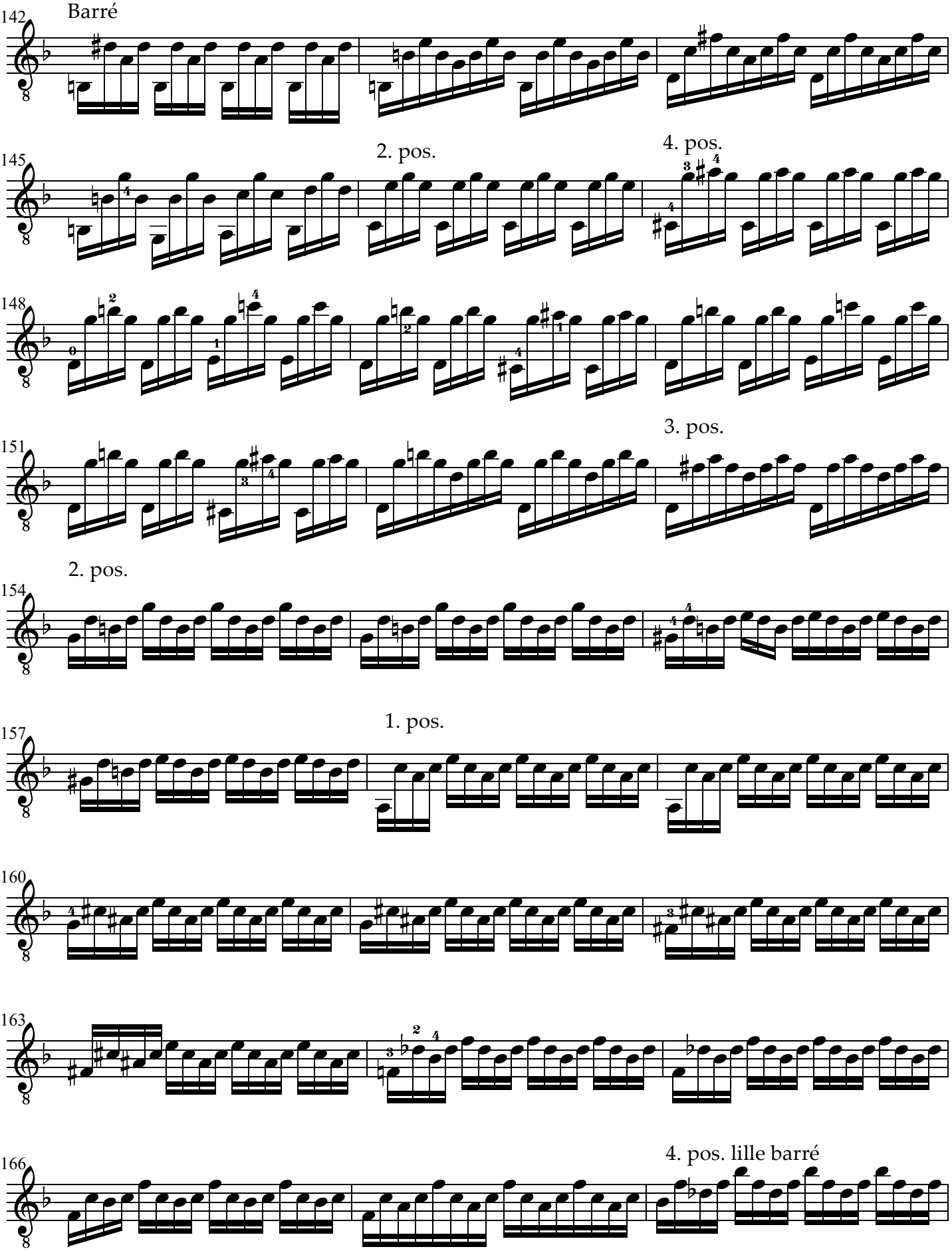
142
Barré
145
2. pos.
4. pos.
148
151
3. pos.
154
2. pos.
157
1. pos.
160
163
166
4. pos. lille barré

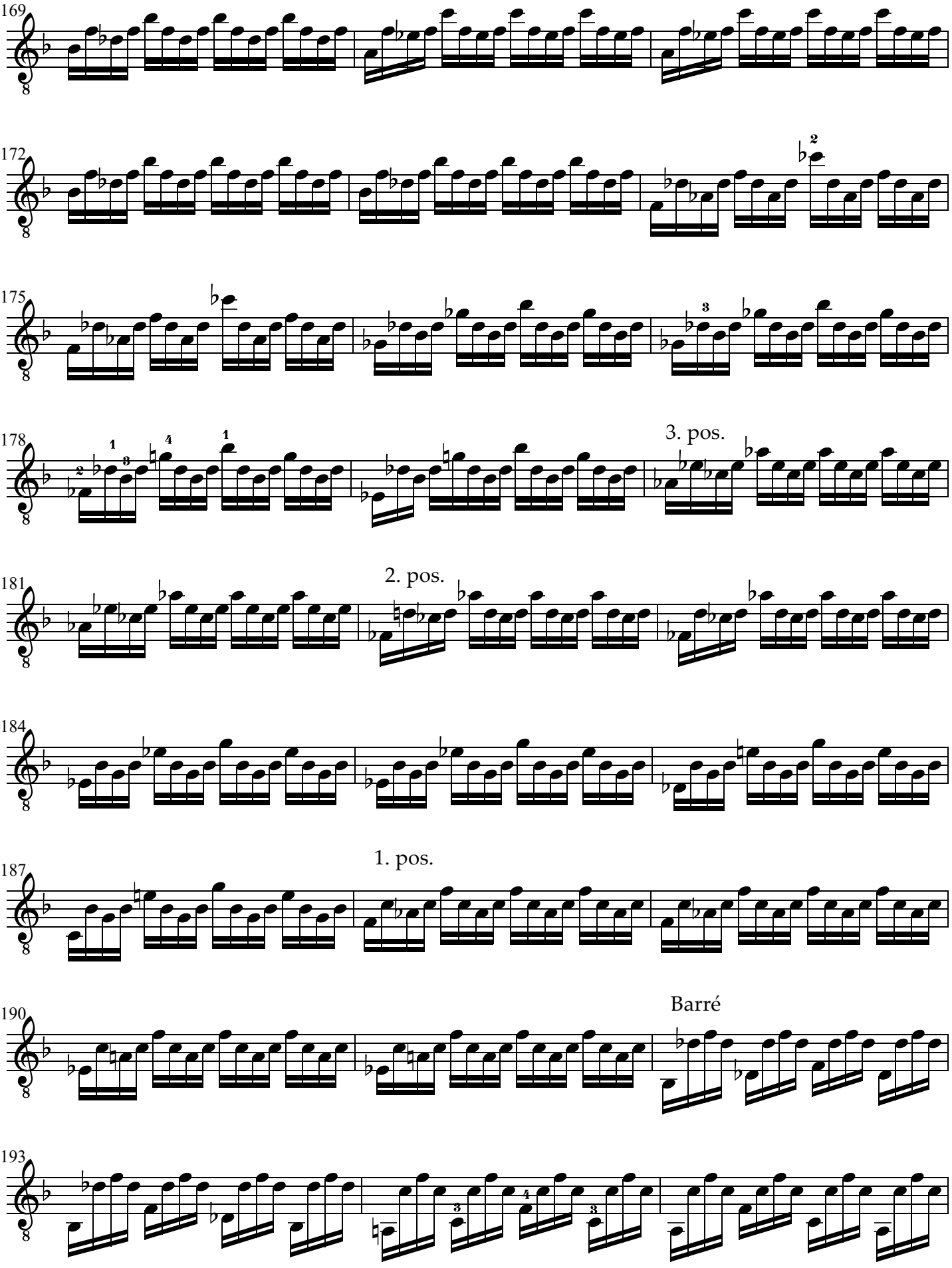
169
172
175
178
3. pos.
181
2. pos.
184
187
1. pos.
190
Barré
193

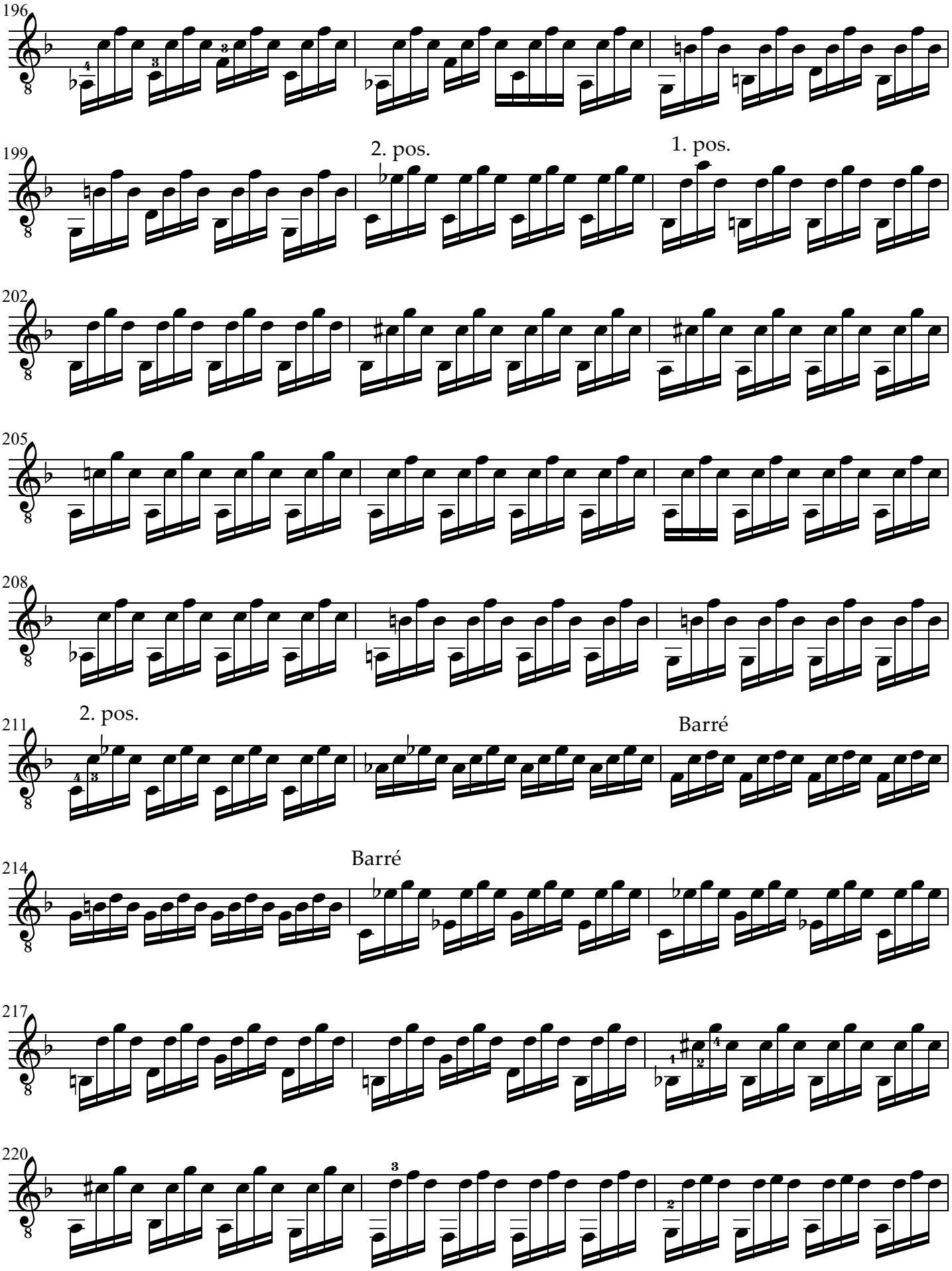
196
199
2. pos.
1. pos.
202
205
208
211
2. pos.
Barré
214
Barré
217
220

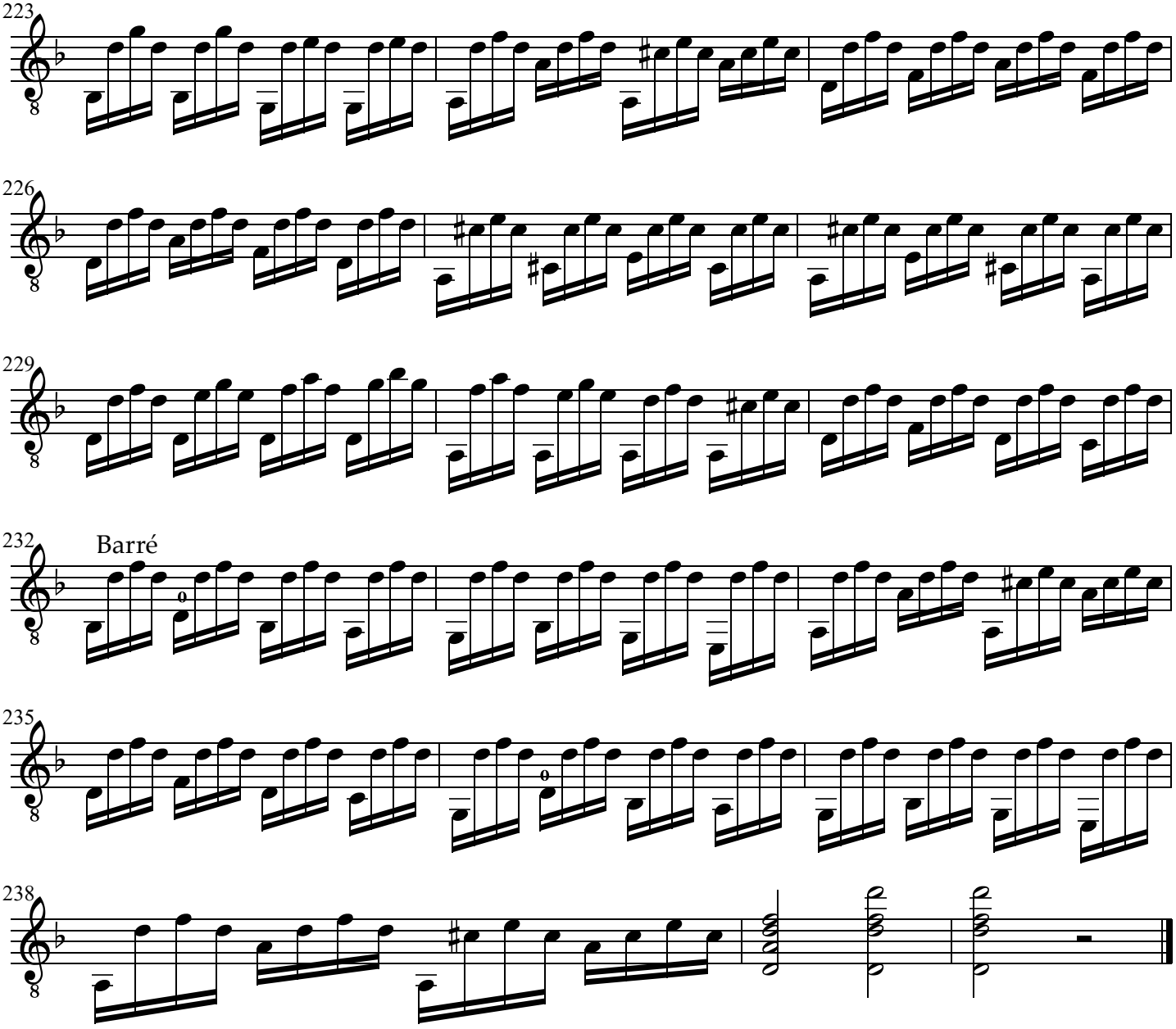
223
226
229
232
Barré
235
238

Fra op. 192

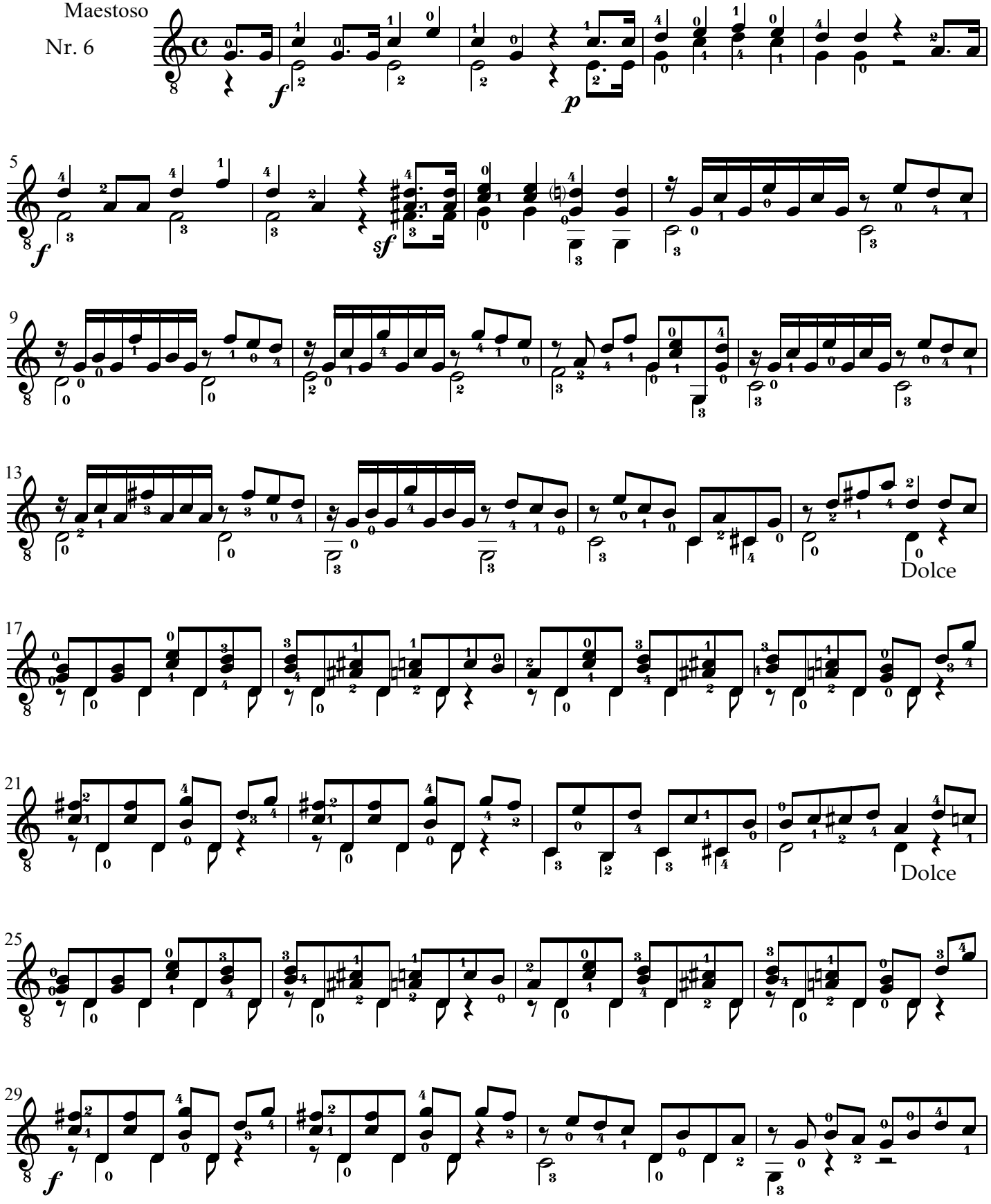

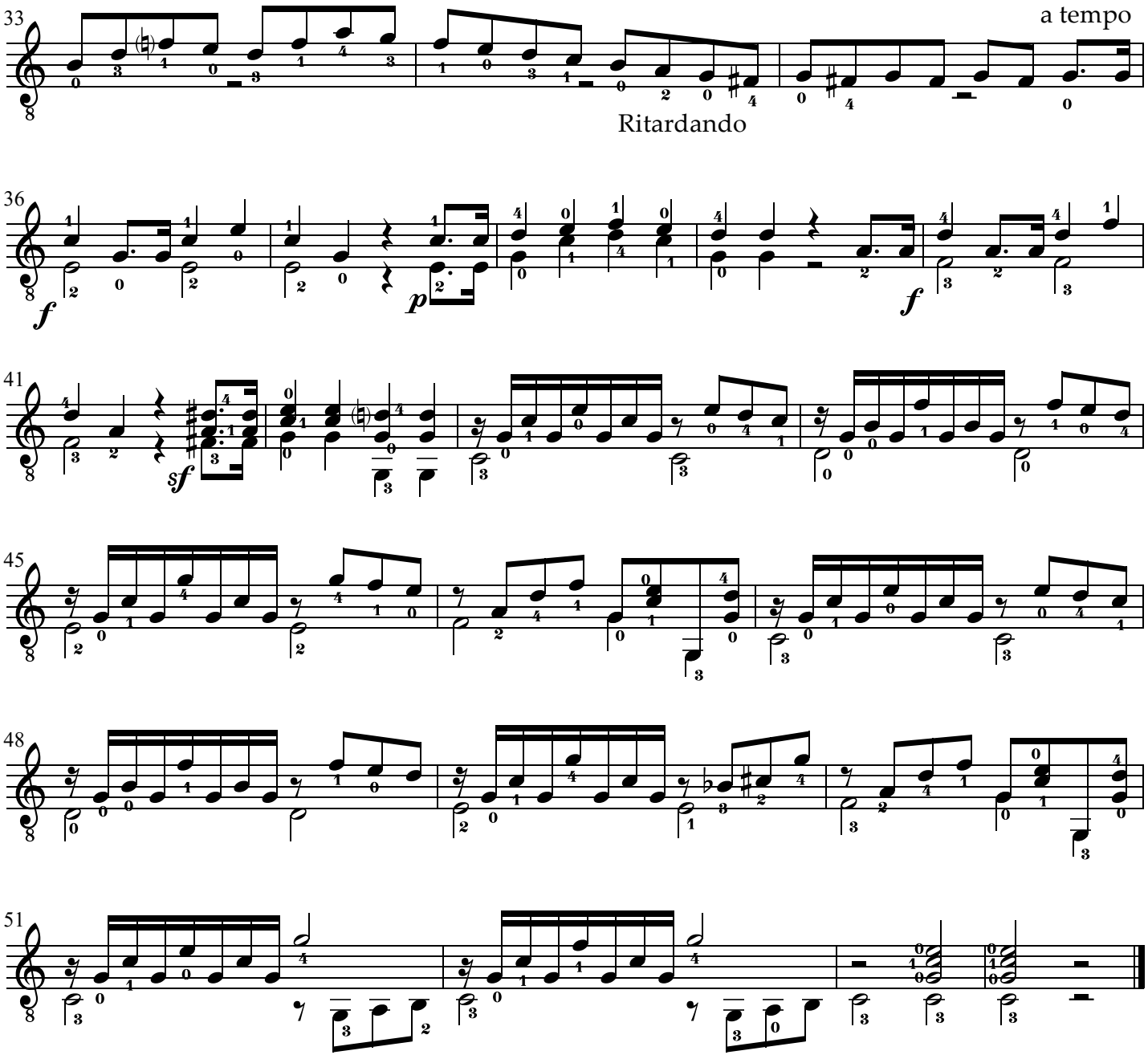
33
a tempo
Ritardando
36
f
p
f
41
sf
45
48
51

Andante con moto

Nr. 13

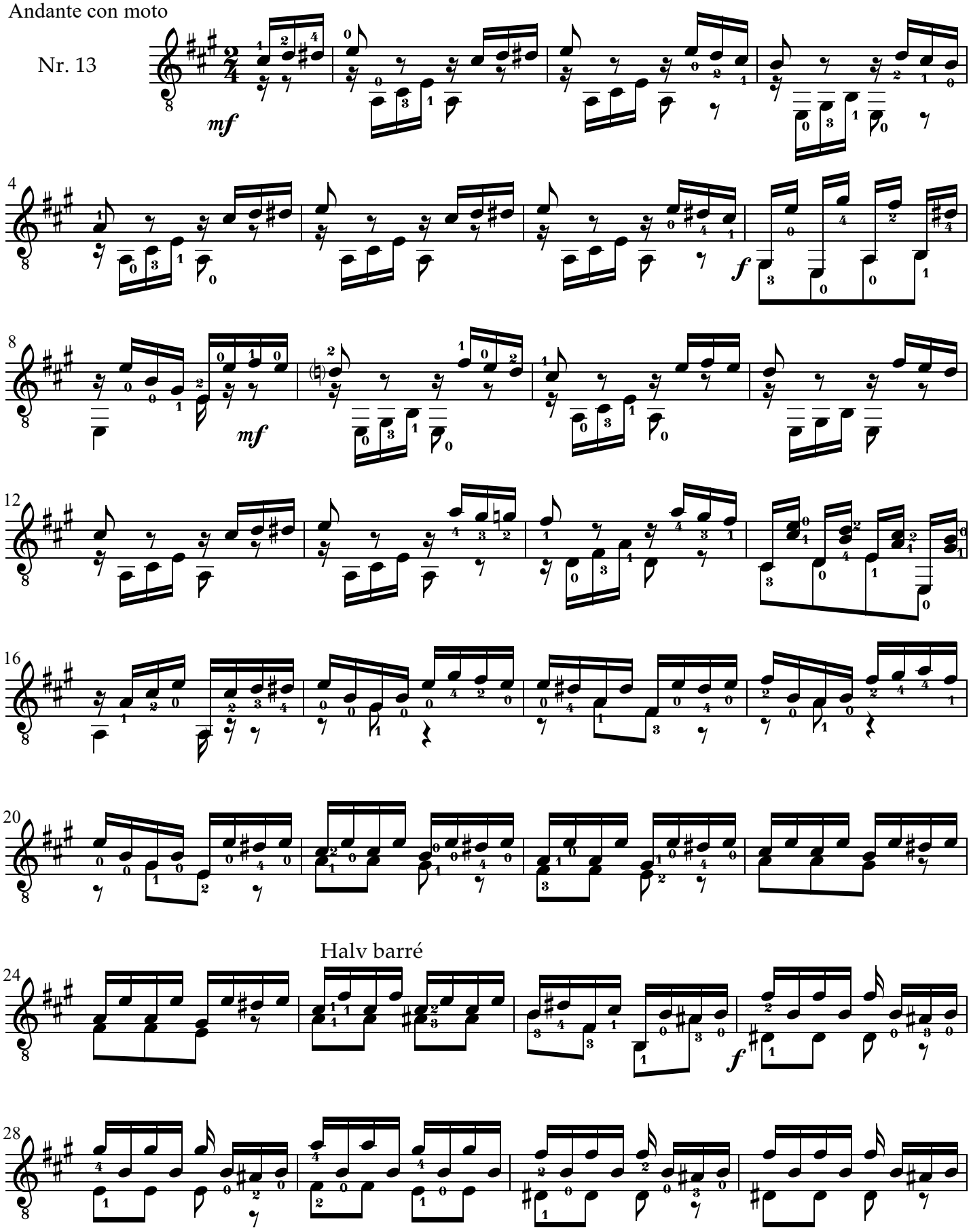

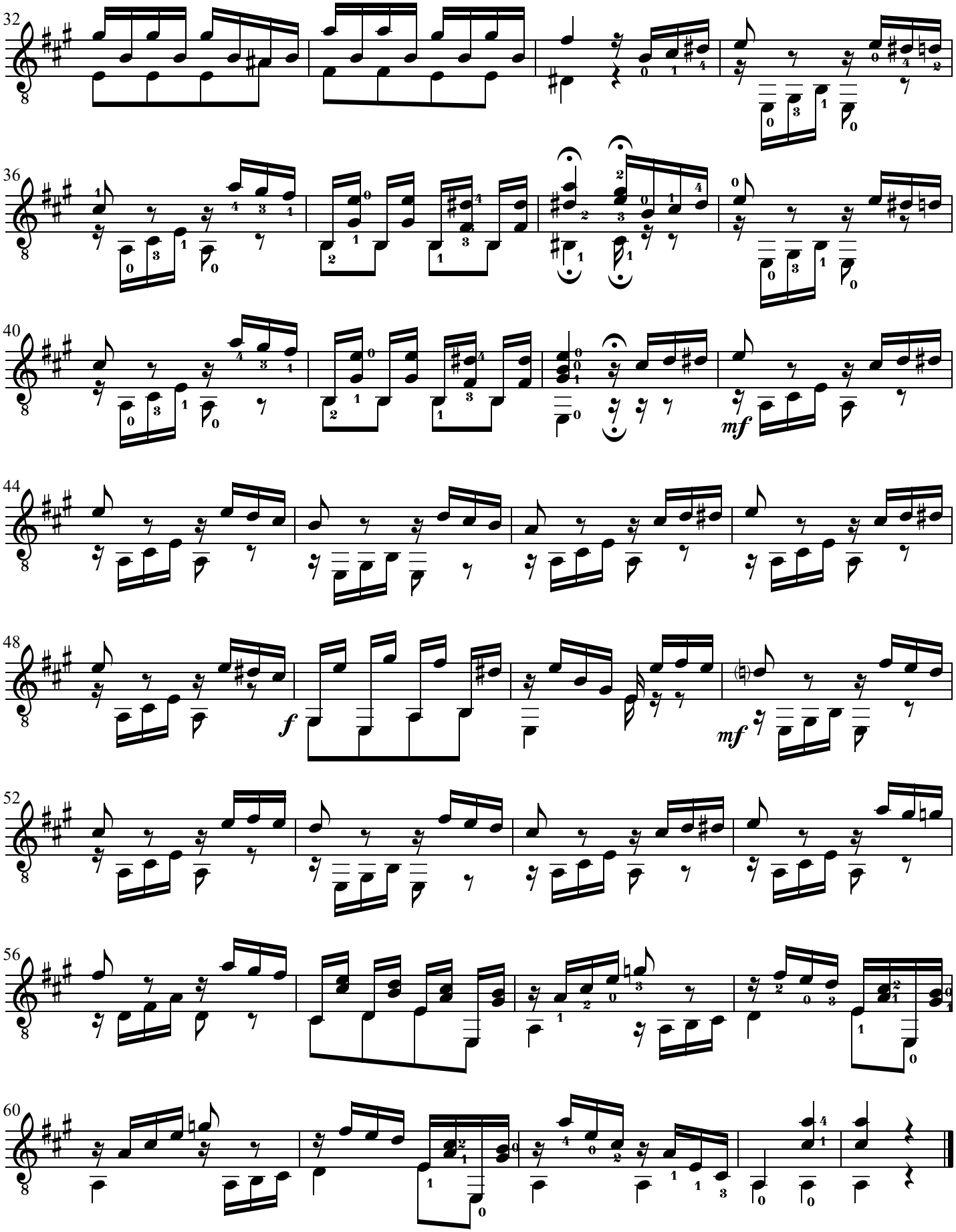
32
36
40
mf
44
48
f
mf
52
56
60

Nr. 14

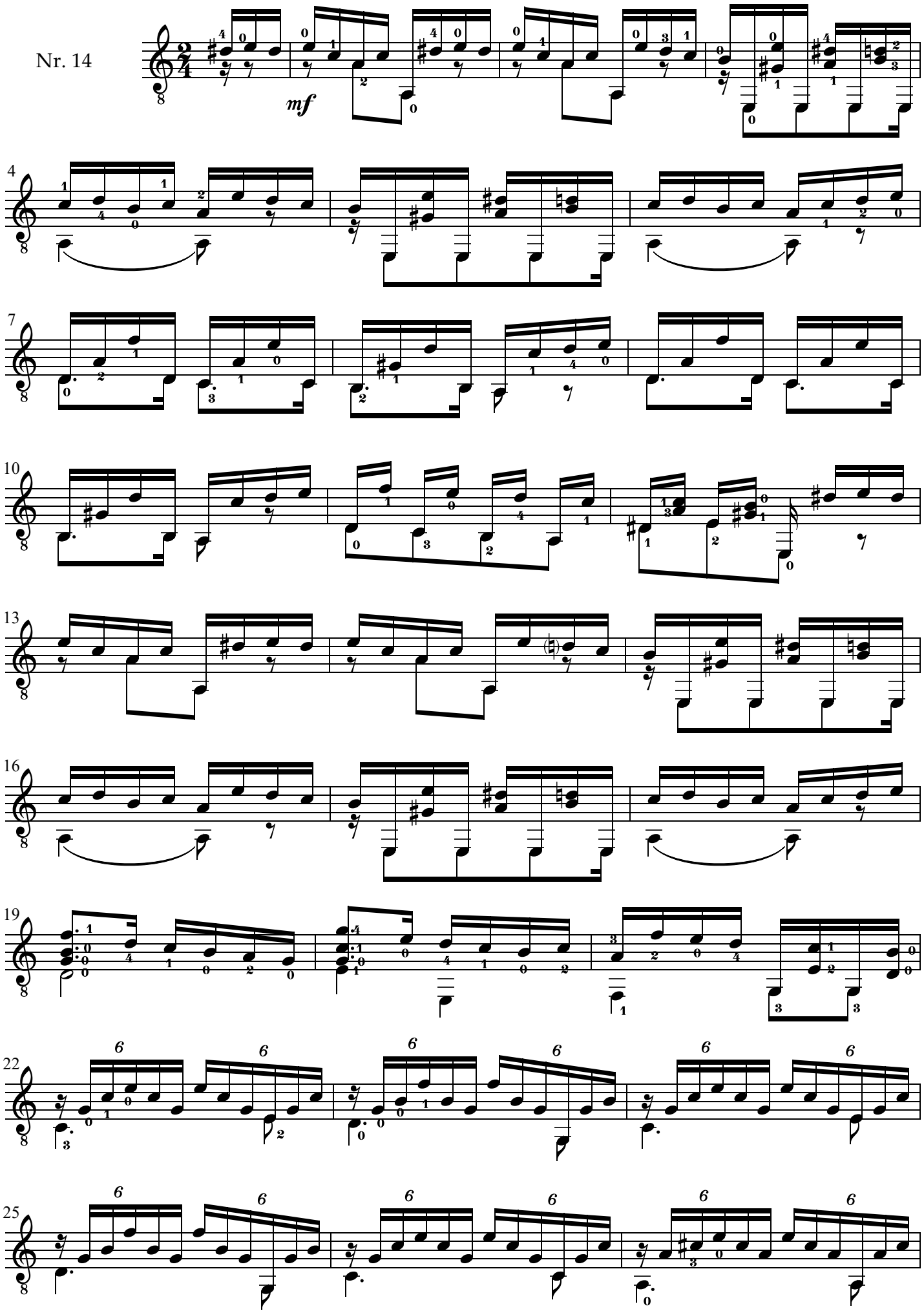

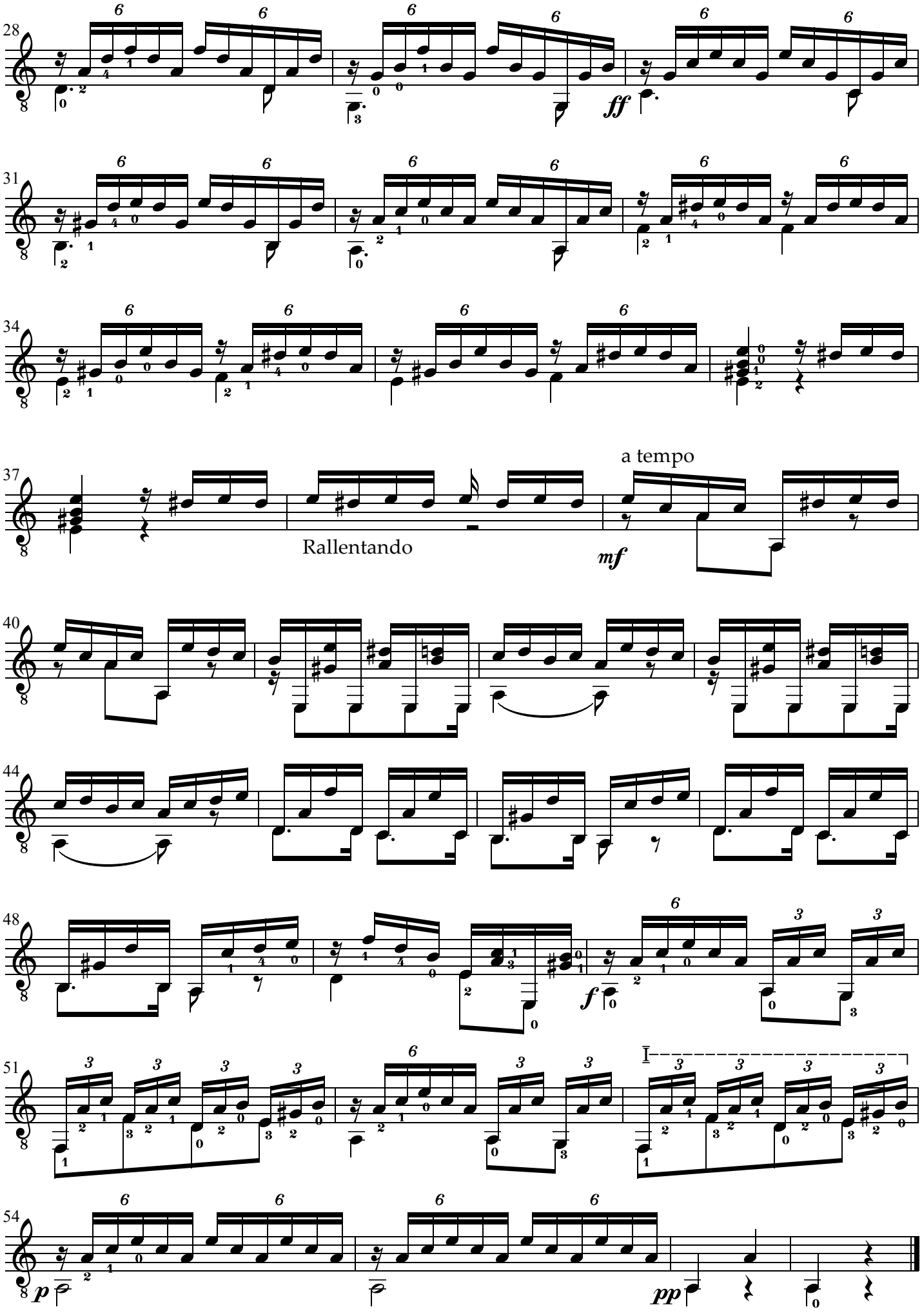
28
31
34
37
Rallentando
a tempo
mf
40
44
48
f
51
I
54
p
pp

Larghetto affettuoso

Nr. 16

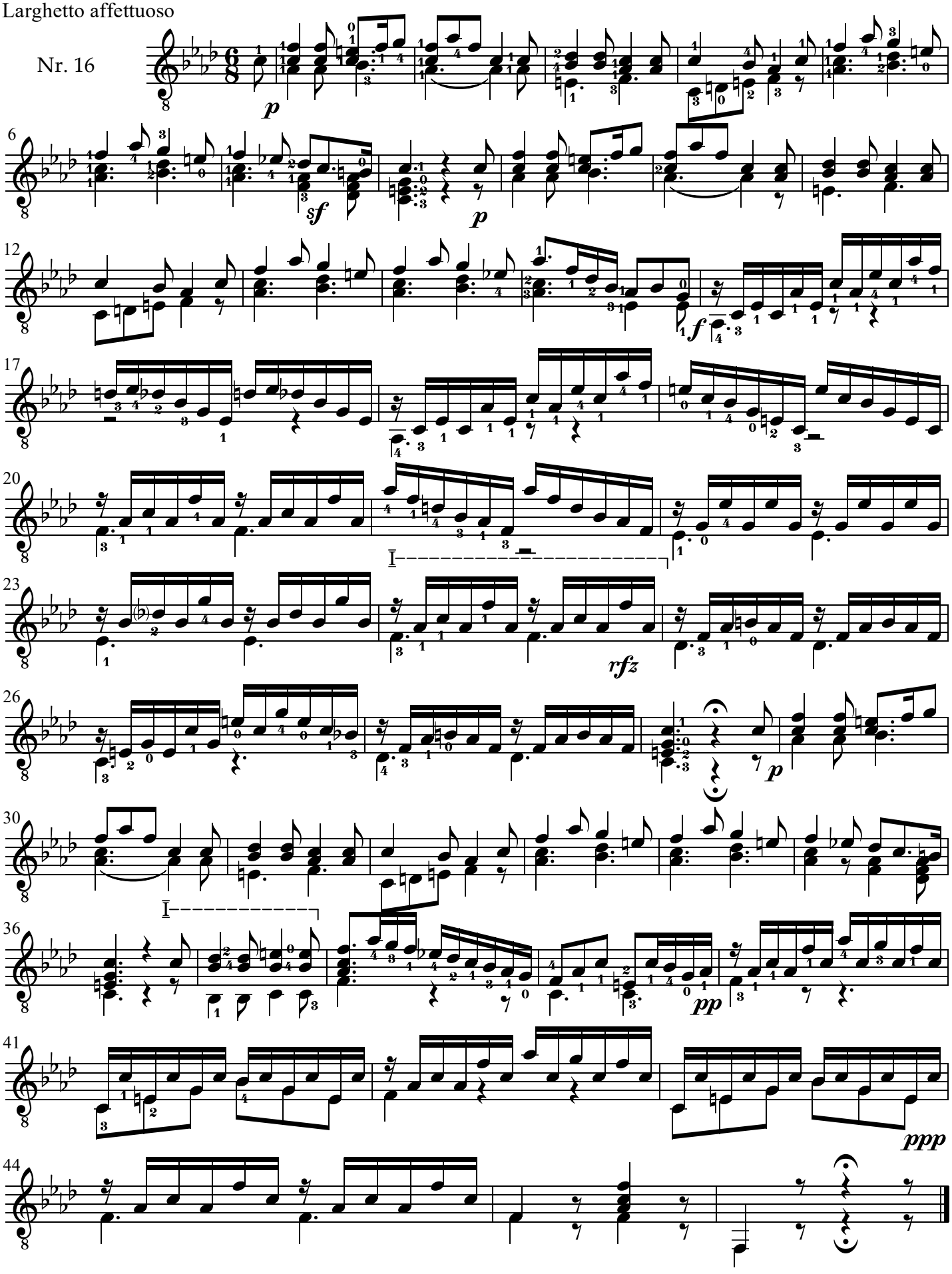

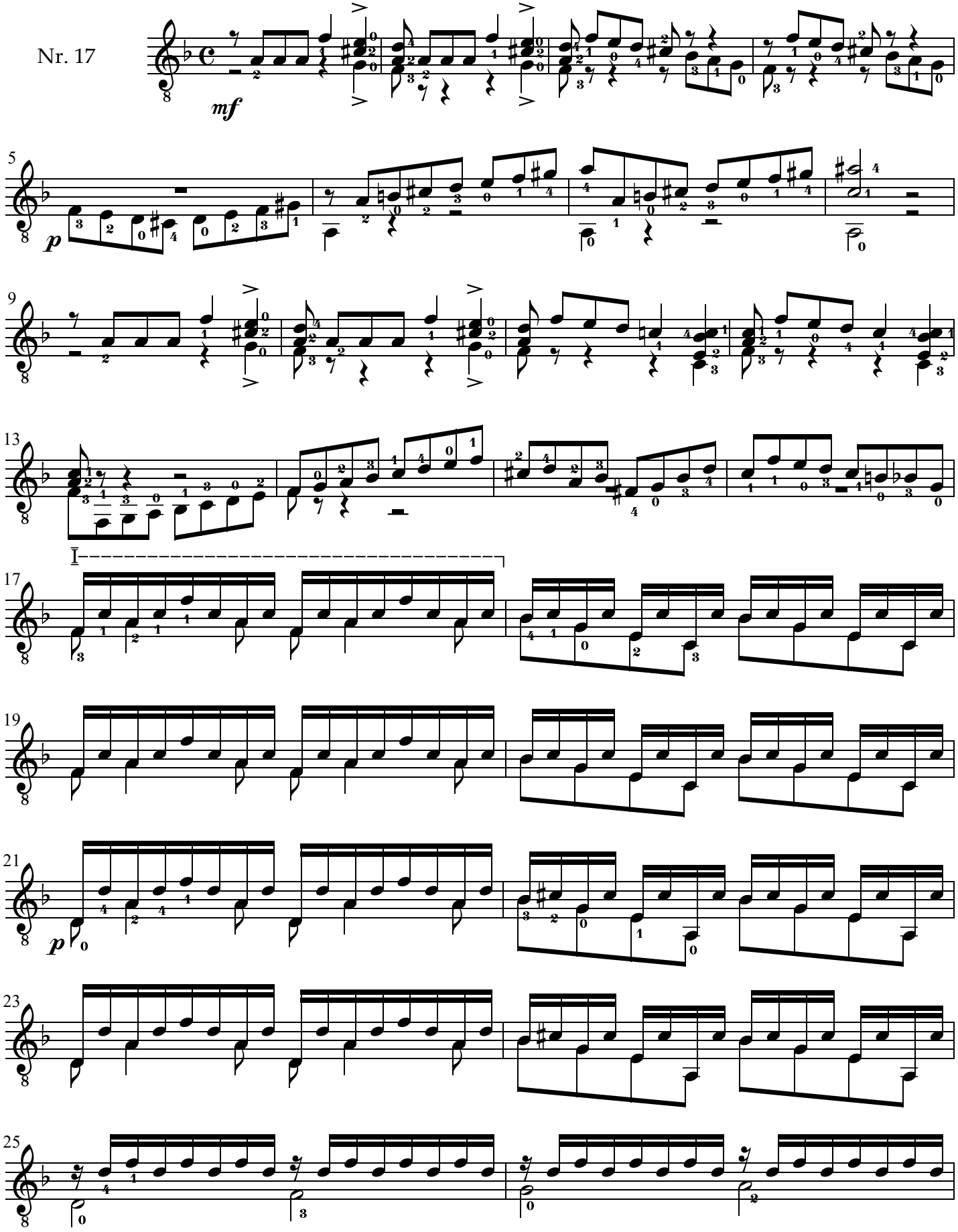
Nr. 17
mf
p
I
p

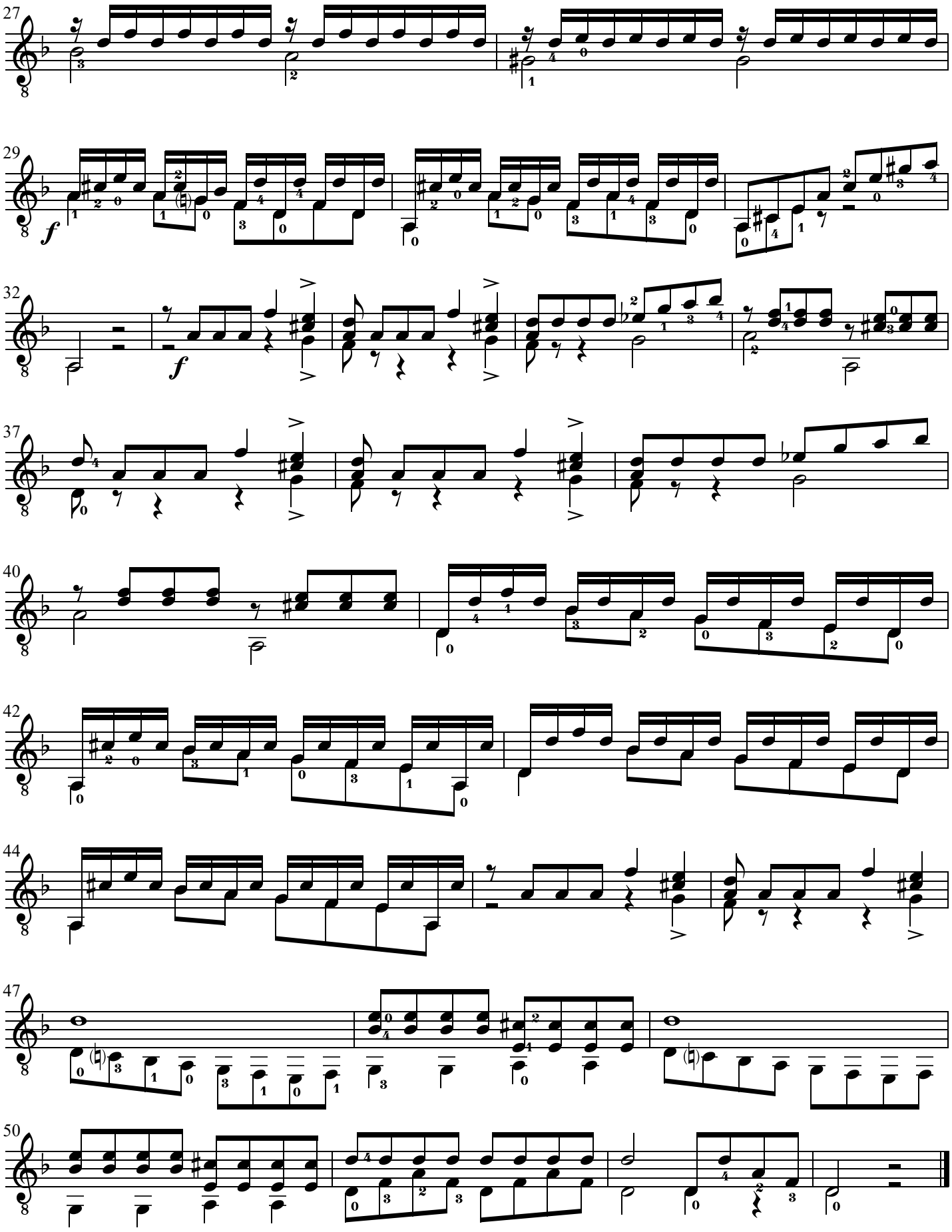
27
29
f
32
f
37
40
42
44
47
50

Andante

1/2 barré

Nr. 18

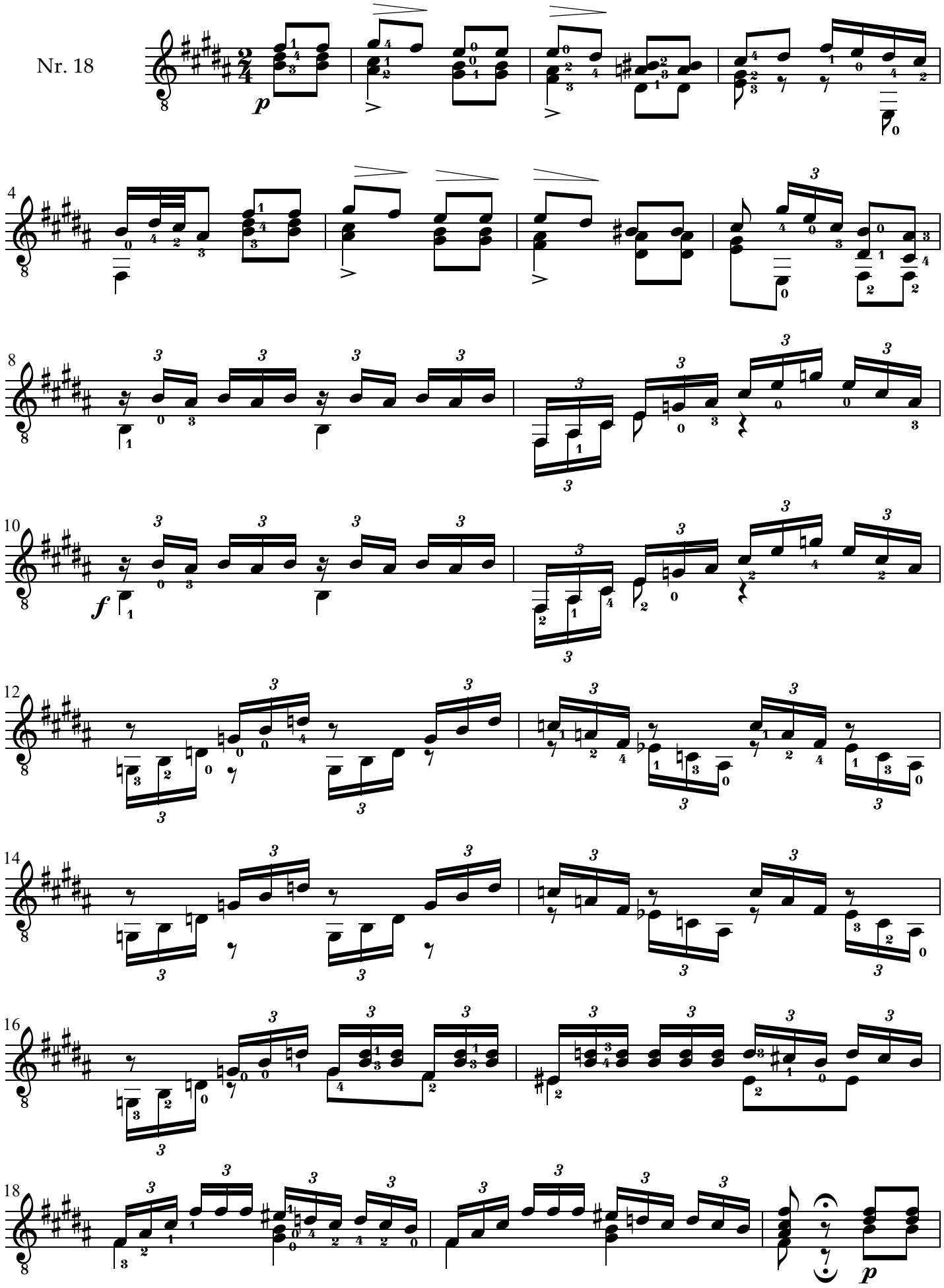

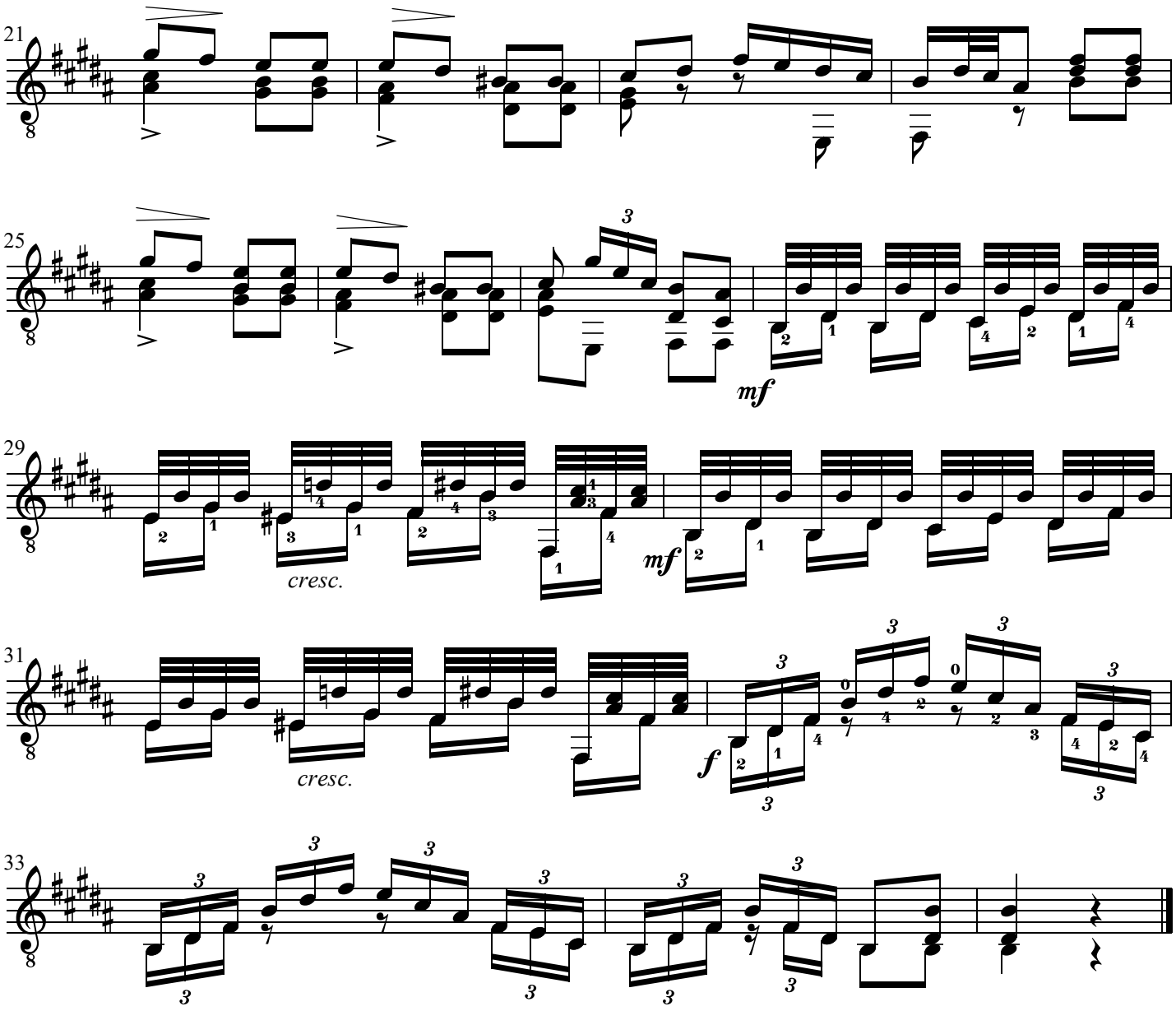
21
25
mf
29
cresc.
mf
31
cresc.
f
33

Larghetto

Nr. 19

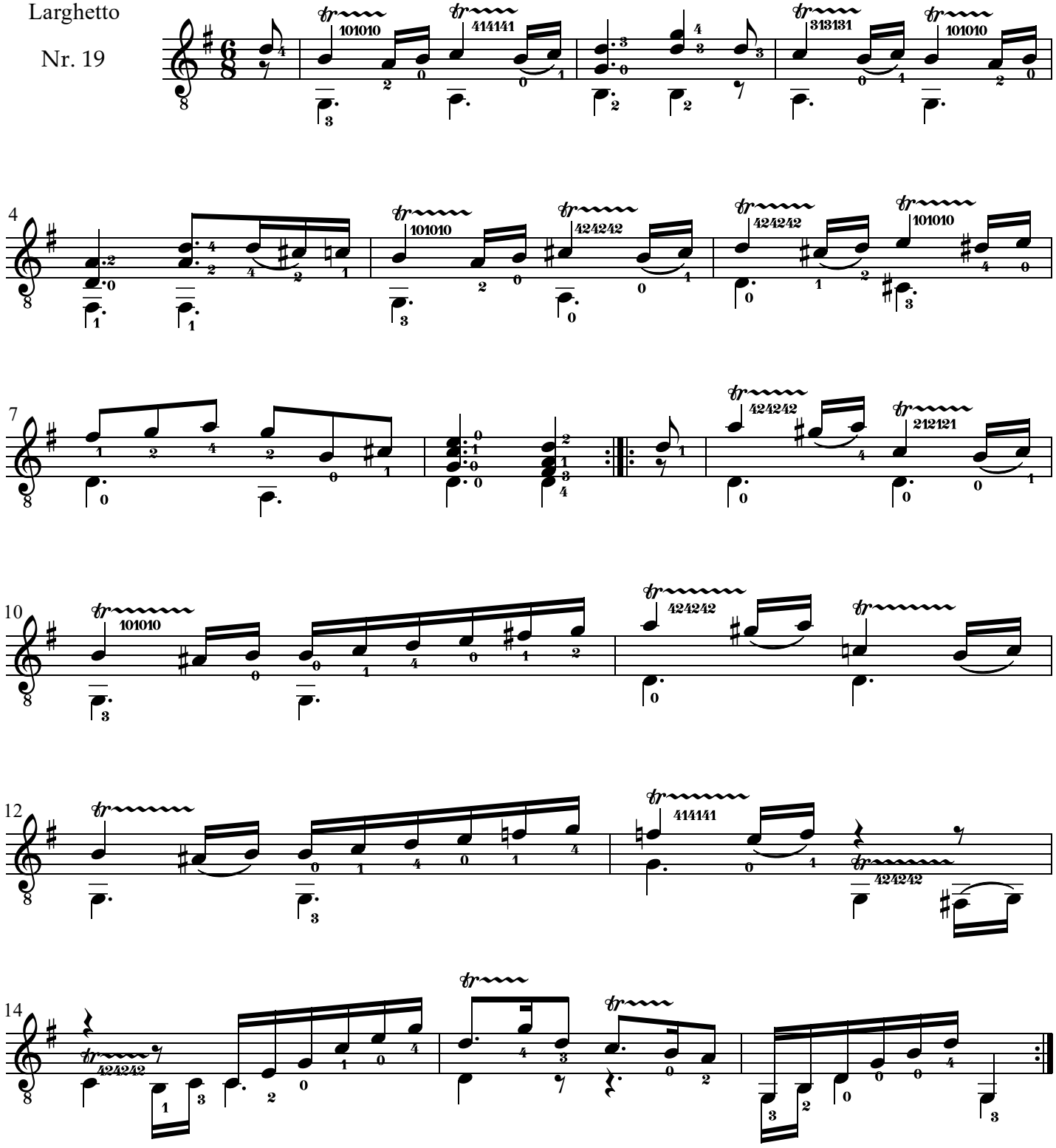

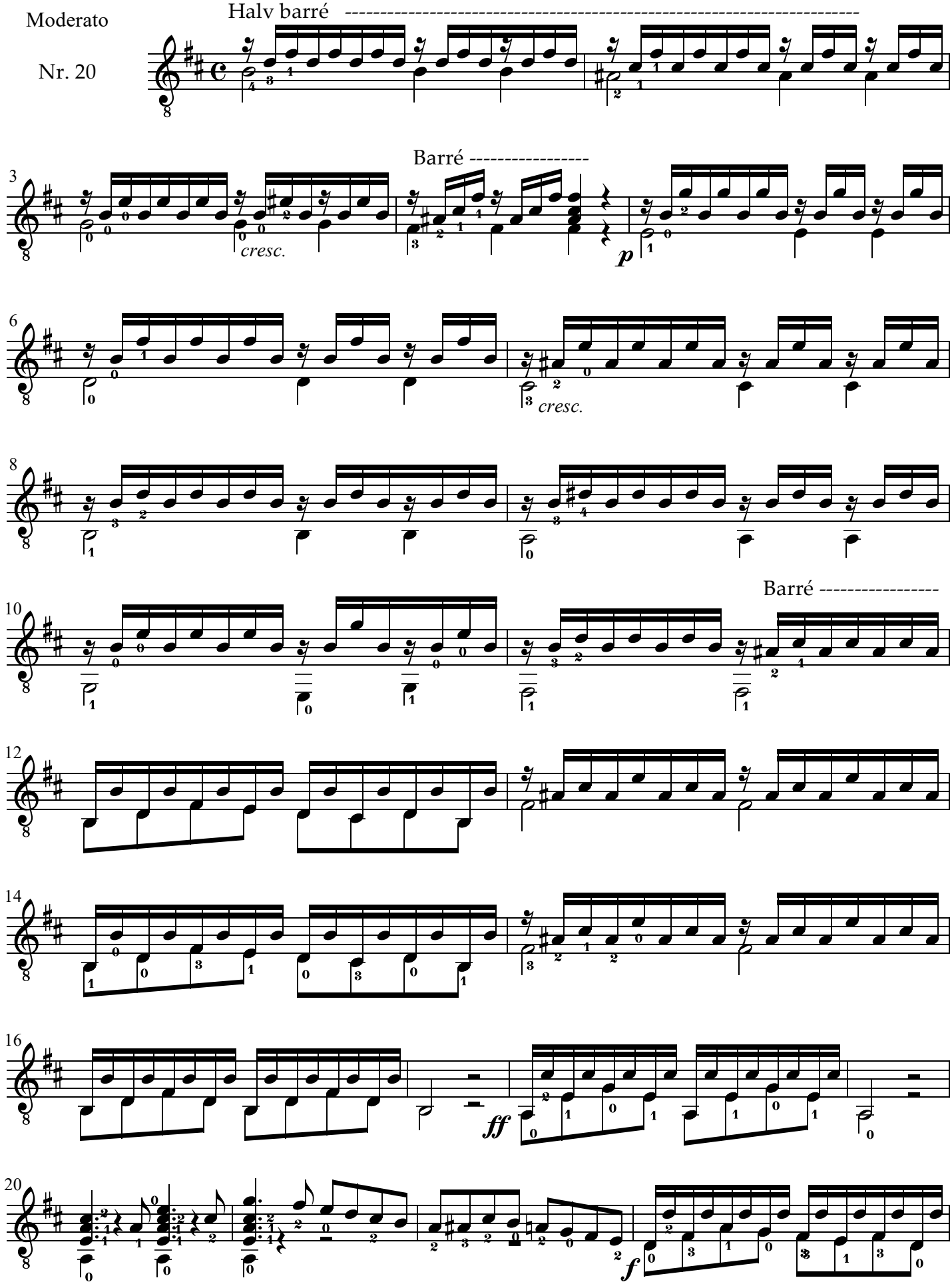
Moderato
Nr. 20
Halv barré
Barré
cresc.
p
cresc.
Barré
ff
f

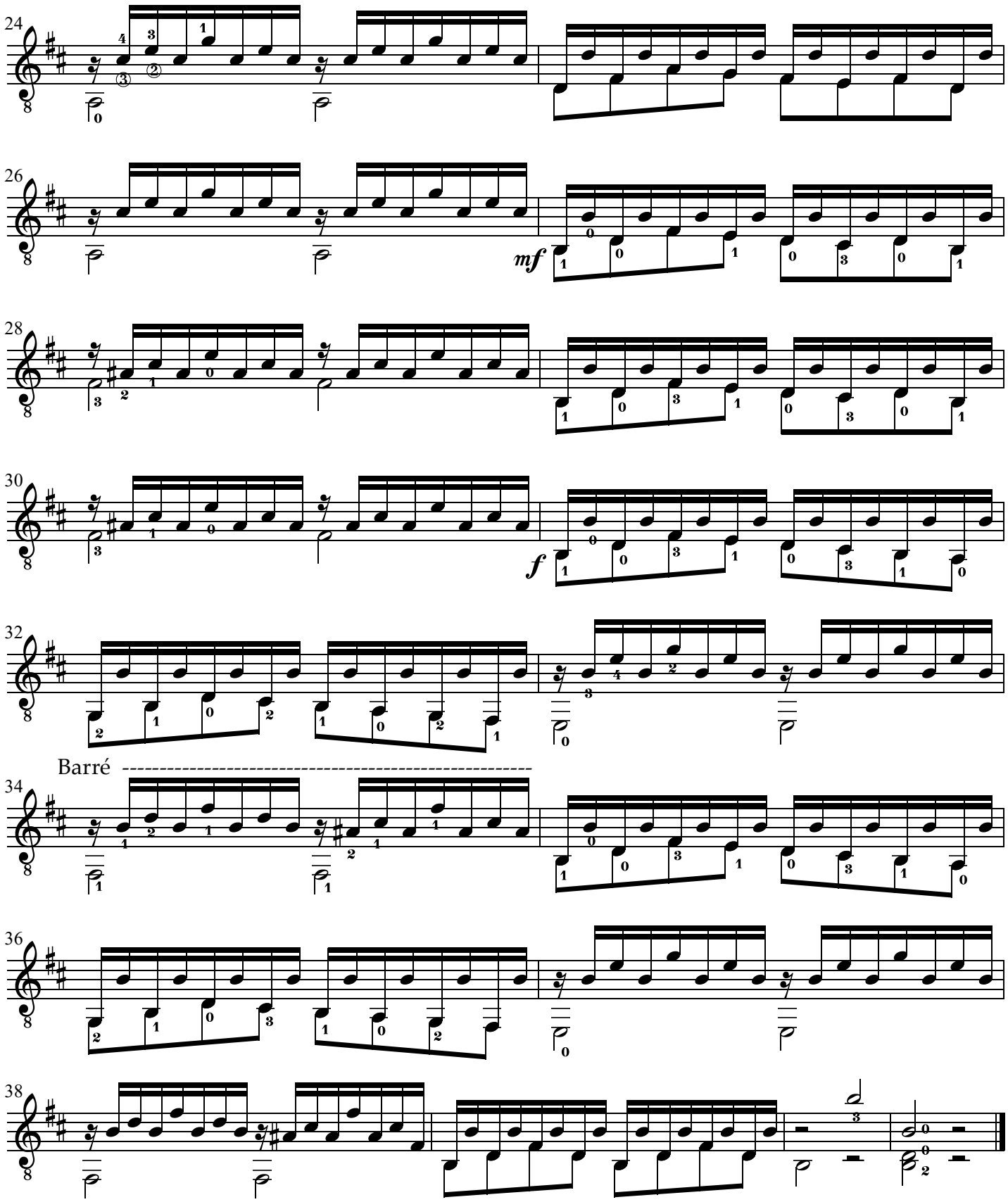
24
26
mf
28
30
f
32
Barré
34
36
38

Allegretto con poco moto

Nr. 21

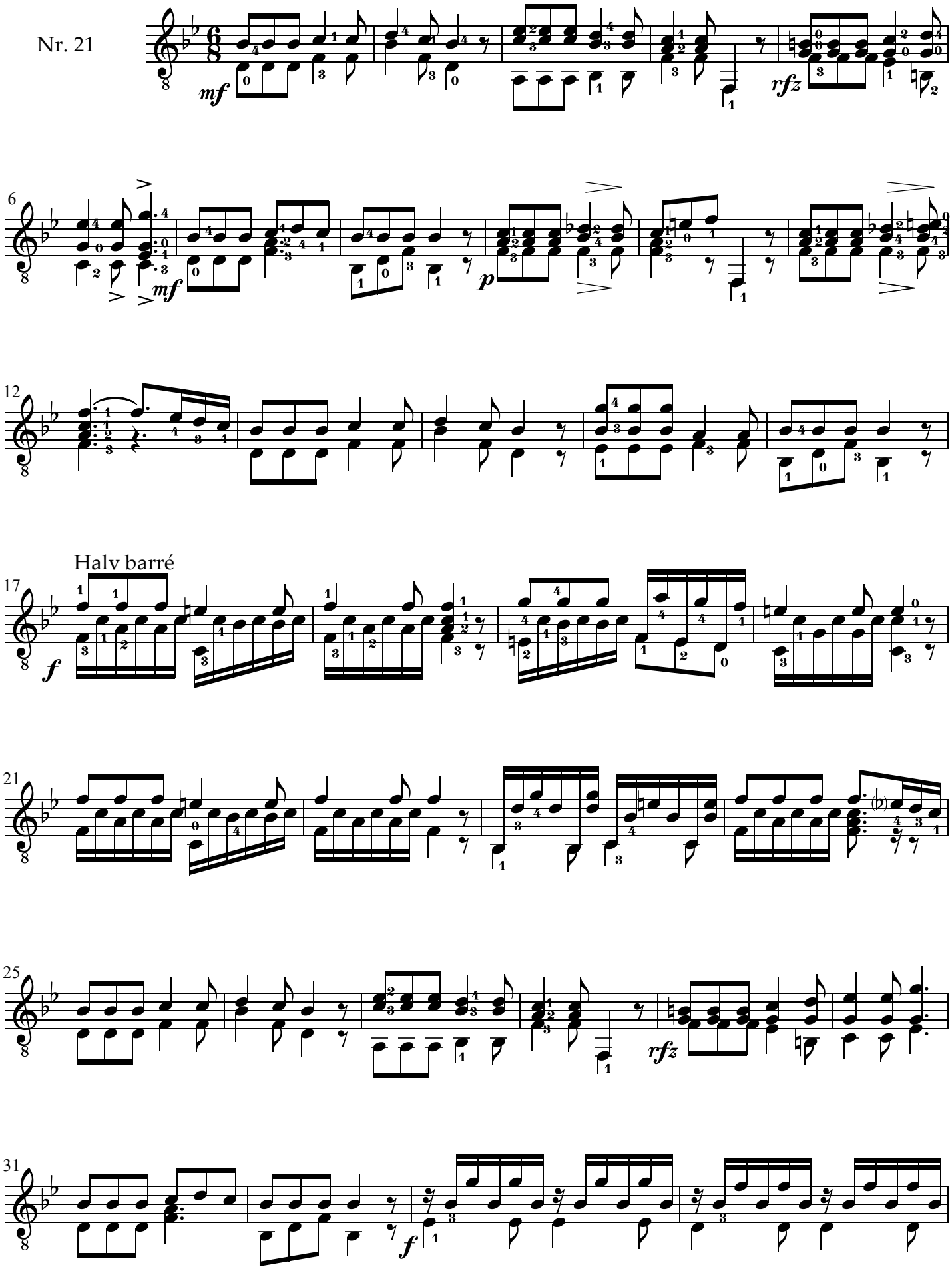

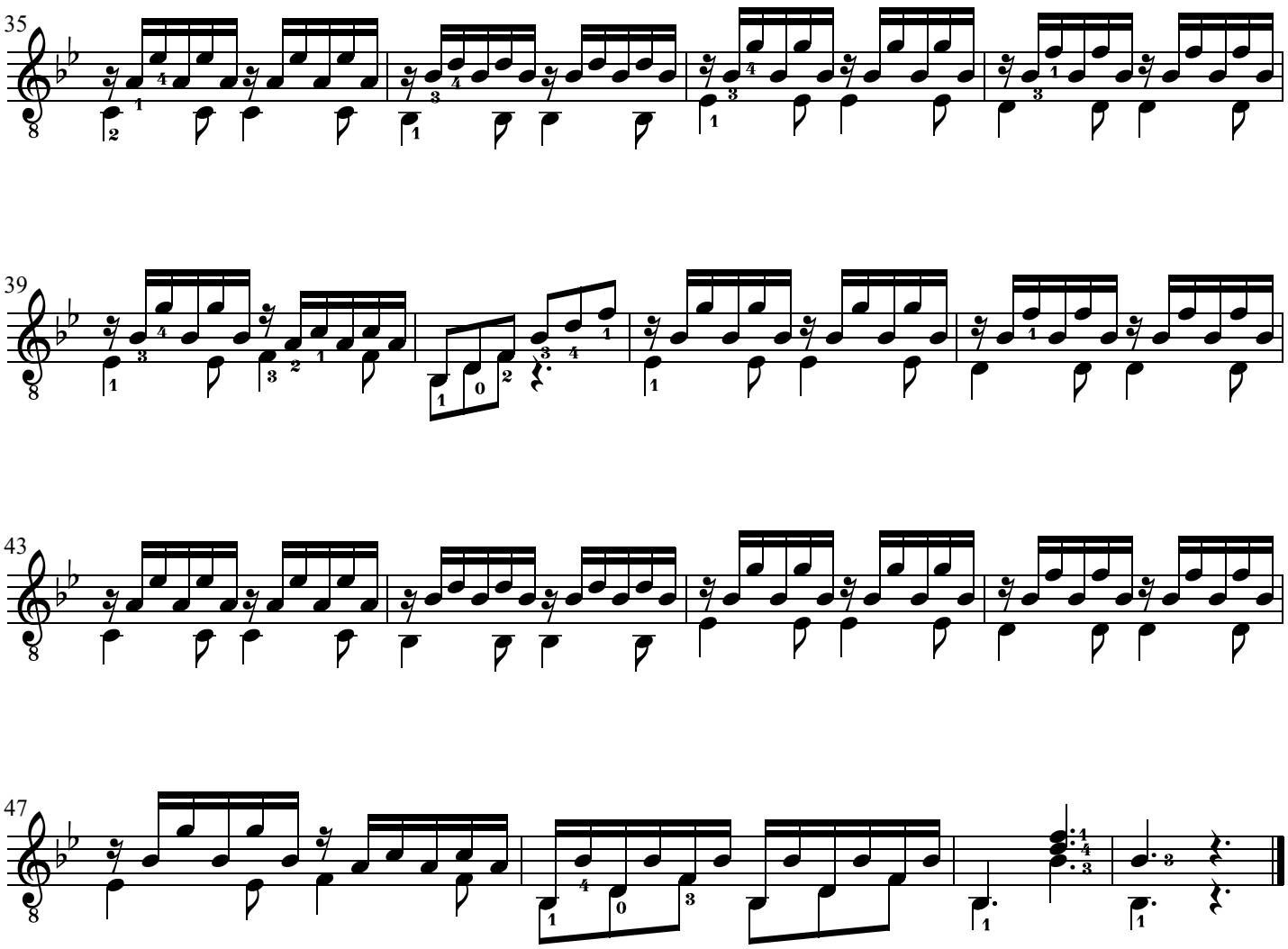
35
39
43
47

Nr. 22

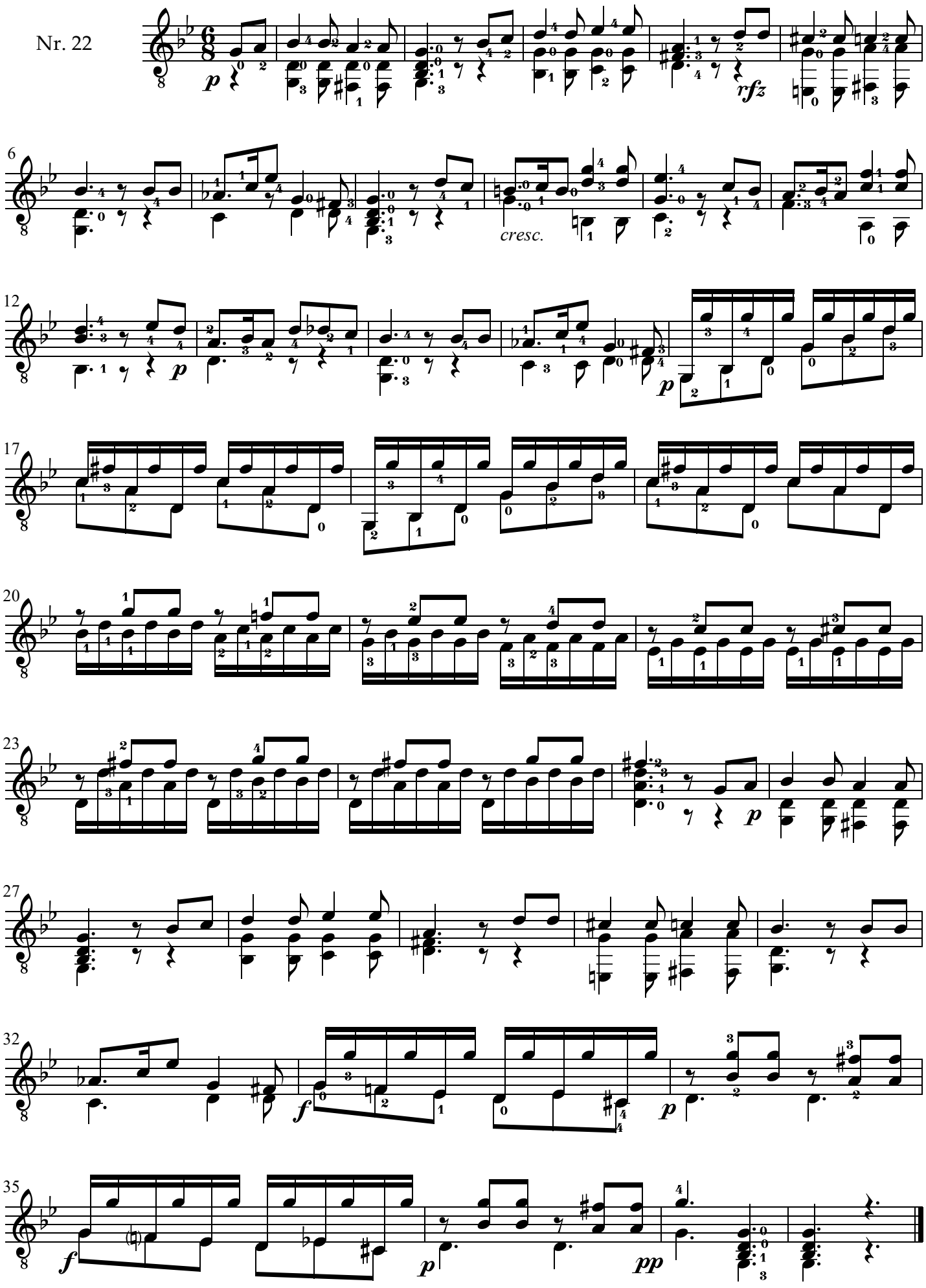

Nr. 23

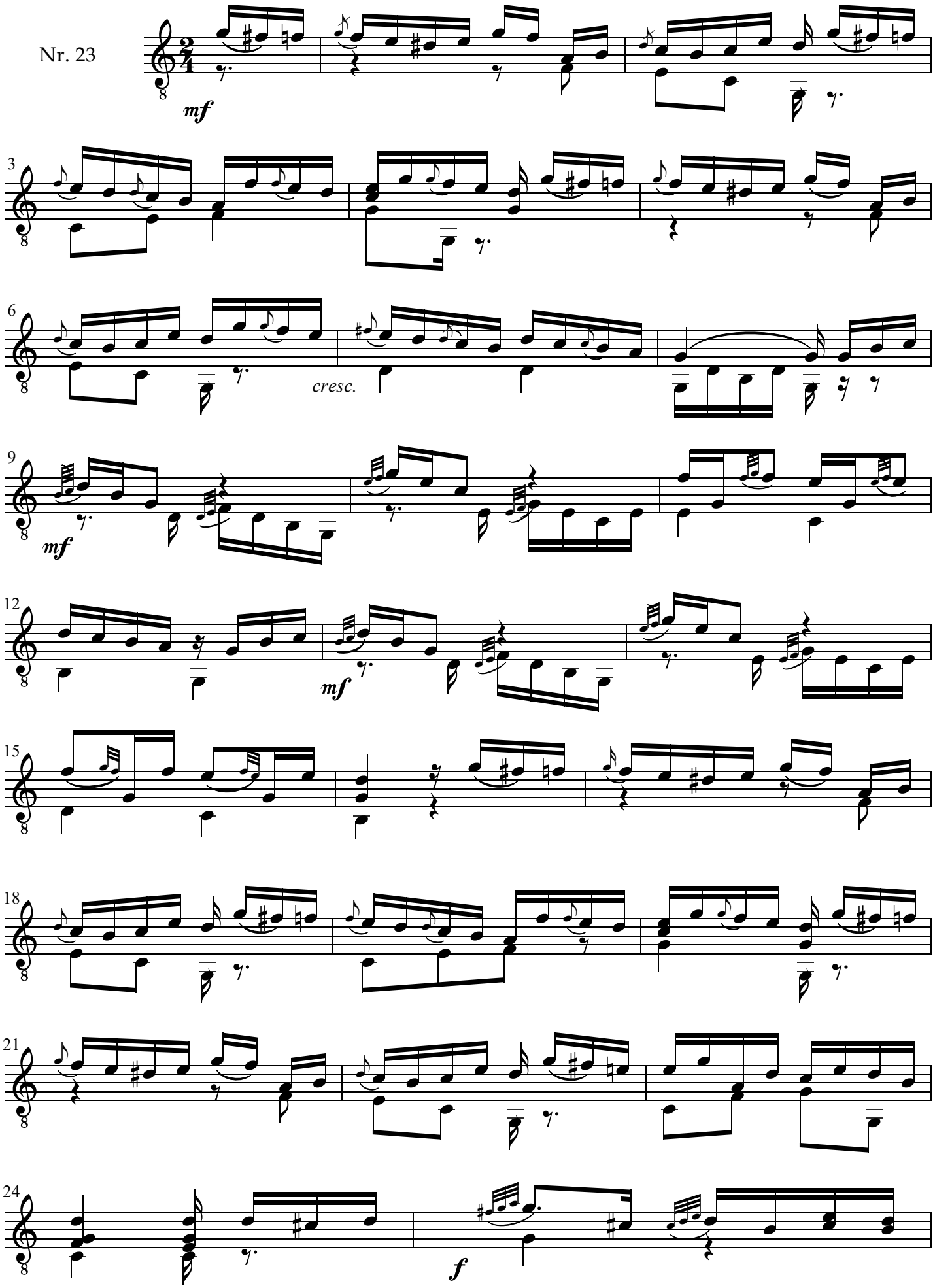

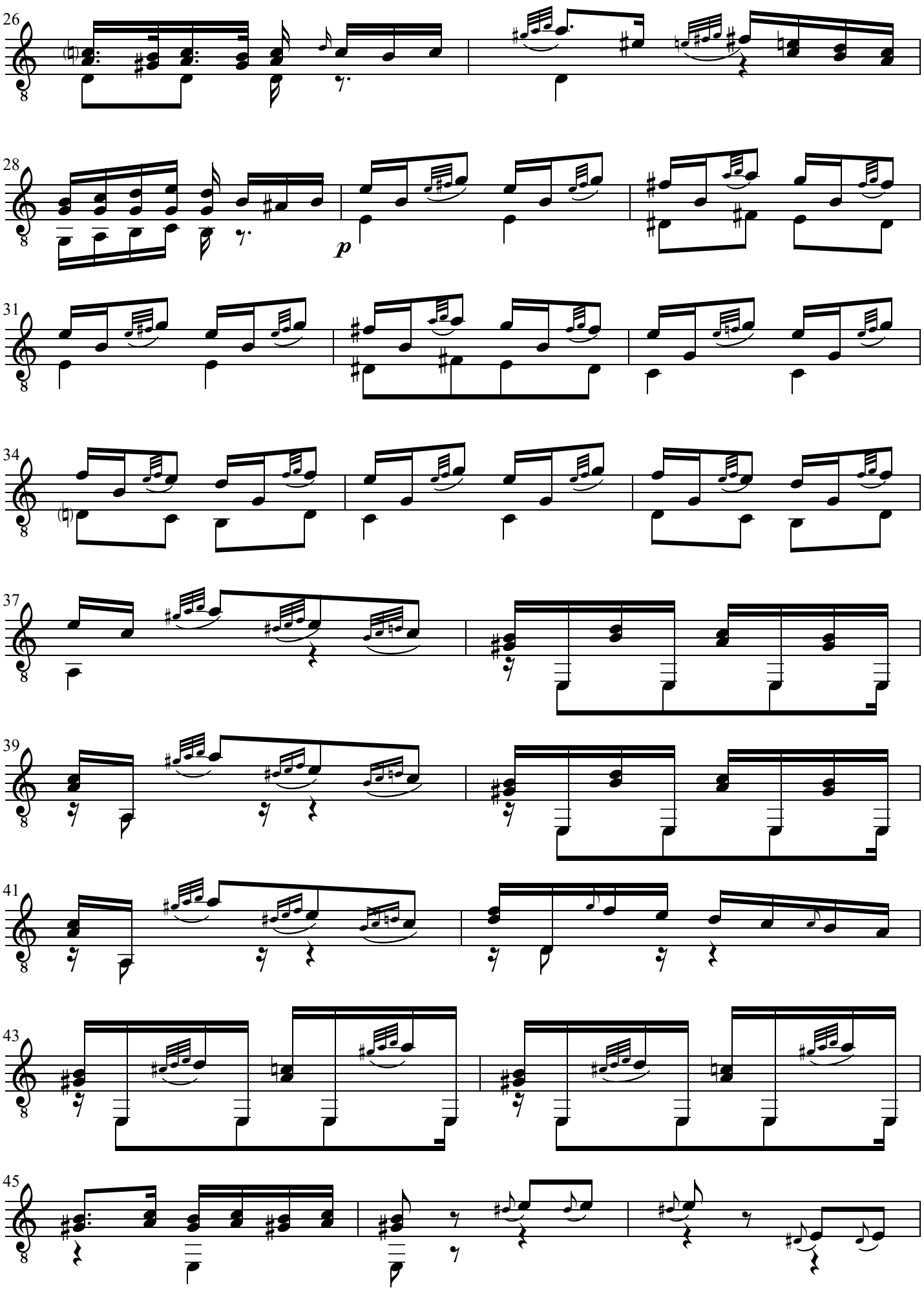
26
28
p
31
34
37
39
41
43
45

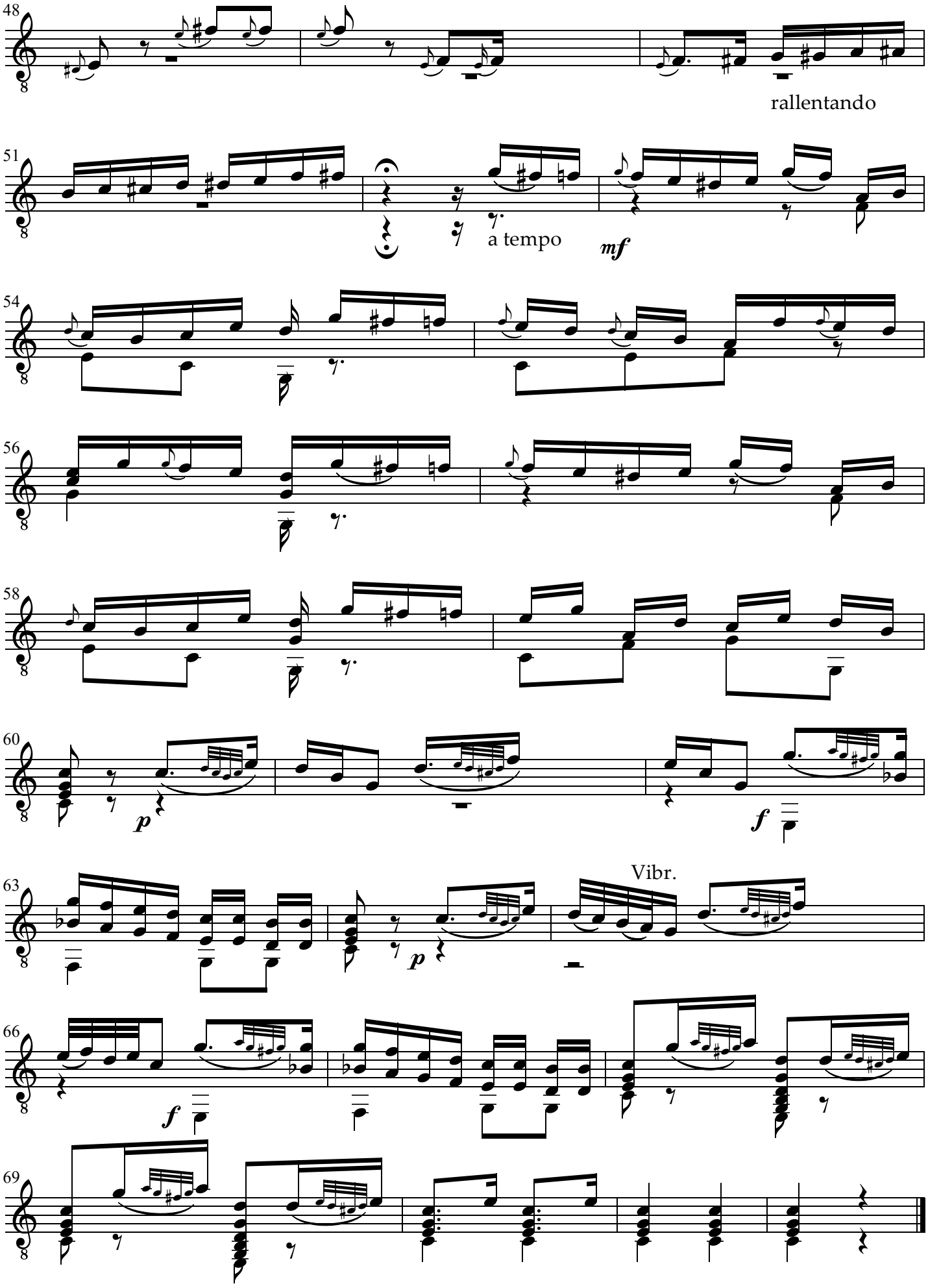
48
rallentando
51
a tempo
mf
54
56
58
60
p
f
63
Vibr.
p
66
f
69

Divertimento med guitaren omstemt i G-dur

① = D
⑤ = G
⑥ = D

Allegretto

Nr. 24

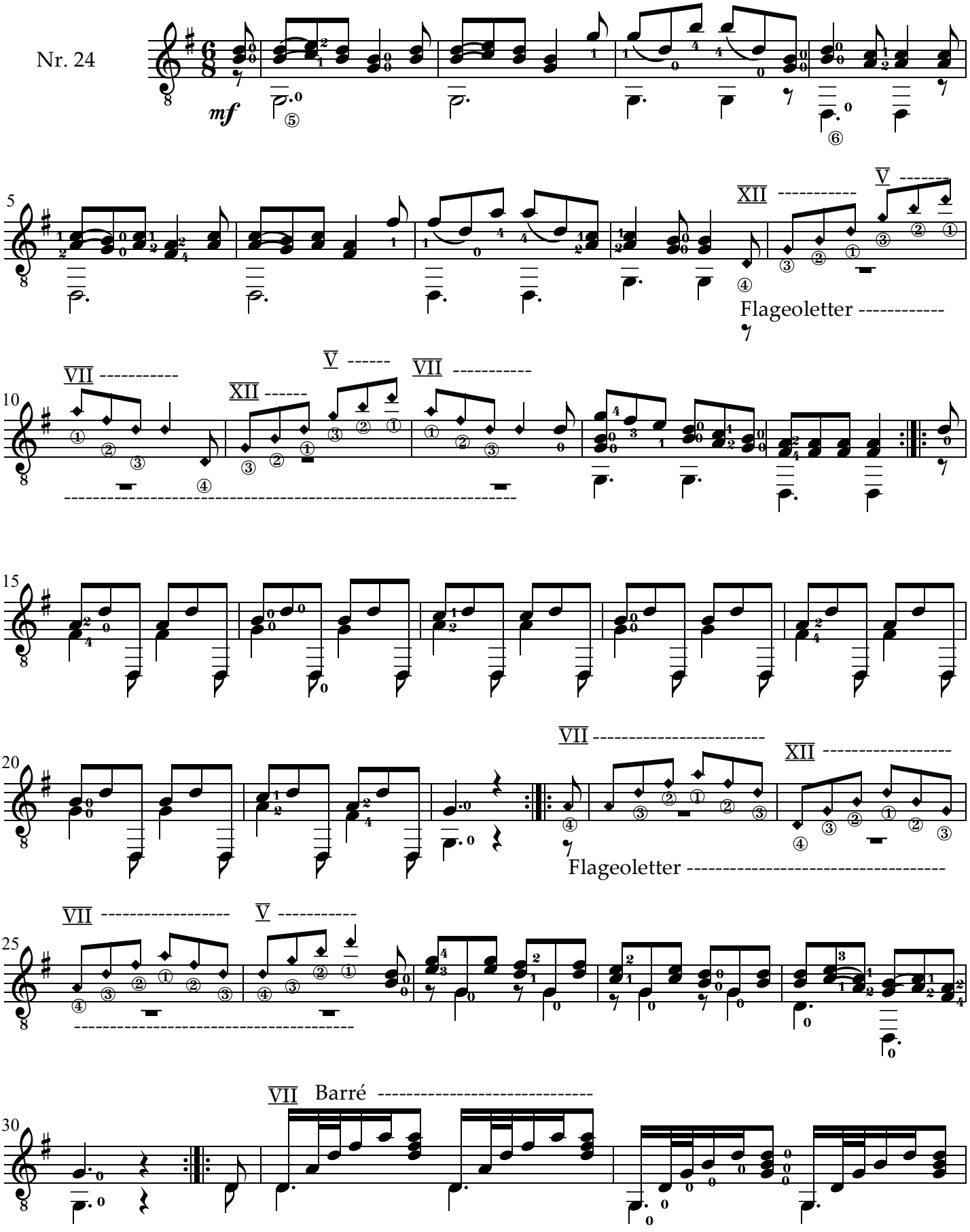

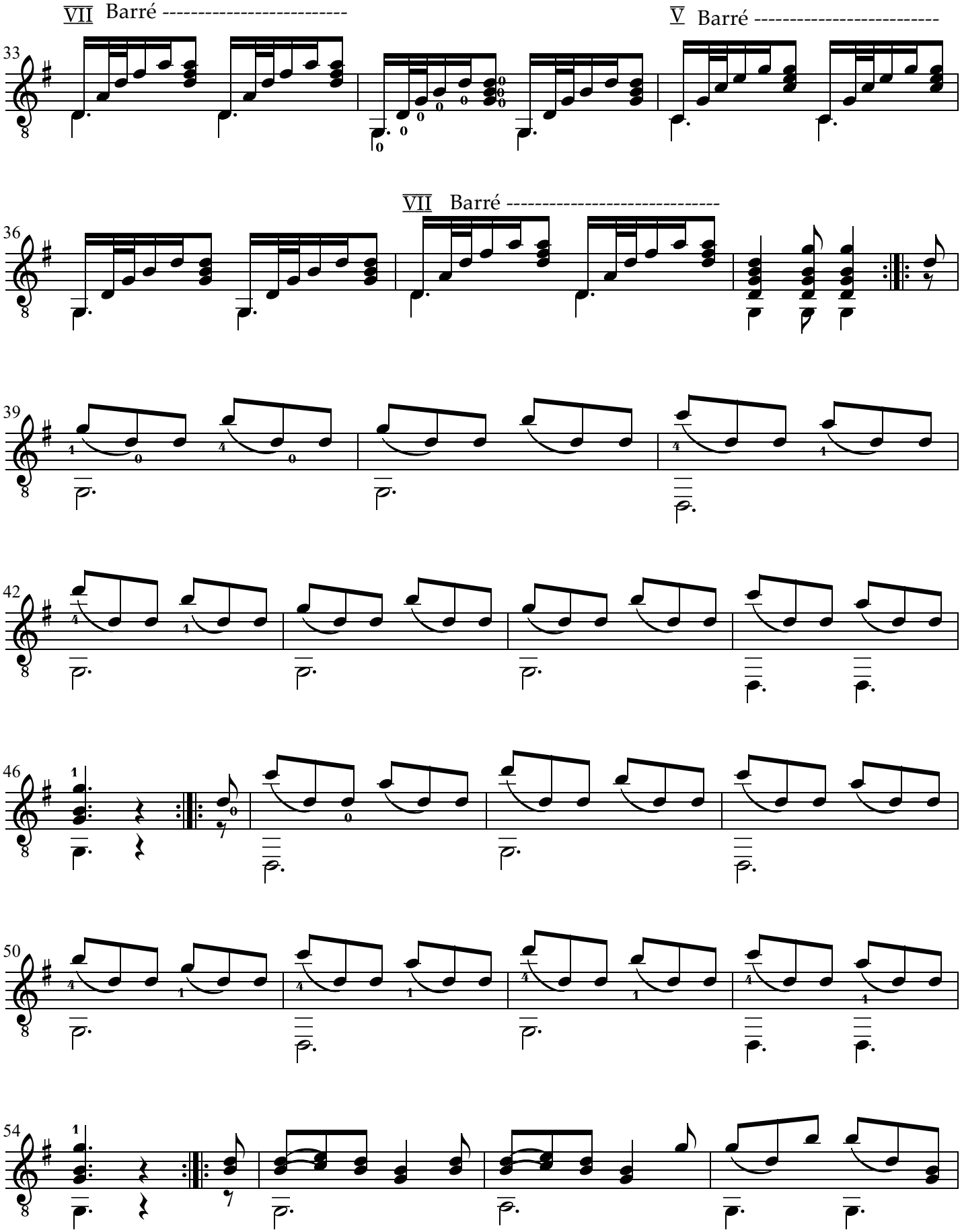
VII Barré ----------
V Barré ----------
33
VII Barré ----------
36
39
42
46
50
54

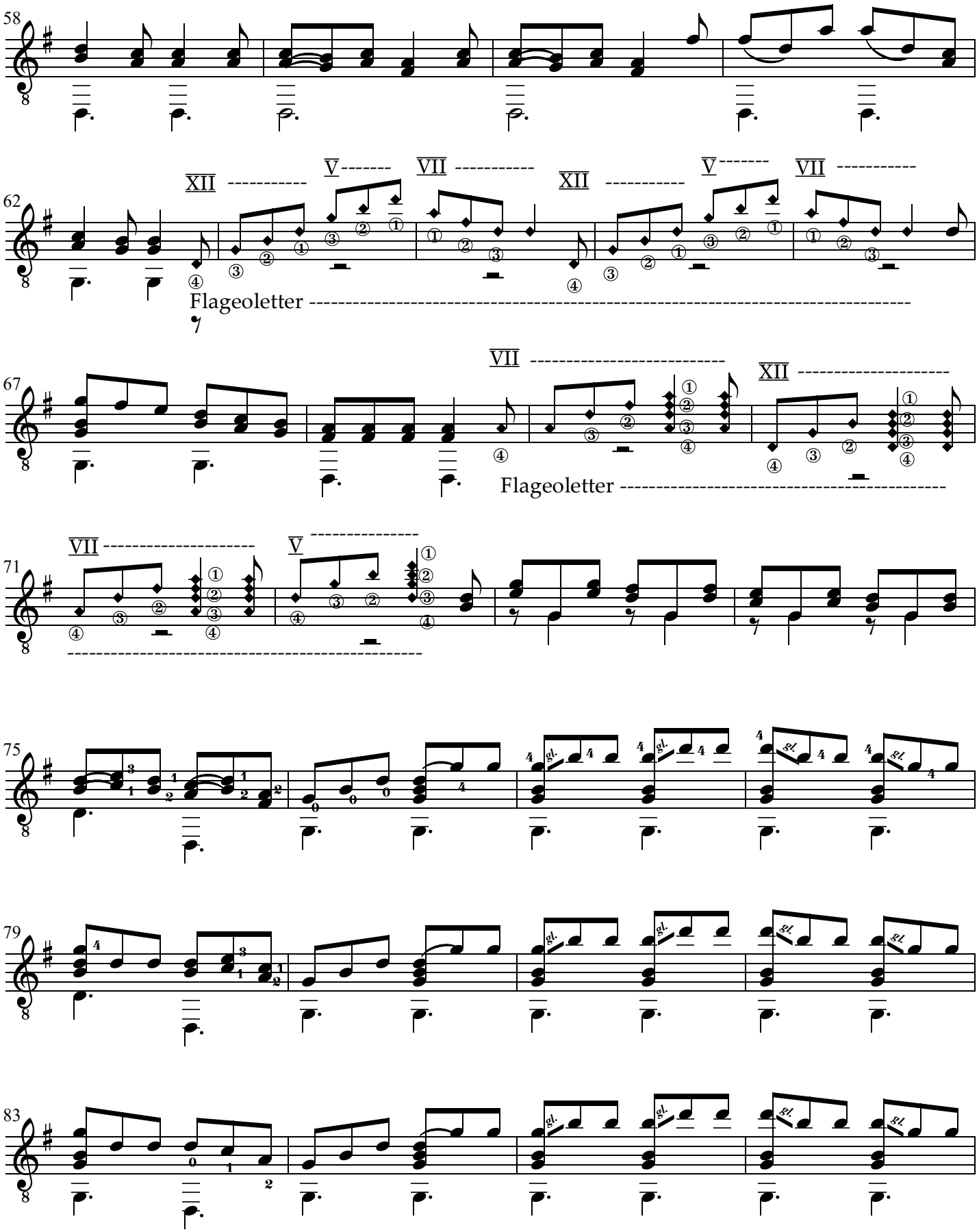
58
62
XII
V
VII
XII
V
VII
Flageoletter
67
VII
XII
Flageoletter
71
VII
V
75
79
83

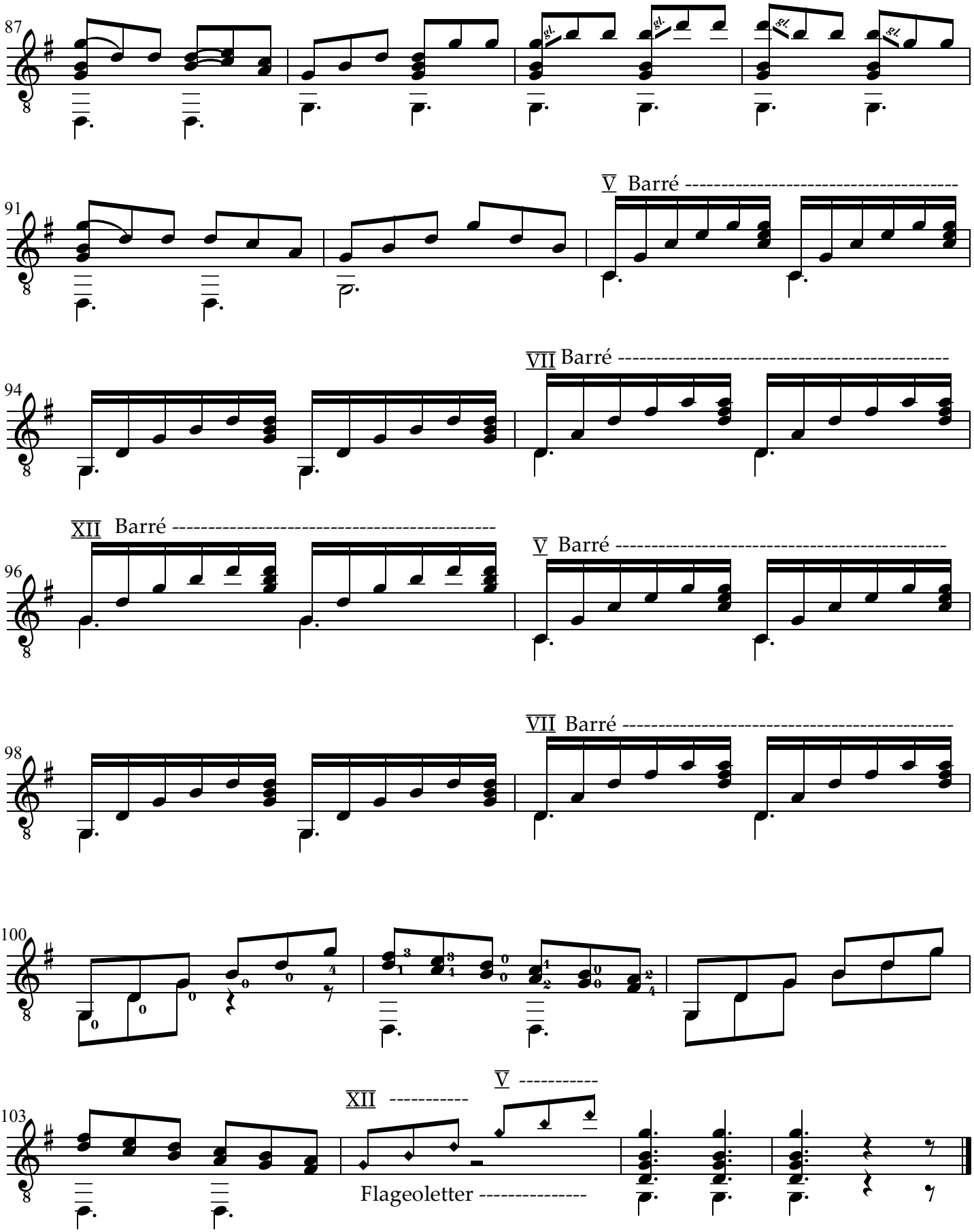
87
gl.
91
V Barré
94
VII Barré
96
XII Barré
V Barré
98
VII Barré
100
103
V
XII
Flageoletter

ISBN 978-87-998449-4-4